

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

~~Ms. 37 L. 18~~

Vet. Fr. III B. 2969

IOSEPHI SCALIGERI

POEMATA OMNIA

EX MUSEIO PETRI SCRIVERII.

EDITIO ALTERA.

BEROLINI.

VERLAG VON A. BATH.

(MITTLERS SORTIMENTSBUCHHANDLUNG.)

MDCCCLXIV.

SILVA VARIORUM CARMINUM.

1. *Epithalamium Nobilissimorum Gasparis ab Fusum
Niewenorti Domini, et Annae Iani Dousae Domini a
Noortwyck filiae.*

Ios. Scaliger Nobiliss. Iano Dousae a Noortwyck.

Quod damus tibi nec bonum,
Dousa maxime, nec catum
Carmen, hoc pietas malo
Atque amor tuus extudit
Qualecunque poetae.
Si quid esset ei tamen
Mentis, ille negotia
Nec senex iuvenalia
Debuit, neque tangere
Nuptialia caelebs.

Epithalamium.

Quis sacram subitus mihi
Ardor incutiens facem
Mentis otia nubila
Igne sollicitat novo,
Desidisque Camenae
Rumpit insinuans moras?
Quae suborta perennibus
Thespîi scatebris specus
Blanda murmura tinnulo
Vibrat aura susurro?
Iam diu placido mea

Mens remissa silentio
 Odit enthea carmina,
 Flammeaeque poetices
 Abdicavit amorem.
 Iam diu emeritum sacer
 Barbiton paries habet.
 Cur ad illecebras vocor,
 Atque gaudia ludicrae
 Obsoleta iuventae?
 Sensimus. solito magis
 Vultus enituit poli.
 Hic Deus, Deus interest.
 Non enim temere novo
 Ridet aethra lepore.
 Ecce Cypria praepetum
 Mater alma Cupidinum,
 Arduum meditans iter,
 Dirigit loca passerres
 Ad Batava iugales.
 Mille persequitur Deam
 Alitum comitum chorus.
 Arcus instruit his manum;
 Spicula ex humero sonant,
 Pendulaeque pharetrae.
 Unus haud labor omnibus.
 Huic Deae biiuges aves
 Cura tradita comere.
 Iste frena iugalium,
 Ille flagra ministrat.
 Rasiles alius rotas
 Et curule ebur essedi
 Sistit imperiis herae.
 Nutibus Dominae imminet,
 Sancta iussa facessit.
 Pone Hamadryadum cohors
 Cingit obsequio Deam,
 Et sororia dexterās

Triga triplice conserens
Trina Gratia nexu.

Ipsa conspicuum suae
Sedis alta premens ebur,
Alitum increpitat moras,
Totaque in biuges suos
Prona verbere pendet.

Oris ambrosii decus
Mollis umbrat amaracus;
Frondeoque procul tholo
Solis aestiferum iubar
Crispa pampinus arcet.

Balsami coma murrea
Halat Assyrias opes.
Phaenomerida gemmeo
Dente fibula colligens
Crura nuda relinquit.

Huic tener comes assidens
Lora florea curruum
Tractat, Uraniae genus,
Praeses auspicii boni,
Coniugator amantum.

Ora cui iuvenalia
Igneus pudor inficit;
Prima vesticipes genas
Flore laneolo pilans
Signat aurea pubes.

Hymenille volucrum
Dux amoene Cupidinum,
Optimae Veneris comes,
Cui iugalia vincula,
Cuique foedera curae:

Tanta, dic age, quo tibi
Pompa ducitur agminis?
Diva quid genitrix parat?
Quove militibus parat
Pusionibus arma?

Nam tibi licet omnia
Scire, quo sine nil Venus
Audet, irrita sunt patrum
Vota, nil fidei valent
Sacra pacta maritae.
Cui capis leve flammeum?
Pineam faculam quatis?
Quae puella tot ignibus,
Quis tot ah iuvenis meret
Apparatibus uri?
Quod par illud amantium,
Quos potens Veneris suis
Destinat puer ictibus?
Quis perire dicatus est?
Qua perire sagitta?
Sed quid obvia quaerimus?
Ecce quod petitur, palam est.
Agmen illico dum loquor
Strigat, et Veneris rotas
Pompa sistit eburnas.
Iamque Dousiadae domum
Hospitum chorus obsidet;
Deque plebe Cupidinum
Penniger, monitu Deae,
Pulsat ostia Cursor.
Panditur domus. influit
Vulgus omne. silentium
Collocata tapetibus
Diva nutibus imperat.
Infit. ore favetur.
Dousii generis decus,
Clara quem celebrem facit
Inclitis atavis domus,
Clarior studiis tamen,
Artibusque Minervae;
Non mihi libet aedibus
Intulisse pedem tuis,

Ni mihi comes adforet
 Iste legitimus boni
 Copulator amoris:
 Qui tuum sine liberis
 Ne foret, metuens, genus,
 Floridam tibi virginem
 Iure connubii dedit,
 Coniugemque dicavit:
 Quae bonae sobolis ferax,
 Qualis aut Cerealibus
 Spica adulta novalibus,
 Aut Achaemeniis virens
 Citrus ardua campis,
 Coniugem toties patrem
 Fecit. Huic ego, cum tibi
 Virgo traditur in manum,
 Nuptialiaque omnia
 Iuno Cinxia sancit,
 Mater haud semel, inquit,
 Sed puerpera saepius
 Caeteras uti moribus
 Vincis, innumera quoque
 Vince prole maritas.
 Dicta comprobat exitus.
 Vix capit sobolem domus.
 Iam nequit digitis suis
 Liberos neque dextera
 Nec sinistra putare:
 In quibus, velut integer[,]
 Divitis decus hortuli,
 Quem nec Olenium pecus
 Proterit, neque carpitur
 Ungue flosculus ullo,
 Anna moribus enitet
 Educata piissime
 Matris in gremio suae,
 Et pudicitiam suo

Eius exprimit ore.
Hanc nefas sine compare
Solitaria caelibum
More tempora ducere,
Nec tori bona, nec mea
Nosse praemia natos.
Non eis tibi, non eis
Nata filia legibus,
Ut domi sterilis sedens
Carperetur inutiles
Virgo nubilus annos.
Quaere qui propria tuum
Fulciat serie genus,
Te nepotibus augeat
Seque sufficiat tibi,
Te perire vetando.
En paratus adest tibi,
Vota qui superet tua
Patrium decorans solum
Gaspar, et Frisios suos
Flore gentis avitae:
Qualis ad vitream Thetin
Venit Aeacides suam,
Nupta qua cupido data est
Nocte lucibus omnibus
Semper anteferenda,
Prodeat. neque enim mora.
Coniugalia suavibus
Pangat oscula saviis,
Brachiisque tenacibus
Colla vinciat Annae.
Verba ne careant fide,
Ocius, pueri, huc age
Convenite Cupidines.
Ite, spicula stringite,
Expedite pharetras.
Qua fidelia cuspede

Corda figitis intima,
Sauciate par hoc novum.
Anna Gaspare ferveat.
Gaspar aestuet Anna.

Ambo compare vulnere
Saucios tibi tradidi.
Functa munere sum meo.
Ergo fungere tu tuo,
Hymenille, vicissim.

Fac sacra coeant fide
Pectora unanimi simul
Temperata coagulo;
Quae dies querimoniis
Nulla dividat olim.

Quod sit omine cum bono,
Omne coniugibus bonum
Imprecare perenniter.
A penatibus omnia
Deprecare nefasta.

Pestis absit, et orbitas.
Gaudeat domus annua
Prole. frugiferas opes
Rure fundat adorea
Dite copia cornu.

Eia, quis sonus hic? ita est,
In modum tibi Virgines
Nuptialia carmina
Concinunt. tibi noctifer
Linqvit Hesperus Oetam.

Impulit thalami fores
Cardo stridulus aeneas.
Coniuges sua iam vocat
Hora. iam veniant. toro
Collocentur eburno.

Blanda praelia conserant.
Implicantia brachia
Nulla vis ederae tenax

Vincat, oscula conchulae,
Murmurilla columbae.

Anno 1600 III Kal. Iunii Iuliani, feria sexta.

2. *In puerperium Annae Dousicae.*
Casta viro natum, patri dedit Anna nepotem.
Cernat utroque senex cum seniore senem.
Anno 1601 VI Kal. Octob. Iuliani.

3. *Genethliacon Aemilioli, Pauli Melissi Poetae
Laureati, Fil.*

Unde me bifori sono
Festa laetitiae comes
Lotos Asia perstrept?
Cui Deorum adolet meus
Tura odora Melissa?
Cur adest Genius gerens
Luteum pede socculum?
Unde cum patera meri
Liba adorea sustinet
Ara cespitem vivo?
Audiere Dei preces;
Et locum pietas habet:
Vota Iuppiter audiit.
Nempe sunt Superum sacri
Iusta cura Poetae.
Nam, Melisse, puerperae
Filius Aemilius tibi
Venter Aemiliae edidit,
Quam toro propriam tibi
Sancta Iuno dicavit.
Ne tuum sine liberis
Nomen occiduae petens
Noctis atra silentia
Luridae Stygis oblitum
Obsolesceret undis.
Iam Melissiades tibi

Porrigat teneras manus.
 Iam nutritia primulum
 Matris ubera parvulus
 Sugat ore novello.

Lacteamque papillulam
 Rictibus pueriliter
 Semihiantibus appetat:
 Nunc repellat ut abnuens,
 Proximusque neganti.

Inde blaesula garrulus
 Verba semiloquo sono
 Tertiata fritinniens
 Det faceta parentibus
 Multa millia lusus.

Mox adulta virilibus
 Membra roboret artubus;
 Qualis in nitidum aera
 Ramulos virides novo
 Vere subiicit arbos.

Cresce Phoebicolae puer
 Vatis aureolum genus:
 Cresce mustule pupule,
 Aemili, Aemiliae puer
 Matris aurea proles.

Ecce lilia cum rosis
 Bacchicasque pederas tibi
 Rupis incola Thespiae,
 Sutilesque novo parat
 Flore Musa corollas.

Maior at tibi debita est,
 Teque nobilior manet
 Texta Calliopes manu,
 Quae sacram tibi laurea
 Umbret inclita frontem:
 Cum canes veterum memor
 Facta fortia Principum,
 Quos Nicrus dominos suos,

Alma quos columen suum
 Heidelbergga salutat.
 Fallor? an novus emicat
 Matris e gremio suae
 Daedalae fidis arbiter?
 Et Melissiaden nova
 Comit infula vatem?
 Prodeas opifex soni,
 Orpheos liquidos modos,
 Atque Arioniae lyrae
 Plectra flexanimo fidis
 Provocantis honore.
 Nec tibi numeris sacer
 Certet innumeris olor
 Dircaeae fidicen lyrae:
 Nec tibi Venusi Appuli
 Comparetur alumnus.
 Cede Graiugenum cohors;
 Cede Romulidum manus,
 Quotquot Aonio specu
 Limpido trepidans pede
 Format unda Poetas.
 Nescio quid amabili
 Matris Aemiliae e sinu
 Maius exoritur fide;
 Fama quod stupeat vetus
 Quodque postuma laudet.
 Vos, Deum genus, optimo
 Iure plaudite Principes:
 Iste sidereus Puer
 Vestra carmine masculo
 Planget inclita facta.
 Vos Poetae, hominum decus,
 Fausta dicite pupulo:
 Ille prodigus eloqui
 Vestra fluminibus sui
 Oris ora rigabit.

[*panget?*]

Omnis ocius huc sua
 Vota contribuat tibi,
 Qui tuum thiasum colit,
 Qui, Melisse, sititor est
 Hippocrenidos undae.

Ambo contribuant suum
 Carmen, inque vicem sibi
 Serta mutua comparent
 Filio celebris parens,
 Filiusque parenti.

Tuque, quae semel edita
 Prole mater es unius,
 Mater alite cum bona
 Vatis esto nec unius,
 Nec parente minoris.

4. *In tabellam depictae Dominae.*

Cum dominam nostrae mentis memor aura retractat,
 Praesenti absentem parva tabella refert.
 Cum mentem artificis, cum miror imaginis umbram,
 Illi hera par, vel par illa videtur herae.
 Denique quodcunque est; genius certissimus artis
 Transformat sensus in sua signa meos.
 Miraris, si quando mihi domina imperat absens?
 Imperat haec etiam muta tabella mihi.

5. *Ex Italico Petrarchae.*

Lux aderat qua Sol ferrugine conditus atra
 Testatus Domini est funera acerba sui,
 Qua perii: neque sub casses dilapsus, Aella,
 Sensi, luminibus captus, Aella, tuis.
 Nec mentem adieci bello, securus abibam.
 Illa elementa mei prima fuere mali.
 Cum mihi pacifico saevissimus hostis, inermi
 Armiger, imbelli bellicus instat Amor;
 Perque oculos cordi insinuat grassator apertos;
 Qui modo sunt lacrimis ianua trita meis.

O male victorem! quod nos adgressus inermes,
Quod tua non arcu reppulit arma suo.

6. *In Pulicem Catharinae des Roches, elegantissimae
poetriae.*

Pulicelle niger, nigelle Pulex,
Incitator haedulis petulcis,
Delicior hinnulis tenellis,
Docti passere nequior Catulli,
Stellae blandior albula columba;
Qua te prosequar aurea camena?
Quo te nomine praedicem, o beate
Pulex pumile, pumillille Pulex?
An quod, cum libet os meae puellae
Tuo purpureo ore suaviaris:
Mihi, cum libet, os meae puellae
Meo non licet ore suaviari?
An quod cum subiit cibi voluptas,
Non in quadriviis, neque angiportis
Plebeos avidus cibos liguris,
Sed in lacteolis latens papillis,
Tingens virgineo, cruore rostrum,
Plenus nectaris et satur recedis:
Mox circumsiliens modo huc modo illuc,
Meras delicias, meros amores,
Ludis ebrius in sinu puellae?
Anne quod Veneris satelles audis,
Vindex falsidicae malaeque linguae,
Cum periura Deos puella laesit,
Atque ulciscere saucios amores,
Feris morsibus appetens lacertos?
Illa in insidiis morata, soli
Vindictae imminet, ac favens dolori,
Suspensa meditatur ungue mortem: [suspensa?]
Tu cessim fugis, et fugis recessim;
Ac subsultibus hinc et hinc citatis
Vibras cruscula, et improbae puellae

Eludis digiti impetentis ictum:
 Ut campis equa trima ludit olim
 Motis aera calcibus lacesseus.
 An quod legibus omnibus solutus,
 Puellaria membra pervagaris,
 Usque Cypridis ad beata regna,
 Impune insinuans amoris almi
 Secretis adytis, sacrumque limen
 Insistens, quod ab omnibus profanis
 Et tangi scelus, et nefas videri?
 Hic tu ianitor excubas, et ipsam
 Aureae Veneris tueris aram.
 Quam sancte tibi tradidit tuendam
 Et ridens Venus, et puer Cupido.
 Tene propterea, o venuste Pulex,
 Tene prosequar aurea camena?
 Tene hoc nomine praedicem beatum,
 Pulicelle niger, nigelle Pulex?
 Non: sed quod nimio tuo lepore
 Tot solus facis et paris Poetas,
 Quorum cantibus, aureaeque linguae
 Vena divite, versibus canoris,
 Immortalis eris, diuque vives.
 Nam dum, pumile pumilille Pulex,
 Haeres pendulus in sinu puellae
 Novus Pegasus in nova Hippocrene,
 E morsu tuo, ut ungula ex equina,
 Fluxerunt latices Poetici, dein
 Tot sunt carmina nata, tot Poetae.

7. *Catulli hendecasyllabi De Acme et Septimio* [45]
versibus elegis expressi.

Acmen Septimius teneros complexus amores,
 O Acme, mea lux, delictumque meum,
 Ni misere te, dixit, amo, ni perditte amare
 Discupio vitae tempus in omne meae,
 Quantum qui potis est capitis discrimen adire,

Plurimum, et immanem perniciem oppetere,
 Solus apud Libyas, vel tostos solibus Indos
 Occurram fulvis obvia praeda feris.
 Haec ecfatus ubi, laeva de parte secundis
 Alitibus dextrum sternuit omen Amor.
 Ast Acme caput inflectens, puerique lacessens
 Ebria purpureis lumina suaviolis,
 Sic, inquit, mea vita, meus lepor, huic domino uni,
 Huic devoti omni tempore simus, ait:
 Ut mihi nunc maior molleis est flamma medullas,
 Acrior et misto gliscit amore furor.
 Hoc postquam ecfata est, laeva de parte secundis
 Alitibus dextrum sternuit omen Amor.
 Nunc bono ab auspicio, faustis avibusque profecti,
 Mentibus unanimis mutua amantur, amant.
 Unam Septimius nunc mavult saucius Acmen,
 Quam Syrias, aut quae regna Britannus habet.
 Uno in Septimio totis nunc sensibus Acme
 Perdita conspirat, deliciasque facit.
 Quis par candidius tenerorum vidit amantum?
 Aut fuit auspicio quae meliore Venus?

8. *Catulli Passer mortuus* [3] *similiter conversus.*
 Lugete, o quantum est Venerum atque Cupidinum,
 amantum
 Atque venustorum quicquid ubique hominum est,
 Lugete. Ille meae lususque et cura puellae,
 Ah dolor, ille meae delictum Dominae
 Passer mortuus est; quem serio amaverat illa
 Plus quam se, plus quam vitam oculosque suos.
 Namque erat et mellitus, et ipsam cognitam habebat
 Tam bene, quam matrem nostra puella suam,
 Et circumsiliens, uti ne a gremio illius unquam
 Cederet, ad solam pipilitabat heram.
 At nunc it per iter nigrum miser, ah miser, illic
 Unde unquam reducem nemo pedem tetulit.
 Ah vobis male sit, male quae omnia bella voratis,

O Orci vobis ah male sit tenebrae:
 Tam bellum nobis rapuistis passerem iniquae.
 O male factum! o mi passer, atróx facinus!
 Ecce tua caussa nostrae tumefacta puellae
 Turgescunt salsis lumina lacrimulis.

9. *Parodia ad Phaselum Catulli [4], in Causidicum,
 qui relicto foro coquinariam faciebat.*

Patronus ille, quem videtis hospites,
 Ait fuisse litigator optimus;
 Neque ullius minantis impetum fori
 Nequisse detinere, sive crastinum
 Iuberet ampliare, seu perendinum.
 Et hoc negat feracis Aquitaniae
 Negare rura, Vasconumque limites,
 Cadurca iugera, et Rhutena pascua,
 Lemovices, trucesque Petragorios:
 Ubi iste post patronus, antea fuit
 In urbe scribe. Nam forensium in grege
 Loquente saepe scriptitavit arbitro.
 Amoene Tarnis, et Garumna corniger,
 Tibi haec fuisse et esse cognitissima
 Ait patronus: ultima ex origine
 Tuis fuisse scribe dicit urbibus:
 Tuis patronus adfuisse civibus.
 Et inde tot per execranda praemia
 Stipem tulisse, laeva, sive dextera
 Sonaret aere; sive utramque Iuppiter
 Simul sonante tangeret pecunia:
 Neque ulla vota quaestuariis diis
 Sibi esse facta, cum rediret a foro
 Lucro gravatus usque propriam domum.
 Sed haec prius fuere: nunc cibaria
 Ligurit uncta, seque consecrat tibi
 Culina dives, et culina divitis.

10. *Idem aliter.*

Magirus ille quem videtis hospites,

Ait fuisse litigator optimus;
 Neque ullius tribunal arduum fori
 Nequisse personare, sive legibus
 Opus foret latrare, sive iurgiis.
 Et hoc negat severa Nittiobrigum
 Negare septa, Vasconumque curias,
 Aginnum inane, Condomumque inhospitum,
 Lemovices, trucesque Petragorios.
 Ubi iste post magirus, antea fuit
 Laverna iuris, et patronus in foro
 Loquente saepe voce prodidit reos.
 Cadurce rabula, et Tolosa contumax,
 Tibi haec fuisse et esse cognitissima
 Ait magirus: ultima ex origine
 Tuis crepasse iura dicit in scholis,
 Tua intonasse legibus sedilia:
 Et inde surda per tot urbium fora
 Stipem extudisse, laeva sive dextera
 Rogaret aera, sive utramque pluscula
 Pecunia gravaret improbus manum.
 Neque ulla vota curialibus deis
 Sibi esse facta, cum rediret a foro
 Onustus aere adusque propriam domum.
 Sed haec prius fuere: nunc cibaria
 Ligurit uncta, seque dedicat tibi
 Culina dives, et culina divitis.

11. *In eundem.*

Nunc ollas tractas, tractasti iurgia quondam:
 Iura idem solitus vendere, iura coquis.

12. *In citatum quendam non respondentem.*

Proscripsit tua teque, quod citatus
 Non responderis, optimus Senatus.
 Non assis facis; et gravem tremendi
 Legem carminis, ac severa iussa
 Tantum verba putas: notas honoris,

Famae stigmata, nominis lituras,
 Speras olim abolere posse; frustra.
 Cum vulnus coit, manet cicatrix:
 Utque infamia vulnus est honoris;
 Ita ignominia eius est cicatrix.

13. *De Sabino, quem sponsione mille ac ducentum aureorum provocarat, tergiversante triumphat Auctor.*

Quod Fontenaci verna non viriliter,
 Quem stultus hostem provocavit, excipit:
 Quod sponsione iam lacessitus, tamen
 Frustratur, et calvitur, et pedem struit:
 Extrema arena quod Quirites invocans
 Indebitam antehac missionem postulat,
 Non crure secto, non lacertum saucius,
 Non hoste viso: sed tubae audito sono
 Turpes latebras quaerit exanguis metu:
 Vos Gallicanae lumen ac decus togae
 (Quam cum Sabinus sumpsit olim, Iuppiter
 Tunc inquinavit aere tempus aureum)
 Vos, caeterique, qui voluptatem auribus
 Huc aucupatum concucurristis domo,
 Abite. abite. Iam sat est, vici. Quia
 Vinci veretur, sat Sabinus victus est.
 Abite, vici. Sed meam victoriam
 Non aeneator praedicabit Isthmius,
 Non laureatae nunciabunt literae.
 Non me trahentem aulaea palmatae togae,
 Viaeque equinis strata plaudentem ungulis
 Ebur curule sistet in clivo Iovis,
 Iovi Faliscae debitorem victimae.
 Non bracteatis ventilabit laudibus
 Volgi sequacis clamor, aut Quiritium
 Paeon canorus. non iocosa montium
 Imago clavis intonata plausibus
 Victoris aures personabit gloria.
 Plebeia pulpa ductet haec famelicos,

Perfusa fuco quos adulant nomina,
 Quos lena inani fama titillat sono.
 Confectus hostis, non triumphus nos iuvat.
 Quidam Sabinum perculisse ludus est:
 Nulla est Sabinum praeterire gloria.

14. *De stilo et caractere.*

Sententiarum quum supellex lauta sit,
 Sermonis ingens sit politi copia
 Penes Latinos, quos vetustas aurea
 Catos magistros eloquentiae extulit,
 Quorum e scatebris hauriendum sit tibi
 Verborum acumen, disserendi amoenitas:
 Quid est, loquendi quod novum modum ac genus
 Incude toties fabricas tua tibi?
 Rerum magister et tyrannus omnium
 Sermonis usus artifex vernaculi est,
 Qui tot loquelae, quot suas, rotat vices.
 At dictionis splendidae peritiam
 Latiis librorum conditam in sacrariis
 Non sancit usus, sed vetusta auctoritas
 Virum Latinae principum eloquentiae.
 Sed insolens hunc rancidi situs sapor, [*Palmerius ?*]
 Utut loquatur, invidentem intelligi, [*Senec. epp. 114, 4*]
 Morositasque pascit insani stili,
 Promens ab ima verba casca origine,
 Vix vel Cethegis gnara cinctutis prius.
 Diversus alius bivio ab hoc flectens iter,
 Inusitata dum timet, sordes amat. [*ibid. 13*]
 At ille totus pellis, et totus macror,
 Arena calcem non habens, nugae merae, [*Sueton.*
 Inanitate plenus, et satur fame [*Calig. 53*]
 Ieiuna verba tinnit exili sono.
 Pruritus alium tangit urticae novae,
 Licenter audax et procul tralatio.
 Teporis ille et lentitudinis metu
 Profundit acer entheato spiritu

Inflata verba rore non Achaico. [Vergil. *catal.* 7, 1]
 Stolide faceta ducit hunc vernilitas
 Linguae elegantis perperam affectans sales.
 Alius loquendi figere ignarus modum [Douza pater ?]
 Orationem admittit extra terminos,
 Quem non habenis Circus effusis capit.
 Sic incolendi perdit omnem gratiam
 In laxitatem ruris excurrans domus. [Senec. *ll.* 9]
 Offendit alios planitas aequabilis, [Lipsius]
 Quam Caesar olim, quam colebat Tullius;
 Constrictae in arctum quos iuvant argutiae,
 Quae per salebras saltitant, non ambulant;
 Et, dum legentis haeret exspectatio,
 Intelligendum, quam legendum, plus ferunt. [Senec.
 Quae delicata vult morari lumina, *ll.* 1]
 Et linquere animis, quod reportetur domum,
 Sit succulenta, non obesa oratio,
 Illustris, apta, nobilis, sese efferens
 Non mole carnis, sed torosis artubus.
 Sermonis ista sanitas, ut corporis;
 Non sana tantum membra, verum alacria.
 Sit aureorum luce verborum lita,
 Sit compta nativa indole, et non squalidae
 Antiquitatis obsoleta sordibus.
 Sic cuncta variet, constet ut similis sibi.
 Similis sibi sic constet, ut varie iuvet.
 Quem pascit avidum masculi succus stili,
 Semper recente postulat refici dape.
 Et audiendo vel legendo frivola,
 Conviva tanquam languido stomacho oscitans,
 Si nil iacentem recreaverit famem,
 Risum in quibusdam, somnum in aliis vix tenet.

*Hoc carmen inscriptum est Albo Amicorum Danielis
 Heinsii, cum hoc tetrasticho:*

Haec melius fuerat tenebris damnata sileri,
 Et maius pretium dissimulare foret:

Sed veniam fortasse meret. non ultima pars est
Laudis, in Heinsiadae scripta fuisse libro.

15. *In Moncaudum Poetam Burdigalensem.*

Nihil fictum.

Summaenianis Urbis in sepulcretis
Ad prosedarum non trioboli lustra,
Media Suburra bustuarias aedes
Moncaudus habitat, quis sepulcra vespillo,
Quis anteponat vel Gemonias tortor.
Situs sed illas commodumque commendat:
Patentiore nam fruuntur aspectu,
Nec ulla purum tegula invidet caelum,
Patetque totum, quale Termini tectum.
Hoc unicum est lacunar: unica haec illi
Fenestra claro mane lumen admittit.
Haec pro camini pervio tubo, nigros
Transmittit extra transfugas heri fumos.
Haec pro perenni fonte, qui procul distat,
Laxante totum nimbedo Iovem caelo,
Demittit urnae sponte defluos imbres:
Tuscanicum illi hoc, hoc cavaedium est illi.
Nil exeunti, nil et obstat intranti:
Non taediosae pensili mora scalae,
Non cochleae tot circularis anfractus,
Non eminenti structiles gradus mole:
Est facilis aditus limen, et pedis plani.
Pro marmore albo, emblematumque tessellis,
Dorsis iniquis tuber est pavementum,
Quod ter quotannis, aut bis, aut semel verrit:
Asaroton illud nomines licet sane.
Intus supellex excipit domo digna,
Hero supellex digna: debili sponda
Tripes grabatus, scandulis tribus tectus,
Qui claudicante semifultus in scamno,
Delumbis, et luxatus, integros noctu
Hero periculosus invidet somnos.

Nec ulla restis, aut colorii funes
 Plagulas reducunt, annulive velares:
 Sed sola somnos praebitura securos
 Aulaea situs araneosus obtendit.
 Pro stramine illi, culcitaeque tomento
 Vel scorteum segestre, vel senex cento,
 Et pro tapete, proque stragula veste,
 Exfimbriatis obsoleta fratillis
 Anusque lodix, gausapeque detritum;
 Substerniturque mille murium praeda,
 Ac soricinum linteus minutale,
 Qui possit esse ruderarium cribrum:
 Idemque mensae servit unus et lecto,
 Mantile nudae servit et toral mensae.
 Ne dormientem laedat aura nocturna,
 Quod nil sit illi, qui caput tegat noctu,
 Calvariam armat subligaribus braccis:
 Hoc involucro tectus, hoc et amiectum
 Subfarcinatus ad meridiem stertit,
 Compendiosa sumtibus via parcens:
 Quippe una opella prandet, et simul coenat,
 Et ientat, et merendat, atque comissat.
 Coena ipsa frugi, Socratisque praescripto;
 Vinum asse, panis asse, et asse pulmentum.
 Ancilla, qualem non habere Moncaudus
 Averet aliam, vel, si averet, haud posset;
 Cadaverosa fronte, pendulis labris,
 Cariosa, casca, Troici memor belli,
 Pannuceas in ore praeferens rugas.
 Everrias haec forte (si tamen verrit)
 Protuberantis colligit pavimenti,
 Scopis solutis, aut inutili ramo.
 Haec terget ollas, implet hydriam: sordes
 Et stercus effert: eluit lavatrinam.
 Quotiesque tenti vatis aestuans inguen
 Singultientis arrigit tumor venae,
 Inemta Venus huic et parabilis praesto est,

Bidens amica, nocte pantices solvens.
 At cum coquendae tempus appetit coenae,
 Ut extruatur lignea focus caede,
 (Quis ergo damnet te, Lycurge?) Moncaudus
 Excodicari vineam iubet, vites
 Caesas voraci dat benignius flammae:
 Et qui suo crevere Libero trunci,
 Ceteri iubet perire Liberi vates.
 Non alia mensa, quam vel unius custos
 Pluteus papyri, vel duum libellorum.
 Abax, et idem est pluteus. huic penu longo
 Non integrarum fictilis patellarum
 Astat supellex: curtus urceus: pelvis
 Dimidia: rupto latere futilis guttus;
 Triumque quondam nasiterna nasorum:
 Nec non matella cum sorore cratera,
 (Namque haec bibenti servit, illa meienti.)
 Huic ansa periit, illa non habet limbum:
 Aquale, futum, trulla, pollulum labrum.
 At in quassillo, qui pependit e tigno,
 Sēmesa perna, caseique buccellae,
 Examinum atra verminantium cella.
 Et in tabella, proximoque paxillo,
 Frustilla pridiana carnis ambesae,
 Analecta rosa, et olla iuris hesterni,
 Lucanicorum circulus botellorum,
 Vel lanx omasi, vel catinus hillarum:
 Quae, pridianae cum poetice Musae
 Destertuit, conviva strenuus glutit.
 Capsella subtus. hac reposta servatur
 Poeticorum synthesis libellorum;
 Servata, nec servata, quatinus semper
 Illa inquilini scripta permeant mures;
 Quibus refert Moncaudus unus acceptum,
 Quod scripsit illis illa, non sibi tantum.
 Deinde ploxenum, et forensium custos
 Liticularum bulga, quas et is raro

Revisit opere, muribusque commendat,
 Ut cognitores sint suam vicem illarum.
 Istum modum Moncaudus, hos habet vitae
 Moncaudus astus, ista vita Moncaudi.
 Gens navitarum vana Lusitanorum,
 Quid vos parandis opibus inmori cogit?
 Moncaudus horum nil paravit, et vivit.
 Scriptum Anno 1569 Montalbani.

16. *In quendam.*

Ille, novo qui te signavit nomine primus,
 Unde Pyraethonis dat tibi nomen equi?
 Sive equus in sensu spectetur, sive Pyraethon,
 Conveniens non est ille, vel ille, tibi.
 Quum totus sis nox, quinam potes esse Pyraethon?
 Quumque asinus, quis te iure vocarit equum?

17. *Ad asinum Ocni graviter rudentem in Rob. Titium legentem orno, pro ocno, in versu Propertii, [5, 21]*

Dignior obliquo funem qui torqueat Ocno.
 Si Titius tollit, qui te bene paverat, Ocnum;
 Ergo tuam Titius pascat aselle famem.

18. *In Rumetum, qui suos versus pro antiquis supposuerat. [Muret. opp. I 775. Scal. ad Varr. 1, 2]*

Qui rigidae flammās evaserat ante Tholosae,
 Rumetus, fumos vendidit ille mihi.

19. *Avarus.*

Arcarum in fundo quaecunque recondit Avarus,
 Abstulit haec aliis, denegat ipse sibi.

20. *Improbilas humana.*

Caetera nec verum nec fas animantia norunt:
 Verum et fas unus novit et odit homo.

21. *Degener nobilitas.*

Nobilitas est veste quidem tibi discolor o plebs,

Iudicio tamen est concolor illa tibi.

22. *In Taxum operibus triduo oppugnatum.*

Ex tempore.

Quadrupedem dum magna operum vi cingimus, illa

Secretum caecis callibus egit iter.

Tertia lux agitur, postquam molimine tanto

Inceptum frustra ludificatur opus.

Sit vobis ex hoste, viri, victoria capto,

Dum sit ei e lassis gloria parta viris.

23. *In Atalantae et Hippomanis fabulam.*

Incertum cui det meritam Victoria palmam,

Quos studio cursim mens rapit una pari.

Omnibus unus amor, sed non labor omnibus idem.

Hic praeit; hic sequitur, et cupit esse prior.

O virgo infelix, quam non vicere tot unam!

Infelix, quam fraus vicerit una viri!

Si vi certatim te non vicere tot unam;

Qui potuit sine vi vincere, qualis erat?

24. *Paulo a Gisbice.*

Ergo suis Paulus voluit me vivere chartis,

Quoque mihi fama est carmine, vita data est?

Debitor huic ego sum. Pauli sum pauper in aere.

Quid faciam? gratas Musa repende vices.

Illa, Quid ad veteres o stulte revolveris artes,

Atque tuis, inquit, viribus impar onus?

Quum tibi vernarent Zephyris spirantibus aerae,

Et felix habilem vena rigaret humum,

Poma ferax seris miranda nepotibus arbos

Nec semel, aut uno pollice carpta dabas.

Nunc ramale vetus, quid praeter muscida possis,

Aut damnanda focis arida ligna dare?

Carmine non moriente senex qui fovit amicos,

Inque suis voluit nomen habere libris,

Victuros memori potuit quos tradere saeclo,

Sat facit, illorum si meminisse potest.

E lectulo surgens III Kal. Ian. Iuliani 1602.

25. *Donum doctiss. auctoris Scaevolae Sammarthani
De Gallis Doctrina illustribus Ios. Scaliger donabat
Danieli Heinsio his versibus:*

Sibi hoc volumen a poeta Scaevola
Missum poetae Scaliger dat Heinsio.

26. *Danieli Heinsio gratiarum actio pro dedicatione
Siliî Italici.*

Ex tempore

Quod vester nostro sub nomine Silius, Heinsi,
Purpureo gentes lumine cultus adit;
Nec me hoc duntaxat, quo me non dignor, honore,
Sed devinxisti postera secla tibi.
Quod solum possum, quia me tibi debeo totum,
Me totum voveo tempus in omne tibi.
Sed, quas debueram, neque possum solvere grates,
A tibi devincta Posteritate feras.

27. *De Henrico Rege servato.*

Duplex potestas ista factorum fuit,
Gallis saluti quod foret, Gallis dare,
Servare Gallis quod dedisset optimum.

28. *In Veronam.*

Ocelle mundi, sidus Itali caeli,
Flos urbium, flos, corculumque amoenarum,
Quot sunt, eruntve, quot fuere, Verona
Brenni smaragde, transpadane berylle,
Gallorum iaspis, margarite Benaci:
Apex supremus elegantiae rerum,
Et meta summa, daedalaeque naturae.
Quam fronte prona fascibusque submissis
Urbes adorent, et lubenter agnoscant
Sublime maiestatis arduae lumen,

Nisi orba lucis viveres salutisque,
 Iniuriosa servitute praedonum,
 Qui nidulantur Adriaticis stagnis,
 Et inde semper imminent novae praedae,
 Thetidis nepotes, et Salaciae cives.
 Heu Spartacorum traduces venenati!
 Heu transfugarum tot propagines sacrae,
 Et perditorum seges adulta latronum!
 Queis summa laus est possidere de rapto,
 Peculium fecisse de malo, virtus.
 Quorum urbs ab atris quantacunque, quaecunque est,
 Isaurica sodalitate, piratis
 Conflata: ab atris aucta, fota piratis,
 Auget, foveatque nunc amica piratas:
 Taberna sceleris, officina Cyclopum,
 Intus recondens copiam improbae mercis,
 Dolique acervos flagitii thesauros:
 Ergastulum cruoris, et venenorum.
 Ubi maxima mercede sanguinum servit
 Propola toxici, institor mali succi:
 Tum quisquis et clam, non palam nefas audet,
 Sicariusque, qui palam nefas audet.
 Nam lictor audax, publicusque grassator,
 Cumque horrido lanista spiculatore,
 Turpi fide auctoratus et sacramento,
 Stipendiorum spe superbit, et sumit
 A crimine animos, a licentia ferrum.
 Ubi peierator, atque funerum manceps,
 Sociique capitis atque sanguinis sector
 Civis, suorum triste praestinat letum
 Quocunque pretio, quot licent, amicorum.
 Cui nulla iusto urbs Marte cessit, aut bello:
 Sed quali athena claustra moliebatur
 Arte, et seras Philippus urbium, et vectes.
 Hac propter ipso est in mari sita, ut magnas
 Piscetur urbes undique aureo reti.

O Diva, nam quae vorticiosa tempestas?

Quis turbo? quae aestuantis aura fortunae
 Te mutat aliam, quisve casus affligit?
 Quae tristis, expes, cassa lucis, atrata,
 Squallentis obsoleta sordibus luctus
 Moeres, ut orba, quae flet unicum mater?
 Regina tot rerum, et tot urbium princeps,
 Ubi tuorum est lux vetusta sceptrorum,
 Et aureo splendore fulta maiestas?
 Totoque maior orbe, par polo fastus?
 Illique magni gloriae tuae fasces?
 Ubi Quirites heu tui. tui cives,
 Delecta pubes, flosculus iuventutis?
 Ubi Divi alumni Principes, Iovis semen,
 Proceres beati, debitum genus caelo,
 Fulmen duelli, terror Adriae magni,
 Opum hosticarum martiale tormentum,
 Tutela patriae, spes labantium rerum,
 Pacis sequestri, civibusque devoti,
 Scaligera soboles, qui Feretrium tantis
 Tot olim opimis, teque, Diva mactarunt?
 Queis tot triumphos, tot trophaea, tot laurus;
 Queis sceptri honores, atque nomen Augustae
 Accepta debes, quaeque mole sublimi
 Educta Mausolea provocant coelum?
 Proh sortem acerbam! proh volubilem casum!
 Quanta e supremo culmine et statu rerum
 Quanta excidisti! non tibi obfuit tantum,
 (Nec posse credam) nauta Iapidis ripae, [*Iapydis?*]
 Quantum una, sudos quae tibi dies, quaeque
 Fortuna praeterpropter invidet lucem.

Ast o venusta mater, o parens salve.
 O mea creatrix; vosque rite maiorum
 Salvete manes. Ille ego nepos vester,
 Pila atque lusus, ludicrumque fortunae:
 Currrens parentis exul exulis cursum:
 Pro farre salso, proque adoreo libo,
 Pro ture, proque februo parentali,

Hic vos saluto laetus. Este felices,
 Pioque manes, o, nepote gaudete.
 Ut, quam ruinae me superstitem vestrae
 Par est dolere, tamne laeter, ut resto
 E messe tanta semen: e procellisque
 Tantae domus tabella naufragii tanti.

29. *Ad Paulum Melissum P. L.*

Caeleste pectus, cuius ex inexhaustae
 Mentis scatebris, limpidissimae linguae
 Sermone dio vena lacteo manat,
 Melisse: quid me naufragum, quid oppressum,
 Quid improbo doloris obrutum fluctu,
 Curvumque luctu, et fronte cernua terram
 Tuentem, ad altae lumen erigis Musae:
 Ut scripta nostra provocans tuis scriptis,
 Inamoena scripta candidissimis scriptis,
 A mente curis et silentio mersa
 Molles camenas, molle carmen expectes:
 Hoc licuit olim, cum faventibus Musis
 Secunda nostros aura temperans cursus
 Mea ad beatos vela mitteret portus,
 Regens amicae pacis in sinu tuto
 Studiis adultam liberalibus mentem.
 Quam lenis ardor, atque literis florens
 Ignobili fovebat otio primum
 Quies bonarum mollis artium nutrix,
 Serena vacuae flamma semper aspirans:
 Postquam procellis eque triplici fluctu
 Civilis aestus, delicatus et liber
 Excepit almae me Valentiae portus;
 Ut iuris acri sancta me Themis cultu
 Artificis expoliret ungue Cuiacii,
 Inexpiatae post cruenta Bellonae
 Pugnata caelo bella semper irato.
 Tunc tunc poeta, tunc Apollini carus
 Vixi; Camenis tunc amicus audiui;

Nec ulla surdo plectra movimus Phoebō.
 At nunc doloso flamma Martis insani
 Supposita cineri, quamque pacis armatae
 Fallax alebat vultus, ut prius stultis
 Spes suggerebat Suada credulas Gallis,
 Exsuscitata fulsit. ilicet magnam
 Inopina cunctis urbibus dedit stragem.
 Unde administrat saeva Erinnyes ardentes
 Incendiorum civico faces bello.
 Quare metu deiectus, obsitus luctu,
 Atratus, exspes, in tuum sinum fugi
 [Genev]a, quae me patriae exulem terrae
 Blanda atque amica caritate fovisti.
 Ergo ille primus ardor, ille cognatus
 Nitor obsolevit mentis ad metus illos,
 Melisse, qualis ad Caniculae tabem
 Omnis silet flos; et tamen tuis scriptis
 Vires recepit, qualis imbribus seris
 Seges renidet aegra: quae diu languens
 Frustra coloni spem sagacis elusit.
 Quod siquis ullas fomes ullus in nobis
 Resides sepulti celat ingenii flammas;
 Totum hoc tibi ardet, hoc tibi reviviscit:
 Totum hoc amoris aura ventilat vestri.

30. *Eidem.*

Paulle, poetarum cui doctis frondibus haerens
 Cinxit honoratum laurea sarta caput,
 Quid facis, o vates? quibus exigis otia musis?
 Aut quibus in studiis fallitur hora tibi?
 An, teneras mulcens liquidis accentibus auras,
 Musica non uno dividis orsa tono;
 Ut te miretur modulantem lymp̄ha Deorum
 Rhenus, et exsultans altera nympha Nicer?
 Anne Palaestinas numeroso carmine musas
 Solvere Teutonicis ora diserta modis
 Instituis? Felix animi, vitaeque beatae,

Digitized by Google

Et vacuae a nobis exige mentis opus.
 Me iuvat exorare malum hoc: quibus illa pianda
 Auxiliis: quo sit ture litanda mihi
 (Formidandum aegris atque implacabile numen)
 Una tribus Furiis addita quarta soror.
 Post subducta polo caelestia semina flammae,
 Atque Prometheae conscia furta manus,
 Prima peregrinis Erebi caput extulit oris,
 Insueta et vultu terruit astra suo,
 Morborum et traxit ferales prima cohortes;
 Seque ducem iussit et sua signa sequi.
 Inde hominum miseris cervicibus imminet hostis;
 Calcat et imposito subdita colla pede.
 O dulces animae, si qui superestis amici,
 Iure sodalitii pectora iuncta mihi,
 Accipite has lacrymas, supremi pignora luctus,
 Tristiaque atratis carmina picta notis.
 Et tibi nec nostri sit funeris ultima cura,
 Devotum Musis, docte Melisse, caput.
 Sic tibi sint faciles Boeotica numina Musae,
 Impediatque tuas laurus odora comas.
 Atque olim, quandoque mei non inscia fati
 Vertet in auriculas nuncia fama tuas,
 Omnibus indicas fac luctum, Paulle, poetis;
 Et, Nostri, dices, pars fuit ille chori.
 Sic dices, tumultoque dabis tua carmina nostro;
 Carminibusque tuis carmina iunge mea:
 Heic situs est, qui nec vixit, nec mortuus olim est,
 Nam mors viva illi; mortua vita fuit.
 Scripsit aeger, et laborans febri quartana.

31. *In Olorem insignium P. Melissi.*
 Quisquis picta mei legis argumenta Melissi,
 Ipsa suis etiam disce referre notis.
 Flexanimas voces signat, cantusque poetae
 Blandus olor, dulci gutture carmen hians.
 Idem etiam niveis passis argenteus alis,

Innocuos mores et sine labe, notat.
 Uno argumento, pictura insignis in una,
 Culturae et morum signa, Melisse, geris.

32. *In Lilia eorundem insignium.*

Lilia Francigenae fuerant insignia gentis,
 Celta cui victus subdita colla dedit.
 Nunc ea, sed vixdum veteris cognominis haeres,
 Confusus Francis hybrida Gallus habet:
 Et nullo gentis, nullo virtutis honore,
 Cognatis maculat stemmata prisca notis.
 Ast tibi vel duplici sunt debita iure, Melisse,
 Quod virtus et gens illa dedere tibi.

33. *In Imaginem Melissi.*

Caetera membra mei spirantiaque ora poetae,
 Artificis potuit pingere docta manus;
 Sed verum, et vivum vatem, totumque Melissum,
 Expressum in nostro pectore sculpsit amor.

34. *Illustrissimo Domino Henrico Borbonio,
 Dumbarum Principi.*

O quem te dicam, quoniam natalibus audes
 Altius eximiis exeruisse caput.
 Tu genus Heroum studiis atque artibus olim
 Missum per Reges stemma tueris avos.
 At quibus illustreis ortus natura negavit,
 His virtus instar nobilitatis erit.
 Et licet ad laudem cuncti grassemur honesto
 Consilio, merces non tamen aequa manet.
 Nam virtus alios homines Heroibus aequat,
 Heroum natos sed iubet esse Deos.

35. *Eidem.*

Francorum nulli Regum pietate secundum
 Trans maria evexit relligionis amor.
 Ille triumphati spoliis Orientis onustus,

Gente ex barbarica parta trophaea tulit.
 Huius tu soboles doctas amplecteris artes,
 Quas prope depositas ultima fata trahunt:
 Cum toto studii intermorientibus orbe,
 Barbaries atris celsa triumphet equis.
 Si proavis, Henrice, tuis gens barbara cessit,
 Barbaries debet cedere victa tibi.

36. *Eidem.*

Borboni columen generis, cui Pallas honestas
 Artes dat puero, mox dabit arma viro;
 Ne mirere, tibi si pro sermone pedestri
 Mittimus imparibus verba ligata modis.
 Blanda tui facit hoc, quae nos fovet, aura favoris:
 Hanc in mente mea ventilat illa facem.
 Nam mihi nescio quis recreans in carmina vires
 Ardor amicitiae spirat ab igne tuae:
 Ignotoque rudes praetentat Apolline sensus,
 Quaecunque haec vis est, quam tuus afflat amor.
 Nec vero metuam ne sim sine carmine vates,
 Ipsa meum virtus nam tua carmen erit.

37. *Iac. Augusto Thuano, Notas in Novum Testamentum efflagitanti.*

O Musas et nos parili complexus amore,
 Musarum et nostrum dulce, Thuane, decus;
 Pro quo non dubitem totas ex ordine noctes,
 Noctibus et totos continuare dies;
 Quid me divini velo summota silentii
 Legis Apostolicae tangere sacra iubes?
 Ecce profanorum maculas abolere parantem
 Impatiens veri non tulit invidia.
 Scilicet in vero verum patienter amabunt,
 Qui verum in nugis non potuere pati.
 Illorum si luce sua praestringit ocellos
 Sol meus, uret eos sol meus igne suo.

38. *Christianissimo Francorum et Polonorum Regi
Henrico III. Urania Musa.*

Princeps sororum, quae beata secessus
Vireta celebrant inter Aonum montes;
Urania, quamvis me reposta caelorum
Species moratur, musicique concentus
Mundi volantis; conscias tamen fati
Coeli choreas astricas, et Erronum
Septem reliqui spatia, quos citis bigis
Curricula Circi magna semper exercent,
Ut hinc ministrent fata rebus humanis,
Momenta varient, ac reciprocos casus
Volvant revolvant. Namque me pius mentis
Incessit ardor, magne Rex, ut hunc nostrae
Gentis clientem, quem recenter a nigris
Leti tenebris imminetis, a dirae
Oblivionis vindicavimus fato,
Tuas ad aras, ad tuumque pulvinar
Sublime sistam, si novis ei possim
Modis honores comparare divinos,
Quos dia spirat aura numinis vestri,
Solioque fulgens eminente Maiestas.
Spes est, tuo ut favore fatus, et nido
Tuto receptus, nec licentiam indoctae
Plebis, nec ullum stigma Grammatistarum,
Nec inquinata menda, nec vetustatem
Sentire porro, nec gravem situm possit.
At universi rector orbis Augustus
Praestare non id quivit, ut suus Vates,
Qui sese in eius tradidit clientelam,
Non vim severae mortis experiretur:
Neque ille mendis, atque paedagogorum
Contaminatus obsolesceret nugis.
Tu, quum e tenebris, e silentio leti
Illustre victor efferens caput, sese
Dedat tibi Poeta (nam tuo nutu
Videre lucem se fatetur)[,] Augustum

Maiore laude vincis, ac suum tandem
 Illi auferendo, vindicas tibi, Vatem.
 Nam bene mereri Vate de suo, quem nec
 Servare potuit, iure non potest ullo.
 Tuus poeta est igitur optimo iure.
 Quid, quod vagantum nosse Siderum cursus,
 Solis labores, spatia mēstruae Lunae,
 Annumque gressus in suos relabentem,
 Indigna non est Rege maximo cura?
 Testis Necepso, qui Canopici regni
 Tenens habenas, nocte consulens caelum,
 Quaecunque limes astra signifer portat,
 Radio notavit. quid vetustus eiusdem
 Tyrannus aulae, terque maximus Nili
 Regnator Hermes, qui logisticis punctis
 Collegit astra; caelici penetralis
 Reseravit adyta, venit ad Deos ipsos,
 Caelo potitus sic per astra captivo?
 Quid priscus Atlas, rector Africae, qui non
 Cervice, verum mente pertulit caelum?
 Quid ille, canae quem loquentur aetates,
 Astrorum alumnus, pignus aureum caeli,
 Castellae amoenae Rex vetustus Alfonsus;
 Aliique, quos nec explicaverim, Reges,
 Divina qui per scripta Regibus magnis,
 Magnisque tantam Ducibus asserunt artem?
 Ars ista sic, Rex magne, Regibus non est
 Indigna, quae tot vindices habet Reges.
 Quod si et clientem hunc recipis; o quater felix,
 Quem sic tuentur, saeculisque commendant
 Regale studium, tuque maximus Regum.

[„memini tamen me alicubi memoria lapsum esse. igitur
 pro illo *Rex Celtiberiae Tarraconis Alfonsus* reponendus
 erit ille *Castellae amoenae rex vetustus Alfonsus*.” Scali-
 ger ipse moriens teste Daniele Heinsio in Scaligeri
 epistolis p. 835]

Hoc carmen praefixum est priori editioni Manilii.

39. *In Lexicorum compilatores, inscriptum Lexico Arabico a se collecto, in Batavis.*

Si quem dura manet sententia iudicis olim,
 Damnatum aerumnis suppliciisque caput:
 Hunc neque fabrili lassent ergastula massa,
 Nec rigidas vexent fossa metallâ manus.
 Lexica contexat, nam caetera quid moror? omnes
 Poenarum facies hic labor unus habet.

40. *Ex Salomone, Proverbiorum cap. XXXI.*

Τίς ποτ' ἀριστεύουσαν ἐν ἀνδράσιν εὖρε γυναῖκα;
 ἡ δὲ χλιδῆς πάσης ἀντάξιος ἀντερύσασθαι.
 ἐν ταύτης γὰρ χερσὶ φίλον κέαρ ἀνδρὸς ἐοῖο
 ἔλπεται, εὐκτεάνου δὲ ἀτέμβεται οὐποτε λείης.
 καὶ ἐ γυνὴ πρόφρασσα φιλοφροσύνῃσι νόοιο
 οὐ κακὸν ἀλλ' ἐσθλὸν τι ἀμείβεται ἡματα πάντα.
 ἡ τε μετερχομένη τῶν ἐν φρεσὶν ἥσι μενοινᾷ,
 ἡ λίνον, ἡ ἔριον φιλερίθιοις χερσὶ πονεῦει.
 τηλόθι δ' οἱ βιότοιο πορίζεται ἥια πάντα,
 οἷά τις ἐμπεράμου φιλοκερδέος ὠκυάλῃ νηῦς.
 καὶ γὰρ ἐρημολεχῆς κοίτης ἄγχαυρον ἀνέστη
 ἐννουχίῃ, ἀταλοὺς μενοεικέος ὄφρα κορέσῃ
 υἱέας ἀρμαλιῆς, καὶ δμωίδας ἐνδον ἐρίθους.
 καὶ τινά που πυκινῇσι προμηθείαις ὁρώσῃ
 ἀγροῦ συγχόρτοιο τιτύσκειται ὀργάδα γαίην.
 ἐκ δέ μιν ἐργολαβεῖ, φίτυσέ τε θέσκελον ὄρχον.
 θειλόπεδον ἐριθιλὲς ἐοῖς κομέουσα πόνοισιν.
 ἂν δὲ μὲν ὀτραλὴ ἐζώσατο εὖστολον ὀσφύν.
 ἂν δὲ πόνῳ κάρτυνε βραχίονα καρτερόμοχθον,
 οὐδ' ἥς ἐμπορίας χρηστὴν ἐπιμέμφεται αἴσαν.
 ἀμφοτέρῃσιν ἐμαρψεν ἀτρακτιδα τ' ἡλακάτην τε,
 ἡλακάτην λαιῇ, καὶ ἀτρακτιδα δεξιτερῇφι.
 λιμαλέοις, πενιχροῖς τε ὑπείρεχε χεῖρα βοηθὸν,
 λιμαλέοις θρέπτειρα, πενιχροῖς ὀλβοδότειρα.
 πάντα οἱ ἐν μεγάροις εὐτύκτοις νήπια τέκνα
 οὗτ' ὄθεται βορέας δυσσαέος, οὔτε ἀτύχθῃ
 ψυχροβόλου νιφάδος ριπῆς δυσπέμφελον ἥμαρ.

οὐδὲ πόνων συνέταιρος ἐν ὄρφνῃ λύχνος ἀπέσβη·
 Διπλοῖδας γὰρ πάντες ἐπαλέας ἀμφιένυνται.
 καὶ οἱ ἅλεις γλαφυραῖς χηλοῖς ἐνι σιγαλόνετα
 πορφυρέοισι τάπησιν ἐπήτριμα ῥήγεα κεῖται.
 πᾶσιν ἀριστογάμοιο περικλυτὸς ἀνδρὸς ἀκουῇ
 ἡμένου εἰν ἀγορῇ πολιοῖς παρὰ δημογέρησι. [° γέρουσι?]
 ἡ δὲ παλιμπρώτησιν ἀφ' ὧν κάμε χερσὶν ἐῴσι
 δαιδαλόεν ἑανὸν ζωστῆρά τε πέρνατο κεστόν.
 πάντα δὲ τιμήεντα καὶ ἄρτια φάρε' ἔεστο.
 οὔτε ἐνὶ κραδίῃ ἐμπάζεται αὔριον ἡμαρ.
 ἡ καὶ ἀπὸ στόματος νημερτέ' ἀμύμονος αὐδοῆς
 ἰθύνει σοφίην, καὶ θεσμὸν ἀγάνορα πειθοῦς.
 πάντα δ' ἐπεντύνουσα ἐπαρτέα ἔνδον ἐν οἴκῳ
 οὔτι μεθημοσύνησιν ἐδὸν βίον ἀργὸν ἀέξει.
 τόρρα μιν εὐθύφρων τε ἀνὴρ, καὶ παῖδες ἀγαυοὶ
 σεμνοῖς δειδίσκοντο παρηγορέεντες ἔπεσσι. [° ἔοντες?]
 δῖα γύναι, πολλοὶ μὲν ἀριστεύσαντο κατ' αἴσαν.
 τίμαι ἡλικίδες, σὺ δ' ὑπείρεχες ἔξοχα πασέων.
 τηύσιον μορφῇ, πανετώσιον ἐπλετο κάλλος.
 θευσεβέος δὲ γυναικὸς ἐτήτυμος αἶνος ἐτύχθη.
 δεῦτ' ἄγε εὐδύμοις μιν ἀμείψατε πάντες ἀοιδαῖς,
 ὄφρα μιν εἰν ἀγορῇ κλείῃ ἐὰ θέσκελα ἔργα.

41. *Ex Hippocrate.*

τροφῆς ἀχορίῃ, καὶ πόνων ἀοκνίῃ,
 καὶ σπερματώδους οὐσίης κατάσχεσις,
 τρι' αὐτὰ τῆς ἀνουσίης τηρητικά.

*Idem Latine legitur in veteri pulcherrimo marmore
 in oppido S. Aegidii ad Rhodanum.*

VESCI . CITRA . SATURITATEM
 IMPIGRUM . ESSE . AD . LABOREM
 VITALE . SEMEN . CONSERVARE
 TRIA . SALUBERRIMA. Iani Gruteri inscript. p. 929.

42. *Hoc antiqui poetae De amantum miseria,*

ἀπαντες ἐσμὲν ἀθλιώτατον γένος
 ἐρῶντες, οἷσπερ τοῦ πεπαῦσθαι τῆς νόσου

ὁδὸς μί' ἐστὶν ἀγχόνης, ἧ φαρμάκου.

ita convertebat Scaliger.

οὐδὲν ἔρωτος ἄκος προφερέστερον, ἢ τραχύλῳ
ἀρτάνῃ, ἧ βρόχθῳ φαρμακόεσσα πόσις.

43. *In filium quendam patri dissimillimum.*

ἡρώων παῖδες κάκ' ἐλέγχεα, τοῦτ' ἀρ' ἀληθῶς,

ὅστις ἀφ' Ἑλλάνων εἶπε παροιμιῶν.

οὐχ ὁράας, ὥς παῖς μέγ' ἀριστεύσαντι πεφύκει

γύννις ὁδ', ὥς πινυτῷ φωτὶ χαλιφρονέων;

δράστῃ ἀμβολισεργὸς; ἀπαυδῆμων ταλαεργῷ;

τακτῷ ἀκοσμήβιος; σύμφρον' ἀκαιροβόας;

σεμνῷ ἀτιμόγελως; καὶ μαψιλάχης ἐχεμύθῳ;

τῷ τε γαληνοφασὶ σκυθρομετωπονεφής;

τῷ ῥαδινοῖς μελέεσσιν ἀρηρότι, γαστρὸς ἐφολκίς,

ᾧ τε βαθύκναμος, καὶ πλατύπους πιθάνα;

ἡρώων παῖδες λῶβαι. τί κε θαμβήσοιμεν,

εἰ χ' ἥρωις λῶβαν τόνδ' ἀνέφυσε πατήρ;

44. *Inter arma non esse Musis locum.*

τεύχε' ἐπαλλοτριβῇ, πυρικύμονος ἔμπορα τέχνης,

χαλκὸς μὲν λιθότριψ, χαλκοτριβής τε λίθος,

καὶ τάδε θειοβαφῇ φέγγους θηρόημονα κάρφεα,

καὶ φλογὸς ἀρπαλέης τοῦτ' ἀλιβὲς δέλεαρ,

καὶ σὺ φιλαγρύπνοιο συνίστωρ λύχνε μερίμνης,

νυκτιφάες πινυτῆς ὄμμα περιφρόσυνης,

χαίρετέ μοι. τότε γὰρ πολλὴ χάρις ἔσσεται ὑμέων,

ὅττε μάχης, καὶ Ἄρεως ἔσσεται οὐδεμὴ.

Idem Latine.

Arma suo attritu excudendis ignibus apta,

Quodque terit ferrum, qui teriturque silex:

Et quod sulfureum venatur lumina lignum:

Ustilis et celeri quae perit esca rogo:

Tuque mihi vigilis studiorum conscia cura,

Illustrans noctes parca lucerna meas:

Ite procul! vestri usus erit vel maximus olim,

Si neque bellorum, si neque Martis erit.

45. *Noctu in lecto quum esset Auctor Tarbae Bigerronum, neque per aestus anni, tonitrua, et fulgura quiescere posset, offensus garrulitate cuiusdam in coena pridiana, sequentia duo epigrammata meditabatur.*

οὐ σκόπον εὐμαθίης νημερτέα πουλυμαθείη
ἔλλαχεν, οὐδὲ νόου δόξαν ἀδηλογίη.
ὃς γὰρ ἀμετροεπῆς ἀνεμοτρεφὲς αἶέν οἴημα
αἰόλλει κούφοις πηδαλίοισι νόου,
πάντας ὑποβλήδην λαβρηγορίαις ὑποτέμνων,
οὐδὲ τέκμων μανίης οἶδεν ἀπειρολάλου,
τοῦτον ἐπισπέρχουσ' ἀεσίφρονα θουράς ἀέλλη
ῤῖψε δοκησισόφου μήτιος εἰς σκοπέλους.
ὃς δ' αὖ πευκαλίμου ψυχῆς οἴη' ἴα νωμῶν
εὐκραεῖ πραπίδων πείθετο νηνεμίη,
τόνδε γαληνιῶντι νόφ πλησίστιος οὖρος
ἦγεν αἰεὶ πινυτῷ ὄρμον ἐς εὖστοχίης.

Idem Latine.

Istud non scire est, quamplurima scire videri.

Istud sentire est non bene, multa loqui.

Sed quicumque loquax ventosae mentis habenis

Versat agens animum turbidus instabilem,

Obloquiturque aliis, interpellatque loquentes,

Nec certum morbo scit posuisse modum:

Illum transversum rapido celer impete turbo

In vanae scopulos credulitatis agit.

At qui tuta regens animi moderamina cauti

Aurae tranquilli paruit ingenii:

Illum composita placidum levis aura quiete

Egit ad optati litora consilii.

46. *In Pyrenaeis haec scribebat, Aquis caldis.*

Aspice quanta, quibus vitiis, quibus obsita morbis

Turba, diu lenta decolor ora lue,

Per rigidas cautes, et inhospita tesca Pyrenes,

Tesca vel humano vix adeunda pede,

Paeonii laticis vastis obsessa ruinis

Dona petit. tanti posse valere putat;

Ut paene ipsius vitae discrimine vita,
 Utque ipsa constet paene salute salus.
 Ergo difficilem quaestum Natura salutis
 Non sine difficili parca labore dedit.
 Illa salutiferum thesaurum hoc carcere sepsit,
 Carius ut scires esse salute nihil.

Idem Graece.

Πόσος ὄχλος, πόσῃσιν ἀρημένος ἄψα νούσοις,
 καὶ λύμαις χροίῃς ἄνθος ἀμειψάμενος
 ἀν' στυφέλους κνημοῦς, ἀν' ἀπανθρώποιο Πυρήνης
 ὄκριας ἀνδρομέοις ἔχνεσιν ἀστιβέας
 τὸν ποτὸν ἀλθίνετα μετέρχεται ἀμφὶς ἐν ὄχθοις
 εἰργόμενον. τόσσου μὴ νοσέειν πρίεται,
 ὥστε μάλα πρό τε τῷ ὑγείῃς τὴν ὑγίειαν
 ἀντιπαρὰρριπτεῖν, τὸν τε βίον πρὸ βίου.
 ἧ ῥα φύσις πάλαι ἀργαλέην κομιδὴν βιότοιο
 φεισαμένη καμάτῳ θῆκεν ἐπ' ἀργαλέῳ.
 ζωαρχὲς δὲ τόσῃ κειμήλιον ἄμφεπεν εἰρχτῇ,
 ὅττι' οὐδὲν ζωῆς κτῆμα περισσότερον.

47. *Idem Iambis Tragicis.*

Πόσος πόσαισιν ὄχλος ἐμπλαχεῖς νόσοις,
 ποίαις ἀλύων γυῖα συντρόφοις δύαις,
 καὶ δυσπροσώπῳ βλέμμα χαλκαίνων χροῶ,
 διὰ τῶν ἐρήμων, τῶν δυσαμβάτων βροτοῖς
 στιφρᾶς Πυρήνης θηροδεγμόνων πάγων
 κόλποις φαραγγῶν ἐγκρυβέντα τῶν πόνων
 ἀλεξιτῆρα, τὸν βιοσταγῇ ποτὸν
 διζεῖ; τοσαύτης προικὸς αἰρεῖ μὴ νοσεῖν,
 ὥστ' ἀσφαλείας ἀντι κινδυνεύεται,
 βίον τε θηρῶν τοῦ βίου μὴ φεῖδεται.
 ἀνόσου δ' ἀρωγῆς θῆκεν ἡ φύσις πόρον
 τὸν δυσπόριστον ἐν τρόποις ἀμηχάνοις.
 ὥς δ' ἔστιν εἰρχταῖς πλουτοῦς ὑγείας ὅδε
 τοσοῦτος ἐν τήσασιν ἐγκεκλεισμένος[.]
 ὥς οὐδὲν αὐτῆς χρῆμα τιμαλφέστερον.

48. *Ad Brissantellum, et Flor. Christianum.*

ὦ δισὰ φίλιας ἐντελοῦς ἀγάματα,
 σύ μοι μὲν ἄρτι, σὺ δὲ διὰ χρόνου φανείς[,]
 χαίροιτ' ἂν ἄμφω πρῶτα φιλιότητων ἐμοί,
 ἔναυλον οἰκούρημα τῆς ἐμῆς φρενός,
 δισώματός τε τῆς μιᾶς ψυχῆς ζυγός,
 χαίροιτ' ἂν. ὡς ὑμᾶς μὲν ἀσπαστῶς χρόνῳ
 παρῶν ἀπόντας κοῦκ ἰδὼν προσπτύσ[σ]ομαι
 μνήμης ἐναργὲς ψηλάφημα τῆς ἐμῆς.
 ἐξαίρετ' ἄμφω δ' ἔξοχ' αἰτοῦμαι, σὲ μὲν
 χάρισμα Βρισσάντελλε σῆς παρουσίας,
 σὲ δ' αὖτε, Χριστιανέ, φίλτατον κἄρα
 Χαλδαϊκοῦ λειμῶνος ἀνθεμοβρυῆς
 ἀδρόν τε θησαύρισμα Μουστῆρος σοφοῦ
 μελισσομίμοις ἐκλογαῖς ἀκρόδροπον.
 ὡς ἐμέ γ' ἀνάγκη τῷδε πρωτεῦσαι φίλων,
 εἰ καὶ φίλων πρῶτευμα σοὶ πάντων ἐγώ.

49. *In nomen Quinti Septimii Florentis Christiani.*

ὦ πέμπτ' ἀδελφῶν, μὴνός ἐβδόμου τέκος,
 Τὴν κλῆσιν ἄνθους εὐχλόου καλούμενε
 Τῆς εὐαγίστου πίστεως φερώνυμος.

De eodem, ipse Christianus.

Ne quis miretur praenomina nostra: nempe Quintum est

Enixa mater, Septimoque mense.

Quod si lingua fuisset ter mea Tulliana, possem

Tertullianus esse Christianus.

Verum ter valeat mihi Tullius atque Tullianus,

Dum Christiani floreant stolones.

50. ΣΚΑΛΑΝΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩ[Ι].

ὦς ἔκ τε τύρβης, ἔκ τε χάκκης βορβόρου,
 Ἐκ τῶν ὀχῶν τ' ἐν συμβολαῖσιν ἀμφοδῶν
 Στεναῖσιν, ἀλλήλοισιν ἐμπεπλεγμένων,
 Κἄκ τῶν καπήλων τῶν τε λαχανοπωλίδων
 Καὶ τῶν κεκρακτῶν καυσίμοις τῆς καγκάνου
 Δέσμαισιν ὕλης νῶτον ἐγχεχυφώτων,

Ἐξ ἀκμόνων τε, τῆς τε χειρωναξίας
 Χαλκολτύπου, σφύραισιν ἐξωπλισμένης. [χαλκοκτύπου?]
 Καὶ τῶν κακούργων τεκτόνων γείσσω ἀπο
 Κεραμίδος ἄκρης λευσίμῳ πετρώματι
 Κάρηνα καιρίαισι θρυπτόντων βολαῖς,
 Καὶ κῆρ' ἐτοίμην τῆς ἀπειλούσης δοχοῦ.
 Τῶν τ' ἐν δρυφάκτοις θηρίων δικηφάγων,
 Καὶ τῶν ἀπ' αὐλῆς κνωδάλων δυσωνύμου
 Ἀργῶν πιθήκων ὅτα διατετρημένων
 Κρίκοις καὶ κόμαισιν ἐξησκημένων
 Γυναιχομίμοις βοστρύχων κηπεύμασιν.
 Ὅχλων τε τῶν ἐν εὐσεβῶν ψυχῶν φόνῳ
 Σφαγαῖσι τ' ἐξάγιστα βαψάντων ξίφῃ
 Μάστιξιν οὖς δὴ ποινίμοις οἰστρηλατεῖ
 Ῥαίστερ' ἐριννὺς καὶ θεήλατος δίκη,
 Ὡς οὖν ἀπ' ἐναγῶν ἄστεος Παρισίων,
 Δυσπεμφέλου δὲ τῆς πάλαι νόσου μόγις
 Χειμῶνος ἐκνεύσαντά μ' ἐξεδέξατο
 Τὸ Βινδοκινῶν ἄστρῳ καὶ φίλαις δοχαῖς
 Ἐπεξένωσε. τί μάλα ποιήσαιμ' ἔχων;
 Τί πρῶτον; ἤ τι λοίσθιον, πλὴν εἰ τὰ σοῦ
 Φίλτατα γ' ἐπισκέψαιμ' ἂν ὅς πάντων ἐμοὶ
 Ἔφυς τὸ πρῶτον καὶ τὸ λοίσθιον χρεῶν.
 Πρῶτον τὸν οἶκον εἶτα τὴν οἰκουρίδα
 Τὰ τε τέχνα τοῦ φύσαντος ὀφθαλμῷ δύω.
 Ἄ δὲ, τὸν οἶκον, τέχνα, τὴν οἰκουρίδα
 Ἀθῶα πάντα σῶα τ' εὐθύνοι θεός.
 Σὺ δ', ὦ φίλοιςιν εὐμενέστατον χάρα
 Ἀθῶον εὐθύνοι σε καὶ σῶον θεός.

Vale, Vindocini.

Τούτους νοσηλοὺς καὶ πυρέσσοντας στίχους
 Πυρετὸν πυρέσσων νυκτὸς ἐξεπονησάμην.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΣΚΑΛΑΝΩ[Ι].

Τὸ Βινδοκινῶν ὦ φίλος πολίχινον
 Ζηλῶ προτιμῶν καὶ μεγίστων ἄστεων[.]
 Οὐκ εὐάγιστον οὖνεκα στεῦται δάκρυ
 Λαχεῖν μεγίστου τοῦ βροτῶν φερεσβίου

(Τὸ γὰρ παράρων καὶ κεκομμένων φρένας
 Μέληθρόν ἐστιν) ἀλλ' ὅτι Σκαλανίας
 Ψυχῆς ὑγείαν ἐν νοσηλῷ σώματι
 Ἔδεκτο χαῖρον. οἰκίαν δ' ἐμὴν ἐπεὶ
 Ἦθει' ἐπῆλθεν, ἤδομαι καὶ γάννυμαι.
 Καὶ Χρέμυλος ὥσπερ κωμικὸς πλούτου τυχὼν
 Καὶ φροιμιάζειν καὶ χορεύειν βούλομαι.
 Σὺ γὰρ ἀντίπλουτος. ἐν τῷδ' ἡχθέσθην, ὅτι
 Φίλην δάμαρτα δωμάτων πιστὴν κύνᾳ
 Ἐλαθες ἐπηλὺς ἀντὶ φιλτάτου παρών.
 Οὐδ' ὥσπερ εἰκὸς, ὡς ἐχρῆν, ὡς ἄξιον
 Ἔμοί τε καὶ σοί, ἐξενώθης. τί πάθω;
 Τί δ' ἔλαθες αὐτως; ἦ ρα βακχικὸν πέδον
 Αὐρηλιανῶν σ' ἐνπερήσειν ἤλπισα.

Εὐδαιμονίζω καὶ σὲ τῆς ἀφίξεως
 Λιπόντα Πάριδος τὴν πόλιν φερώνυμον
 Αὐτόν τε δύσπαριν, Φρύγας τε γυναιμανεῖς
 Πιθηκομόρφους αὐλικῆς ἀεργίας.
 Νῦν εἰκότως γε φημί σ' ὄντ' ἐλεύθερον.
 Ἐγὼ δὲ δηρὸν ὑστερῶν σου, φαίνομαι
 Νῦν ἀντίδουλος, δεσποτῶν ἀβελτέρων
 Τριτάλας ἀκούων καὶ δίκαια κᾶδικα
 Τόπον τρόπον τε κάρβανον βόᾳ σέβων.

Ὅλοιτο δῆτα τρωϊκῆς ἀπιστίας
 Βλάστημα μιᾶρὸν· ἂν δ' ἀχαϊκὸν δόρυ
 Γλώσσης θερίζοι φοινίας ἐναγὲς κᾶρα,
 Σὺ δ' αὖ βιωῆς σῶς ἐν εὐεστοῖ φίλος.
 Θεὸν μὲν αἰτῶ σῆς ἀπαλλαγὴν νόσου,
 Πυρετοῦ τε λῆξιν καὶ κακῶν ἀποστροφὴν,
 Ἐχοις δὲ πλουθυγείαν ἤδ' εὐπραξίαν.
 Ἦρως τε χαῖροι Καστανεὺς Ἀβέννιος
 Ἄστος ἄσρος εὐγενείας Κελτικῆς.

51. *Inscriptum Operi de Emendatione Temporum.*

Σὲ τὸν παθόντα τὰς χρονογράφων φθορὰς
 ἔστησεν εἰς τὸ κάλλιον χάρτης ὁδε.
 οὐ δ' οἱ δὸς αὖθις αἰαντὴ χρόνον Χρόνε.

ἴσοις ἀμείβου, σῶζε τὸν σώσαντά σε.

52. *Ad Ianum Dousam V. Nob. De Mirandis Bataviae.*

Ignorata tuae referam miracula terrae,

Dousa, peregrinis non habitura fidem.

Omnia lanitium hic lassat textrina Minervae.

Lanigeros tamen hinc scimus abesse greges.

Non capiunt operas fabriles oppida vestra.

Nulla fabris tamen haec ligna ministrat humus.

Horrea triticeae rumpunt hic frugis acervi.

Pascuus hic tamen est, non Cerealis ager.

Hic numerosa meri stipantur dolia cellis.

Quae vineta colat nulla putator habet.

Hic nulla, aut certe seges est rarissima lini.

Linificii tamen est copia maior ubi?

Hic mediis habitatur aquis. quis credere possit?

Et tamen hic nullae, Dousa, bibuntur aquae.

Idem Graece.

Ὑμετέρης ἐρέω νηπευθέα θαύματα γαίης,

Δουσιάδῃ, δύσπιστ' ἄλλοδαποῖς ἀφειν.

ἐνταῦθ' οὐκ ἀρχοῦσ' ἐρίοις ἰστώνες Ἀθήνης.

πῶϋ δὲ φροῦδον ἅπαν εἰροπόκων δίων.

ἄστεα χειροβίους οὐ χωρεῖ τέκτονας ἄνδρας.

ἐργασίμης δ' ὕλης ἐστ' ἀχόρηγον ἔδος.

σιτοδόκους πυροῦ σωροὶ ῥηγνῦσι καλιάς.

βούβοτος ἤ γαίῃ δ'[,] οὐ φιλόπυρος ἔφυ.

ἄπλετοι ὧδ' οἴνοιο νενασμέναι εἰσὶ πιθάναι.

οὐδενὸς οἴνοπέδου δ' ἐστὶ φυτηχομή.

οὐδαμὸς, ἤ σπάνιος, τῇδε σπόρος ἐστὶ λίνιο.

ποῦ ποτε δ' εἰσὶ λίνου πλείονες ἐργασίαι;

οἰκίαι εἰσὶ μέσοισιν ἐν ὕδασι. τίς κε πίθοιτο;

Υδροποτεῖ δ' οὐδεὶς ἐνθάδε, Δουσιάδῃ.

Lugd Bat. anno 1600.

[53 *discedens Roma anno 1566.*

Spurcum cadaver pristinae venustatis,

Imago turpis puritatis antiquae,

Nec Roma Romae compos, sed tamen Roma,
 Sed Roma quae praestare non potes Romam,
 Sed quae foveris fraude, quae foves fraudem,
 Urbs prurienti quae obsoletior scorto,
 Et obsoleti more pruriens scorti,
 Quae paene victa faece prostituerum
 Te prostituta vincis et tuum facta es
 Tibi lupanar in tuo lupanari:
 Vale pudoris urbs inanis et recti,
 Tui pudoris nominisque decoctrix,
 Turpis litura non merentium rerum,
 Ocelle quondam, nunc lacuna fortunae,
 Negotiosa mater otiosorum;
 Vale nefanda, constuprata, corrupta,
 Incesta caelibum Quiritium manceps
 Contaminata: quippe quid tuos mirer
 Putere mores, quando vita computret?

v. P. Colomesii opera p. 508.]

SCHEDIA ENCOMIASTICA SEU ENCOMIA LIBRORUM.

1. *In Aeschyli Prometheus a Q. Sept. Florente
Christiano Latine conversum Prologus.*

Pacuvius acer et Rudinus Ennius,
 Utrique compar, sive maior Attius;
 Alii, vetustas docta si quos extulit
 Scaenae, Latinas ex bonis Graecis bonas
 Scripsere grandi oratione fabulas.
 Verum venustas omnis, omnis gratia
 Grandiloqua numeris obsita innumeris perit
 Atque obsolescit, dum occupati in unica
 Orationis parte, numeros negligunt.
 Contra Poetae sera quos aetas dedit,
 Omitto quaerere an Poetae, an Musici,
 An Musicorum strepera mendicabula:

Nam sint ne, ciccum, nec ne, non interduim —
 Illi igitur, inquam, seu Poetae, sive non,
 Satis modorum diligentes, ceterum
 Sermonem iniquo pensitant examine.
 Lasciviaque non ferenda, nescii
 Qua prisci honoris parte servetur tenor,
 Graii cothurni nobilem, catam, gravem,
 Tubae virilis intonatam incentibus,
 Nervis adultam et viribus Tragoediam
 Deartuarunt voce languifici soni
 Orationis nuperae novitiae,
 Stilo pedestri et femininis naeniis.
 Homunciones hoc venustuli et cati
 Sibi videntur, hoc beati ac divites,
 Suadaeque alumni et Venerii nepotuli:
 Adeoque positum vel sibi in medio putant
 Tractanda in arte Musica palmarium.

At Gratiarum pectus abstrusum, optimus,
 Docte expolitus, atque liberaliter
 Instructus omni literarum copia,
 Poeta noster inter hos medium ferit.
 Veterum neque illi ignava negligentia
 Placet, aut novorum obscura diligentia.
 Florem leporis Scaenici, atque Musicae,
 Utroque numeris temperavit et stilo,
 Priscis Poetis comtior, melior novis.

Nunc ego, quid adsum, quamve rem veni, eloquar.
 Favete linguis vos, et animum advortite.
 Desmota Graeca est Aeschylu Tragoedia;
 Poeta noster vertit illam barbarez
 Illamque opimam et uberem facundiam
 Et scriptione est assecutus et stilo:
 Ut ne quid inibi possit inveniri
 Errone omisum, sive perperitudine.
 Hanc ergo vobis fabulam e vetere novam
 Adporto. tantum est. vos valet et vivite.

2. *In Ioannis Bonnefontii Poemata.*

Prodite aurea scripta Bonnefonti,
 Prodi candida Musa Bonnefonti,
 Ut doctis etiam Italis pudorem
 Imponas, quibus in Poetica assis
 Non est Gallia terra: namque solis
 Romuli popularibus Remique
 Musarum attribuunt salem atque gustum;
 Ut quorum patrios utrinque fines
 Infernas mare cingit aut Supernas.
 Nos vappae sumus, atque Apollinares
 Lixae Musica castra pervagantes,
 Quos nec Italis aura vagientes
 Primum adflaverit, aut Latina mamma
 Lac immulserit humidis labellis.
 Tu contra Ausonios pereleganti
 Doctos carmine provocas Poetas.
 Sic est; materies boni Poetae
 Merx est publica, quam Dii benigni
 Vendunt omnibus improbo labore.
 Hanc cui non lubet esse negligenti,
 Docta Musicae in artis officina
 Sub incude laboris usque tundens
 Sese fabricat et sui artifex fit:
 Nec Romae satis est fuisse natum;
 Nam fit, non modo nascitur Poeta.

3. *In Poemata Iac. Cortinii Cissaei.*

Iam sibi decus arrogarat ingens
 Tellus Itala literis et armis;
 Cum tandem caput efferens tenebris
 Illi praeripuit decus duelli,
 Solas Gallia literas reliquit.
 Diu constitit haec utrique palma,
 Diu laude sua, sua palaestra,
 Suo munere functus est uterque,
 Gallus maximus hoc, Latinus illo;

Galle fortis eras, Latine doctus:
 Galle miles eras, Latine vates.
 Donec Gallia terra tempore uno
 Plures edidit aureos alumnos,
 Doctos Phoebicolas, bonos Poetas,
 Quam nec Italia seculis trecentis.
 Et Cissaeus in his locum tuetur,
 Siren Gallica seculi eruditi:
 Non solum patrias colens Camoenas,
 Sed Phoebi celebrer cliens Pelasgi;
 Et Musis caput Italidis amicum:
 Per quem non modo Tibridi vetusto
 Clarum praeripuit decus duelli;
 Sed nec Gallia literas reliquit.
 Salve Gallia clarior Camoenis
 Prisco Tibride, clarior duello:
 Tanto Gallia clarior Camoenis,
 Quanto clarior antea duello.

4. *In novam editionem Paraphrasis Buchananani in
 Psalmos, quam Alex. Morison, sororis ipsius filius
 procuravit.*

Ista, Caledonii vertit quae Musa Poetae,
 Iam prius Hebraea carmina culta lyra,
 Typographi primum foedis damnata lituris,
 Vati nuper erant inficienda suo.
 Excoluit Morison, et doctus avunculus illis
 Quod dederat, non est passus abesse decus.
 Gaudete, o summi vatis, pia numina, Manes,
 Si bene cognati vos benefacta iuvant,
 Nunc opus hoc, Morison quod luminis edit in oras,
 Vestrum est; Typographus fecerat ante suum.

5. *In Scaevolae Sammarthani Poemata, ad Chrysaëum.*
 Scaevola si cultis mulcet tibi versibus aures,
 Dum tua mens docti pendet ab ore viri:
 Si lepidae blandis inhiant tibi mille puellae

Eloquiis, animo quae sitiente bibis:
 Cur felix mecum esse cupis, Chrysaee? quid ultra
 Quo caeli tangas sidera summa, petis?
 Ille tenet caelum, cui praestant mille puellae
 Mille Deas, unus Scaevola mille Deos.

6. *In Petri Launaei librum Gallicum de Prodigis.*

Non igitur Natura potest, Launae, iubere
 Sola novis miram rebus adesse fidem:
 Quandoquidem una novis audet se tollere linguae
 Laudibus, eloquii fida ministra tui.
 Quippe immensa canens, mirandaque foedera rerum
 Non potuit tanti parte carere loci.
 Quae si quanta canit, tot habet miracula vocis,
 Et tot honorata pignora laude capit:
 Caetera quantus honos Naturae mira parentis
 Supra Naturae munera posse loqui?

Anno 1571.

7. *De scriptis Io. Boisselli I. C.*

Civica saepe gerens dubiis pro litibus arma
 Pictonico obtinuit praemia summa foro:
 Et nunc idem alias porro conversus ad artes
 Scribit quae passim Gallia tota legat:
 At nunquam cessans, et ad omnia magna paratus
 Boissellus patriam voce librisque iuvat.
 Sed tantum voci praestabunt scripta disertae,
 Quantum Pictonico Gallia tota foro.

8. *In Specimen vetustissimae Getarum Linguae Bon.*

Vulcanio editore.

Naso Tomitanae didicit vetus incola terrae
 Barbara Romanis nectere verba modis.
 At tu docturos gentem sua verba Latinam,
 Vulcani, gelido promissis ab axe Getas.
 Contingit nostro, quod nulli contigit aevo,
 Vertere Hyperboreo dicta Latina sono.

Nec facere hoc poterat, quod Naso fecerat olim,
Quam qui Nasonis corque animumque gerit.

9. *Ad Phoebum de Io. Meursio edente Lycophronem.*
Antra cothurnati penetrare Lycophronis ausus,
Maturus studiis, sed vix egressus ephebi
Vesticipes annos, et limina puberis aevi,
Meursius has virides segetes, messisque futurae
Primitias, dat, Phoebe, tibi pro tempore: ubi aetas
Hunc firmata virum perfecerit, accipe messem.

10. *Iu Lucilii Fragmenta collecta et edita a Francisco Dousa.*

Quod doctos laceri Lucili colligit artus,
Membra suis reddens singula quaeque locis,
Quae Ciceronis erat, Iuvenis nunc civica Dousae;
Quin maior Dousae, quam Ciceronis erit.
Eripuit facibus Catilinae Tullius urbem:
Restituit cives hic tibi Roma tuos.

11. *In Martianum Capellam editum ab Hugone Grotio.*
Hugo soboles Grotius optimi parentis,
Qui limina nondum tetigit puberis aevi,
Sed mente senili teneros praevenit annos,
Magnum meditans, auspiciis noluit illis
Praeludere, quae vesticipum postulat aetas;
Sed maluit a grandibus inchoare coeptis.
Nam qui penus est, omnis et arca disciplinae,
Sed quem horridulum iniuria squallore vetustas
Omni studiorum nitido abdicarat usu,
Illius ab incude profectus, atque amoeno
Splendore micans, purpurea veste decorus
Cultusque novo pumice Martianus exit.
Cernisne ut ovantem lepido flore iuventae,
Commendet eum gratia luminis recentis?
Quam sive habuit, restituit Grotius illi;
Seu non habuit, contulit hanc Grotius illi.

12. *Ad Bataviam, Petri Molinei nomine Scaliger.*

Ocelle magni Belgii Batavia,
 Quam non referre gratiam possum tibi,
 Tuis volebam laudibus rependere,
 Ingratus esse ne viderer saeculis.
 Nam cui modis sis obligatus plurimis,
 Illiberale est non referre gratiam.
 Maiora rursus merita cunctis laudibus
 Deterere parco carmine, arrogantia est.
 Utrique cautum sat rei visum est mihi,
 Grates referret si meam vicem tibi
 Laudatio ista, cum pudore plurimum
 Habens amoris, arrogantiae nihil.

13. *In Lamberti Vander-burchii Historiam gentilitiam
 Ducum Sabaudiae.*

Dum generis seriem dat Vander-burchius orbi,
 Atque Sabaudorum fortia facta Ducum:
 Historico Herois a manibus, ambigo, vel laus
 Manibus Herois maior ab Historico.
 Quod si non una, si non aequalis ab omni,
 Sed laus laudati maior ab ore viri est:
 Si maius nomen Smyrnaei musa Poetae,
 Quam tua nobilitas fecit, Achille, tibi:
 Gaudete in caelum propria virtute recepti
 Et genere et gestis inclita turba Duces,
 Queis magnum generis decus est a stirpe vetusti,
 Maius ab Historici nobilitate sui.

14. *In Annales Hollandicos Iani Dousae.*

Sunt quibus aeternos peperit vis mentis honores,
 Traiani medio quum nituere foro.
 Praemia magna quidem, merito sed simplice, et uno
 Hic titulo Historici, Vatis at ille tulit.
 Sed quia Dousiades Annalibus eruta priscis
 Imparibus cecinit gesta Batava modis,
 Et nunc ille eadem saeculis miranda futuris

Concepit tereti lege soluta pedum;
 Vatis et Historici fuerat quae singula magnum
 Accipere, hic unus praemia iuncta feret.

15. *In Suetonium ab Isaaco Casaubono editum.*
 Imperii procerum T[r]anquilli condita libris
 Gesta vetustatis obsoluere situ.
 Caesaribus patriam dederat nomenque genusque
 Tranquillus: lucem reddidit Isacius.
 Tradere res gestas aevo, non ultima laus est:
 Caesaribus lucem reddere, Caesareum est.

16. *In Macrobius Io. Isacii Pontani.*
 Pristinus auspicio Pontani redditus est nunc
 Macrobio cultu sub potiore uitor.
 Gaudete o veterum scriptorum naufraga turba,
 Si quos Macrobiani docta papyrus habet.
 Hanc per Macrobius vitam spirabitis olim,
 Quae per Pontanum reddita Macrobio est.

17. *In Auriacum Danielis Heinsii.*
 Melpomenae sacrum facit Heinsius. ore favete,
 Dum quatit Aeschyleo pulpita picta pede.
 Cede Sophoclaei carmen regale cothurni;
 Cedite Cecropiis plausa theatra choris.
 Principis ille vicem subitam, strictumque dolose
 Non exspectato fulmen ab hoste canit,
 Et fixum in patria dum figitur in Duce, vulnus.
 Hanc tibi nulla dies tollet, Ibere, notam.
 Grandiloquisque Heinsi numeris, quae dedecus una est
 Mors tibi, Nassovio vita perennis erit.

18. *In Balduini Berlicomii Hierosticha.*
 Carmina Berlicomi non vano sublita fuco,
 Sed castum, et purae sunt Pietatis opus.
 Ipse quidem poterat votis maioribus usus
 Alta Maronea verba sonare tuba:

Sed comi non fas alienis cultibus illud[.]
 Quod comit Pietas cultibus ipsa suis.

19. *In Elegias Danielis Heinsii.*

Peste sophistarum, seclique afflata veneno,
 Pieridum invisam turba reliquit humum.
 Et tibi grata tamen coeptis audacibus, Heinsi,
 In media surgunt carmina barbaria:
 Queis sua postponat quem protulit Umbria vates:
 Et quae Pelignus dixerit esse sua:
 Non secli vitio primos moritura sub ortus,
 Sed doctas inter vivere certa manus.
 Grator ut namque est quam quas ver educat alnum,
 Quae medio Brumae sidere nata rosa est:
 Sic magis hic foetus, quam quos vetus edidit aetas,
 Virtutum hoc sterili tempore gratus erit.

20. *In Poemata Dominici Baudii.*

Si quos est olim, Baudi, mirata vetustas
 Dulcibus implentes docta theatra modis,
 Emissi tenebris post secula multa poetae
 Elysii linquant blanda vireta soli,
 Ingeniique tui felicia pignora sumant
 Versus, quos hilari non nisi fronte legent:
 Hos ratio alterutrum subiget, vel utrumque fateri,
 Se didicisse tuos, te docuisse suos.

21. *In Iani Dousae Echo.*

Non sola Aonidum blandissima turba Sororum
 Certat ad obsequium, maxime Dousa, tuum.
 Addit se comitem, trepidisque supervenit Echo,
 Sive haec ambitio, seu pietatis opus.
 Sola tibi tacitoque tacet, loquiturque loquenti,
 Ad domini voces prompta ministra sui,
 Immortale sacris respondens carmen ab antris,
 Quae cum Pierio struxit Apollo choro.
 Quid non divinum, quid non laudabile dicat

Versiculis spirans vox animata tuis?
 Accepit dios a te, quos redderet, illa,
 A Phoebæ acceptos reddis ut ipse sonos.

22. *In Inscriptiones antiquas Iani Gruteri.*
 Cadmeas iactet cur mendax Graecia turres,
 Aut Amphioniam saxa secuta lyram?
 Aspice, quod surgens non parva mole theatrum
 Gruteri struxit daedala cura mei.
 Usque pererrato terrarum fine petitus
 Cernitur ex omni plurimus orbe lapis.
 Armorum hic titulis, ille est incisus honorum:
 Consul hic fulget laudibus, ille ducis.
 Nobilium decorum custos, Grutere, Vetustas
 Explicuit census in tua vota suos.
 Scripta tot elogiis, tot dissita sedibus olim,
 In titulos laudis nunc coiere tuae.

23. *In Abrahami Gorlaei Dactyliothecam et Gemmarium.*
 Sicut ab anellis lapides, et flava sororum
 Transferre in calices succina ludus erat:
 Sic e thesauri medio Gorlaeus in istum
 Has gemmas librum transtulit ipse sui:
 Ut quae vix poterant auri mercede parari,
 Has vili partas Lector haberet opes.
 Musae, quae doctis scriptoribus atque libellis
 Et decus et laudem praemia rara datis,
 Gorlaeo e vestris gemmis properate coronam.
 Sin minus, e gemmis instruat ille suis.

24. *In priscos Titulos et Monimenta Brabantiae a Franc. Sweertio cive Antwerpiensi collecta.*
 Quaecunque in patriae penetralibus abdita priscis
 Vel saxis poterant caesa, vel aere legi,
 Quae nulla utilitas, non gratia certa manebat,
 Dum sparsa in variis sedibus illa iacent,
 Sweerti cura legens corpus conduxit in unum,

Ex tam diversis iussa coire locis:
 Qualiter Aegides, ut Athenae surgere possent,
 Dicitur ex omni parte citasse viros.
 Nec minus a Titulis, Sweerti, tibi gloria parta est,
 Quam Titulis a te conciliatur honos.
 Nam vita functis vitam Monimenta dederunt.
 Ast vitam debent nunc Monimenta tibi.
 1607 XV Kal. Maii Iuliani.

25. *In Fr. Ulmi Medici libellum De Liene.*
 Οὐλμος ἰδὼν κατὰ θυμὸν ἀμόμονας υἱας ἱητρῶν
 Τυφλοσύνην πραπίδων, καὶ νοδὸς ἀμφασίῃ
 Πάντας σπληνιόωντας, ἴησατο, ρίμψα δ' ἱητρῶν
 Ἐν φρεσὶ τὴν χρονίην νοῦσον ἀκεσσοάμενος
 Ἱπποκράτην τὸν θεῖον, ἀμώμητόν τε Γαληνὸν
 Τῶν τ' Ἀσκληπιαδῶν φῶλα παλαιγενέων
 Ἰδμοσύνη μάλα πάντας ὑπερβλήδην ἐκέκαστο.
 Οὐλμος ἐνίκησεν πάντας ἀκεστορίῃ.
 Οἱ μὲν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἔμμεν ἱητροὶ
 Στεῦνται, ὁ δ' ἱητρῶν Οὐλμος ἱητρὸς ἔφυ.
Idem Latine.

Perplexos medicos doctissimus Ulmus, ut illis
 Coeperat a caeca mente tumere lien,
 Aspexit, morbi purgavitque illius. Ergo
 Antiqua ut mentis febre levavit eos,
 Hippocratem divinum, intacta et laude Galenum,
 Atque Asclepiadum saecula vetusta virum
 Arte salutifera victor supereminet omnes,
 Omnes et medica praeterit Ulmus ope.
 Namque aliorum illi sanandis artubus aegris
 Sunt medici. His medicas attulit ipse manus.

26. *Paullo Merulae Q. Ennii Annales edenti.*
 Ὡς λιπαρὸν πόδα πρῶτος ἐπ' ἀστιβὲς οὐδας ἐρείσας
 Ἱταλικῆς Μούσης Ἱταλὲ Μαιονίδῃ,
 Ὡς ἄρα προφρονέως μάλα λεύσσομεν, Ἐννιε, λήθης
 Καὶ Στυγὸς ὀρφναίους νῦν σε λιπόντα πόρους.

Καίτοι ἀίστωσαν τά τε λείψανα, τὰς τε ἀοιδὰς
 Σεῖο πάλαι θάνατος καὶ χρόνος αἰνοβήης.
 Νῦν σε τὸν ἄρτι νεκροῖς ἐναρίθμιον ἰδρὶς ἀοιδῆς
 Αὔσονίης Μερόλας ἐξ αἶδαο δόμων,
 Ὡς Φοῖβος τὴν παῖδα Κορώνιδος ἤγε φόως δε.
 Ὡ μέγα τοῦ πότμου θαῦμα παλιμπετέος.
 Ἐννιος ἐκ ταῶ, καὶ ἔξ Ἐννίου ἔπλετο μηδέν.
 Ἐννιος ἀλλ' ἐκ δὴ μηδενοῦς αὖθις ἔφυς.

Idem Latine.

Qui nitido intactos Musae pede primus inisti
 Italicae campos, Itale Maeonide,
 O quam hilares, Enni, spectamus, quamque lubentes,
 De Styge, de leti te reducem tenebris?
 Atquin reliquiasque tuas, dulcesque Camoenas
 Mors, et vis duri temporis obruerant.
 Nunc vates Latii inter cassos luce vagantem
 Te Merula ex Orco, Phoebus uti puerum
 Ante Coroniden, in luminis eruit oras.
 Quam fatum miras itque reditque vices!
 Ennius e Pavo es; quique Ennius ante, nihil fis.
 Ennius at, fueras qui nihil ante, modo es.

27. *In Agathiam a Bon. Vulcanio editum.*

Ἀγαθίας ἦν μὴ πολυῖστορι ῥύσατο βίβλω
 Πέρσας καὶ Περσῶν ἔργα παλαιγενέων,
 Αἰῶν πανδαμάτωρ, καὶ νῦν ἀμάθυνε μέλαινα
 Πέρσας καὶ Περσῶν ἔργα παλαιγενέων.
 Ἀγαθίαν δ' ἦν μὴ Βουλκάνιος ἔξελε λήθης,
 Ἀγαθίαν λήθης ἀμφεχάλυψε κόνις.
 Καί κε πολὺς τοπάλαι, Βουλκάνιε, σεῖο ἔχητι
 Ἀγαθία τε ἀγὼν ὥρτο καὶ ἱστορίη.
 Νῦν δ' ἄμφω δισσοῖσιν ὀφείλετον, ἱστορίη μὲν
 Ἀγαθία πλεῖστον, σοὶ πλεόν Ἀγαθίας.

Idem Latine.

Agathias ni iam fastis prius asseruisset
 Persas, et veterum Persica gesta ducum,
 Tempus edax, et vis seclorum aboleret opaca

Persas, et veterum Persica gesta ducum.
 Ni leto Agathiam eriperet Vulcanius, olim
 Agathiam leti conderet alta cinis.
 Et iam, Vulcani, propter te, maxima rerum
 Lis foret Agathian inter, et Historiam.
 Sed devinxerunt ambos duo. Plurima debet
 Historia Agathiae, plura tibi Agathias.

Anno 1594.

28. *In Oppianum a Conr. Bittershusio editum.*

Ὅππιανου βίβλον τιμῆς ἡμεΐψατο, χρυσὸν
 Ἀντιδιδούς ἐπέων κοίρανος Αὔσονίης.
 Ἄλλ' ἐπεὶ Ὅππιανδὸν Ῥιτερούσιος ἐξεπόνθησε,
 Κόσμου ἀειθαλέος κάλλος ἐπαμφίεσας,
 Ὅππιανου τὰ πάσαι τιμῆς τινὸς ὦνια, χρυσοῦ
 Χρύσεα νῦν οὐκ ἐστ' ἀντερύσασθαι ἔπη.

29. *In Librum Petri Foresti de morbis Hepatis.*

Ἄλλοι μὲν τὰ φανέντα σίνη θήρευσαν· ἐγὼ δὲ
 Κῆρας ἐπ' ἐνδομύχους ἥπατος ἵχνος ἄγω.
 Τοῦνδότερον μὲν ἐμοί, τοῖς δ' ἄλλοις εὖαδε λοιπὸν
 Σῶμα, δυσιχνεύτων χεῖρας ἀπισχομένοις.
 Χ' οἱ μὲν ἀπ' εὐχερέων κλέος εὐχερές εἶχον, ἐγὼ δὲ
 Μοῦνος ἀπὸ κρυφίων ἐμφανὲς εὖχος ἔχω.

30. *In Ioannis Heurnii librum de Morbis Capitis.*

Τοὺς ἄλλους ὁρώων κεφαλὴν πέρι πολλὰ μογεῦντας
 Εὐρνιος Ἰπποκράτους ἄνθεα δρεψαμένους,
 Ὑμεῖς μὲν κρηπίδα καλοῦ στήσασθέ ποτ' ἔργου,
 Εἶπεν, ἐμὸν δ' ἐπὶ τῷ τὴν κολοφῶνα θέμεν.
 Αἶψα δὲ τῶν κεφαλῆς τε νόσων σελίδεσσι χάραξε
 Ταῖς παιηονίαις αἷτια, τὰς τε νόσους.
 Τόσσον ὑπερβάλλει δὲ βίβλους βίβλος Εὐρνίου ἄλλας,
 Ὅσσον τῶν μελέων ἡ κεφαλὴ προέχει.

Idem Latine.

Heurnius Hippocratis carpentes flores! sarta
 In Capitis morbos edere multa videns;

Praeclarae sunt artis, ait, primordia vestra.

Huic summam nostrum est imposuisse manum.

Protinus et Capitis morbos digessit in uno,

Morborum et causas, certaue signa libro.

Quo libro tanto libros supereminet omnes,

Quanto cuncta super caetera membra caput.

31. *In Hippocratis Prognostica a[b] I. Heurnio
Commentariis illustrata.*

Ναύτης ἡλιβάτου σκοπιῆς ἄπο τῆλε δεδορκώς,

Χειμῶνος προλέγει λαίλαπ' ἐπερχομένου.

Ἵψοῦ δ' ἐξόμενος πάντων ἐφύπερθεν ἰητρῶν

Τῶν νούσων ἐνέδρας φράζεται Εὐρνιαδης.

Παιθῶν μὲν ἔδωκε κακὰς τισι κῆρας ἀλαλχεῖν

Εὐρνιαδῇ ξυνὴν ἀμφιέποισι τέχνην.

Τὰς δὲ νόσους προῖδειν, τὰ τε σήματα, μή τινος ἐστὶν

Πλὴν τοῦ ἀκαστορίης ἡμένου ἐν σκοπιῇ.

Idem Latine.

Nauta procul celsae speculans de vertice rupis,

Motus surgentis turbinis inde notat.

Sublime Heurniades Medicos supereditus omnes,

Morborum adventus insidiasque videt.

Ast aliis Paeon concessit fata morari,

Heurniadae medicum quos sociavit opus.

Morborum sed signa tamen praenoscere, soli

In medici studii qui sedet arce, datum est.

32. *In Georgii Dousae Itinerarium Constantinopoli-
tanum.*

Δουσιαδῆς φιλόπατρις ὄρους λίπε πατρίδος αἴης,

ἥδὲ φιλόστοργος τοὺς ἰδίους τοκέας,

ἦθεα τηλεδαπῶν ἐπαλῶμενος, ἄρχιος ἐλθεῖν

καὶ τῶν Ῥιπαίων ἄχρῃς Ὑπερβορέων.

ἐμπόρῳ, ἥδὲ σοφῷ πλάνῃ εὐαδε. τὸν μὲν ἐπείγει

ἢ φιλοχρηματίῃ, τὸν δὲ φιλιστορίῃ.

ἀμφοῖν γὰρ μεμαῶσα διάνδιχα φροντίς ὄρωρεν,

οὐδ' αὐτοῖν νόος εἷς, ὥς ὁδός ἐστι μία.

ἄστεα τῆς ἰδίας χρείης χάριν ἔμπορος εἶδεν·
 Δουσιάδης κοινῆς ἀμφὶ βιωφελείης.

Idem Latine.

Dousiades patria patriae studiosus, amator
 Patris, sustinuit patre carere suo,
 Oppida perlustrans erro peregrina, paratus
 Usque ad Ripaeos tendere Hyperboreos.
 Mercator cupide sapiensque vagatur: at illum
 Urget opum, hunc variae cognitionis amor.
 Diversum meditans sententia surgit utrique.
 Nec mens una illis, sit licet una via.
 Mercatorem urbes privatus visere questus,
 Publica Dousiaden impulit utilitas.

FUNERUM LIBER.

1. *Elegia, in V. C. Christophori Thuani, Senatus
 Principis obitum.*

Si quis adhuc hospes nostrum videt ordine longo
 Funus, et atratos pectora moesta Patres:
 Ne tantum pompam, nec nos miretur ab illa.
 Exequias meritis aestimet ille meis.
 Magnus ego magnis orior: neque nunc mihi primum
 Quaesitas nosci contigit inter opes.
 Debeo naturae, quod non casuve, neque ullis
 Fortunae possum clarior esse bonis.
 Me sibi iuridicae toga vindicat una Minervae,
 Et rerum domini gloria prima fori.
 Non tamen et temere tantas accingimur artes,
 Nec terimus vulgi prava sequentis iter.
 Nec vos polluimus sanctae mea numina leges.
 Attulimus puras ad sacra vestra manus.
 Interdicta viris, nisi quos doctrina vocavit,
 Irrumpit legum limina sacra puer.
 A tirocinio linguae, primisque magistris
 Protinus ancipitis transit ad arma fori.

Hinc fovet infantes prudentia iuris alumnos :
 Munia abortivus summa Senator obit.
 Dii melius, nostrae quod non pertaesa iuventae
 Erudiit sensus Curia prima meos.
 Exactos legum mea mens spectata per usus
 Emendata bonis cultibus ante fuit.
 Quicquid in aeternis positum memorabile chartis
 Historiae veteris copia dives habet:
 Quaeque per annales priscos aut Graeca vetustas,
 Magnarum aut rerum conscia Roma notat:
 Tum linguae studium Varronis sacra disertis,
 Romani eloquii quaeque tuentur opes:
 Cuncta mihi percepta prius, quam audere viderer
 Nauta per ignotos velificare lacus.
 Nec blandas spreui commercia mollia Musas.
 Quin spatia haec metis prima fuere meis.
 Lauguet in incultis animis prudentia legum:
 Sensibus instructis acrior illa subit.
 Hinc me Romani devotum iuris alumnum
 Excipiunt Themidis sacra verenda Deae.
 Vix his egredior, mox me Palatia poscunt.
 Convenio miles ad mea signa frequens:
 Fungor honoratis vicibus, celebrisque per omnes
 Militiae exercet me toga docta gradus.
 Et, quod nota forent mihi summa negotia, magnis
 Principum amicitiiis publica cura fui.
 Summus apex restabat, et ipsis proxima Divis
 Quae claro fulget purpura prima loco.
 Emendicatae non hanc suffragia vocis,
 Non magnas vincens ambitus acer opes,
 Gratia non expressit. inaffectedata supremus
 Virtuti magnae praemia pendit honos.
 Non sine Diis probitas grassatur ad ardua rerum.
 Non levis est summi conscia caussa gradus.
 Culmen ad hoc patuit via moribus. huc mea virtus
 Me vehit. haec rexi signa vocante Deo.
 Quemlibet obiiciat nobis annosa vetustas,

Cuius adhuc laudet fama tribunal anus,
 Et grave iudicium, sive eius, qui movet urnam
 Quaesitor Minos, Aeace sive tuum:
 Omnia concedent iuri subsellia nostro,
 Iustitiaeque erimus lex imitanda novae.
 Saecula Saturni, priscumque reduximus aurum
 Iudiciis. Themis est ore locuta meo.
 Vos conscriptorum collegia seria Patrum
 Testor, et auspiciis Curia recta meis:
 Ecquando auditum nostra vel labe, vel ullo
 Crimine tot proceres erubuisse novo?
 Quae mea calcato sententia missa pudore
 Imminuit vestrae iura severa togae?
 Quis nos vindictae caecis caluisse notavit
 Motibus, obieto vel tepuisse metu?
 Quis lentum vidit? Miserorum vota clientum
 Eventu dubii pendula saepe fori
 Non favor elusit, non improba gratia vicit,
 Non frustrat[r]ices detinuere morae:
 Non mala fraus, et iuris inextricabilis error,
 Non legum in dubias compita secta vias.
 At longae ambages lites ex lite propagant,
 Et fraus succrescit fraudibus arte mala.
 Ah valeat quaecunque viae compendia nescit,
 Pragmaticis nullum ponere docta modum,
 Sed male iudicium differt, ac surda moratur
 Non exorata curia clausa sera,
 Dignior ignaras aequi quae temperet urbes,
 Ponat et in Scythico barbara iura foro.
 Sedulitas una est clementia iudicis aequi,
 Saevitia est quicquid cessat ab officio.
 Ille moras legum, et iuris retinacula rumpat,
 Sedulus exemplo qui volet esse meo.
 Hactenus excubiae populi. privata supersunt
 Munia, et instructae sedula cura domus.
 Non mihi conscivi maculam, qua nomen, et ipsos
 Fama meos mores decolor ulla notet.

Non lucrum velox, quascunque relinquimus, auxit,
 Vita sed excultas sobria parsit opes,
 Quas pater, et generis series longissima prisci
 Liquit, et a proavo missa potente domus.
 Otia Musarum curas mulsero forenses:
 Perfugium studiis illa fuere meis.
 Pura valetudo nullis pulsata procellis
 Semper inoffenso functa tenore suo est.
 Curricula extremae permensum longa senectae
 Occupat optato fine beata quies.
 Mors quoque laudata est. gemitu lacrimisque Senati
 Efferor, et populi teste dolore fruor.
 Haec series vitae. manibus da lilia plenis
 Hospes, et exequiis fausta precare meis.
 At tibi contingat votorum summa tuorum.
 Si sic vixisti, sic potes ipse mori.

Obiit Christoph. Thuanus Kal. IXbris Anno 1582,
 cum annos 74, mens. 3, d. 5 exegisset.

2. *Elegia in V. C. Ioannis Thuani obitum.*

Ergo funestos, regina Lutetia, cultus
 Sumis, et in vultu signa dolentis habes.
 Occidit ah decus ille tuum, tua cura Thuanus,
 Atque est quod feretro triste levatur onus.
 Summus alumnorum, quos ad fastigia laudum
 Virtutis fervens impetus extulerat.
 Quid genus, aut praestans, iuvenum lectissime, virtus
 Profuit, aut mentis vis generosa tibi,
 Si mors ante diem te funere damnat acerbo:
 Iniecere avidas si tibi Fata manus?
 At tibi in augusto culmen sublime Senatu
 Firma spondebant omina certa fide.
 Et tibi ad hoc virtus, et vita exculta per artes,
 Famaque ab antiquis missa favebat avis,
 Et Genitor, quem si tibi non Natura dedisset,
 Is meritis animi iam tuus esse potest.
 Te primum sacri Genius Themis alma Senati

Ingenii excepit indole capta tui:
 Et legum studiis animum emendare severis
 Dum parat, haec tacito verba dolore dedit:
 O praestans animi, gentis spes summa Thuanæ,
 Si qua Fata sinant[,] tu quoque magnus eris.
 Sunt quaedam leges, et ineluctabile rerum
 Foedus, et ipsi adeo iura tremenda Iovi:
 Quae tibi crescenti, coeptisque ingentibus obstant.
 Ah sinerent, quae laus, quanta futurus eras!
 Verum primitias nostri nunc illa laboris,
 Et messes properant urere saeva meas.
 Interea quodcunque meo de munere restat,
 Id, iuvenis, laudi serviat omne tuae.
 Ingenii dotes, mens consultissima rerum,
 Et castigatae vis rationis erit,
 Compositi gestus, et torrens copia fandi,
 Et bene pro trepidis lingua diserta reis.
 His tu praesidiis quaevis fora tutus obito.
 Ipsa patefaciet Curia magna fores;
 Doctus honorato Pater ut te gaudeat olim,
 Et docti Patris maxima castra forum.
 Caetera Fatorum fuerint tibi iure negata:
 Parcarum invitis legibus ista feres.
 Non tibi plebeis sordent natalibus ortus,
 Nec levibus titulis est tua fulta domus.
 Illa, Parisiacam regerent qui legibus urbem,
 Purpureos peperit pectora docta Patres.
 Inde magistratus, et splendida nomina, honores,
 Claraque ab innumero gloria fulget avo.
 Quaeque venit virtus multo quaesita labore,
 Legibus inceptis sanguinis esse tua.
 Quare age, dum famae plenis potes omine velis
 Ingenii magnos explicuisse sinus:
 I, iuvenis, tibi provecto iam laudis in altum
 Temperet ut cursus aura secunda tuos:
 Teque olim patrii miretur ut ordo Senati
 Celtarum magno ponere iura foro.

Nec pressisse tibi sat sit vestigia avorum.
 Fac quoque sis tantae pars imitanda domus.
 Nec tantum tibi militiam transcribat honesti
 Muneris emerito functus honore Pater:
 Verum etiam propriis illam virtutibus orna.
 Cum patrias illi iunxeris, adde tuas.
 Sed frustra precor haec. tenues rapiuntur in auras
 Fatorum caeco turbine vota mea.
 Quod solum potui, summis te iuris, et aequi
 Artibus eduxi laudis ad omne genus.
 Haec patefacta via est, sinerent o caetera Divi.
 Hactenus auspiciis hoc potes esse meis.
 Dixerat, et lacrimae verba imperfecta secutae
 Singultu medios eripuerunt sonos.
 Fatalis iuvenis, iustissima cura parentum,
 Quae sat erit morti moesta querela tuae?
 Aspicias? atrato sordet nunc curia cultu:
 Iustitiumque hodie publicus urbis amor
 Indixit. tota est urbs funere funus in uno,
 Et putat efferri se quoque morte tua.
 Heu quantum est aevo crimen factura futuro
 Una nigras tenebras inter habenda dies,
 Quae mutas leges, sanctique silentia iuris
 Cerneret, atque orbi frigida regna fori?
 Quot dotes animi quam parvo clausit in orbe?
 Unus ut occideret, quot periere bona?
 Di, quibus est clarae suspecta potentia gentis,
 Quis vestrum tantae par erit invidiae?
 I nunc, deplora congestos stragis acervos,
 Plurimaque hostili millia caesa manu.
 Omnia non certent huic uni funera damno.
 Iacturas omnes obruit una dies.
 Heu iuvenis miserande: tuo nunc subruta casu
 Est domus, et gentis spes labefacta tuae:
 Quam pius ipse Parens ex te suspenderat omnem,
 Foverat et tacito credula vota sinu,
 Ut posses oneris magnae succedere parti,

Atque gravi rerum fasce levare senem.
 Et tibi non deerant istis satis ampla gerendis
 Praesidia, et poterant haec onus esse tuum.
 Nam tibi vis prudens, et rerum maximus usus,
 Et gravibus curis utile pectus erat.
 Quas dotes uno clausit mors nigra feretro,
 Ac secum Patris votaue spemque tulit.
 At vos, o proceres, caelo, pia turba recepta,
 Principibus quibus est Curia recta viris,
 Alma quibus pietas, et servantissimus aequi
 Semper amor facilem fecit ad astra viam:
 Accipite hanc animam. non est ea conscia culpae.
 Immatura ad vos venerit illa licet,
 Accipite. In terris magnum regere illa Senatum
 Debuit. in magno vos regat illa polo.

3. *Epicedion Henrici Castanei Ludovici F.*

Quicumque immensos moliris mente triumphos,
 Absiste insanis (vana est fiducia) caeptis.
 Quisque suas urgemus opes: spe maxima facta
 Praecipimus. mors atra nigris circumvolat alis,
 Et cursu in medio vota imperfecta moratur.
 En modo quem sublimis apex, quem clara manebat
 Gloria, qui gestis modo rebus, et indole prima
 Cunctorum studia et spes incendebat inanes,
 Exequias fertur iuvenis, lacrimasque suorum,
 Et fati invidiam secum trahit. Aspice quanto
 Defertur comitum gemitu, quanto agmine pompae.
 Heu bello properatus honos, et puberis aevi
 Tristes primitiae! Nimis infaelicis ephēbi
 Visa potens virtus, vitam si fata dedissent.
 Nunc quem sera senem debebat laurea caelo,
 Abstulit ante diem, nec longo tempore fortem
 Passa frui iuvenem, quos spe praesumpserat annos,
 Ac generis titulos claris extendere factis,
 Si proprium decus hoc voluissent esse severae,
 Quae fuis hominum dispensant fata, Sorores.

Omniparens caelum, caeloque adscripta potentum
 Faedera fatorum, iuvenem contingere vitae,
 Quas Telamoniades, matrumque orbator Achilles
 Contigerunt metas, cur invidistis, ut annis
 Heroum vitas, animis aequaret honores?
 Heu miserande puer, tu nunc primo occidis aevo:
 Occidis, et iuvenile decus Mars impius hausit,
 Qualia prima novo canentia flore ligustra
 Decutit afflatu, qui decutit omnia, ventus.
 Ah qualem luctum linquis matrique patrique,
 Atque tuis! matri ante alios, quae vota precesque
 Conduplicans sublimem in equo et fulgentibus armis
 Miserat in bellum, nec talem moesta recepit[,]
 Sed gelidos artus, sed onus fatale feretri.
 Parte alia nullis novitatum exterrita monstris
 Simplex nobilitas, et nescia pestis Iberae,
 Extinctum lugent, versisque insignibus omnes
 Funeream ducunt pompam, et funguntur inani
 Officio. tu non gemitu revocabilis ullo
 Conciliis Heroum, et coetibus interes illis,
 Quos discreta tuentur ab omni limina vulgo,
 Limina, quae nisi victores insistere fas est,
 Quosque triumphali velavit laurea fronde,
 Aut quibus illustres umbravit civica vultus.
 Hic tibi non aequo passu templa illa petenti
 Obvius occurrens aliquis de gente Deorum
 Te coetus trahit in medios procerumque ducumque,
 Francorum procerum atque ducum, qui fortibus ausis
 Parta reportarunt toties ex hoste trophaea.
 Olli sidereos vultus, et frontis honestae
 Mirantes culmen generosum, et membra decora
 Expleri nequeunt animum, memoresque iuventae
 Flent, atque extinctum fato miserantur acerbo.
 Cum vero palmas numerant, et fortia facta,
 Tunc iustae credunt numeros explesse senectae.
 Tunc laetum Paeana canunt. tunc vocibus aether
 Fervet, et alterno fremit ingens regia plausu.

Tu contra (horresco memorans) hic iura fidemque
 Calcata, hic patriae conversum in viscera ferrum,
 (Proh pudor) Hispanos dominos in tecta receptos,
 Mutatos Gallorum animos, et saecula nepotum
 Degenerasse refers virtutem oblita parentum:
 Ac te faelicem, cui contigit, ista priusquam
 Longius in miseros serpant contagia Gallos,
 Oppetiisse tamen pulchram per vulnera mortem.
 Denique et hoc melius, quam si te lurida tabes
 Devotum morbo caput, et sine nomine funus
 Absumset. melius, quam si te caespite vili
 Suppositum velaret humus peregrina: neque ullus
 Exequiis patriae contingeret haustus arenae,
 Aut tumulus, tumulo et leti superaddita caussa
 Et funus, qui solus honos est lumine cassis.
 Tu loqueris: tacitus suspensis auribus illa
 Conventus bibit Heroum: nec iam tua sentis
 Vulnera: non gemitus, non haec mortalia curas:
 Et quae non curas nobis deflenda relinquis.
 Flebimus, et memori, si quid pia carmina possunt,
 Si quis amor veri est, te commendabimus aevo.
 Dicemus validis defensas viribus arces,
 Quam Gardampa rapax, et quam lavit amne Vigenna.
 Addentur fuso palantes agmine turmae
 Non sine te, et turpi vertentes terga timore.
 Ac quamvis titulus plenis tibi fructibus ingens
 Armorum merito est: tamen est prior ordine victus
 Et doctae impubes aetas operata Minervae.
 Siste parens lacrimas, animi matrona virilis,
 Si qua fides vatium auguriis, manet ultimus hostem
 Exitus; haud humili persolvit vindice poenas.
 Interea has lacrimas, solatia vana doloris
 Accipe care puer, dum paulum cura remissa
 Laxat iter voci, ut liceat tua dicere facta.
 Accipe care puer lacrimas, salveque valeque.

4. *In eundem Epitaphium.*

Cur hoc Henrici sunt condita viscera busto;
 Ast alii cessit corpus inane solo?
 Una domus totam quam non capit orbe ruinam,
 Uno non potuit limite tota capi.

5. *Epicedium Lodoici Castanei Equitis Torq. Regii.*

Tristes exequias, miseras surgentis Ephebi
 Spes interceptas in primo flore iuventae,
 Defferam. nondum coiit manifesta cicatrix.
 Funestos iterum numeros, et triste doloris
 Poscimus officium. Lacrimas impendimus orbo:
 Extincto demus lacrimas. Durissima iura
 Fatorum, ludo nondum satiata cruento,
 Estne, quod in claras praelustria culmina sedes
 Non liceat vobis, si nec domus una sat uno
 Fungitur exitio? Testis natusque paterque:
 Marte prior natus, morbi pater obrutus aestu,
 Ordine turbato nati comes additus umbris.
 Sic tortus rapido ventorum turbine vortex
 Arboreos primum ramos, et matris opacae
 Summa petit stringens, mox ipsam a stirpibus imis
 Evertit, totamque advolvit montibus ornum.
 Quae prius insano rumpam convicia planctu?
 Quid querar? unde meo quaestus ac verba dolori
 Sufficiam? stupet ecce novo mens obsita luctu,
 Nec, quid promat, habet, dum semet in omnia vertit.
 Scilicet effabor? tantis sim luctibus impar.
 Vulnera dissimulem? misero, quodcunque tacetur
 Acrius insidit: luctuque expressa querela
 Infantes promit gemitus, ac murmura trunca.
 Ipsae, quae nostros solitae mulcere labores,
 Ad quas perfugium duris in rebus habebam,
 Praeduxere situm squalentem ac nubila menti,
 Nec mea responsant faciles ad vota Camenae.
 Septima iam reficit Lunares orbita cursus[,]
 Cum dirae mortis trepidas mihi nuncius aures

Affecit, pigrosque induxit pectore sensus,
 Inspirata meis afflans oblivia curis.
 Sic tua mors, Lodoice, tuique iniuria fati
 Musarum dulces foetus, et carmina nostro
 Obterit ex animo. Postquam tua funera moestus
 Auribus his hausi, nil non mutabile sensi,
 Atque idem mihi me, qui te mihi, casus ademit.
 Hoc solum superest, de te vix dicere posse,
 Et tantum meminisse tui, tua fata canentem
 Flere, minus muto, sed non meliore canenda
 Pectoris affectu. Si quis tamen haec quoque[,] si quis
 Rumpit frena dolor: non te, flos lecte virorum
 Indictum, aut tua facta sinam. Tibi pectora plango,
 Et tua iam resides animos in funera solvo.
 Ecce diu sterilis male conscia lingua silenti
 Obsequio tristi vires, vocemque ministrat
 In luctus facunda suos, nec se capit intus,
 Quem vis dura mali potuit cohibere dolorem.

Ah quibus incusem probris, qua voce lacessam,
 Quae te non verita est tanto fraudare ministro
 Gallorum fortuna vices, quas saepe ruentes
 Fulsit, et in tuto rursum tua dextra locavit,
 Dum toties vincis, patriaeque impendere vitam
 Non dubitas, quae te nuper duce civica fregit
 Arma, vago fines qua Pictonas amne Vigenna,
 Quaque alios fines Lemovix Gardampa pererrat?
 Heus ubi nunc virtus, invictaque dextera bello?
 Heus ubi perfectae sitiens mens laudis? ubi ingens
 Gloria Castanidum? nempe haec, proh sancta Deorum
 Numina, nempe nigri haec vis abstulit omnia leti.
 O quot funeribus tibi funus constitit unum!
 Quot lacrimas orbae, quantum tibi, Gallia fati
 Mors dedituna! Novum neque enim, neque nuper oborta
 Nobilium de plebe caput, sed sanguine ab alto
 Demissum genus, atque heroae stirpis alumnum
 Usque ab avis, et avorum atavis, ab origine prima.
 Quod genus externum, quae gens tam devia nescit

Castanidas proceres, Martis virtute potentes,
 Et belli claros studiis, quo tempore fines
 Anglus Santonicos dura ditione premebat?
 Testis Vultona es, refluaque Carantone lympha,
 Caede Caledonia vitreos infecte liquores.
 Hinc sparsum genus est. At eos cepere propinquis
 Pictonis hinc tellus, hinc tellus Turonis oris,
 Turonis armipotens Celtarum gentis ocellus,
 Ingeniis pollens, et divitis ubere glebae.
 Hic prima hausisti genitalis lumina caeli,
 Qua regnator aquae presso fluit agmine Crosa,
 Et turrita lavat Posaei moenia Castri.
 Hic tibi faelices cecinerunt omina Parcae,
 Et melior niveos oneravit purpura fusos,
 Ut quanto patrias patria haec supereminet almas,
 Tanto tu meritis anteires omnibus omnes.
 Ergo lacescenti primis vagitibus auras
 Infanti ingenuos instillavere liquores
 Castigatorum morum, pro lacte tepenti,
 Sanctae nutrices, Virtutum exercitus omnis
 Cana Fides, Fideique soror Constantia virgo,
 Temperiesque, et iustitiae Prudentia custos.
 Inde Magisteriis aetas formata Dearum
 Accepit tales exculti pectoris auctus,
 Quale tuis ipsae lac immulsere labellis.
 Ut quae vix fas est partitim singula habere[,]
 In te coniunctim fluerent, unoque recepta
 Pectore virtutum collegia mixta coirent.
 Nam quod vulgus iners, et adhuc rationis egenum
 Nil putat esse fero blandis cum Marte Camenis,
 Tu cum Marte fero commercia blanda sororum
 Inter se placida consanguinitate iugasti,
 Musarum, vir magne, prior, belline laborum
 Laudibus, ambiguum: sed certe magnus utroque.
 Nec te Nobilitas custos erroris avari
 Traxit in exemplum, legis quae vertit in usum
 Nil scire, et rudibus transmittere cultibus aevum.

Quid referam nullis indelassabile corpus
 Usibus, et p̄tiens aurae glacialis, et aestus?
 Quid somni immunes oculos? quid membra labore
 Campestri durata, nec uni nata palaestrae?
 Utque illae dotes vincebant caetera. ita unus
 Vicerat has animus generoso incoctus honesto,
 Puraque mens nulli vitiorum pervia labi,
 Et recti retinens, et vindex fraudis avarae,
 Tum pudor, et mores priscis Heroibus aequi,
 Et castae gravitas non affectata loquelae:
 Sobria temperies: frons non elata secundis[,]
 Non deiecta malis, mediique in utroque tenores.
 Interea magnae legatus poscitur Urbi,
 Septem quae una sibi gremio complectitur arces.
 Quaeritur e medio procerum, quae maxima tanto
 Apta foret cervix oneri. Tua cognita virtus
 Non est passa diu mentem nutare legentis
 Principis, aut procerum faelicia vota morari.
 Mitteris: et quam certa fides, quam provida cura,
 Aut tua quae fuerit claros spectata per actus
 Sedulitas, sensit Princeps, videre Quirites.
 Quin etiam obsequium longa in statione teneret,
 (Tantus amor Regni est, tanta est reverentia Regis)
 Emeritum nisi iam, lustrum volventibus annis,
 Roma redonatum patrio te redderet orbi.

Vita bonae pacis dulces agitata per usus
 Militiamque aulae, potuit tranquilla videri
 Hactenus. Hinc crudi studiis exercita Martis
 Caetera loricae sub pondere canuit aetas.
 Quis memoret curas animi, discrimina vitae,
 Sub Iove duratas hiberno sidere noctes,
 Atque intempestis equitata cacumina nimbis
 Fortibus induto rigidum thoraca lacertis,
 Cogenti turmas, implenti munia magni
 Militis atque ducis? Lemovix rectore carebat
 Limes, Aquitanae scindens confinia terrae,
 Tempore quo Stygio caput extollebat ab antro

Gallorum furians animos civilibus iris
 Impia Tisiphone. Flebat Provincia sola,
 Nuda regente suo. qualis, bacchantibus Euris,
 Fluctibus in mediis amisso cymba magistro.
 Cuncta coruscabant trepida formidine mortis,
 Pictone si sonipes flammis miscente cucurrit,
 Vel quoties acies longe comparuit. Hostis
 Extra urbem manifestus erat, suspectus in urbe.
 Utque Therapnaeos fratres, optabile sidus,
 Auxilio implorant deprensi turbine Nautae:
 Sic te suspirant fessis solatia rebus
 Laturum cives. Neque sat, te poscere votis.
 Posceris et precibus. Precibus Rex annuit: et mox
 Optatus Rector rerum succedis habenis.
 Ipsa quidem viridi iuvenales indole vultus
 Mutato felix novitas moderamine sumpsit.
 At tibi nulla quies, nec blando lumina somno
 Declinare datur. Coniux a mente remota
 Exulat, et dulces, carissima nomina, nati.
 Publica privatos affectus cura repellit.
 Unus amor, nullum patriae praeponere amorem,
 Nec sua communi subducere membra ruinae.
 Unum hoc propositum est: hic menti terminus haeret.
 Vix admissus eras trepidae ad moderamina terrae,
 Frugibus infestas populator Picto cohortes
 Parcius immittit campis: neque, ut ante solebat,
 Cornipedum crebris assultibus arva fatigat,
 Sparsurus pavidis incendia dira colonis.
 Et vel, si qua foras audacia provehit, hosti
 Improvisus adest, vel ab omni parte timendus
 Castanides absens animis suspectus inhaeret,
 Increpuitque metum, sola formidine victor.
 Quae Gardampa tuas praetexunt oppida ripas,
 Et quae Crosa tuas, dominis servire coacta
 Hostibus, hostili nunc sunt praetenta furori.
 Nec vota agricolae, nec spes intercipit anni
 Vel libata Ceres, vel abactus cultor agelli.

Illa, vagis cuius populatibus invia nulla,
 Atque omnis fuerat tellus angusta, latronum
 Colluvies, furumque novo ductore manipulus,
 Unius vix se defensum maenibus urbis
 Continet. Illorum nunc praeda est obvia, quorum
 Praedo fuit. Quod non toties, nec tanta per agros,
 Perque humiles bacchata casas incendia regnant:
 Quod civis propriis fruitur, quod pace colonus:
 Castanidae totum meritis debetur, et uni,
 Quae nulli cedit, cui cedunt omnia, dextrae.
 Pictonio sua forma, tua virtute refato,
 Et priscus patriae rediit vigor artubus aegris.
 Te duce, mercedem lixae non pendit arator.
 Non pacem donis redimit, non aere quietem.
 Namque tui reverens exempla domestica de te
 Miles habet, sequiturque tuos, ut classica, mores.

O felix, si cui stabiles florentis honoris
 Asseruit titulos indelibata voluptas.
 Sed neque inoffensi datur aevi currere metas,
 Continuat sincera tenor neque gaudia nobis.
 Namque duo meritas temerarunt omina laurus,
 Quae transversa tuis intervenere trophaeis:
 Filius heu pubes indigna morte peremptus
 Atque tuum carcer. sed carcer sanguine multo
 Pensatum exegit iusta Rhamnusia poena:
 Ut damnis tua laus crescens preciosior esset.
 Sordescit laus de securo parta. Triumphus
 Vilis erit, cui non proludunt praevia damna.
 Dicat congestis angustus stragis acervis,
 Quam pigra Ligerim propellat mole Vigenna.
 Mersa quot arma virum, quot fortia corpora volvit.
 Iam sat finitimis impune illuserat oris,
 Turonios praedo quatiens equitatibus agros.
 Vindictam exanguis patriae poscebat imago;
 Vindictam lacera poscebat Filius umbra,
 Devotum funus, civilis victima belli.
 It campis agmen. telis exercitus ardens

Procedit. iam cuncta sibi cedentia votis
 Metitur. quas quisque avida spe devorat urbes,
 His servile iugum intentant, his vincla minantur:
 Omnibus exitium. Nec non poscentia pugnam
 Agmina Castanides dictis accendit: adesse
 Tempus ait, quo felici victoria lauru
 Pictonio requiem, decus ipsis sanciat. Eia,
 Poscimus, en Mavors: en Mavors; poscimus, inquit.
 Signa movent, strictisque acuunt mucronibus iras.
 Quae fuit illa dies! quam multa caede pium
 Et carcer patris est, et nati funus acerbum!
 Hic neque cura subit quaestus, neque parcere victis,
 Nec precium captis imponere. Corpora, quae non
 Optat avarities lucro, rapit ultio caedi.
 Vindictae gens tota datur. Nam caetera pubes
 Ne pereat, perit, et patulas se mittit in undas.
 Atque aliquis prono descendens amne viator
 Funera dinumerare velit: sed longa natantum
 Obsistit series: numerus cum flumine crescit,
 Cum numero Paeon. Ligeri dic, magne Vigenna,
 Dic, Liger, Oceano, victrici cedere cuncta
 Castanidum dextrae: fluvios servire triumphis.

Non ego cuncta meo complecti carmine possim,
 Non Martis, non pacis opus: quas Marte rebelles
 Disiecit gentes, placida quas pace ligavit.
 Ista, Maronei quos afflat spiritus oestri,
 Utilius seris miranda nepotibus edent.
 Nos humiles animae, quis solvere quaestibus ora
 Vix datur, inferias magnae, quas possumus, umbrae
 Libamus, tenues numeros, defectaque verba,
 Singultu medias interrumpente querelas.

Ergone te, cui tot creperi discrimina Martis
 Cesserunt, toties belli fortuna pepercit,
 Lecti invita quies, et segnis inertia morbi
 Abstulit? occiduum quamvis tibi vergeret aevum,
 Et quartum ter quinta urgeret Olympias annum:
 Sobria te iuvenem faciebat vita videri,

Nos patriae utilitas annos numerare vetabat.
 Quo properas? cur, quae valide defensa dedisti
 Oppida, quas toties servasti, deseris arces?
 Aspice, luctifico miscentur ut omnia planctu,
 Omnis ut ora suum desideret orba parentem.
 Heu cur te vitiis aevi praesentis iniquum
 Ocior aura tulit? Non te preciosa morantur
 Pignora, praestantes lecta cum coniuge nati?
 Non inculpati convictus strenua membra,
 Castrorum comites, per tot discrimina saeva,
 Indeserta tuae fortunae signa secuti?
 Ast ego, quem suprema terit iam calce senectus,
 Quid steriles annos, quid inutile demoror aevum,
 Si genus Heroas nullo superabile bello
 Morbus, et ancipitis rapit inclementia fati?
 O patria, o magni dominatrix Gallia regni,
 Si quis amor veri est, si te tua vulnera tangunt,
 Pelle situm senii: nubem eluctare veterani
 Antiqui, mersumque gravi caput exere somno.
 At nondum clades, nondum tua funera sentis?
 Paulatim floremque ducum, bellicue ministros
 Carperis. hos morbus rapit, hos Mars impius hausit.
 Funde tuo lacrimas supremum munus alumno.
 Stet tumulus. tumulum signet superaddita caussa.
 Hunc tumulum, et tumuli titulum sua Gallia rapto
 Castanidae, quo mille duces amisit in uno.

Obiit anno 1595, III Kal. VIIIbris.

Deo opt. max. sacrum et memoriae aeternae.

Ludovico Castaneo Prulliacensi et Malavallensi
 baroni, Castri Posaei Tufoli et Abenni domino, utrius-
 que ordinis equiti torquato, regio intra sacrum Gal-
 liarum consistorium consiliario, turmae quinqu-
 aginta equitum cataphractorum praefecto, utriusque
 limitis Lemovicani vice regia rectori, a primo ae-
 tatis tirocinio in actibus publicis ac bellicis strenue
 ac fideliter versato, multis legationibus pro christia-

nissimi regis Henrici III desideris apud Gregorium XIII et alios Italiae principes gloriosissime functo, qui cum et multis transalpinis expeditionibus et obsidionibus urbium intra regnum superioribus bellis civilibus interfuisset ac in omnibus fortissimam operam navasset ultimoque funestissimo bello ineunte illustrissimo duci Monpenserio in Picardiae urbibus in officio retinendis fidem opem industriamque egregiam praestitisset, in provincia sua omnia oppida et castella a rebellibus insessa in potestatem suam redegitset, Belacum copis hostilibus acriter oppugnatum immisso noctu novo praesidio virtute filiorum suorum summis difficultatibus expeditum liberasset, hostem praesidis castris tormentis bellicis atque impedimentis saepius exutum saepius accisis opibus in urbem Pataviensem confugientem postremo novis auxiliis undecunque conquisitis auctum ac bellum instaurantem ultima belli fortuna ad flumen Vignennam internecione delevisset, in limite autem superiore Lemovicano ducis Nemossensis copias nocturna impressione terrore ac caede complevisset, ac denique quotidie neque sine gloria sua neque sine detrimento hostium in toto illo tractu cum rebellibus experiretur, tandem in expeditione Burgundionensi regem christianissimum Henricum VIII secutus languorem nactus incredibili sui desiderio omnibus bonis relicto in civitate Molinis ad Elaverem fluvium obiit anno aetatis suae LX Christi autem CIO.IQ.XCV III Kal. Octob. Claudia Podia uxor cum liberis M. P.

6. *Iosephus Scaliger Puteanis fratribus, Claudii filii, de morte eorum patris.*

O lecti iuvenes, virtuti nobile germen
 Succrescens patriae: quid me ad damnata redire
 Sacra Camenarum, et meliores cogitis annos
 Respicere, ut Phoebi revirescat pristinus ardor,
 Afflatuque novo sopitos suscitet ignes?

At quodcunque fuit, si quod fuit, omne doloris
 Sordibus obsoluit, neque iam splendescere cultu
 Sustinet ingenium, duplici quod funere sensim
 Efferri sentimus: hebes nam luctibus hinc est,
 Hinc ipsum frangit, quae frangit cuncta, senectus:
 Ut quondam senio rimam faciente dehiscit
 Iam putris paries: proprio mox pondere tractum
 In proclinas prosternunt flamina partes.
 Scilicet exequias vestro sic ire parenti
 Hac ope nitentes, hac cultos mente iubetis?
 Namque ex quo tali vos orbos patre reliquit
 Nigra dies, turpi macula quae secla notare
 Non verita est, tanto dum privat sidere mundum,
 Ex hoc nulla mihi diffundunt gaudia vultum:
 Et quae sunt solitae vulgo lenire dolorem
 Vel ratio, vel longa dies, harum altera tantae
 Iacturae meritum menti obiicit: altera longo
 Carnifici curae vires acquirit ab aevo.
 Ultima restabant animo solatia victo,
 Quas a me exigitis, neque me debere fatebor,
 Dulces Pierides, generosae pabula mentis
 Suavibus in studiis Heliconia sacra colentis:
 Qua non est animo potior medicina tumentis,
 Quum dolor egeritur lacrimis, explendaque fletu
 Cura novis iris omnes effundit habenas.
 Sed nos Musarum secretum triste petentes
 Nescio quis pravae dulcedinis efferat error,
 Absentis memores figens in imagine sensus:
 Qui dum praeteriti convictus computat aevi,
 Atque sibi blanditus in omni quaerit amicum
 Historiae cumulo, heu quoties obiecta figuris
 Lusit amabilibus memores insania sensus?
 Nam quocunque meos circumfert lectio visus,
 Seu quem iustitiae dotes, aut gratia morum,
 Aut iuris commendat apex, aut gloria linguae,
 Unicus occurrit nobis Puteanus in illis
 Exemplis decorum: quia quem congesta decebat

Virtutum series, virtutes vindicat omnes.
Sic quae sunt curis aliorum nata levandis
Otia Musarum, lacrimis sunt pabula nostris.
Et quae sunt cunctis medicamen lene laborum
Literulae, nobis coeuntia tempore longo
Vulnera rescindunt, animo quia vana ministrant,
Qualia fallaces frustrantur gaudia somni
Instar ventorum, levibusque simillima fumis:
Ut, quoties mihi lecta refert, neque praestat amicum
Pagina, detester toties mea numina Musas.
Inde fit, ut, si quae manabat largior olim
Castalii laticis nostro de pectore vena,
Pauperior fluat, et suppresso fonte resistat.
Unde igitur versus, et rapto carmen amico
Sufficiam, cui nec Phoebus respondet, ut ante,
Nec vetus aspirat vegetantes impetus auras,
Parnassum, et sacram solitas impellere Cirrham?
Quod mihi si nullo squallerent pectora luctu,
Et par ingenium magnis conatibus esset,
Supremi officii praestarem iura sodali.
Sed vigil ad curas, solisque adsueta querelis
Non venit ad partes toties mihi Musa citata,
Pro verbis fundens lacrimas, pro carmine questus.
Ne tamen aut pietas, aut, cuius sancta potestas,
Claudicet officii pars ulla novissima nobis;
Huc ades adiutrix nostri regina laboris,
Et mihi, Melpomene, potiores praecipe Cantus,
Fletibus immodicis statuens quis terminus haeret:
Quos desiderio fines, quae tempora pono.
Et quum te in partem lacrimarum saepe vocarim,
Pone graves gemitus, lamentaque desine mecum,
Funereos lacerata sinus, immissa fluentes
Hirta per ora comas, et scisso squallida peplo.
Come serenatam festo diademate frontem.
Indue purpureo radiantes lumine cultus.
Detersis curis, et pulsa nube doloris
Compositos manes hilari pietate colamus.

Iam laudum, et rerum melior te postulat ordo.
Sic ego: sic Diva hoc sermone silentia rupit.

Principio Natura parens, quum vellet in una
Congerie decorum commercia multa coire,
Atque hominem exemplum seclis insigne futuris
Parturiens, cuius sub pectore conderet illa,
Hunc humilis vici caecis vagire latebris,
Aut ignorata nutriri noluit urbe,
Sed regni domina, quod regnis omnibus orbis,
Omnibus Europae praecellit: ut urbibus illa:
Ut commune decus, sociaeque insignia laudis
Tam locus a nato caperet, quam natus ab illo.
Regnatrice clarae generosa Lutetia terrae,
Quis memorare tuas sat digno carmine dotes
Aut laudes aequare queat, quae debita Musis
Tot pleno toties fudisti pignora foetu?
Tu generas, qui iura regunt, qui legibus urbes
Et sanctis recti populos moderantur habenis.
Non alia nasci Puteanus debuit urbe,
Aut potuit, quam quae propriis virtutibus illum
Excoleret, similemque suis formaret alumnis.
Protinus altrices linquens infantia cunas
Imbuitur studiis, et primo flore, Minerva
Eductrice, rudes poliuntur cultibus anni.
Excipiunt puerum gremiis florentibus Artes.
Ante omnes teneri moderamen suscipit aevi,
Quae docet, ut primo formetur litera ductu,
Ut commissa suis nectatur syllaba nodis:
Atque per articulos distinctaque membra legendi
Daedala perpetuam texat structura loquelam:
Utque suis pedibus gradientia carmina surgant.
Huic soror exacuens studiis solertia corda,
Et stricto vultum componens pondere vultus
Succedit Critice, pueri quae sensibus omne
Cecropiae et Latiae reserat penetrabile senectae,
Quicquid apud numeros, numeris aut orsa soluta
Venturis seclis commendavere papyri.

Non illi prisci certasset norma Cratetis,
 Non cuius spurios versus censura notavit,
 Et laeso a mendis obelos impressit Homero.
 Sic furtim ereptos blandis nutricibus annos
 Erudiere Deae, donec vis mentis adultae
 Ad magnos census, gravioraque caepta vocaret.
 Tunc Dea, quam penes est cultae facundia linguae,
 Quae dotes oris tribuit, regnumque loquendi,
 Induit Actaei puerum Demosthenis arma:
 Eloquii florentis opes, momentaque fandi
 Tradit, et attonitas artem quae permovet aures,
 Arbitrioque suo moderatur frena coronae.
 His sacris imbutus, ait, pete limina legum,
 Quae tibi recludit nostri fiducia ductus.
 Ut rectore carens, et nullo remige tuta
 Ludibrium venti puppis iactatur in undis:
 Sic quicumque subit Themidis sacraria Mystes
 Lucis egens nostrae, cunctisque paratibus orbis,
 Quos munire solent pueris discentibus Artes:
 Exclusus commissa luet, quod mente profana
 Iuris inaccessio posuit vestigia luco:
 Et nunquam visus adytis immittet opertis.
 Exere vividulos animi solertis ocellos[,]
 Care puer. te iura vocant, arcanaque legum.
 Te sua votivum Themis in penetralia mittit,
 Quae te purpureis insertum Patribus olim
 Signabit meritis, rerumque imponet habenis.
 Disce quis officii limes, quae regula recti,
 Quis licito finis, vetitum quae poena sequatur:
 Qualia bis senis tabulis sanxere Quirites,
 Aut Praetoris honos, aut Caesaris alta potestas.
 Artibus excita his homines Astraea revisit,
 Praetulerit quamvis telluri sidera, postquam
 Aurea deterius vitiauit secula metallum.
 His quoque barbarico squallescere secula ritu
 Dediscunt; et, qui voluit feritate timeri,
 Iura timet. Validum, saevisque potentius armis,

Urbibus ut reges, sic regibus imperat Aequum.
 Quo magis has, dilecte puer, maturior artes
 Praecepit corde libens, et totis sensibus hauri.
 Tempus erit, quando tua te spectata per illas
 Augusto Patrum virtus asciscet honori.
 Dixerat. Obsequiis puerum maioribus aptum
 Excipit alma Themis, magnis et destinat actis:
 Sacra docet, legum tabulas, et condita iura
 Monstrat, et instructo iam civica porrigit arma.
 Est locus, austrinum qua pronus vergit in axem
 Signifer, et noctes Chelae cum lucibus aequant.
 Hic sibi, dum priscas exosa relinqueret urbes,
 Conspicuum posuit signis Astraera tribunal,
 Unde sacro totum moderamine temperat orbem,
 Et stringit scelerum vindex in crimina numen.
 Hic incisa notis media testudine tecti
 Atque aere ex solido legum tabularia pendent.
 Atria clara domus dextra laevaue tuentur
 Felices animae, caelo sacrata virorum
 Nomina, purpurei toga quos velavit honoris:
 Quorum consiliis tutata est Curia regnum:
 Quos non vis odii, non illice gratia fuco
 Incolumem iusti vetuit servare tenorem.
 Hos Dea pro meritis in coeli parte locavit.
 Inter quos, celsa Puteanum ut vidit ab Aethra,
 Praecipuae sedis loca deligit. Hunc quoque, dixit,
 Ista manet sedes, postquam perfecerit omnes,
 Quos fatis debet, non quos natalibus, annos.
 Atque utinam posset contingere longius aevum,
 Et tantum vitae, quantum splendoris, haberet.
 Diis aliter visum, vitiis qui gentis iniqui
 Humanae, sanctas animas de corpore solvunt,
 Utque malos mulctent, privant hos luce bonorum.
 Interea, dum culmen ei sublime paramus,
 Lucida qua iustae fulgent examina Librae,
 Et vacat huic sedes, quam designavimus illi
 Hos inter procures, sua quos illustribus Aethrae

Coetibus inseruit pietas, caeloque fruuntur:
 Hunc summos meritum virtutis nomine fasces;
 Inter honoratos admittat Curia Patres.
 Iuridici coetus secretis actibus adsit,
 In medio faciat facundus verba Senatu.
 Nullis occulitur virtus generosa tenebris,
 Conspicuum fundens, Pharos ut Nilotica, lumen.
 Nec Puteanus, opem quum lapsa negotia quaerent,
 Ignoratus erit; dubiis nam protinus illum
 Rebus Aquitanae gentis ad iura reposit:
 Quum lecti Proceres augusti membra Senatus
 Exciti lacrimis afflictorumque querelis
 Incorrupta dabunt oppresso iura Garumnae,
 Mollia praestantes securis otia terris.
 Ast hos pacatis repetentes patria rebus
 Moenia feralis tempestas civica belli
 Excipiet. Quantis iactatos illa procellis
 Heroas summos varia in discrimina mittet,
 Quorum pars Puteanus erit? Quid caetera porro
 Persequar? aut potius cur facto fine quiesco?
 Plura Deam memorare (etenim memorare libebat)
 Et dolor, et taciti vetuit mens conscia fati.
 Me quoque, quam meritum grande, et reverentia morum,
 Atque viri virtus huc perduxere canentem,
 Hei mihi, quum morbum supremaque cogito fata,
 Hei mihi; deficiunt vires, Nec plura locuta
 Melpomene, lacrimisque genas oppleta tumentes
 Haesit, et effusi contraxit vela doloris.
 Cupressum crines iterum pro virgine lauru,
 Pro laetis humeri velamina tristia sumunt.
 Quo me, Diva, gravi perfossum pectora cura
 Deseris, infandamque iubet renovare ruinam,
 Cui par non fueram flendae? Quid fulmine tanto
 Dignum concipiam, cui singultantia verba
 Vix medio gemitu vox intercepta ministrat?
 Ignosce, o nostri sidus memorabile secli,
 Si pro carminibus, truncarum murmura vocum,

Pro cultis elegis, incompas fundo querelas.
 Non mihi sunt, quae tu quondam laudare solebas,
 Et quia laudabas, cunctis placitura putavi,
 Carmina. saepe tuis quibus est audacia verbis
 Addita, dum clarae metuunt se credere luci.
 Omnia, tu moriens haec tecum rapta tulisti.
 Omnia ferali sunt tecum condita busto.
 O lucas, o quos memini, dum fata sinebant,
 Colloquio dulci tecum me condere Soles.
 O tritos sermone dies, et seria mixtis
 Alternata iocis. o quas mirabar adorans,
 Oblitumque mei mihi me rapuere loquelae.
 Heu ubi conditi placida gravitate lepores,
 Atque serenati divina modestia vultus?
 O castigati Charitum sacraria mores.
 O pietas, o cana fides, o mixta bonorum
 Temperies. Unus habuit, quae flemus in uno.
 At vos o digni Pyllos transcendere fines,
 Et tamen ante diem crudeli funere rapti,
 Innocui Manes, nostri libamina luctus
 Accipite has lacrimas. Et quos praestare Camenae
 Non potuere meae, pietas compenset, honores.

7. *Epicedium in obitum Iani Dousae F.*

Sol qui labentes in saecula digeris annos,
 Quis modus exequiis? quem fas caelestibus iris,
 Aut conclamatis finem spectare ruinis?
 Vix tua sidereo relegis vestigia passu,
 Clarorum capitum semper nova funera cernis,
 Et sine morte aliqua nunquam tua signa recensēs.
 Nec tantum exoriens caelestia sidera condīs:
 Deficiunt ipsas etiam sua lumina terras,
 Occidua quorum caligant saecula luce,
 Ut quum tu pallens, radios subeunte sorore,
 Rebus ademisti subita sub nocte colorem.
 Ergo dum praerepta mihi tot pignora cara
 Flentur, et exequias totus dispensor in omnes:

Perdiderat iam cura metum. quasi nuspiam haberet
 In nobis nova plaga locum, secura gemebat
 Anxietas, dum mens requiem sibi credula fingit,
 Solamenque mali, certos habuisse dolores,
 Nec sperare novos, donec vis invida fati
 Curarum finem cura mihi fecit in una,
 Quum lectum iuvenem, vixdum pubentibus annis
 Mors rapuit, non illa decus lacrimabilis aevi,
 Nec cultae studiis speciem miserata iuventae.
 O spes praecipites, o lubrica vota parentum,
 Quos tirocinii pro mille laboribus haustis,
 Olim mille manent orborum praemia luctus.
 Flos Iuvenum, quae sors humanis rebus iniqua
 Te nobis rapit, et tantum decus invidet orbi?
 Quem iam sublimi Sapientia sede locarat
 Praegressum fines rerum, metasque tenentem,
 Quas pauci tenuere senes. qui limina victor
 Ardua vix ulli votis adeunda priorum
 Contigeras, inde incipiens, quo serior aetas
 Desinit: inde vigil discendi exordia prima
 Instituens, ubi finis erat. Verum ignea semper
 Vis animi hospitium terreni corporis odit,
 Angustasque moras virtus perfecta gravatur.
 Quod summum est, in praecipiti est, nec tempore finem
 Exspectat, primo quod iam maturuit aevo.
 Vix tibi prima genas umbrabat flore iuventa,
 Sextaque supremum claudebat Olympias annum,
 Quum, velut ad primos expirans herba calores,
 Deficis, et caelum praeceptaque sidera mente
 Festinus repetis, turbas assuetus ab alto
 Despicere humanas, proles non vana parentis
 Douisiadae, qui si proprii splendoris egeret,
 Splendorem potuit nati virtute mereri.
 Ac quamvis patriae meritis, generisque nitore
 Clarus eras: tamen ingenium superemicat omne
 Altricis terrae meritum, genus omne vetustum.
 Nec patriae stirpisve premi gravitate sinebas

Quas complexus eras praestanti corpore dotes.
 Quodsi quis laudare velit patriamve genusve,
 Moverit ambiguum dubio certamine palmam.
 Nam quae diva tuas memorare Batavia laudes
 Vis humana queat? Primordia quaerere voci
 Conantem in varios sententia distrahet orsus:
 Iustitiaene prius referat, bellive labores,
 Exilii dulces portus, et moenia mundi
 Hospita, tuta bonis sub legibus. Omnia magna,
 Omnia: sed maius censeri laude virorum,
 Quos generas, hominum iustissima mater, alumnos,
 Inter quos clari fulgentia sidera lucent
 Douisiadae, faculas velut inter Luna minores.
 Nanque tuum decus omne tui: decus omne tuorum
 Douisiadae. Semel una alios natalis honorat
 Nobilitas: His omniparens Natura quotannis
 Ingenii clara dat nobilitate renasci.
 Haec quoque venturis quiddam memorabile saeculis
 Omnibus a numeris et ab omni parte beatum
 Parturiens, Agedum felix, age nascere, dixit,
 Nascere, care puer. Mars vindicat hactenus omnes
 Auctores vestri generis. Te docta Minerva
 Excipiat cum patre sibi. Iam perge, tuorum
 Qua nullus presso vestigia tramite flexit,
 Nec soli vestro descendant stemmate fortes.
 Per doctos numerentur avi. Non irrita fundo:
 Magnus eris, si qua victricia rumpere Fati
 Iura potes. Te saecula canent, te vivida nutrix
 Annorum doctis instaurans tempora chartis
 Posteritas memorabit anus. Te dicere nullus
 Venturo poterit, nisi qui mirabitur, aevo.
 Dixerat. Excepit vocem crudele renidens
 Atropos, increpuitque minacibus omina signis,
 Ne propria haec, dilecte puer, tibi dona manerent.
 Ergo quod potuit, parco deducere vitam
 Stamine, praecipitare colus, hoc improba fecit.
 Caetera non potuit. Nam te circumstetit omnis

Nascentem Charitum, plausu florente, chorea.
 Et tua tractantes vitreae cunabula Nymphae
 Castalio puerum Permessidos imbre rigarunt
 Confessae dominum. Felix natalibus omen
 Pierides cecinere tuis, florumque recenti
 Et ripae virides, et Renus risit odore.
 Ipse sui sacri Genius visurus honores
 Aduit, Assyrio destillans tempora nardo,
 Festa coronandae testatus gaudia lucis,
 Sutilibus sertis, et plena turis acerra.
 Et, quem te memorem, dixit, Puer, ignea signa
 Et iubar, et rutili clara argumenta nitoris
 Agnosco. Sed pone nigra nox obstrepit umbra.
 O si vividior iustos tibi suppetat annos
 Spiritus, et quantum satis est mortalibus aevi.
 Non tibi certabunt Italiae telluris ocelli,
 Non Galli: non quos aluit Germania vates.
 Nec se ullo tantum iactabit Belgica tellus
 Ingenio, nec tot miracula cernet in uno.
 Ah tibi ne coeptum praecidat Parca tenorem.
 Ah tibi ne advertat saevos Rhamnusia vultus.
 Verum o. Sed rigida Fati stant omnia lege.
 Haec vix trunca Deus, singultus caetera pressit.
 Plus potuit, quam vota Dei, lacrimabile Fatum.
 Nec minus interea sertis halantibus Horae
 Infantis cunas cumulant, et pollice preseo
 Expediunt plexis vaccinia nigra quasillis,
 Ne tua mortalis suctus infantia lactis
 Duceret, ipsa tibi puerilia labra rigavit
 Ambrosiae succis redolentibus Attica Pitho.
 Quod si vexaret vigiles insomnia curas
 Intempestivis solvens vagitibus ora,
 Non te somnifero nutricis naenia cantu,
 Nec delinifico sopivit murmure lallus;
 Sed te trina Charis, te sedula turba Camoenae
 Certantes simul officiis, Sirenque Latina
 Flexanimae blando Suadae mulsero susurro,

Carmine placantes pueri quod duceret aures,
 Et puerum somnos placide suaderet inire.
 Carmine, quod sancto Sapientia protulit ore,
 Omnia Socraticae retegens arcana senectae,
 Imbiberet teneris quod mustea sensibus aetas,
 Atque impressa sibi rerum simulacra teneret
 Insinuans, udaeque docens inolescere menti,
 Servat ab imposito formas ut cera sigillo.
 Inde puer Sophiae quas nox sopita figuras
 Intulerat, vigilans agitabat mente diurna.
 Et quod vix senibus duri tribuere labores,
 Infanti fuit hoc puerilis ducere lusus.
 Vixdum firmabas stabili vestigia gressu,
 Ludicra nulla tibi, non vana crepundia cordi,
 Non ignava quies, non desidis otia ludi,
 Sed Musae tenues Pelignae gentis alumnae,
 Sed teretes Calabro modulati pectine cantus,
 Atque Maroneo gaudentes rure Camenae.
 Inde ubi succedens annis labentibus aetas
 Crescenti geminum properavit claudere lustrum,
 Non tibi cessatas traduxit inertia luces.
 Sed quae trina tuas motavit Gratia cunas,
 Et tibi culturae primos afflavit odores,
 Haec te informandum studiis curavit, et ipsa
 Tradente, excipiunt insignes arte magistri,
 Quos tua mens docilis, ceraque sequacior omni
 Praevertens, annos longe post terga reliquit.
 Qualis naturaque soli, coelique favore,
 Enitens alte ramis se subiicit arbor:
 Talis adulta tibi maior surgebat in horas
 Vis animi, crescens occultis auctibus aevi.
 Nec mora, fecundas depromis pectore dotes,
 Exactum tenui deducens pumice carmen,
 Quod non so[li]licito cruciabat lima labore,
 Sed quod sponte sua proprios veniebat ad artus,
 Forte epos, et molles Elegos, numerosque Catulli,
 Et Parios natum sermoni carmen Iambos

Et momenta lyrae fidibus commissa canoris.
 Denique quot rerum divina Poetica flores
 Complexa est, uno pueri se pectore condunt:
 Omnia quae tentata tibi felicibus ausis
 Mentis inexhaustae primi lusere calores.
 Mox ubi trina tibi quinquennia condidit aetas,
 Te maiora vocant: rerum disquirere causas
 Fert animus, docti recludere sacra Lycae, [*Lycei?*]
 Et veteris totos Academi pandere census.
 Nec vero interdum caeli momenta volantis
 Intentata tibi, nec quas Nilotica Memphis
 Solis in exacto signavit pulvere metas.
 Ut per prona ruit nivibus de monte solutis,
 Nec iam finit aquas riparum margine torrens:
 Per scripti omne genus latis discursibus erras
 Ingenii, cui nulla fuit mensura ruenti.
 Cuius ad excelsas dum se celer impetus artes
 Expedit, et toto Sophiae se proluit amne,
 Extenuant iuvenem vigilatae ex ordine noctes,
 Tabet ab exhausto corpus miserabile succo.
 Nec mora, nec requies, studiorum dulcibus amens
 Immoritur curis, et vescos carpitur artus,
 Abdicet ut vitam vitae immortalis amore,
 Iam collecta cutim macies adducit: hebescent
 Collapsae vires: de tanto denique Dousa
 Nil praeter linguam superest. ea sola parentem
 Alloquitur, vacuique omnes effundit in illum
 Reliquias animi: Non te, dulcissime rerum,
 Luctibus obsessum longo sermone morabor.
 Non ex praecipiti vitae mihi tollitur usus.
 Iampridem morbi lenta obsidione peresus
 Disco mori. Per ego te istam, quam desero, lucem,
 Quamque tibi acceptam refero, ne confice curis,
 Quem patriae debes animum. Desiste dolere,
 Quod feror ante diem, quod funere tollor acerbo.
 Vita suas metas actu, non tempore finit.
 Sat vixit, qui sat patriae, sat profuit orbi.

Non bene de vitae queritur brevitate caducae,
Qui bene confecit, patriae quos debuit annos.
Nos meritum, non ordo, vocat. Iustissima mortis
Causa est, efferri famae rumore secundo.
Viximus, et nostro surgit de funere nomen.
Tu quoque, cara Parens, tumidis iam parce querelis.
Debemus morbo, quod caecae incommoda vitae,
Quod dubios casus fugimus, quod lubrica rerum.
Nec nunc primum a me nomen tibi contigit orbae.
Quot gravibus curis dedimus, studiisque Minervae
Tot tibi deperiere dies. Dum viximus, orba
Mater eras. Nec nunc rapimur, sed poscimur, olim.
Idem me repetit, qui me tibi tradidit ante.
Vive, vale. aeternus signat mihi lumina somnus.
Talia dum perstat memorans, et utrique parenti
Morigeri alternum nati partitur amorem,
Plura locuturo tenebris velantur obortis
Haerentes oculi: vox imperfecta reliquit
Affectus dulces et verba vocantia matrem.
Quae fuit illius funestae noctis imago,
Qua Sol Belgarum pallentibus occidit umbris,
Excivit lacrimas, permiscuit omnia luctu?
Unica nec tantum vultum domus induit unum,
Induit et totus lugubria squalidus orbis.
Et quia non incisa potest adamante severo
Ferre lanificum pervertere iura Sororum:
Edens indomiti signa haud obscura doloris,
Testatusque tuam, iuvenum doctissime, mortem
Explicuit claros elementa per omnia questus.
Te Reni patulae viridanti margine ripae,
Te Belgae flevire lacus. te dulce Lyceum
Lugduni viridi studiorum stemmate comptum.
Omnia luctifici dant argumenta doloris
Coniurata tuis iunctas conferre querelas
Exequiis, iunctisque lacessere planctibus auras.
Invida mors, rapti probrumque ac crimen ephebi:
Quantum erat, ut nascens sineres hoc crescere germen?

Quid nivei mores, annosque modestia praecox
 Ante volans, quid serietas maturior aevo,
 Aut quid virginei dotes meruere pudoris?
 Omnia sunt ingrata; nec ullum gratia morum
 Excipit, aut pietas. praeceps metit omnia Fatum.
 At te felicem, quod casus fugeris omnes,
 Quod non invidiae contagia senseris ulla,
 Quod cum Fortuna minimum contraxeris: et te
 Immunem fati malefidis rebus ademptum
 Conditio melior caelestibus intulit astris.
 Sis felix, caelique micans spectabile sidus:
 Scaligeri memor esto tui senioris amici,
 Dimidia quem parte sui nunc vivere cogis.

8. *Epicedium nobilissimi, innocentissimi, et doctissimi
 Iani Dousae a Noordwyck.*

Dousiades Musae (quid enim nisi flebile restat?)
 Laetitiae vestris demite signa comis.
 Frondentes ederas tristi mutate capressu,
 Tondite funesta pectora nuda manu.
 Omnis, quae Dousae nascenti plauserat olim,
 Exequias Dousae turba frequenter eat.
 Lugduni sedes, et culti sacra Lycae, [Lycei?]
 Et varia insignes urbis ab arte viri,
 Aspirate meis accentibus. omnis acerbi
 Vulneris indignas praeferat ore notas.
 Publicus incessat dolor omnibus. occidit ille
 Vester amor, vestri summus honoris apex.
 Quaeque dies Dousam, mundo quoque lumen ademit,
 Noctibus innumeris nigrius ausa nefas.
 Dira dies, non te nitido produxit Olympo
 Vecta pruinoso Memnonis axe parens:
 Sed tibi triste iubar pallentibus extulit umbris
 Tartareo peplo nox adoperta caput,
 Ne foret ulla dies, non cui dedit Allia nomen,
 Quam detestentur publica vota magis.
 Quippe quid inter tot signantes tempora luces,

Quam dirae titulum mortis habere potes?
 Quid tibi cum claro est radiis Hyperione cincto?
 Redde orbi Dousam. sol erat ille tuus.
 Sed quid vana queror? dum mens evicta dolore
 Verba iacit surdis diripienda Notis?
 Quod fleo, non lacrimis, non est revocabile questu.
 Iacturae tantae non capit ira modum.
 Flos hominum quae te nostri feralibus aevi
 Infensum vitiis ocior aura rapit?
 Nec tibi concessi, modico quos limite fines
 Temporis humani iusta senecta petit.
 Sed medius moriens inter iuvenemque senemque
 Nec iuveni propior, posteriorve sene,
 Non exspectata hiemis statione recedis,
 Autumno vitae praetereunte tuae.
 Ah cur non annos totidem tibi sistere possum,
 Quot morum merito vivere dignus eras:
 Ut saltem humanis non tam cito rebus ademptus
 Hospes in Elysiis vallibus umbra fores?
 Sed quia lanificum rigidis vetat ordo sororum
 Legibus, et dura stant adamante serae,
 Quod possum, facio: singultibus aera nudum,
 Atque interruptis sidera pulso sonis:
 Ut si non aliud verso querar ordine rerum
 Ante diem vitae pensa resecta tuae,
 Atque annos quoscumque tibi post terga relinquit
 Non exspectato fine peracta dies.
 Alloquimur Superos. tepidae sua verba sequuntur,
 Inque suis lacrimae questibus ora rigant.
 Nec flemus surdis. respondent fletibus amnes,
 Quos non exiguos terra Batava bibit,
 Renus, et in Reni moriturus Mosa lacunis,
 Et magni Reni portio magna Vahal.
 Ipse etiam lacrimis nunc auxiliaribus auctus
 Infrenes nullo margine finit aquas,
 Priscorumque larum funus gentile professus
 Insolito ripas Dousius amne premit.

Dousius, accepit gens a quo Dousia nomen,
 Et gens, et veteris gentis avita domus.
 Cuncta favent lacrimis, sociosque in tristia nostra
 Contribuunt fletus faemina virque suos.
 Et quibus exstiteras vultu vel nomine notus,
 Omnibus indignus contrahit ora rigor.
 Ille refert culto largas in pectore dotes.
 Hunc tangit probitas, et sine labe fides.
 Exactos alius generoso pumice versus,
 Alter convictus dulcia membra tui.
 Quotque tui meriti partes in mente revolvit,
 Tot iusti causas ille doloris habet.
 Ast ego convertor facies diversus in omnes,
 Unde mei dubius carminis orsa petam,
 Dum quot virtutum fuerit tibi copia, promo,
 Quot fuerint, in te quae coiere bona.
 Hinc me nobilitas, hinc me tua, summe virorum,
 Virtus, et probitas, et pia vita rapit.
 Nam tibi quae sublime genus natura creato,
 Haec eadem mores ingeniumque dedit.
 Ast quaecunque domus fuerit lux magna beatae,
 Ingenii dociles non tamen aequat opes.
 Est aliquid, fateor; clarae quae gentis ab ortu
 Missa per innumeros gloria fulget avos,
 Et nitidi generis seriem deducere longam
 A magnis orta nobilitate viris.
 Sed maior laus est titulis a mente petitis
 Non sinere ingenium stirpis honore premi.
 Tu quoque quum posses censeri laude tuorum,
 Auctores generis quos tuus ortus habet,
 Ne tua per segnem marcerent tempora vitam,
 Sacrastis Aoniis otia tuta choris.
 Tunc Cirrhaea suo patuerunt orgia vati,
 Et tibi de viridi lecta corona iugo.
 Prima tibi facili ludens Elegia iuventa
 Dictat in alternos verba coacta pedes:
 Et tibi subiiciens blandis incendia flammis

Saepe Cupidineo ventilat igne faces.
Et quod ames semper, semper quod scribere possis,
Materiam teneri lusor Amoris habes.
Nec tamen exili carmen deducere filo
Est satis, et senis iungere quinque pedes,
Ne regnum Veneris, puerique Cupidinis arcus
Carmen iners Elegis, causaque vana foret.
Historiae patriae monumentis eruta priscis,
Clarorum revocas fortia facta ducum.
Idque tibi debet patriae quod gesta Batavus
Nunc tenet, in patria qui prius hospes erat.
Quid referam Lyrico modulata poemata plectro
Nec male tentatum nobile carmen Epos?
Nil tibi felicitis genii natura negavit
Utilis ad nitidi carminis omne genus.
His tibi transmissa est aevi pars prima quietis
Passibus, et strepitum non faciente gradu.
Et licet ingenui secessus otia quaerens
Ventosae fugitans ambitionis eras,
Te tamen accitum sancta in collegia Patrum
Quinque bis annumerat Curia summa viris.
Nec minus erronem civilia castra sequentem
Aoniae revocant ad sua signa deae:
Et quum prolatis redeunt diludia rebus,
Quidquid innumera lite vacare datur[,]
Ad Phoebi secreta, tui non transfuga moris,
Et veteres cultus, et tua sacra redis.
Et licet officium rigidos abducit in actus,
Te tamen in medio mens Helicone locat.
Nec pudet argutis Epigrammata ludere nugis
Inter clamosi praelia dura fori.
Denique quum magnum vivus sis nomen adeptus,
Mains ab exequiis quale nec ullus habet,
Ac te grandis honos volucris super aethera fama,
Et penna fatum non metuente vehat,
Non minor innocui vitio maculaque carentis,
Quam consummati laus tibi vatis adest.

Adde, quod ingenuae mentis non ultima mores
 Inter sinceros praemia candor habet.
 Contra, mordaci quenquam dstringere lingua
 Est animi nigro felle madentis opus.
 Nulla venenatis salibus tibi pagina tincta est,
 Nec dedit infames lingua proterva iocos.
 Nec, quae res aevo non est incognita nostro,
 Strinxisti in celebres impia verba viros.
 Iure igitur querimur, te iure dolemus ademptum,
 Omnis et in partem turba doloris adest,
 Et miscet gemitus, et verba querentia fundit,
 Pro tamen erepto non valitura viro.
 Hei mihi quam celeri versat fors omnia lapsu,
 Quam rapido subitas alterat orbe vices.
 Is, modo quem validum faciles vidistis, amici,
 Et cui nec dubius tinxerat ora color,
 Hunc inopina brevis rapit inclementia morbi,
 Atque est, quod feretro triste levatur onus.
 O festina dies, o rerum lubricus ordo.
 O nimium propero mors celerata gradu.
 Me miserum, quo nos nunquam rediture relinquis.
 Nec prece, votiva nec revocandus ope?
 Te retinent civem cognati sidera caeli,
 Et non turbandae pacis amica quies.
 Nos habet in varios rerum districta tumultus,
 Inque catenatis vita trahenda malis.
 Hic ubi nec requies, nec quae sibi quisque precatur,
 Sollicitaeque levant otia mentis onus.
 Otia Pieridum sacris secessibus apta,
 Otia numinibus semper amata tuis.
 Pro quibus insano reboant molimine lites,
 Et clamor streperi natus ad arma fori:
 Qui procul Aonidas hominum de mente fugavit
 Instillans lucri blanda venena sui:
 Ingenuisque animis ignavas obiicit artes,
 Seque vocans humilis carmina mentis opus.
 Hinc spinosa suis armata Sophistica nugis

Incedens longo syrmate verrit humum.
 Omnibus haec studiis, et, qui fecere beatos,
 Cultibus exclusis, obtinet una locum.
 Ipsae Pierides turpi suffusa pudore
 Pallidulae salsis imbris ora lavant,
 Ac patrocinio defectae nulla queruntur
 Pro deploratis artibus arma capi:
 Sed stultos homines verborum nectere casses,
 Aut dolci linguas prostituisse lucro,
 Heroasque sacros, quos Iupiter aequus amavit,
 Cum studiis propera morte perire suis.
 Te quoque Barbaries nostri ne stringeret aevi,
 Credibile est ipsos consuluisse Deos:
 Utque Astraea omni terris pietate fugata
 Ultima de Superum gente reliquit humum;
 Sic tibi non vita haec, non tellus ante relictæ est,
 Iusta relinquendae quam tibi causa fuit.
 Tempestivus abis, quum nil, quod rebus in istis
 Laudares, nil non, quod querereris, erat.
 Ergo neglectae linquens contagia terrae
 Inter sidereos stella recepta sinus
 Omnia Lunarem late subiecta sub axem
 Despectas oculis inferiora tuis.
 Non est mortalis (gemitus absistite) Dousa.
 Non est mortalis Dousa. facesse dolor.
 O vos, qui vivum Dousam fovistis amici:
 O vos Dousiaci dulcia membra chori:
 Exuite atratos gestamina tristia cultus.
 Ista minus misero est digna colore domus.
 Quum Dousa aeterna mutarit funera vita,
 Funestam Dousae non decet esse domum.

9. *Epicedium in obitum V. C. Iusti Lipsi.*

Quisquis fecundo studiorum nobile cultu
 Lovanium, celebres Belgii florentis Athenas
 Ire paras, Lipsii doctos hausture liquores,
 Siste gradum, si forte tuas non impulit aures

Rumor ab occasu caeli delatus ad ortum,
 Te nescire vetans, claro quod Belgia planctu
 Nesciri prohibet, nec mōx Europa silebit.
 Nam veluti magni Titan fax publica mundi
 Non se celari patitur, visuque notari
 Se docet, infernis vel cum sua lumina terris
 Explicat, opposita vel cum negat illa sorore:
 Sic qui luce⁹ sua magnum complexus Olympum
 In se mirantis visus adverterat orbis,
 Lipsiaden tanto defectae sole requirunt,
 Quas vivus nitido perfudit lumine gentes,
 Postquam tale iubar flammis insigne coruscis
 Irradians nostrum scriptis illustribus aevum
 Maerenti mundo nox interceptit oborta.
 Non sic obscuro confundit lumine vulgus
 Incumbens tenebris excluso Delia fratre,
 Ut nunc sopitas decorum studiosa iuventus,
 Et velut elatas in Lipsii funere luget
 Ingenii raras magnis cum dotibus artes.
 Sed sua Sol reparat, reparat dispendia Phoebe:
 Illum tuta quies reducem non asseret orbi.
 Sola viri tantum non una parte superstes
 Vivit et in scriptis absentis spirat imago
 Expressam referens speciem, vivique colorem.
 Utque patrum similes vultus in prole relucet;
 Sic animi niveos effinxit pagina mores.
 Nam quae corpus iners bustis feralibus infert,
 Terrenos oculis tantum mors invidet artus.
 At pars nobilior natis in saecula mille
 Asseritur libris, parvaque in imagine vivit.
 Quo magis, o Lipsi, sibi te non credet ademptum
 Posteritas, cum te per tot monimenta vigentem,
 Perque tot eloquii foetus spirare videbit.
 Qui quoniam multos, quos immoderatus adegit
 Scribendi fervor, laudisque effusa cupido,
 Viribus ingenii superas, regnoque loquendi,
 Iccirco quaedam caelestis pignora mentis

Nascenti tibi contigerunt, ut celsus in arce
 Eloquii linguae procures fandique peritos
 Infra te positos premeres. trans ardua vectum
 Te sublime caput vulgi super ora ferentem
 A vulgi captu melior natura redemit.
 Flumina tu poteras veterum facunda virorum
 Reddere, sermonis genios conversus in omnes.
 Te conante oris dices effundere census
 Vis tua Sisypthiden, brevis superasset Atriden,
 Mellitus Pylum vicisset Nestora sermo.
 Sed te naturae cohibentem maxima dona,
 Frenantemque citos intra tua limina currus
 Regula summovit linguae de pluribus unum
 In genus, optandum multis, imitabile nulli:
 Quo tibi, non alii, deberes orsa loquendi,
 In quo Nelides Laertiadesque recessu
 Se victos longo, victum se sciret Atrides.
 Ore tuo loqueris, nulli sulcata priorum
 Aequora pervolitans priva rate carbasa tendis.
 Nec tua, tot raras habitantes pectora dotes
 Ullius virtus effinxerit ignea mentis,
 Nec summum eloquii simulatrix lingua colorem,
 Non calami mores expresserit aemula dextra.
 Sed quicumque volunt illo decurrere campo,
 Per quem victrices flexisti solus habenas,
 Verberibus surdis servum pecus aera caedunt,
 Et vanis implent Danaeicia dolia lymphis,
 Immeritas soliti nugis disperdere chartas,
 Ignari quaedam, quae dat natura creatrix,
 Admiranda viris, sed non imitanda, relinqui.
 Hactenus hac poteras contentus vivere laude:
 Non tamen ingenium felix hoc fine quievit.
 Nec prius imponis studiis metamque modumque,
 Quam mentis vigiles Latiae per operta senectae
 Immittas oculos, et scrinia praepetis aevi
 Recludens, Romae quas nox premit alta ruinas,
 In solem exponas, et amanti seria rerum.

Sancta vetustatis populo miracula pandas,
 Quae nondum praesens in apertum protulit aetas.
 Non te praeteriit quae munia Consulis essent,
 Non cum Tarpeii deductus ad edita montis
 Limina, bis-senis aperiret fascibus annum,
 Candida delibans conceptis omina votis.
 Nec cum signa premens eboris caelata curulis
 Sedatos regeret ponendo iura Quirites.
 Non ignota tibi dubii suffragia campi,
 Non cistae, non sors incerta volubilis urnae:
 Non incisa suis legum tabularia saxis.
 Daedala facundo florens tibi pagina textu
 Horrida sanguineae discrimina pingit arenae.
 Non absunt illic, agili quos colloget hasta
 Venator, Libyci fulva cervice leones.
 Non, quorum gladium confector in ilia condat
 Comminus, exertis metuendi dentibus apri:
 Aut matutinae non ultima munera pugnae,
 Hispida Rhiphaeus gelida portenta sub Arcto
 Quae generat saltus, spatiosis molibus ursi.
 In quorum mortes veniunt et funus arenae
 Vel qui composito gressu robusta tenentes
 Intratura feras valido venabula nisu
 Subsistunt ipsis, vel qui librata lacertis
 Missilia expediunt tepidum potura cruorem.
 Denique non illic, populi quae gaudia pascant
 Luxuriaeque parent ludum, spectacula desunt.
 Non quos praepinguis distentos mole saginae
 In succum implevit membris arvina torosis,
 Qui caput in caedes et mutua funera vendunt.
 Hic et Mirmillo nixus subsidit in armis
 Pendula declinans vibratae retia dextrae,
 Verberaque a moto timet intentata tridente
 So[l]licitis oculis tunicato tutus ab hoste.
 Aut par aequimano pugnans cum Threce secutor
 Improspecta cavet falcatae vulnera sicae.
 Omnia quae tenebris erepta silentibus Orci

Miratur veri stupefactus imagine lector:
 Non tam quod quaedam est priscis sua gratia rebus,
 Quam quod flore tui vernant animata leporis
 Lumine purpureo Tyrias imitantia luces.
 Annorum saeculique parens longaeva Vetustas,
 Cui caeli servit series, cui tempora vasto
 Suppeditat natura sinu: quae saepe renascens
 In tua te revocas vestigia, teque tibi ipsi
 Restituis, volucris relegens exordia cursu:
 Omnia veridicae dictant tibi facta Sorores.
 Omne genus rerum tibi scribitur, omne laborum,
 Virtutes hominum, vitiisque haerentia gesta,
 Et res humanas incisas aere perenni
 In tua congestis opibus sacraria condis:
 Quae partim aeternis signarunt indita fastis,
 Singula per varios complexi saecula casus,
 Divinis homines accensi pectora curis:
 Partim mersa nigris oblivio condidit umbris.
 Et nunc cuncta tuis adytis abstrusa laterent
 Irato caelo, ni vis humana subinde
 Eruta de latebris caeli proferret in oras,
 Quae doctis veterum chartis industria solers
 Exposuit nondum proprios patefacta per usus
 Arcanis acuens mortalia pectora curis:
 Herbarum vires tacitas, artesque medendi,
 Naturae partus varios, hominumque ministras
 Quadrupedes, et tecta suis animalia lustris,
 Pennigeras volucres, examina muta natantum,
 Membra colubrorum caecis habitata venenis.
 Adde his stelliferi motum comitantia mundi,
 Et mundo adverso nitentia sidera: fratrem
 Fulgentem propria, fraterna luce sororem,
 Nimborum casus, elisaeque lumina fissis
 Nubibus, et trepidas terrentia fulmina mentes.
 Quae quis non omni rimatur temporis hora?
 Nec iam confertam nascentibus undique libris
 Scriptorum turbam grassantum limite trito

Semita pressa capit, populumque in nota ruentem.
Ambitio fecit, vel opum vitiosa cupido,
Ne possint ullae sine bello vivere gentes,
Nec sine militia, quae belli praecipit usum.
Illa salutarem mortalibus extudit artem,
Quae docet, indicto ut per fas et iura duello
Res populi repetant, atque armis arma repellant,
Cuius et, in paucis ne mentibus illa lateret,
In commune bonum multi praecepta dedere.
Lipsius ante omnes: memori quae pectore servet,
Quando viam carpit Romanus in agmine miles,
Armorum et rigidi sub iniquo pondere valli.
Aut, ne pigra suis sub pellibus otia ducat,
Quando ciet festis belli simulacra diebus:
Quae loca sit melius praeducta claudere fossa,
Ut vallo iacto dux aggere castra coronet,
Quae quadris plateis, et secto calle viarum
Adversas spectent directo limite portas.
Et responsuris inter se per loca certa
Excubiis peragat vigiles custodia noctes.
Quod si forte iuvat porrecta per aequora campi
Explicuisse acies, hostemque lacessere pugna,
Pro rebus servare modum: quo tendere tractu
Cornua, quo deceat caneos constringere gyro.
Sin audax fudit robustis moenibus hostis,
Tormentum murale graves ballista molares
Fulminis in morem contento turbine mittat:
Aut concussa suo labefactet moenia pulsu
Quod Poenus Cetras Byrsae bellacis alumnus
Librandum oscillum malo suspendit ab alto,
Ictibus ut crebris muri compage soluta
Pronam saxa trahant sensim subducta ruinam.
Aut caecis scrobibus molitus moenia miles,
Vinea quem pluteis et tecta fronte tuetur,
Effossae postquam telluris operata subivit,
Improvisa ferens vestigia ponit in urbe.
Tardigradam fossae lento molimine turrim

Admovet obsessor: venturam desuper urbi
 Urit defensor saturatis sulfure vivo
 Malleolis, piceoque instructis igne maniplis.
 Aut subito emergens portis obsessa iuventus
 Flammiferis facibus dextras armata nocentes
 Per peritura vagam spargit munimina pestem,
 In sua frustratos hostes tentoria cogens.
 Caetera quid referam, quae Phoebi numine plenis
 Exequitur velis aevi mansura per orbes
 Lipsius innumeros, chartisque aeterna sacravit,
 Prisca per assiduos complexus facta labores?
 Qui quanquam hoc tanto devinxit pignore gentes,
 Natura tamen ad summos revocante paratus,
 Inseruit coelo vigilacis lumina mentis
 Scita instaurando neglecta prioribus annis,
 Porticus Actaea quondam quae sanxit in urbe:
 Et veteres Senecae recolens praedivitis hortos
 Excerpsit florum digestos mille colores.
 Quo te praeteream Corneli magne piaclo,
 Tempora quem nunquam Tacitum ventura tacebunt?
 Qui modo purpurea renovatus membra iuventa,
 Ut quem cinameis reparant incendia nidis,
 Secla decem quoties vixit Phoebeius oscen,
 Quicquid es, huic totum debes, cui plurima debet
 Mundus, et antiquae gaudent quo vindice chartae,
 Cura quibus Lipsii fugientes reddidit annos.
 Singula sed laxis circumvectatus habenis
 Expatior, celeri raptante per aera curru,
 Dum me praecipitem, Lipsi, tua maxima virtus
 Ignota regione rapit, neque suppetit ardor
 Conanti spatium vasti transmittere campi,
 Cui vix emisso de limine carceris, ante,
 Quam tetigi metas, aeger trahit ilia pulsus.
 Quod damus, officium satis est, non carmen, amico
 Impendi, ne nos succo loliginis atrae
 Suffusos, aut invidiae maduisse veneno
 Postera vel credat, vel praesens arguat aetas.

Di prohibete nefas. habeant, quos tempore nullo
 Laus aliena sinit securos carpere somnos,
 Inque aliis odere, sibi quod abesse queruntur,
 Non quos ingenuis decorant natalibus artus,
 Et quibus incaluit generoso sanguine pectus.
 Ventum est ad summum. nihil a livoris iniqui
 Dentibus intactum est. scandit iam sidera pestis.
 Quocirca moestae deiectis vultibus Artes
 Exilio voluere nocentes vertere terras
 Exosae nigros mores et crimina saeculi.
 Iamque in procinctu steterant, abiturumque parabant,
 Quum tibi mors, Lipsi, fessos operiret ocellos.
 Invicta at pietas tantisper stare coegit,
 Dum suprema suo solvissent iusta parenti.
 Mox te illo, quo tu fugisti, calle sequentur.
 Felix o nimium felix. viventibus olim,
 Vixisti studiis: moreris morientibus iisdem.

10. *Epitaphium Io. Boiselli I. C.*

Quae, Boiselle, fuit votorum summa tuorum,
 En volvenda ultro contulit hora tibi.
 Quod non ulterius terris considerare velles,
 Quam patriae posses utilis esse tuae.
 Nam quamvis haustu Phoebaeae lucis adempto
 Perpetua ante oculos nox stetit atra tuos:
 Indelibatae virtus tamen integra mentis,
 Et pro sollicitis impigra cura reis,
 Semper inextincti suffecit luminis usum,
 Civica pro dubiis litibus arma ferens.
 Ac suprema licet spatium tibi vita, peracto
 Stringebat metas interiore rota:
 Mansisti, ut posses patriae componere lites;
 Postquam perpetua lite laborat, abis.

11. *Epitaphium Georgii Buchananii.*

Postquam laude tua patriam, meritisque beasti,
 Buchanane, tuis Solis utrumque latus:

Contentis opibus, spretis popularibus auris,
 Ventosaeque fugax ambitionis, obis:
 Praemia quina quater Piseae functus olivae:
 Et linquens animi pignora rara tui:
 In quibus haud tibi se anteferent quos Itala vates
 Terra dedit; nec quos Gallia mater alit,
 Aequabunt genium felicitis carminis, et quae
 Orbis habet famae conscia signa tuae.
 Namque ad supremum perducta poetica culmen
 In te stat, nec quo progrediatur habet.
 Imperii fuerat Romani Scotia limes:
 Romani eloquii Scotia finis erit.

12. *Epitaphium Abrahami Ortelii.*

Quid dignum, Orтели, quid magnum pectore promam,
 Quo possim cineri solvere iusta tuo?
 Exciturus eram doctas in carmine Divas:
 Carmina sunt meritis inferiora tuis.
 Impendendus erat Mundus: sed pectore Mundum
 Cepisti: laudes non capit ille tuas.
 Quid faciam? melius coeptis desistere: abunde
 Laudatur, cui laus nulla sat esse potest.

13. *In obitum Eliae Putschii.*

Ergo tibi, Putschi, magna et praeclara minanti
 Iniecere avidas invida fata manus?
 Heu ubi sunt fructus, quos me sperare iuebant,
 Ah frustrata meam credula vota fidem?
 Ille Camoenarum cultis generosus in hortis
 Flosculus e tenera surgere iussus humo,
 Ortus et oppressus simul est. una extulit, una
 Abstulit, ut gramen solstitiale, dies.
 Gloria maturos tibi iam properabat honores:
 Ingeniis magnis iam metuendus eras.
 Iam tibi decurso spatio vis fervida mentis
 Stringebat metas interiore rota.
 Iam promittebat facilem Victoria palmam:

Restabant curis praemia danda tuis:
Sed Mors invidit: ne qui pubentibus annis
Aequasti, posses praeteriisse viros.

14. *In obitum V. C. Francisci Iunii Biturigis.*

Iuni, quem modo litteris potentem
Pleni Gymnasii frequente coetu
Cingebat docilis corona pubis
Docto pendula disserentis ore:
At nunc, o series iniqua rerum,
Tactus sidere pestilentis aurae
Sol pallentibus occidis tenebris!
Te moerens schola flet suum magistrum,
Orba Ecclesia te suum parentem,
Doctorem gemit orbis universus.
Flent, flent; non uti vulgus imperitus,
Quem morbus docet ipse, quid valere est,
Quanti est filius, orbitate discit,
Qui nec denique quid potitus olim est,
Sed quid perdiderit, solet putare.
In te longe alia est vicissitudo:
Nec quantus fueris, carendo discit,
Qui vivi meritum aestimavit olim.
Et nunc conscia publicae querelae
Postquam tristia te tulere fata,
Et clarum iubar abstulere mundo,
Nos quid perdidimus, quid et dolendum est,
Non scimus magis, at magis dolemus.
Lugd. Bat. Duabus horis post mediam noctem in lectulo.
Anno 1602.

15. *Epicedion Adeodati Sebae* [Theodori Bezae].

Magne senex, miti quem funere nuper ademptum
Allobrogum molli cespite velat humus,
Quamvis aeterna caeli regione receptum
Te seposita piis manibus aula tenet,
Iamque es decurso spatio delatus in ipsum,

Semper anhelabat quo tua vita, locum:
Quod tamen haud pridem caris ereptus amicis,
Atque illis nunquam conspiciendus abes,
Solvimur in lacrimas. Omnes tua signa secuti,
Et commilitii strenua membra tui,
Aut memorem clara testantur voce dolorem,
Aut contracta notis tristibus ora gerunt.
Sebam matura solverunt fata senecta:
Longius ast nobis Seba fruendus erat.
Excipitur Sebae cognatis spiritus astris:
Ast Sebae in terris utile pectus erat.
Non caelo admissum (quid enim felicius illo?)
Sed terrae ereptum femina virque dolent.
Est aliquid longae finem promittere vitae,
Et dare discessus pignora certa sui,
Quum sensim moriens senior longaevus, amicis
Moerendum linquit post sua fata nihil,
Et moriendo magis, quam mortuus afficit illos.
Nam longum senium funeris instar habet.
Quis tamen in patrem, quem summa senecta resolvit,
Impendi lacrimas iure, negare potest?
Vixerit innumeros, aequarit Nestoris, annos,
Implerit vitae tempora longa suae:
Immaturus obit. Pietatis iura, parentum
Non vitae, lacrimis non posuere modum.
Nullus ut optandi longaevae tempora vitae,
Sic nullus flendi funera finis adest.
Quum tua, summe virum, pietas exegerit, ut te
Possemus iusti patris habere loco,
Quis nostras damnet lacrimas? quis flere parentem
Intempestivum dixerit officium?
Stabat Olympiadum, fateor, iam meta tuarum,
Atque bis undecimae tertius annus erat,
Emeriti quando te post stipendia cursus
Composuit placido fine beata quies;
Qualiter autumnus cocto flaventia succo
Pendula poma suo pondere fessa cadunt.

Festinata tamen querimur tua fata, neque ultra
 Nostra tuos cursum tendere vota dies.
 Sed tamen hoc melius, quam si felicius aevum
 Rupisset vitae stamina longa tuae,
 Indelibato pietas quum flore vireret,
 Et sacer afflaret pectora casta calor,
 Nec caperet tellus examina tanta piorum,
 Divinae laudis quos stimulabat amor:
 Quum veri studiosa tuae de flumine linguae
 Ora rigaturas turba sitiret aquas:
 Et quae non modico murorum clauditor orbe,
 Vix satis hospitibus ampla Venega foret; [*Geneva?*]
 Totque peregrinis coleretur gentibus illa,
 Pene quot indigenas vel satis esse fuit.
 Felix, qui tali vivens interfuit aevo!
 Hei mihi, quas aetas nunc rotat ista vices!
 Aurea saecula Dei mutans peiore metallo
 Infecit nostros decolor aura dies,
 Quaeque incendebant caelesti pectora flamma,
 Dilapsae in cinerem nunc tepuere faces.
 Qui vix signavit prima puer ora iuventa,
 Cui pius imbuerat flammea corda timor,
 Transfuga castrorum meliores abdicat artes,
 Militiae calcans foedera prima suae.
 Nec minus interea, serae sub fine senectae
 Sunt qui deserto terga dedere Deo.
 Omnibus incessunt sinceri taedia cultus:
 Et nova materies, et nova causa subest.
 Illum dira trahit blandi pellacia quaestus,
 Hunc rapidus vortex ambitionis agit.
 Quid loquar, ut nigris grassans insania chartis
 Probra venenato lurida felle iacit,
 Atque latrocinii sub imagine plurima vulgo
 Invadunt lectos scripta proterva viros?
 Vixque ipsum victo tutum est a crimine caelum.
 Pene Deum rabido provocat ore furor.
 Tu, qui perfidiae primordia videris huius,

Hoc melius, quod non his graviora vides.
 Utque Dei famulo non Hippo superstite capta est;
 Quum quateret Libycas Vandalus hostis opes,
 Indulsit tibi sic praesentia Numinis, isto
 Cernere ne posses ulteriora malo.
 Atque utinam celeres rapiant procul omina venti,
 Et, potius mendax finxerit ista metus.
 Sed te felicem, qui non spectacula praesens
 Ista gemis, vel non deteriora times.
 Nos infelices, tua quos absentia curis
 Urit, et immemores non sinit esse tui.
 O quoties animo venerandae frontis imago,
 Et pulchri species oris honesta subit,
 Et placidi mores, et fandi lactea vena,
 Et non moroso tincta loquela sale!
 O quoties plenae moderantem frena coronae
 Obstupuit verbis pendula turba tuis!
 Ut te spectaret, patriam non linquere Graecus,
 Sarmata non longas horruit ire vias.
 Mollivit tantos spectandi caussa labores:
 Et Sebam merces sola videre fuit.
 At quia nec nobis doctae dulcedine linguae,
 Praesentis vivo nec datur ore frui,
 Nunc superest cultis mentes advertere libris,
 Et quodcunque vigil cura paravit opus.
 In quibus et foetus supra caput extulit omnes
 Ille tuorum operum summa caputque liber;
 Quo penetrabile Novi reseratur Foederis, in quo
 Discussa lucem nocte videre datur.
 Hic nobis Seba est, Sebam spectamus in illo.
 Totus in hoc speculo Seba videndus adest.
 Non alia est, quae te praesentiaque ora reducat,
 Usurpanda oculis picta tabella meis.
 Iamque vale. Toties mihi mens te fingat adesse,
 In libris quoties haeserit illa tuis.

Obiit 1605 XIII Octob.

16. *In obitum Lucae Trelcati F.*

Postquam tot Christi famulos, tot lumina mundi
 Funeribus densis mersit acerba dies,
 Te quoque Trelcati, media florente iuventa
 Mors comitem tantis addidit atra viris,
 Ut pullo squallens Ecclesia fleret amictu,
 Fleret Athenaei muta cathedra tui.
 Haec te pastorem, desiderat illa magistrum.
 Utraque dat lacrimas orba parente suo.
 Iustus utrique dolor. tu parte beator ista es,
 Quod tali potius tempore raptus obis,
 Quo fas omne perit, quo non amor ullus honesti est,
 Cumque sua iustos mors pietate metit.
 Quod nisi sublati iustis te fata tulissent,
 Tempus erat iustos te moriente mori.

17. *In tumulum generosissimi Asseraci.*

Uxor marito.

Hoc ego te modico coniux tua fida sepulcro
 Composui Asseracae flos et ocelle domus.
 Nec tantum, mea cura, tuos componimus artus:
 Tota in morte tua vita sepulta mea est.
 Cum prope depositam me ingrata in luce relinquis,
 Cum lucem, cum tu gaudia nostra rapis.
 Namque mihi tu lux, tu gaudia nostra fuisti,
 Care vir, o animae maxima flamma meae.
 Nunc tibi sum quidvis, vel si vis sum tibi coniux,
 Dum modo tu mihi sis quod mea vita mihi est.

Εἰς τὸν αὐτὸν Ἀσσήρακον.

‘Α δ’ ἐγὼ αἰνολεχῆς ἅ σὰ δάμαρ ὥδε σ’ ἔθαψα
 Ὡ θάλος Ἀσσαράκων καὶ φάος εὐπατριδᾶν.
 Κ’ οὐ μόνον, ἀδὺ μέλημα, τὸ σὸν δέμας ἐνθάδ’ ἔθαψα,
 ‘Α ζοὰ ἐν τᾷ σᾷ κῆρι χέκευθεν ἐμά.
 Ὅς γὰ καὶ ἡμιθανῇ καὶ ἀηδόβιον με λέλοιπας,
 Ὅς τὸ φάος τά τε μεῦ ᾤχεο φίλτατ’ ἔχων.
 Καὶ γὰρ ἐμὸν σὺ φάος τά τε φίλτατα μῶνος ἔησθα,

ᾧ πόσι ἐκμήνας τοῦμὸν ἔρωτι κῆαρ.
 Νῦν δ' ὁ θέλεις ... ἄνερ ἔσσομαι. ἀντὶ δάμαρτος δ'
 Αἴκε θέλεις. σὺ δ' ὅλως ἴσθι μοι ἀντὶ βίου.

IAMBI GNOMICI.

1. *Superstitio.*

Postquam suborta criminum licentia
 Labefecit almae Veritatis moenia,
 Quae numen ipsum condidit verbo suo:
 Palam imperatus et receptus legibus
 Augustus error, sanctaque ignorantia
 Defensa paulatim impudentiae ausibus,
 Usu tyranno nacta vim scientiae
 Hominum supinas conscientias ligat
 Vocum numellis, cassibus sophismatum.
 Iniuriosa deinde pietas in Deum,
 Quem metuit horrens, et profanans quem colit:
 Tum, quae imperitis sola velamenta sunt,
 Falsi vetustas, atque culpae auctoritas,
 Lenocinantur mentis aegrae somniis,
 Et iam labante pariete inclinant magis,
 Stultae Suadae splendide fallax amor,
 Vanis in animis qui cuniculos agit,
 Ut Veritatis subruat constantiam,
 Tum fortuiti ficta maiestas sacri,
 Fraudi colorem castimoniae illinunt.
 Est semper aliquid quod refert mendacii
 In claritatem dubia stultorum fides.

2. *Amor monachatus.*

Si laudem in animo statuis esse maximam,
 Servire patriae publicisque commodis,
 Sive in Senatu, sive in aula Principis
 Te vita semper actiosa exercuit,
 Domi beatum, gloriosum publice:

Persona, primum quam tibi imposiveris,
 Ad ultimum usque perferatur exitum.
 Nec in recessu solitudinis ferae
 Actus honestos squalidis inertiae
 Damna tenebris. Cur relinquens te foris,
 Te rursus alibi quaeris? Hominum e coetibus
 Exire ineptum est, antequam e vita exeas.

3. *Doctus in Aula.*

Cultor Camoenis debiti silentii
 Finxere pectus cui politum literae,
 Venisti in aulam literatus arbiter
 Negotiosae et inquietae inertiae.
 O quale debes omnibus ludibrium
 Asellus inter simias! Tune hic, ubi
 Unum e tot hominum plebe vix hominem vides?
 Ubi nil tui sit, nullus hic locus tibi est.

4. *Nobilis imperitus.*

Sunt discolores vestibus plebs, nobiles.
 Sed concolores sunt utrique moribus.

5. Amicus a te si quid expectat boni,
 Id omne debet expeti, non exprimi.
 Extorta neminem obligavit gratia.
 A non volente quod datur, non debeo.

6. Illiberalis indigentem quum videt,
 Occasionem, cur nihil det, aucupat.
 Quis tu es? quid es mi? proximus sum egomet mihi,
 Hoc non habebo, quod dabo. Indigentiam
 Contemnit alienam ille, qui suam timet.

7. Assuete pauper invidere diviti,
 Cui semper eius ex bonis oculi dolent,
 Contende captu cum tuo captum illius.
 Habentiae eius tu aemulator, hic tuae est

Securitatis. Hic veretur perdere,
 Tu vis habere. Cogita quanto minor
 Habuisse nunquam sit dolor, quam perdere.

8. Avarus atque prodigus, pecuniae
 Sunt ambo egeni. Prodigus pecuniam
 Mox non habebit. ast avarus nunquam habet.

9. Quascunque in arca condit aggestas opes
 Avarus, aliis abstulit, negat sibi.
 Fraudavit alios, seque fraudat ultimum.

10. Opum redundans rivus, et superfluens
 Licente luxu, moribus frugi nocet.
 Duris egestas cogit in rebus bonos
 Patrare famae non decora pristinae.
 Viri beati vita castigata sit
 Ut non egena, sic egenae proxima.

11. Stulta est cupido, quae dies longos sitit,
 Et plurimum aevi plurimas vitas putat.
 Non saepe vivere, at mori datum est semel.
 Centum senectas mille seclis aggere,
 Et mille vive Nestoras: dementia est
 Putare multas posse vitas vivere,
 Aut vivere ullam, praeter hanc quam perdimus:
 Aut perdere ullam, praeter hanc quam vivimus.

12. Formido mortis morte peior. non potes
 Vitare mortem, sed potes contemnere.

Idem Trochaicis.

Pallidae formido mortis ipsa morte peior est.
 Non potes vitare mortem, sed potes contemnere.

13. *Henrico Ranzovio.*

Nulla ergo flendi meta tam carum caput?
 Nec ulla finis lacrimarum, nec pudor?

Sero parentem te fuisse cogitas.
 Quem non habere sentiebas te prius,
 Amissione is carior factus tibi est.
 Quod si in dolorem nil amici possumus
 Aut alloquendo, aut increpando: at aureus
 Flos liberorum, qui superstes mortuo est,
 Quotidianam demat aegrimoniam.
 Gnatos ademptos qui nimis desiderat,
 Iniuriosus in relictos est pater.

14. Quae non relinquunt corporis vestigia,
 Non quae otiosos culcitae absorbent, ama,
 Quos anserina molliter sub stragulis
 Medulla condit in sepulchro plumeo.
 Tun', militanti cui parabilem torum
 Humus ministret, atque cervical silex:
 Quem sustinere sub Iove ac sub pellibus
 Palude caesa, vel maniplo caricis,
 Caput recline coget armorum labor,
 Pulvilla laxa, molle tomentum premis
 Durae palaestrae dedicatis artubus?
 Labor tibi se vindicat, non otium.
 Structura lecti est stramen, atque culcita.
 Haec partiantur otium, et labos sibi.
 Sit hoc laboris, illa cedat otio.

15. Marcore segnes atque omasi sarcina
 Castigat artus regula et frugalitas,
 Male tussientis corticem corpusculi
 Diaeta inaudax, viriumque conscius
 Victus tuetur. Vitae inoffensus tenor
 Integra membra ducit ad calcem ultimam,
 Si nil iuventa stulta conscivit sibi,
 Effoeta membra cur senectae traderet.
 Quare lacessis questibus caelum tuis,
 Quod dubia et anceps fluctuat salus tibi,
 Quum sanitatis quisque sit faber suae?

16. Humana vita est alea, in qua vincere
Tam fortuitum, quam necesse perdere.

17. Si cogere ullis interesse coetibus[.]
Quos insolenti diffuentes otio
Vel rixa, vel vis calida commisit meri
Tumultuosos, vel iocosus garrulae
Dicacitatis solvit in risum lepos:
Tantisper haec dum detumescunt frivola,
Praecepta apud te refricans memor mea.
In mente blandum quaere secessum tua.
Potens sui mens, quaeque se nunquam fugit,
In plebe media dulce secretum invenit.

18. *Sophista in convivio.*

Quo te ambulando cunque vertis gentium,
Vitare non est disputatorum genus,
Pugnax, protervum, factiosum, garrulum,
Quos pacis hostes ultima haec aetas tulit,
Qui nocte lucem, nigra vertunt candidis,
Et quaestionum tristitate condiunt
Natas in usum sobrii risus dapes.
Hos nec decorum est, nec tuum refellere.
Tali hoste victo quis triumphus te manet?
Luctante eodem pugna gliscit acrior.
Nec dignitatem frontem ferrea pudor [fronte?]
Expressus auget: claritatem nec dabit
Extorta rixis veritas. In iurgiis
Vicisse nolle, quum queas, victoria est.

19. Non te vetamus omnium per artium
Campos vagari, quatenus mentem tuam
Ad clariora praeparant, non occupant.
Una aucupanda sit tibi scientia
Vitae magistra, veritatis regula,
Quae fingit animos cultibus sapientiae.

Qui nescit illam, perperam scit caeteras.

20. Tibi mali omnes invident? at non boni.
Et nemini omnes, omnibus nemo invidet.

21. Ne curiosus quaere caussas omnium,
Quaecunque libris vis Prophetarum indidit
Afflata caelo, plena veraci Deo.
Nec operta sacri supparo silentii
Irrumpere aude, sed pudenter praeteri.
Nescire velle, quae magister maximus
Docere non vult, erudita inscitia est.

22. Si te Tyrannus falsa adegerit loqui,
Nihil indecorum nec bono fac, nec viro.
Servilium si verberum intentat minas,
Si triste letum, gratulare tu tibi,
Quod te experiri dura per discrimina,
Quanti aestimares veritatem, contigit.
Constare parvo tanta res non debuit.
Poenarum acerba ridet audax, omnia
Pro veritate qui timet, pro se nihil.

23. Nos sciscitari, cur Catoni non datum,
Quam cur datum sit praemium, mavult Cato,
Sciscens ab omni parte virtutem unicum
Virtutis esse praemium, omne temnere
Paratus ultro si offeratur: Maximum est
Ambire nolle, quum mereri sufficit.
Accipere nolle quam mereri, maius est.

24. Oblatum honorem reiicis? considera,
Num fastus illud, rusticusve sit pudor.
Aufer cavillum. comiter sic reiice,
Non quasi recusans praemium, sed differens.

25. Natura ab omni comparatum est tempore

Laudare quemvis ut libenter diligas,
Laudari ab illo velle te, quem diligis.

26. Quidquid benigne fecimus, perit: nisi id
Bonum admonentes, exprimentes a malo
Recipimus. aurem grata non raro sibi
Velli voluntas patitur. a malo exige
Plus quam satis sit, ut feras, quantum sat est.

27. Non adficit me, si quid expressit rubor,
Nec qui pudore, sponte quod non vult, facit.
Sequi trahentem, cui reniti te piget,
Non est voluntas, frontis est infirmitas.

28. Qui dat libenter, et statim, bis obligat:
Deliberator quod dat, hoc capit sibi:
Et qui moratur, est neganti proximus.

29. Si quae benigne amicus in te fecerit,
Sic gratum eorum te geras interpretem,
Ut dignus aliis, ista dum accipis, fuas.

30. Est quem rogare vetuit infirmus pudor:
Est quem rogare compulit necessitas.
Quid huic, quid illi facere te munem addecet?
Explendus ille est, huic eundum est obviam.
Veta hunc rubere, precibus illius fave.
In promerenda gratia primus gradus
Est, occupare vota; proximus sequi.

31. Hic nempe voti finis, ultra iugera
Fundi paterni summovere limitem.
Sic multa habendo, nil habes. nec interest,
Quam maximum sit, quod tibi est pauxillulum,
Qui sic egendo possidere te putes.
Namque empturire, opinio indigentiae est:
Et esse emacem, se fateri pauperem.

Fabullus amplis latifundiis Lycum,
 Nummis Fabullum foenerator Bracara,
 Et hunc, et illum pisculentis provocat
 Stagnis Alauda. Quantum habes omnis cupit
 Habere, sed tu non habes quantum cupis.

32. Caput tenebris exerentes literas,
 Quas longa curis excolit sensim dies,
 Repente dirus Martis et Sophistices
 Fugabit aestus non reversuras statim.
 Morbi ingruentis est medela segnior,
 Quam morbus. aevo crescit occulto nemus:
 Puncto, sequacis ignis afflatu perit.
 Vigore lento nostra crescunt corpora:
 Statim labascunt. Tarda virtutum augmina
 Cito opprimuntur, non reviviscunt cito.

33. Qui Grammatistas spiritu difflas tuo,
 Et summovere fascibus linguae soles
 Criticos clientes literarum inertium:
 Cur dignitatis ordinisque negligens
 Tui, libellos Grammatistarum legis,
 Sophiae medulla, docta Naturae schola,
 Culti Platonis educatus in sinu?
 Ergo libelli, quos teris, te iudice,
 Sunt aliquid, a te quum legantur, et magis
 Te confitente, quam volente, sunt boni.
 Doctrina magna est, quae placet nolentibus.

34. Philologomastix, et Sophista barbarus,
 Sed iste nullis, ille paucis literis,
 Hic veritatis osor, ille iurgii
 Captator, in nos tela dstringunt sua,
 Et nostra dictis scripta discerpunt malis.
 Sed nos lacesunt plumbeis mucronibus.
 Sophista, et is, quem praenotavi, sunt duo
 Pari furore, dispari genio canes.

Latrare mos hunc cogit, at feritas eum.

35. Famae beatus qui supervixit suae,
 Illisque meruit interesse laudibus,
 Quas vita non dat, funus ac cinis darent.
 Bonis liceret, si liceret per malos,
 Vivis negata gloria vivis frui.
 Sed si bonorum iudicia de me mei
 Tardavit aevi livor ac malignitas,
 Meam loquentes gloriam nepotibus
 Iniuriam horum non tacebunt posteri.

36. Quaecunque et artes moliuntur, et parit
 Natura, mors haec vindicat. stant ut ruant:
 Vivunt, ut obeant. ultimo discrimini
 Servatur orbis. Omnia in mundum cadunt
 Casurum et ipsum, non habentem quo cadat.

37. Omnis cupido laudis, omnis ambitus,
 Pruritus animi est febrientis. Gloriam
 Contemptor animus, maior omni gloria est.

38. Quaecunque luxus artifex superflua
 Excogitavit esui atque indutui;
 Quae nauta avarus, prodigus vitae suae,
 Procul petivit longa per discrimina,
 Vitae parantur omnia, et vitam atterunt.

39. Conviva fige potui primum modum,
 Quod est necesse; proximum, quod est satis.
 Nil sat bibaci est, sobrio nil est parum.

40. Morum malorum pestilentus spiritus
 Sive adflat, aufert; sive stringit, inficit.
 Ne forte te ullis allinat contagiis
 Pruritus aliquis, tale contubernium
 Vitare propera. namque si mores malos

Non oderimus, non amabimus bonos.

41. Commune patrum crimen indulgentia est,
Vultu paternae caritatis se offerens.
Gnati nepotis non coercere impetus,
Et in ruinam subministrare omnia,
Affabile odium est, et tepens crudelitas.

42. Statim obligatur, qui facit digno bene.
Quidquid merenti das mihi, imputo tibi.

43. Aedilitatis expeditus ambitu
In Consulatus fascibus votum impedis.
Omnem relegisti Idibus pecuniam,
Quaeris Calendis occupare foenori.
Ab ictu amoris molle declinans latus
Scorto impudico totus in plagam pates.
Crimen fugasti, victor ultra non times.
Instaurat ecce praelium cupidinum
Aestus rebellans, et reffectis viribus
In te imparatum signa cominus movet.
Non sat domatur: est triumphandum scelus.
Laus una subigi est; altera imponi iugum.
Te vitia vincent, tota si non viceris.

44. Qui gloriaris esse dominus civium,
Servire servis quomodo potes tuis,
Qui tot tyrannos quot satellites habes?
Servire servis dicitur Princeps suis,
Quod agere per se debuit per hos agens,
Per hos vicarie audiens, per hos loquens.
Auctoritatis servus immodicae, nota est,
Auctoritatem non habentis Principis.

45. Amor obsequentum et imperantis dignitas
Regni potentis prima sunt munimina.
Severitate caritas amittitur,

Sed obsolescit comitate auctoritas.
 Horum duorum constet ut salus tibi,
 Hoc temperamen est tenendum, ut ne velis
 Nimis severus esse, nec comis nimis.
 Id dignitatem est, hoc amorem perdere.

46. A Plebe amari, non timeri Rex stude.
 Timor magister infidelis obsequii est,
 Et caritatis imbecillum vinculum
 Timor facessat. Principis mores boni
 Possunt idem praestare, quod vis imperii.
 Multum imperando, plus amando Rex potest.

47. Fortasse cives peius angue Principem
 Odisse possint, is licet non oderit.
 At ipse amari non potest, si non amat.

48. Princeps colendus hactenus sit, quatenus
 Tibi licere et expedire scis ei.
 Homo secundus a Deo, acceptum ferens
 Deo, quod ipse est, unico minor Deo.

49. Bona instituta non boni odi Principis,
 Non quod bona acta, sed quod auctor displicet.
 Laudanda Reges saepe fecerunt mali.
 Laudare Regem non potes nisi bonum.

50. Principes tributis atque functionibus [*Princeps?*]
 Regni tuetur publicas opes sui,
 Bellum administrat, hosticas frangit minas.
 Vectigal omne, et quidquid infertur, bonum est
 Commune cunctis; singulis iniuria.

51. Terrae tyrannus Septimaniae arduas
 Evertit aedes incolarum Circius.
 Sed aestuosa pestilenti sideris
 Idem salubri damna differt spiritu:

Et quos habebat languor, uno temporis
 Damnum et salutem consequuntur impetu.
 Princeps tributi nomine [c]unctas civium
 Delibat, idem praestat et tutas opes.

52. Sit dux peritus ordines disponere:
 Diurna castra muniis distinguere:
 Nocturna vallo cingere et custodia:
 Cui Fors sit anceps, certa virtus, qui capit
 Occasiones, quique differt impetus.
 Pedes sui sit factus ad iussus ducis,
 Frequens adire signa, raro excurrere,
 Raro experiri fortuita praelia,
 Sed se sub ipsis continere sedibus.
 Eques parare sit celer victoriam,
 Vel tardus ita sit cedere, ut constantia
 Cunctatio sit, et metus velocitas.
 Praestent utrique mutuas vices sibi,
 Dux copiarum; copiae decus ducis.
 Sed disciplinae militaris gloria est,
 Quando duci plus fiditur, quam copiis.

53. Qui cernere aequo Marte detrectaverat,
 Ignaviane, consciusne virium,
 Angusta rumpens factus est audentior.
 Cui per phalanges expedivit exitum
 Irata virtus, hic tremendus maxime est,
 Quum fecit animos arcta desperatio.
 Ad moliendum maxima efficacior
 Necessitatis norma, quam virtutis est.

54. Plures in urbe si boni sint, quam mali,
 Hominum, quibuscum transigas aevum tuum,
 Fastidiosa debet esse electio. [electio?]
 Quod si boni sint rariores, quam mali,
 Frustra eliguntur. Pro optimo est minus malus.

55. Prudens futuri, et imminens periculis
Momenta lubrica et volubiles vices
Fortunae inanis pertinere ad se negat:
Et omne, quo plebs semper amisso dolet,
Id commodatum credit, et precarium:
Suamque reddit rem reposcenti Deo,
Nil tergiversans. Qui potestatem sui
Non fecit ullis casibus, casus potest
Ridere tuto. Sunt enim discrimina
Animis ad omne praeparatis irrita,
Securitati saeva. Quod fieri potest,
Spera futurum. nil repentinum ingruet,
Si quidquid alias, posse nunc fieri putes.
Adversa rerum nil mali exspectantibus,
Novitate quam vi saepius nocent sua.
Sese instruenti ad cuncta, si non omnia
Ut voluit, ast ut cogitavit, accidunt.

56. Pars est futuri magna supplicii timor.
Mens curiose credula in poenas suas
Sensum antevergens obviam it damno suo,
Malum imminente maius intentans sibi.
Bene praeparatus rebus adversis homo,
Quidquid futurum praestolatur, excipit.

57. Periculosa est omnis excedens modum
Apud tyrannum par tyranno gratia.
Terret sequaces aulicorum spes canum
Formidolosus Caprearum carceri
Seianus olim plebi adoratum caput.
Ascendere alta est arduum, unde postea
Cogaris ante cadere, quam descendere.

58. Rex, cui relictæ vidua, cui suas preces
Pupillus offert, vita adulantes canes;
Feros in omnes, cicures uni tibi.
Cui pro maligno est parce adulans, hostis est

Qui vera loquitur, ius ad omne is surdus est,
Et blandientum, non suas aures habet.

59. Quam turpe fieri spoliar aulam civium,
Si quantum in usus publicos est conditum,
In aulicorum vulturum voragines
Famemque inexpletam omne fusum exhaustias.
Larga est in omnes liberalitas Dei.
Coelo pluyente, iugerum vicinia
Rigatur omnis, haud seges tantum mea.
Avara in omnes, inque paucos commoda,
Sinistra Regis est benignitas, opes
Si pluit in homines, non in humanum genus.

60. Sophistici astus irritum retunditur
Acumen in se replicatum. quum acrius
Videtur agere, stringit, at non perforat.

61. Maledictis si qui certat, audiat male.
Quam quis non praestat, ne exigat modestiam.

ΣΤΡΩΜΑΤΕΥΣ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ ΕΜΜΕΤΡΩΝ.

Iosephus Scaliger Iul. Caes. F. hunc aureolum Stromatea versuum Graecorum proverbialium amplissimo et integerrimo viro Claudio Puteano Senatori Parisiensi dono misit anno Christi Dionysiano CIO.IO.LXXXIV mense Iulio.

Πουτεανῷ δῶρον Σκαλανὸς ἐταῖρος ἐταῖρῳ,
Φίλος ἀνὴρ ἀρετῆς ἀνέρι φιλαρέτῳ,
Τοῦτο σοφῶν αἰνῶν ἀκρόδροπον ἀνθος, ἐπεὶ σὺ
Πασέων ἐξ ἀρετῶν ἄχρον ἄωτον ἔχεις.
Τὰς μὲν στοιχοῦσας πεζῇ λίπον, ἐμμελέων δὲ
Μοῦνα φέρω λογάδων μέτρα παροιμιέων.
Ἐμμετρα γὰρ ζῶντι, καὶ ἔμμετρον ἦθος ἔχοντι
Πουτεανῷ μάλ' ἐχρῆν ἔμμετρα πάντα πορεῖν.

Παροιμίας μὲν ἔργον ἔστι συλλέγειν
Καὶ τῶν τυχόντων· ἐκλέγειν δὲ, τῶν σοφῶν.

Ἀπὸ ἑξαμέτρων.

Ἄ φιλοχρήματία Σπάρταν ἔλοι, ἄλλο δὲ οὐδέν.
Ἀέτιον γῆρας κορύδου νεότητος ἄμεινον.
Αἰγὸς ἐπιπρητῆνος ἐρυθροῦ πῆρῃ ἀρίστη.
Αἰδῶς οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρίκτῃ.
Αἰεὶ δ' ἀνδρὶ γέροντι νέαν ποτιβάλλει κούραν.
Αἰεὶ τοιούτοισι διωχοίμην πολέμοισι.
Αἰεὶ οὐπω τέτοκεν, ἔριφος δ' ἐπὶ δώματα παίζει.
Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.
Ἀκλῆτοι δειλοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασι.
Ἀκμὴν ἐπταέτης ὦν οὐκ ἀνέφυσεν ὀδόντας.
Ἀλλὰ γε σιτίον ἐκ καθαρῶν ἀχύρων τετρώγηκας.
Ἀλλὰ προσωπεῖον μὲν ἔχεις, γύναι, οὐχὶ πρόσωπον.
Ἄλλοτε δ' ἄλλοῖον τελέθειν καὶ χώρα ἔπεσθαι.
Ἄλλοτε μητριῇ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.
Ἄλλ' οὐδὲν περὶ τὸν βωμόν δεῖ τὰς ἐπινοίας.
Ἄλλ' ὑπὸ παντὶ λίθῳ καὶ βώλῳ σκορπίος εὐδῇ.
Ἀνδράποδ' ἐκ Φρυγίης, ἐκ δ' Ἀρχαδίας ἐπικούρους.
Ἀνδρὶ Γεφυραίῳ οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος.
Ἄντ' εὐεργεσίης Ἀγαμέμνονα τίσαν Ἀχαιοί.
Ἀργαλέον φρονέοντα πᾶρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν.
Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου, καὶ πάντα δαμάσ[σ]εις.
Ἀρχαδίην μ' αἰτεῖς, μέγα μ' αἰτεῖς. οὐ τοι δώσω.
Ἀρχὴν ἰᾶσθαι πολὺ λῴϊον, ἢ τελευτήν.
Ἄισονται τότε κύκνοι, ὅταν σιγῶσι κολοιοί.
Αὐγάζω πρὸς Ὀλυμπον ἀταρβήτῃσι προσωπαῖς.
Αὐτάρκων εὐδαιμονίῃ, φιλήν δὲ βεβαίων.
Αὐτίκα καὶ φυτὰ δῆλα, τὰ μέλλει κάρπιμ' ἔσεσθαι.
Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασι.
Βαίτη καὶ θέρσος καὶ χεῖματός ἐστιν ἀρίστη.
Γαστέρα μοι προφέρεις κάλλιστον ὄνειδος ἀπάντων.
Ἡ πλήρης μὲν ἐλαφροτάτη, κενεὴ δὲ βαρεῖα.
Γαστρός ἀπὸ πλείης βουλή καὶ μῆτις ἀρείων.
Γλαῦκ [.] ἐπίκουρος ἀνὴρ τόσσον φίλος ἔς τε μάχῃται.

Γρῆϋς ἀνακροτέουσα πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει.
 Δελφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχων, δίψῃ δ' ἀπολωλώς.
 Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδόνηπτον.
 Δηρὸν βουλευεῖν, ἔν' ἔχη καὶ πολλὸν ἄμεινον.
 Δίζεσθαι βιοτὴν, ἀρετὴν δ' ὅταν ᾗ βίος ἔνδον.
 Δισσὼ πτωχε διώκων οὐδέτερον καταλήψεις.
 Δίψῃ δ' ἐξώλλυντο, ὕδωρ δ' ὑπερεῖχε γενεῖου.
 Δὸς, δότε πᾶς ὁ βίος. λαβέ δ' οὐκ ἐπὶ ναυσὶν ἀκούσας.
 Δὸς πτωχῷ ἄρτον, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῷ.
 Δῶρα θεοὺς πείθει καὶ αἰδοίους βασιλῆας.
 Ἐκ πίθου ἀντλεῖς δῆλον. ἐγὼ δ' ἔχω οὐχ ἄλις ὄξευς.
 Ἐν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ Καρκίνος ἔμμορε τιμῆς.
 Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶς ἀρετὴ ὅτιν.
 Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς.
 Ἐν δὲ διχοστασίῃσι καὶ Ἀνδροκλῆς πολεμαρχεῖ.
 Ἐν δὲ λίθοις ἐμάχοντο, λίθον δ' οὐκ ἦν ἀνελέσθαι.
 Ἐν σκυτέεσσι φοροῦς Ἐφεσῆϊα γράμματα καλά.
 Ἐνστάζειν ἐρίῳ τοῦ ζῆν ἔνεχ' ὥσπερ ἄλευρον.
 Ἐξάντης λεύσσω τοῦμὸν κακὸν ἄλλον ἔχοντα.
 Ἐξώκειλε κακοῦ βουλὴ πρὸς ὑπέρτατον ἄτην.
 Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων.
 Ἐσθλὸς ἐὼν ἄλλου πολὺν χρειττονος ἀντεκώρησεν.
 Εὐδαίμων ὁ Κόρινθος. ἐγὼ δ' εἶην Τενεάτης.
 Εὐδαίμων ὠνθρωπος ὁ μηδενὶ μηδὲν ὀφείλων.
 Εὐσεβέων παιδεσσι τὰ λώϊα, δυσσεβέων δ' οὐ.
 Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλευέσσαντι κακίστη.
 Ἡ μὴ φῦναι ἄριστον, ἧ αὐτίκα φύντα τελευτᾷ.
 Ἡμὸς ὕδωρ πνίγησι φάρυγγα, τί δεῖ ἔτι πίνειν;
 Θρέψαι τῶς λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥστε φάγῳντι.
 Ἰσθι Ποσειδάων ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδύσων.
 Ἰπποσύνην δεδαῶτά σε μὴ θέμις ἐστὶν αἰδεῖν.
 Ἰππῳ γηράσκοντι τὰ μείονα κύκλ' ἐπίβαλλε.
 Ἰστοβοῇ γέροντι νέην ποτίβαλλε κορώνην.
 Καί κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεὶ κεν ἀνὴρ ἀναθείη.
 Καὶ σφακελοὶ ποιοῦσιν Ἀθηναίοις ἀτέλειαν.
 Καππάδοκες, Κᾶρες, Κίλικες, τρία κάππα κάκιστα.
 Κάλλος ἐπιστολίου πολὺν συστατικώτερόν ἐστι.

Κλαίει ὁ νικηθεὶς, ὁ δὲ νικήσας ἀπόλωλεν.
 Κωπέας ἄνθ' ὀπλῶν καὶ νῆϊα ἡλλάξαντο.
 Λύχνου χρεῖαν ἔχων ἐπιχεῖν μέμνησο ἔλαιον.
 Μᾶλλον ἐγὼ βραδυνῷ σπεύδων ταχὺ πάντα διελθεῖν.
 Μάρπτει δ' ἐξείης ὅστ' αἴτιος, ὅστε καὶ οὐκί.
 Μέτρῳ ὕδωρ πίνουσιν, ἀμέτρως μάζαν ἔδουσι.
 Μὴ κίνει Καμαρῖναν, ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων.
 Μὴ μαιῶ μαλακὸν, μὴ καὶ τῷ σκληρῷ ἀπαντῆς.
 Μὴ ποτε δουλεύσασα γυνὴ δέσποινα γένοιτο.
 Μὴ τέφραν φεύγων εἰς ἀνθρακίαν περιπίπτεις.
 Μήτε δίκην δικάσης, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης.
 Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω.
 Μωρὸς, ὃς εἴλε τῇ χειρὶ, ἀμεινότερων παρεόντων.
 Ναῦς δέ τις ὠκύπορος Σαμία ὕδς εἶδος ἔχουσα.
 Νεβρὲ, κρεῶν μὴ μοῖραν ἔλευ κατέναντι λέοντος.
 Νεκροῦ σῶμα λέοντος ἐφυβρίζει λαγωαί.
 Νεῦμαί σοι νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδών.
 Νήπιος, ὃς πατέρα κτείνας, παῖδας καταλείπει.
 Νήπιος, ὃς τὰ ἔτοιμα λιπὼν, ἀνέτοιμα διώκει.
 Ὅ Ζεὺς ἄλλοχα μὲν πέλει αἰθριος, ἄλλοχα δ' ὕει.
 Οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ, ἄλλῳ κακὰ τεύχων.
 Οἷ πίνουσι μόνον βατράχων τρόπον, οὐδὲν ἔδοντες.
 Οἶνος καὶ φρονέοντας ἐς ἀφροσύνην ἀναβάλλει.
 Οἶνός τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἵππος ἀοιδῷ.
 Ὅστις Ἀθηναίων ἀγαθὸς, σφόδρ' ἐστὶ τοιοῦτος.
 Ὅ,ττι καλὸν φίλον ἐστὶ· τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστί.
 Οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδέ ποθ' ἵππους.
 Οὐ δὲ κύων ἂν σκυτοφαγεῖν παύσαιτο μαθοῦσα.
 Οὐ δὲ Συρακοσίων δεκάτην κολοφῶν' ἐπέθηκεν.
 Οὐ δύναμαι τὰν αἶγα φέρειν· οὐ δὲ βοῦν ἐπιβάλλεις.
 Οὐ μέντοι παρὰ κωφὸν ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλῆσαι.
 Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποις ἀπεραντολογώτερον ἀνδρός.
 Οὐκ ἂν ποιήσais τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυχτον.
 Οὐκ ἔτι γινώσκουσιν Ἀθηναῖοι Μεγαρῆας.
 Οὐκ ἐχρῆν ἰχθὺν ἀποχεόμενον εἰς μέσον ἔλκειν.
 Οὐχ οὕτω πυρὶ πῦρ, καὶ σύκῳ σῦχον ὅμοιον.
 Οὐχὶ λόγων ἀγορὰ δεῖθ' Ἑλλάδος, ἀλλὰ τοι ἔργων.

Ὅψ' ἑθεῶν ἀλέθουσι μύλοι, ἀλέθουσι δὲ λεπτά.
 Παῖς μοι τριτογενὴς εἶη, μὴ τριτογένεια.
 Πέτραν κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχεῖη.
 Πνευσάσης ἐτέρας αὔρης χαίροντα διαζῇ.
 Πολλὰ δὲ μοχθήσαντες ἐτώσιον ἐσμέν ὁμοίως.
 Πολλὰ κεν εἰδείς, οἷς καὶ θεὸν ἐξαπατήσας.
 Πολλὰ μάτην κεράεσσιν ἐς ἡέρα θυμαίνοντα.
 Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χεῖλεος ἄχρου.
 Πολλάκι καὶ τοι μωρὸς ἀνὴρ μάλα καίριον εἶπεν.
 Πολλὰς δὴ φιλίας ἀπροσηγορίῃ διέλυσεν.
 Πολλοὶ βουκένται, παῦροι δέ τε γῆς ἀροτῆρες.
 Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι.
 Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.
 Πολλοὶ τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάχχοι.
 Πολλῶς τῷ Βρασίδα Λακεδαιμῶν κάρρνας ἴσχει.
 Πουλυμαθημοσύνης οὐδὲν κενεώτερον ἄλλο.
 Πουλύποδος κεφαλῇ ἐνὶ μὲν κακόν, ἐν δὲ καὶ ἐσθλόν.
 Πρὸς τὸ παρὸν δὴ μῆτις ἀέζεται ἀνθρώποισι.
 Πῶς γὰρ τοιαύτης δύναμαι θοίνης ἀπέχεσθαι;
 Σειρὴν μὲν φίλον ἀγγέλλει, ξεῖνον δὲ μέλισσα.
 Σῦκα φίλ' ὀρνίθεσσι φυτεύειν οὐκ ἐθέλουσι.
 Τὰν ἀρετὰν καὶ τὰν σοφίαν νικᾶντι χελῶναι.
 Τετράδι κοῦρος ἔγεντο, καὶ οὐποκα πάγκακος ἔσται.
 Τῇ μὲν ὕδωρ φορέει δολίῃ χερὶ, τῇ δ' ἐτέρῃ πῦρ.
 Τῆς ψυχῆς ἐστὶ[ν] δουλεία γλωσσοκομεῖον.
 Τίχτει τοι κούρη καὶ ὅταν κακὸν ἀνδρὶ παρείη.
 Τίς πατέρ' αἰνήσει' εἰ μὴ κακοδαίμονα τέχνα;
 Τὸν σικυὸν τρώγοισα γύναι τὰν χλαῖναν ὕφαινε.
 Τοὺς συνετοὺς ἂν τις πείσειε τάχιστα λέγων εὖ.
 Τρὶς δ' ἀπομαξαμένοισι θεοὶ διδῶσιν ἄμεινον.
 Τῶν δυνατῶν τι κέλευ'. οὐ γὰρ πάρα Κενταύροισι.
 Τῶν ἔσθ' οὐδ' ἐδίδασαν ἀριστερὰ γράμματα Μοῦσαι.
 Ὑμεῖς δ' Αἰγίεῖς οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι.
 Ὑπνώσσει δ' οὐδ' ὄσσον ἀηδόνες ὑπνώσσουσι.
 Φωκείων μέχρις κε μένη μέγας εἶν ἀλλ' ὁ μῦθος.
 Χειρῶν ὀλλυμένων, ἔρρει πολύμητις Ἀθήνη.
 Χρεῖῳ πάντ' ἐδίδαξε. τί οὐ χρεῖῳ κεν ἀνεύροι;

Χρήματα χρήματ' ἀνὴρ. πενιχρὸς δ' ἔστ' οὐδέ ποτ' ἐσθλός.
 Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφυσῶ.
 ὦρῃ ἐρᾶν, ὦρῃ δὲ γαμεῖν, ὦρῃ δὲ πεπαῦσθαι.
 ὦρῃ μὲν τοι ἀπαμβλύνεται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ.
 ὦς ἀν' ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν.
 ὦς λύκοι ἄρνα φιλεῦσ' ὥς παῖδα φιλεῦσιν ἐρασταί.
 ὦς τὸ μὲν ὠφέλιμον καλόν, τὸ δ' ἐπιβλαβές, αἰσχρόν.
 ὦσπερ ἔλαιολόγους, τῷ μισθὸν ἔχοντι ἔπεσθαι.
 ὦσπερ Χαλκιδικὴ τέτοκεν γυνὴ εὐτοχος ἡμῖν.
 Ἀ[ι]δε τὰ Τελλῆνος. Κονιεῖται βοῦς ἐφ' ἑαυτῷ.
 Ἀ[ι]δεῖν δωροδοκιστί. Τόδ' εἴσεται οὐδεμία ὕς.
 Αἱ χάριτες γυμναί. Νοῦς οὐκ ἐνὶ Κενταύροισι.
 Αἰγιαλῷ λαλέειν. Ποταμὸς μὴ ἔριζε θαλάσση.
 Αἰεὶ δ' ἡ Λιβύη τι καχόν. Δεκάπους σκιά ἐστι.
 Αἰετὸς ἐν νεφέλῃσιν. Ἔτος φέρει, οὐχὶ ἄρουρα.
 Αἰθίοπα σμήχεις. Οὐ δωροδοκεῖται ἀλώπηξ.
 Αἰκᾶλλειν κέρκω. Μανία δ' οὐ πᾶσιν ὁμοία.
 Αἶψ' Αἰσώπειον. Πίνων μέλι γλαῦκος ἀνέστη.
 Αἰξωνεύς. Ἐν ἄλφω δρασκάζεις. Ἀέρα παίεις.
 Αἰπόλος ἐν καύσωνι. Κρίσις Ῥαδαμάνθυος αὕτη.
 Αἶρ' ἀπὸ τῆς καταδυομένης. Ὁ νεοττὸς Ἄρῃος.
 Ἀκχίζειν. Ἄλλο γλαυὲ φθέγγεται, ἄλλο κορώνη.
 Ἀλλὰ γύης αὐτῷ οὐκ ἔστι. Παρὼν ἀποδημεῖς.
 Ἄλλα παρ' ἄλλοις καλά. Κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν.
 Ἄλλὰ τί μηνύεις κυσὶν ὁστέον; Οὐδ' ἄλα δοίης.
 Ἄλλαν δρυὶν βαλάνιζε. Κακοῦ κόρακος καχὸν ὦόν.
 Ἄλλο γένος κώπης. Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάρχρues ἄνδρες.
 Ἄλλοπρόσαλλος. Ἀτιμαγελεῖν. Πόλις ἄνδρα διδάσκει.
 Ἄλλως σοὶ ὕδωρ ἀναλίσκεται. Οὐ μάλα κυκᾶς.
 Ἀμφιθέτω ἔπιες. Τὸν σκορπίον εἴλε κορώνη.
 Ἀνδρῶν ἡρώων τέκνα πῆματα. Κύματα μετρεῖς.
 Ἀνέρι αὐλητῇ νόος οὐκ ἐνὶ. Σῦκα μερίζειν.
 Ἀντιόπης θρήνος. Χειρώσατο Γοργόνα Περσεεύς.
 Ἀντλεῖν ἀμφοτέραις. Μὴ μοι βαιῶν. καχὸς ἰχθύς.
 Ἀργεῖοι φῶρες. Βαλανεύς εἰ. Κοσκίνω ἀντλεῖς.
 Ἀργέλοφοι. Παράκυψις ὄνου. Τὸν κόλλοπ' ἀνεῖναι.
 Ἀρκαδικὸν βλάστημα. Πρὶν ἢ ὀπτῆσαι ἄλευρα.

Ἀρχιλοχον πατέεις. Πολλὰ ψεύδονται αἰοιδοί.
 Ἀρχύτου πλαταγή. Γῆρα πόνος ὄψον ἄριστον.
 Ἀσκοπα τοξεύειν. Ἄλλ' οὐδεις ἄμμε διώκει.
 Ἀστραπὴ ἐκ πυέλου. Κακὰ μὲν θρίπες, κακὰ δ' ἴπες.
 Ἀτρωτος Καινεύς. Ἐφυγον κακὸν, εὖρον ἄμεινον.
 Ἀττικὸς ἐν λιμένι. Καί σοι φίλος, οὐδ' ἐμοὶ ἐχθρός.
 Αὐγείου κόπρος. Χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι.
 Αὖτη νῦν ἀνθεῖ ἡ μοῦσα. Κυθωνόμου αἴσχος.
 Αὐτόθεν οὖν κατὰβαλλε. Σὺ δ' ὦρου χρυσοχοήσῃν.
 Αὐτοῖς καὶ Χίοις. Τὰ στεμφύλα δεῖται ἐλαίου.
 Αὐτὸς ἔφα. Χύτρας ἐπιδείκνυται. Ἄρνα προβάλλει.
 Αὐτῷ ψάλλειν. Οὐκ Ἄρης ἴδι' ὄπλα σαλεύει.
 Ἀφθᾶς σοὶ λελάληκε. Δικαιοσύνη μικρὸν ἐστί.
 Ἀχθυμένη σκυτάλη. Κἂν μῦς δάκῃ ἄνδρα πονηρόν.
 Ἀχρι κόρου. Ζεῖ χύτρα, ζῇ φιλία. Θρασύδειλος.
 Βάλλ' εἰς λατομίας. Βάλλ' εἰς κόρακας. Γλυκὺς ἀγκῶν.
 Βάλλ' ἐς ὕδωρ, ὁ κακός. Μῆ μοι μέλι, μήτε μέλιττα.
 Βάλλειν τοῖς μήλοισιν. Ἀγναμπτότερος βάρου αἴου.
 Βὰς ἐπ' ἄκρων ὀνύχων. Οὐδεις φίλος οὐδὲν ἔχοντι.
 Βῆτα σοφῶν. Αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
 Βοιωτοῖς μαντεύου. Ἀδελφὸς δ' ἀνδρὶ παρεῖη.
 Βολβούς ζητοῦσι. Ταῦτ' οὐ κακὸς εἴσεται οὐδεις.
 Βόρβορος ἐκ τριόδων. Ἀσπένδειος κιθαριστής.
 Βῶλος ἄρουρα. Πάρες τὸν μάντιν. Ἐπὶ κνάφου ἔλχεις.
 Βωμολόχος. Τρεχέδειπνος. Ἐβα καὶ ταῦρος ἂν ὕλαν.
 Γεννητὸς γεγονῶς τήρει τὴν τάξιν. Ἀριθμός.
 Γλαυξ πέτεται. Ἄνθρωπος ὄνος. Θεὸς ἡγεμόνευε.
 Γναθμοῖς ἀλλοτρίοις γελᾶν. Ὑπαρ οὐκ ὄναρ ἐστί.
 Γνώμη Πανδελέτειος. Αἰεὶ τὰ πέρουσι ἀμείνω.
 Γρᾶες κωθωνιζόμεναι. Μὴ δ' εἰκῇ Ἀβυδον.
 Γραῦς καπρῶσα. Τί γὰρ κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ;
 Δακτύλιος Γύγεω. Αἶδος κυνέη. Ἄχε' Ἰνους.
 Δάκτυλον αἶρε. Πάγη δὲ πάγην λήψεσθαι ἔοικεν.
 Δειλὸς Ἐπειός. Πέντε κριτῶν ἐν γούνασι κεῖται.
 Δειλότεροι κεμάδος. Δίχα μοι νόος ἀτρεχὲς εἰπεῖν.
 Δεσμοὶ Τυρρῆνοί. Δῶρον δ' ὅ,τι δῶ τις, ἐπαίνει.
 Δῆλον καὶ τυφλῷ. Βλέπε πῶς ὄνος ὦν ὅδ' ἀνέστη.

Δημοβόροι. Διδὸς ἐγκέφαλος. Πλέον ἤμισυ παντός.
 Διοπετές. Τὸ γὰρ εὖ μέτ' ἐμοῦ. Περιαυτολογῆσαι
 Δις καὶ τρεῖς τὸ καλὸν. Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
 Δις κράμβη θάνατος. Κόκκυ ψωλοὶ πεδίονδε.
 Διπλοῦν Κάππα. Τὸ Βοιώτειον μόσχος αἰεῖδει.
 Δουλότερος τῆς Μεσσήνης. Εὐνασαι ἐν ὄλμῳ.
 Δούρεος ἵππος. Ἄνω ποταμῶν. Τὸν ἔνοικον ἔπηλος.
 Δωδώνης χαλκεῖον. Ἀπ' οὐατος ἄγγελος ἔλθοι.
 Δώσων. Πλουθυγεία. Τὸ κωλακρέτου γάλα πίνειν.
 Εἰ Φρυνώνδας ἄλλος. Ὑπηνέμιον τέτοκ' ὦν.
 Εἶδεν πῦρ ἀφύη. Σπεύδουσα κύων τυφλὰ τίχτει.
 Εἶδεχθῆς Κορυθεὺς. Πόλεμος δὲ Κόνωνι μελήσει.
 Εἰκῇ τῷ Ἡρακλεῖ. Ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτῇ.
 Εἴματ' ἀνὴρ. Οὐκ ἐν πολέμῳ δις ἔνεστιν ἁμαρτεῖν.
 Εἰμὶ πόλις Πιτάνη. Δελφῖνα δίδασκε κολουμβᾶν.
 Εἰς δέον ἀνήλωσα. Θύραν ἐπὶ σαυτὸν ἀνοίξεις.
 Εἰς πεδίον τὸν Λυδὸν. Ἀχρειόγελως. Γλυκύπικρος.
 Εἰς τὴν γαστέρ' ἐνάλλεσθαι. Στόμα δωδεκάχρουνον.
 Εἰς φάτνας ἀρχαίας. Ἀρτεμις ἡ Παναγαία.
 Ἐκ καλάμης γινῶναι. Καὶ βαίτυλον ἀν καταπίνοις.
 Ἐκ μυίας ἐλέφαντα. Μάχη μετὰ τὴν Μαραθῶνος.
 Ἐμβάλλειν ψαλίον. Τῇ πείρᾳ πάντα τελεῖται.
 Ἐμβαρος εἰμί. Βίου σπιθαμὴν πρὸς ἀνηθον αἰείδων.
 Ἐμπροσθεν κρῆμνοι, ὅπιθεν λύκοι. Ὀλμος ἄτολμος.
 Ἐν μακάρων νήσοις διάγων. Αὐξάνομ' ἀκούων.
 Ἐν μέλιτι σαυτὸν καταπάττεις. Γραῦς ἀναθυᾶ.
 Ἐν πορθμείῳ ἔχων ἕτερον πόδα. Τυμβογέροντες.
 Ἐν σταδίῳ δολιχὸν ζητεῖς. Αἴλουρον Ἀθηναῖ.
 Ἐν τριόδῳ ἔστηκα. Βαλὼν οἶει φεύξεσθαι.
 Ἐνδόσιμον. Θνητῶν δ' ἔστ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδεὶς.
 Ἐργίνου πολιαί. Φειδωλότερος Πατροκλῆος.
 Ἐσθλὸς καὶ κακὸς ἐστίν. Ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς.
 Εὖρε θεὸς τὸν ἀλιτρὸν. Ἀχρον λαβὲ, καὶ μέσον ξείεις.
 Εὖρεν ὁ Παρνοίτης ὀβολόν. Κάκιον Βάβυς αὐλεῖ.
 Εὐρυβάται. Κέρκωπες. Ἀεὶ πολέμου κενὰ πολλά.
 Εὐρυκλῆς. Πεινῶντι λαγῷ καὶ σὺχά πλακοῦντες.
 Εὐρυμνος. Μοχθηρὸς ὑπὲρ τὸν ὑπέρβολον ἐστί.

Εὐτυχία πολύφίλος. Ἐς οὐρανὸν ὕμιν ἀλεῦμαι.
 Ἐχθὲς καὶ πρῶην. Πρίν κεν λύκος οἷν ὕμεναιοί.
 Ζεὺς ἄγονος. Πεινῶσαν ἀλώπεκ' ἐπέρχεται ὕπνος.
 Ζητεῖν ἔχνεσι πᾶσιν. Ὅρέστη χλαῖναν ὑφαίνειν.
 Ζωὴ ἀκανθώδης. Ὅνος εἰς ἀχυρῶνας ἀπέδρα.
 Ζωὴ καὶ ψυχὴ. Δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης.
 Ζῶν ἀπὸ μαγδαλῆς. Τὸ δέ τοι κλέος ἐσσομένοιο.
 Ζωροπότης. Ἑρμῆς ἀμύητος. Ἔθος φύσις ἄλλη.
 Ἦ ὄνος, ἧ βασιλεύς. Ἀποτίσεις χοῖρε γίγαρτα.
 Ἦ πέτρα ἀγέλαστος. Ἐγὼ βαλανεύσω ἐμαυτῷ.
 Ἦ τὰν, ἧ ἐπὶ τᾶς. Οἱ κλέπται ἄγουσιν ἑορτήν.
 Ἦλθε κύων ἐπὶ δεσμά. Δικαιότερος σταχάνης εἷ.
 Ἦρατο ὀπτῷ ἀλεύρω. Ἄλευ' ἀπὸ μεζονος ἀνδρός.
 Ἦσιόδειον γῆρας. Ἐκὼν ἀέχοντί γε θυμῷ.
 Ἦφαίστειος δεσμός. Ἐρις δ' ἔριν ἀντιφυτεύει.
 Ἦχεῖς νεκροῦ ἐς ὧτα. Θύρας ἐπιθέσθε βέβηλοι.
 Θαλλόφοροι. Μετὰ φωνῆς εὖχεο. Χαῖρε φίλον φῶς.
 Θάψινος ἄνθρωπος. Χαράδρα κατελήλυθε. Σελλοί.
 Θεροσίτειον βλέμμα. Λύκου δεκάς. Ἡμερόκοιτος.
 Θετταλικαὶ πτέρυγες. Τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν.
 Θετταλικὸν πῆδημα. Τί δάκρυον εὐδον ἐγείρεις;
 Θῦμα Φασηλιτῶν. Οὐδ' ἂν πείσης, ἐμὲ πείσεις.
 Θυμβροφαγεῖν. Διὰ τῆς κηπαίας. Εἰς γόνυ βάλλειν.
 Ἰχου δεῖπνον. Ἀμαλθείης ἀγρὸς κέρας ἐστίν.
 Ἰσαι ψῆφοι ἔασι. Προμηθεὺς. Δημοπίθης.
 Κάδμειος νίκη. Σαμίων ἄνθη. Χαμαὶ ἀντλεῖς.
 Καὶ τοὺς ἀνθρώπους συνάγει κακά. Κλειτοριάζειν.
 Κάλλιστ' ἐνδοῖ πᾶσαι. Ἀλώπεκος ἔχνεσι βαίνεις.
 Καλλιφάνης. Λευκηπατίης. Ῥυποκόνδυλος ἀνὴρ.
 Κάνθαρος Αἰτναῖος. ψεκάς, ἧ δρόσος. Εἰς Κυνοσαργές.
 Καρποῖς οὐ σταδίσοισιν ἐρίζομεν. Ἰστὸς ἀράχνης.
 Κεῖ λύκου ἐμνήσθης. Ἀφύης τιμὴ τὸ ἔλαιον.
 Κέντει τὸν πῶλον περὶ τὴν νύσσαν. Γόνυ κάμψαι.
 Κερκώπων ἀγορά. Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις.
 Κεστρεὺς νηστεύων. Ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς.
 Κηρῶν λεπτότερος. Ζωὴ ἐν πᾶσι λαγώοις.
 Κλαυσίγελως. Σαλάκων. Σαμίων λαύρα. Μερὶς, οὐ πνίξ.

Κληματίς. Ἄμμε μόναι γε Λάκαιναι τίκτομες ἄνδρας.
 Κοῖλον ἔδειξε ποδός. Καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης.
 Κοντῷ πλεῖν. Εἰς τὴν Πυρραίων, εἴ τι καχόν γε.
 Κρητίζεις πρὸς Κρῆτα. Δοκὸς δ' ἐπὶ πᾶσι τέτυκται.
 Κριὸς ἀσελγόχερος. Ἡ μὲν κλέος ἦε, καὶ ἦσθα.
 Κρουσιμετρεῖν. Ἀλλ' οὐδ' εἰ βοῦς φθέγγαιτο, πιθοίμην.
 Κυκλοβόρου φωνή. Κακὰ κέρδεα ἴσα βλάβησι.
 Κυκλώπειον βλέμμα. Κανωπίζειν. Κριόμυξος.
 Κωφότερος χίχλης. Μία μάστιξ πάντας ἐλαύνει.
 Λεῖπέ τι καὶ ξείνοισιν ἐπερχομένοις. Λίθον ἐψείς.
 Λέμφος. Κῆποι Ἀδώνιδος. Ἀρχιλόχειος ἀλώπηξ.
 Λούσεις τὸν Πελίαν. Οὐ Μῆδος ταῦτα φυλάξει.
 Λυδὸς ἔκλεισε θύραν. Ξένος ἔλθοι, ὅστις ὀνήσει.
 Λύδιον ἄρμα. Τὸν οἴκοι θησαυρὸν διαβάλλεις.
 Λωτοφαγεῖν. Ἄμμες δὲ δέκα Ῥόδιοι δέκα νᾶες.
 Μαγνήτων καὶ Τερμερίων κακὰ. Κόμμα πονηρόν.
 Μᾶλλον ὁ Φρύξ. Πλήρης βαπτίζη πνεύματος ἀσχός.
 Μανδραγόρην ἔπιες. Πτωχῷ φίλοι οὐδὲ τοκῆς.
 Μάντις ἀρουραία. Φιλοτιμότερος Κλεοφῶντος.
 Μαργίτης. Κρονικαὶ λῆμαι. Λημᾶν χολοκύντας.
 Μειλανίων σώφρων. Ἀ[ι]δοῦ πρωκτῷ περιπίπτους.
 Μὴ πρὸ φακῆς λοπάδ' αὔξε. Βάκηλος. Χάρμα πυραύστου.
 Μὴ σὺ μελαμπύγῳ περιπίπτους. Κάρδαμον ἔσθειν.
 Μῆτι γε καλὸν ἀδελφῷ σοῦ. Μαλακώτερον ὕπνου.
 Μὴ τὸν ἀπὸ γραμμῆς κίνει λίθον. Ἴσθμὸν ὀρύσσειν.
 Μηδὲν ἄγαν. Αὐτῷ τῷ μέτρῳ. Γνώθι σεαυτὸν.
 Μήλιος Ἡρακλῆς. Ἦτοι κρίνον, ἢ χολοκύντην.
 Μητέρα σοὶ ταύτην δίδομαι. Πλαταγῇ δοκιμάσεις.
 Μικρὸς αἰὲς σὸς πῶλος. Ἐλεύθεραι αἴγες ἀρότρων.
 Μῦθον ὄνῃ. Ὀλέθρου δ' οὐδεὶς λόγος. Ἀντιπελαργεῖν.
 Μῦν ἐλέφας. Χαμόθεν ἵνα τέττιγες αἰεΐδουσι.
 Μῦς λευκός. Νόσος Ἡράκλειος. Ἀνὴρ ἐλάφειος.
 Μωρότερος Μορύχου. Σχαμβὸν ξύλον οὐδέ ποτ' ὀρθόν.
 Μωρῷ καὶ βασιλεὶ νόμος ἄγραφος. Ἐκ πίθου ἀντλεῖς.
 Νεκρὸν μαστίζεις. Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὄναντο.
 Νηφάλιος θυσία. Θυσίαν οἱ Κρῆτες ἄγουσιν.
 Νῦν εἰς χώραν ἦλθε. Προβάλλειν τοῖς κυσὶν ἄρνας.

Ξυνός Ἐνυάλιος. Νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
 Ὅμματ' ἔχει κεφαλῆς ὀπιθεν. Μάλα με ξυρεῖ ἐν χρῶ.
 Ὁ ξυρός εἰς ἀκόνην. Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον.
 Ὁ πλοῦτος Κινύρου. Ἀπὸ πύργων κρίνεται Ἀχαιοὺς.
 Ὁ πρωκτός λούτρου περιγίνεται. Ὑπνος ἀπέστω.
 Ὁ σκνίψ τὴν χώραν. Οἶνος καὶ παῖδες ἀληθεῖς.
 Ὁ ψάλτης ἀπορῶν βήττει. Σαρπηδόνας ἀκτῆ.
 Οἱ Ῥόδιοι θυσίαν. Οὐδεις σαπρός, μέγας ἰχθύς.
 Οἶδε τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν. Πλοῦτος κεράμειος.
 Οἴκοθεν εἰκάζω. Καὶ κόρχορος ἐν λαχάνοισι.
 Οἴκοθεν ἐχθρόν ἔχουσι. Χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ.
 Οἶνοχοεῖς βατράχοισιν. Ὑπὲρ σὰ σκάμματα πηδᾶς.
 Οἰόλοχοι. Πεζοὶ παρὰ Λύδιον ἄρμα θέοντες.
 Οἰταῖος δαίμων. Ἀπὸ βαλβίδος. Οὐ γὰρ ἄκανθαι.
 Οἰφᾶ χωλὸς ἄριστα. Δύω τοίγους ἄμ' ἀλείφεις.
 Οἰωνίσαιτ' ἂν τις ἰδὼν σε. Μόθων ἀπὸ κώπης.
 Ὅκταποδες. Μεγαρεῖς οὗτ' ἐν λόγῳ οὗτ' ἐν ἀριθμῶ.
 Ὅμφακίας. Ἀβδηρολόγος. Κότυος διασώτης.
 Οὐ δ' ἔκταρ βάλλουσι. Μέγα στόμα τοῦ ἐνιαυτοῦ.
 Οὐ λῖνον λίνῳ γε συνάπτεις. Ἐμβαλε κυλλῇ.
 Οὗ τοι. Στῆσιχόρου τρί' ἔγνως. Οὐδ' ἐντὸς Ἰώρου.
 Οὐδὲ τὸν Αἰσωπον πεπάτηκας. Σύκινοι ἄνδρες.
 Οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Ὑπερμαζᾶν. Χορὸς ἀργῶν.
 Οὐκ ἀρετᾶ κακὰ ἔργα. Κρεῶν δασύπους ἐπιθυμεῖ.
 Οὐκ αὐλεῖς πατρῶα μέλη. Σιγῶσιν Ἀμύκλαι.
 Οὐχὶ γὰρ ἀγγέλλεις πόλεμον. Μῦν ἀντὶ λέοντος.
 Παιδοφιλεῖ μᾶλλον τῆς Γελλοῦς. Χερσὶν ἀνίπτοις.
 Παίξειν ἐν πενθοῦσιν. Ὁ γείτων τὸν πόδα κινῶν.
 Πανικά. Νῶ πείθου. Εἰς τὸν τετρημένον ἀντλεῖς.
 Πάντα κακοὶ τολμῶσι. Μάχη ἐπὶ μῆδεα κείρει.
 Πάντα κάλων σεείν. Ἀλιεὺς πληγεῖς νόον οἶσει.
 Πάντα μία χόνις ἐστί. Σὺ δ' ἱερὸν οὐδὲν ὑπάρχεις.
 Πάντα[ς] δεῖ παραλοῦσθαι. Ἀφηγῇ τοῦμὸν ὄναρ μοί.
 Πᾶσι χριταῖς νικᾶν. Πίνειν διψῶντα σιωπῇ.
 Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως. Ἐτερόγναθός ἐστι.
 Πῆμα κακὸς γείτων. Ὑπὲρ Ἐνδυμίωνα καθεύδεις.
 Πλεῖν εἰς Μασσαλίην. Ἀλα λείχειν. Δειλὸν ὁ πλοῦτος.

Προσθῆκαι λαχάνων. Ὑγιέστερος εἴ κολοκύντης.
 Πρώρα πρύμνα. Πρὸ τῆς νίκης ἐπινίκιον ἄδεις.
 Πύξ ἢ λάξ. Δότε μοι λεχάνην, δότε. Βοῦς ἐπὶ σωρῶ.
 Πῦρ ἐπὶ πῦρ βάλλεις. Ἀρχὰ δείκνυσι τὸν ἄνδρα.
 Πυρπαλάμης. Ὅσα Μῦς ἐν Πίσῃ. Φαινοπροσωπεῖν.
 Πυρρὸς ἅπαξ, δεκάκισ γλωρός. Δειπνεῖν με δίδασκε.
 Πτωχότερος Παύσωνος. Ὑδωρ καὶ γαῖα γένοισθε.
 Σελλίζειν. Ἀπόνοια Γιγάντων. Ψῆφος Ἀθηνᾶς.
 Σήψει καὶ πέτραν ὁ πολὺς χρόνος. Ἔρνος Ἀρης
 Σιτίσεις ἀκόνην. Ποιεῖν τι δεῖ, οἷς γόνου γλωρόν.
 Σκήπτεται ἔμπορος εἶναι. Ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης.
 Σκυρία αἶξ. Ἀπὸ πέντε πετρᾶν εἰς κύμ' ἐσαλέσθαι.
 Σμυρδουρίνου ἀπαλώτερος. Ἥλιξ ἡλικά τέρπει.
 Στιγματίαι Σάμιοι. Τοὺς δ' οὐ μίᾳ πάντας ἄγοι νηῦς.
 Σὺ σκώπτεις μὲν ἔμ'. ἐγὼ δ' ὄνος ὕομαι. Ἀσπιδαποβλής.
 Συμμαχίῃ μετὰ τὸν πόλεμον. Πῦρ δαλὸν ἐπελθόν.
 Σὺν δὲ θεοὶ μάκαρες. Παρὰ τῆς αὐλῆς τὰ τρί' εἴποις.
 Σχοινίον ἐξ ἄμμου. Ξενίων δέ τε θυμὸς ἄριστος.
 Τὰ τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον. Ταχυβάμονες ὄρκοι.
 Τὰν ἀπ' ἀρότρου παῖε. Πρὸς ἐρρώγυϊαν αἰδεῖς.
 Τὰν κατὰ σαυτὸν ἔλα. Λύκον εἶδες. Βοῦς ἐπὶ φάτνῃ.
 Τὰν παρεοῦσαν ἄμελγε. Φέναξ. Ἀδδῆφάγον ἄρμα.
 Τὰν σοφίαν ἔλαχ' ἡ πενία. Μετὰ Λέσβιον ὠδόν.
 Τὰς κέγχρους ἀποτορνεύειν. Ῥαδαμάνθυος ὄρκος.
 Τὰς μυίας ἀετὸς θηρεύων. Βεκκεσέληνος.
 Τειχίον Ἰππάρχου. Κορδύλης ἄξιος οὐκ εἶ.
 Τηλεμάχου χύτρα. Πόλεμος γλυκὺ πρῶτον ἀπείροις.
 Τὴν θήραν προσοβεῖς. Πηλοῦ πόδας ἐκτὸς αἰεῖρειν.
 Τὴν κραδίην τηρεῖν ἐν πείσῃ. Καρικὸς οἶνος.
 Τὸ χρύσταλλον ὁ παῖς. Ἀτρεκέστερα τῶν ἐπὶ Σάγγρα.
 Τίς χρεὼ πυθομένου χρομούου; Κολοφωνία ὕβρις.
 Τὸν δελφῖνα πρὸς οὐραῖον δεῖς. Τίς τρύπος ἵππων;
 Τὸν κολοφῶν' ἐπέθηκεν. Ὅσα ψεύδονται ὄνειροι.
 Τὸν ξένον οὐ δεῖ αἰεῖ ξένον εἶναι. Θύλακος ἀσχὸς.
 Τὸν Πελίαν λούσαιο. Μία Μύκωνος. Μέλι λείχειν.
 Τοῦ πτωχοῦ πῆρα οὐ πίμπλαται. Αἵματι κλαίειν.
 Τυφλὸς πλοῦτος. Ὀδάξ. Ἀνά σοι τάδε πάντα λεπαργέ.

Τὼς κύνas ὦλαφος ἔλκει. Ὑπὲρ βαθμὸν πόδα τείνειν.
 Ὑβρις ἔρωτας ἔλυσε. Διδὸς γάλα. Θριξ ἀνὰ μέσσον.
 Ὑδωρ ἐν Κυνάγρᾳ γὰρ ἐλεύθερον. Ἐν καρὸς αἶση.
 Ὑν Ἀφροδίτῃ ἔθυσας. Ἄμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω.
 Φελλοῦ κουφότερος. Τὰ γράμματα Βελλεροφόντης.
 Φοίνικος σπανιώτερος. Αὕτη νῦν σοφία ζῆ.
 Φρουρεῖν, ἢ πλουτεῖν. Σὺν τῷ κυνὶ καὶ τὸν ἱμάντα.
 Χειροδίκαί. Ροπάλου πεινῶν ὄνος οὐκ ἀλεγίζει.
 Χῖος πρὸς Κῶον. Πολλαὶ κυνὸς ἄρσενος εὐναί.
 Χοῖροι μητρὶ ἔπεσθε. Μέχρις βωμοῦ φίλος εἰμί.
 Χρηστολογεῖν. Ὑπόδημα ποδὸς κατὰ τὸν λόγον ἔστω.
 Χύτραν ποικίλλεις. Ὁ φυγὼν μύλον ἄλφита φεύγει.
 Ψύραθεν Διδόνυσον. Ἄκουε τοῦ ὠτίᾳ τέσσαρ' ἔχοντος.
 Ὡς λευκὴ στάθμη λευκῷ λίθῳ. Αὐτὰ δι' αὐτῶν.
 Ὡς τέττις πρῶκας σιτούμενος. Ἀλφεισίβοιαι.
 Ὡσπερ κογχύλην διελὼν. Ἀπόγλουτος ὑπάρχεις.
 ἀπὸ ἱαμβείων.
 Ἄ δεῖ γενέσθαι, ταῦτα καὶ γενήσεται.
 Ἄ σύγε ποιεῖς, μὴ ταῦτα νεμέσα τοῖς πέλας.
 Ἄγει δὲ πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν θεός.
 Ἄγεωμέτρητος ἐνθάδ' οὐδεὶς εἰσὶτω.
 Ἄγων φιλία τε πρόφασιν οὐκ ἐπιδέχεται.
 Ἄγνοεῖ δ' ἀράχνη παῖδας ὡς παιδεύεται.
 θρέψασα γὰρ τέθνηκεν ὑπὸ τῶν φιλάτων.
 Ἄει γὰρ εἰς πίπτουσιν οἱ Διδὸς κύβοι.
 Ἄει γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος.
 Ἄει κολοῖος παρὰ κολοῖον ἰζάνει.
 Ἀηδόνες λέσχαισιν ἐγκαθήμεναι.
 Ἀδυτα δ' ἱερὰ πολλάκις κατεσθίει.
 Ἀθως καλύπτει πλευρὰ Λημνίας βοός.
 Ἀθως σκιάζει νῶτα Λημνίας ἁλός.
 Αἰτεῖ γε καὶ τοὺς ἀνδριάντας ἄλφита.
 Ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλων φίλοι.
 Ἀκμων μέγιστος οὐ φοβεῖται τοὺς φόφους.
 Ἀκρω δὲ κεφαλὴν κνώμενοι τῷ δακτύλῳ.
 Ἀλίσχετ' ἄρα καὶ πρὸς ἀσθενῶν ταχὺς,
 καὶ πρὸς χελώνης ἀετὸς ἐν βραχεῖ χρόνῳ.

- Ἄλλ' ἐξέπαισε πορθμῖς ἐλατίνῃ πλάτῃ.
 Ἄλλ' ἔστι καί μοι κλείς ἐπὶ γλώσσει φύλαξ.
 Ἄλλ' ἀντέπαισε τὴν ἐπ' ἄγκυραν θεὸς.
 Ἄλλην μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει.
 Ἄλλοισι γλῶ[τ]τ' ἄλλοισι δ' εἰσὶ γόμφιοι.
 Ἄλλων ἱατρῶν αὐτὸς ἔλκεσι βρύων.
 Ἄλῳ δὲ φόρτος ἔνθεν ἤλθεν, ἔνθ' ἔβη.
 Ἄλωπεχίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα.
 Ἀμ' ἡλέηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.
 Ἀμαθέστερος Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως.
 Ἀμας ἀπήτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας.
 Ἄν μὴ παρῇ κρέα, τῷ ταρίχῳ στερκτέον.
 Ἄν πολλὰ βάλλῃς, ἄλλοτ' ἄλλοιον βαλεῖς.
 Ἄν οἶνον αἵτῃ, κονδύλους αὐτῷ δίδου.
 Ἄνδρες γὰρ εἰσὶν αἱ πόλεις, οὐκ οἰκίαι.
 Ἄνδρες φιλομεμφεῖς εἰς φιλίαν οὐκ εὐφουεῖς.
 Ἄνδρὸς γέροντος ἀσταφίς τὸ κρανίον.
 Ἄνδρὸς γέροντος αἱ γνάθοι βακτηρία.
 Ἄνδρὸς γέροντος οἱ μύλοι βακτηρία.
 Ἄνδρὸς γέροντος μή ποτ' εἰς πυγὴν ὄρῃν.
 Ἄνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.
 Ἄνδρὸς χαρακτήρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.
 Ἄνῃρ ἄβουλος εἰς κενὸν μοχθεῖ τρέχων.
 Ἄνῃρ ἀθυμῶν οὐ τρόπαιον στήσεται.
 Ἄνῃρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται.
 Ἄνῃρ δὲ φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον.
 Ἄνῃρ ἔοικεν ἱκετεύειν ναῦς πέτραν.
 Ἀνήρπακας ἀπαξάπαντ' αὐτῷ κανῶ.
 Ἄνθρωπος ἀποφράς καὶ πνέων ἀπιστίαν.
 Ἄνθρωπος οὐδεὶς ὑγιὲς πράττων κακῶς.
 Ἀνουθέτητος παῖδα νουθετεῖ πατήρ.
 Ἀσπὶς παρ' ἐχίδνης φάρμακον δανείζεται.
 Ἀπ' ἀξίου ξύλου ἂν ἀπάγξασθαι χρεών.
 Ἀπανθ' ὁ λιμὸς γλυκέα, πλὴν αὐτοῦ, ποιεῖ.
 Ἀπανθ' ὁμοῖα, καὶ Ῥοδῶπις ἡ καλή.
 Ἀπαντα γάρ τοι βρωτὰ πολιορκουμένοις.
 Ἀπαντα γάρ τοι τῷ φοβουμένῳ φοφεῖ.

Ἄπαντα τοῖς καλοῖσιν ἀνδράσι πρέπει.
 Ἄπασαν ἡμφιεσμένος τὴν οὐσίαν.
 Ἄπιστ' ἀληθῆ πολλὰ συμβαίνει βροτοῖς.
 Ἀπόλωλεν ὅς μοι, καὶ τάλαντον, καὶ γάμος.
 Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.
 Ἀπώλεσας τὸν οἶνον ἐπιχέας ὕδωρ.
 Ἀραχνίων μεστήν ἔχεις τὴν γαστέρα.
 Ἀρετὴ βραδεῖα σύντομος πονηρία.
 Ἀρχτοῦ παρούσης ἔχνια ζητεῖν δοκεῖς.
 Ἄρτους ἐς ἵπνον ψυχρὸν ἐμβάλλειν δοκεῖς.
 Ἀρχαιότερα τῆς διφθέρας Διὸς λέγεις.
 Ἀρχῶν ἄκουε καὶ δικαίως κἀδίκως.
 Ἀτηκτος ἀνθρωπος προσηγορήμασι.
 Ἀτυχοῦσαν ἀρετὴν περιορᾷ, σχετλιώτατον.
 Αἰθαίρετος λύπη ὅτιν ἡ τέκνων σπορά.
 Αἷτη γε χρηστῶν ἐστὶν ἀνδρῶν ἡ νόσος.
 Αἷτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασε.
 Αἷτοὶ χελώνας ἔσθεσθ' ὅπερ εἴλετε.
 Αἷτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας.
 Αἷτὸς γὰρ εὔρες τοῦ κακοῦ τὴν πιτυάν.
 Αἷτὸς κάμινος, αἷτὸς ἐβλκυσσε τροχός.
 Αἷτὸς πενωθεὶς τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνηι.
 Αἅτὸς τι νῦν δρῶν εἶτα τοὺς θεοὺς κάλει.
 Ἀφροδίσιος γὰρ ὄρκος οὐκ ἐμποίνιμος.
 Βάδιζε βῆμ' ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον.
 Βάλλ' εἰς ἔχοντα τὴν ἐπιστήμην βολῆς.
 Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.
 Βίος βίου δεόμενος οὐκ ἔστι βίος.
 Βλάβης μαγεύρου τίσον, αὐλητῆς, δίκην.
 Γελαῖ δ' ὁ μωρὸς, καὶν τι μὴ γελοῖον ᾗ.
 Γέλως ἄχαιρος δεινὸν ἐν βροτοῖς καχόν.
 Γεράνδρουον παλαιὸν οὐ μοσχεύεται.
 Γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ.
 Γέροντα μηδὲν μὴ ποτε χρηστὸν ποίει.
 Γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡβῶσαν φέρει.
 Γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἀλίσκεται πάγῃ.
 Γέρων μὲν ἐν παῖσ', ἐν δὲ τοῖς γέρουσι παῖς.

Γέρων δόμοισι βοῦς ἀπένθητος μένει.
 Γέρων πίθηκος οὐχ ἀλίσκεται βρόχῳ,
 ἀλίσκεται μὲν, σὺν χρόνῳ δ' ἀλίσκεται.
 Γῆρᾱ γ' ὁ βοῦς. τὰ δ' ἔργα πολλά τοῦ βοός.
 Γῆρας λέοντος κρεῖσσον ἀχμαίων νεβρῶν.
 Γλυκεῖ' ὀπώρα φύλακος ἐκλελοιπότης.
 Γλῶσσαν μὲν ἀργὴν, χεῖρα δ' ἐργάτιν φέρω.
 Γραῦς, ἵππος ὥς, ἔξεις χαραδραῖον τάφον.
 Γραφεὺς ποιητῆς τ' εἰς' ἀνεύθυνοι μόνοι.
 Γραφή τε καὶ Λευκαῖος οὗ ταῦτόν λέγει.
 Γυναικὶ μὴ πιστεue, μὴ δ' ἂν ἀποθάνῃ.
 Γυναικὸς ὄμμα τοῖς ἀχμάζουσι βέλος.
 Γυνὴ γυναικὸς οὔ ποτ' οὐδὲν διαφέρει.
 Γυνὴ δὲ πᾶς αὐτὴ 'στὶν ἀρθέντος λύχνου.
 Γυνὴ στρατηγεῖ, καὶ γυνὴ στρατεύεται.
 Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόνον.
 Δείκνυσιν ἀρχὴ τ' ἄνδρα, τὴν τ' ἀρχὴν ἀνὴρ.
 Δειλότερος εἰ τοῦ παρακύπτοντος ἀνέρος.
 Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχύει πλέον.
 Δεινοὶ πλέκειν τοὶ μηχανὰς Αἰγύπτιοι.
 Δελφοῖσι θύσας αὐτὸς ὀψωνεῖ κρέας.
 Δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.
 Δίκη δίκην ἔτικτε, καὶ βλάβη βλάβῃ.
 Δίκην ὑφέξει, καὶ ὄνος δάκνη κύνα.
 Δὺς ἐπτά πληγαῖς πουλύπους πιλούμενος.
 Δὺς πρὸς τὸν αὐτὸν, αἰσχροὺς εἰσκρούειν λίθον.
 Δοκεῖς δέ μοι καὶ Λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους.
 Δοῦλος πρὸ δούλου, δεσπότης πρὸ δεσπότου.
 Δραχμῆς μὲν αὐλεῖ, τεττάρων δὲ παύεται.
 Δρυὸς πεσοῦσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.
 Ἐὰν δ' ἔχωμεν χρήμαθ' ἔξομεν φίλους.
 Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι σύκινον σκάφος.
 Ἐγὼ γυναικὸς ὄρκον εἰς ὕδωρ γράφω.
 Ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ Νικόστρατον.
 Ἐγ' ᾤδα τὸν Σίμωνα καὶ Σίμων ἐμέ.
 Ἐγὼ τε καὶ σὺ τὸν αὐτὸν ἔλχομεν ζυγόν.
 Εἰ δ' ἄξιος, παῖ, τῆς ἐν Ἀργεὶ ἀσπίδος.

Εἰ μὴ δύναιο βοῦν, ἔλαυν' ὅμως ὄνον.
 Εἰ μὴ φυλάξεις τὰ μίχρ' ἀπολεῖς τὰ μείζονα.
 Εἰ τυρὸν εἶχον, οὐκ ἂν ὄφον ἐπεπόθουν.
 Εἶδωλον ἔργων ἐστὶν ἀνθρώπου λόγος.
 Εἴληφα τυρόκνηστιν ἀπωλεχῶς πόλιν.
 Εἰς ἀσθενοῦντας ἀσθενῶν ἐλήλυθα.
 Εἰς δεῖπνον ἄνδρα τὸν Κυρηναῖον καλεῖς.
 Εἰς δλμον ὕδωρ ἐγγέας πλήττεῖς ἔχων.
 Εἰς τὰς μαχαίρας ἡκονημένας πεσών.
 Εἰς τὰς μελίττας ἀγρίας ἐκώμασας.
 Εἰς τὰς ὁμοίας, φίλε, λαβὰς ἐλήλυθας.
 Ἐκ παντὸς Ἑρμῆς οὐ γεννηθεῖη ξύλου.
 Ἐκ τοῦ βοὸς δεῖ τοὺς ἱμάντας λαμβάνειν.
 Ἐκ τοῦ ὄρᾱν γὰρ γίνετ' ἀνθρώποις ἔρᾱν.
 Ἐκαστος ἡμῶν οὐ γέγονεν αὐτῷ μόνον.
 Ἐκεῖ βλέπουσα δεῦρ' ἀνίει τ' ἀγαθὰ.
 Ἐκητι Συλοσῶντος εὐρυχωρία.
 Ἐκυψε σιγῇ πρῶτον, ὥσπερ Τήλεφος.
 Ἐλευθέρα Κόρχυρα. χέζ' ὅπου θέλεις.
 Ἐμοὶ δὲ λῶν αἷμα ταύρειον πιεῖν.
 Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ λευκαῖς κόραις.
 Ἐμοῦ θανόντος γαῖα μιχθήτω πυρί.
 Ἐμπορε, κατάπλευσον. ἐξελοῦ. πεπράσεται.
 Ἐν ἁέρι τε καὶ δρόσῳ σιτούμενος.
 Ἐν γῇ πένεσθαι μᾶλλον, ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.
 Ἐν νυκτὶ βουλή τοῖς σοφοῖσι γίνεται.
 Ἐν δεῖ σ' ἐλέσθαι τῶν τριῶν Θηραμένους.
 Ἐν νυκτὶ λαμπρὸς, ἐν φάει δ' ἀνωφελής.
 Ἐν παντὶ μύθῳ καὶ τὸ Δαιδάλου μῦσος.
 Ἐν πλησμονῇ δὲ Κύπρις, ἐν πεινῶσι δ' οὔ.
 Ἐν τοῖς ἀμούσοις καὶ Κόρυδος φθέγγεται.
 Ἐν τοῖς κολοιοῖς μὴ ἀρίστευ' ἀετός.
 Ἐν τῷ μέρει τίς καὶ τὸ πῦρ σκαλευσάτω.
 Ἐν τῷ πύθῳ τῇν κερραμικὴν διδάσχομαι.
 Ἐνεισιν ἐν δειλοῖσι κᾶν ἄνδρσι λόγοι.
 Ἐνεστι κᾶν μύρμαχι κᾶν σέρφῳ χολά.
 Ἐνθ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος, οὔτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ.

Ἐνὸς χανόντος δὴ, κέχηνε χάτερος.
 Ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.
 Ἐξω βλέπει τὰ πολλὰ βοῦς ἀλλότριος.
 Ἔσκει τοῖσιν ἐκ Πύλου Λακωνικοῖς.
 Ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ μεῖζον, ἢ Πηλεὺς, φρονεῖ.
 Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἔστι καὶ στωμύλματα.
 Ἐπτηξ' ἀλέκτωρ ὥς τις, ἐκκλίνας πτερόν.
 Ἐρᾶν δὲ φανερῶς κάλλιον τοῦ λαθρίως.
 Ἐρδοι τις ἦν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.
 Ἐρσεγελοῦσιν αἱ κορῶναι ἀετόν.
 Ἔστηκας εἰκὼν ἐκ γραφῆς ἐν σχῆμ' ἔχων.
 Ἔστι δ' ἀνάγκη χρῆμ' ἄμαχον καὶ τοῖς θεοῖς.
 Ἔστι δίκης ὀφθαλμοῖς, ὅστις πάνθ' ὁρᾷ.
 Ἔστω δὲ ταμίας, τᾶλλα δ' εἰ βούλει, κύων.
 Εὖ κείμενον δὲ τὸ κακὸν οὐ κινητέον.
 Εὖ οἶδεν, ἄσπερ ἔφυγεν, Εὐκράτης ὁδοῦς.
 Εὐμεταβολώτερος χαμαιλέοντος εἶ.
 Εὖ νοῖ' ἄκαιρος οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει.
 Ἐφ' αὐτὸν ἔλκων, ὥστε Καικίας νέφος.
 Ἐφ' αὐτὸν ἔλκων, ὥστε Μαγνητὶς λίθος.
 Ἐχθροῖς ἀποστῶν μήποτ' ἂν πάθοις βλάβην.
 Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον.
 Ζητῶν γὰρ ὄψον θοιμάτιον ἀπώλεσα.
 Ζῶμεν γάρ, οὐχ ὥς θέλομεν, ἀλλ' ὥς δυνάμεθα.
 Ζωὸς γενήσῃ χρομμύου μόνον λαβών.
 Ἡ ἄγνος ἀνθεῖ, καὶ ὁ βότρυς πεπαίνεται.
 Ἡ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν, ἢ μὴ φαγεῖν.
 Ἡ γλῶσσ' ἀμαρτάνουσα τάληθ' ἡ λέγει.
 Ἡ ζῆν ἀλύπως, ἢ θανεῖν εὐδαιμόνως.
 Ἡ κοιλία δὲ πολλὰ χωρεῖ κωλίγα.
 Ἡ μὲν θεὸς ὑπέβαλλ' ἔμοι, ἦρπασα δ' ἐγώ.
 Ἡ πέντε πίνειν, ἢ τρί', ἢ μὴ τέτταρα.
 Ἡ πορφύρα παρὰ πορφύραν διακριτέα.
 Ἡ τοι τέθνηκεν, ἢ διδάσκει γράμματα.
 Ἡ χρή τραγυδοῦν πάντα, ἢ μελαγχολᾶν.
 Ἡ θοὺς χαρακτήρ ἔστι τ' ἀνθρώπου λόγος.
 Ἡ κτενὲς ἔχοντας οἰτί' ἡμερῶν τριῶν.

Ἥλιος Ἀπόλλων, καὶ ὁ Ἀπόλλων ἥλιος.
 Ἥλιος τὸν ἥλον, παττάλω τὸν πάτταλον.
 Ἡμεῖς γὰρ οὔτε θέομεν, οὔτ' ἐλαύνομεν.
 Ἡμῖν πόνοισιν ἀγαθὰ πωλοῦσι θεοί.
 Ἡμῖν ἐπιβρεῖ πρᾶγμα τοῦξαντλούμενον.
 Ἦν μὴ καθαίρης καὶ ἀλέσης, οὐ μὴ φάγοις.
 Θαλάττιός γ' ὦν μήτι χερσαῖος γενοῦ.
 Θεὸς λαλούμενός τε κακλήτος πάρα.
 Θεοῦ δ' ὄνειδος τοὺς καχοὺς εὐδαιμονεῖν.
 Θεοῦ δὲ δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν βροτούς.
 Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥίπῃς πλέοις.
 Θεῷ μάχεσθαι δεινόν ἐστι καὶ τύχη.
 Θῆρ ποικίλος μὲν, θητέρα δ' οὐ ληπτέος.
 Θρασύς πρὸς ἔργον ἐστὶν ἐκ πολλοῦ καχός.
 Θυμοῦ γὰρ οὐδὲν ἄλλο γῆρας, πλὴν θανεῖν.
 Θύραζε Κᾶρες. οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια.
 Ἴδού γε καινὸς οὗτος Παλαίφατος.
 Ἵνα μὴ σε βάψω βάμμα Σαρδινιακόν.
 Κᾶθ' ὥσπερ αἱ τιτθαί γε, σιτίζεις κακῶς.
 Καὶ δὴ γένοιτ' ἂν παντὸς ἐκ ξύλου χίων.
 Καὶ μάντις ὦν ἄριστος ἐσφάλου ποτέ.
 Καὶ Πύθι' ἐστὶ ταῦτά σοι καὶ Δῆλια.
 Καινόν γε μηδὲν, μᾶλλον αὖ Φοινικικόν.
 Καιροῦ τυχὼν ὁ πτωχὸς ἰσχύει μέγα.
 Καχόν γε δῶρον ἰσὸν ἐστὶ ζημία.
 Καχὸν τὸ καλὸν μήτι τοῦ καιροῦ τυχόν.
 Καχὸς κακῷ γὰρ συντέτηκεν ἡδονῇ.
 Κακῷ βάδιζε μηδὲ τὴν αὐτὴν ὁδόν.
 Κακῷ σὺν ἀνδρὶ μὴ δ' ὅλως ὁδοιπόρει.
 Κάλλος γυναικὸς ἐστὶν ἀνθρώποις βέλος.
 Καλῶς παλεύειν οἶδε τὴν ἀλώπεκα.
 Καὶ διὰ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ῥίπτειν δέη.
 Καπνὸν γε φεύγων εἰς τὸ πῦρ περιέπεσεν.
 Κατόπιν ἐορτῆς ὑστεροῦντες ἤχομεν.
 Κάτοπτρον εἶδους χαλκὸς ἔστ', οἶνος δὲ νοῦ.
 Κλύζει θάλασσα πάντα τ' ἀνθρώπων κακά.
 Κρεῖττον βαδίζειν σοῦ Χαρινάδης ἔφυ.

Κώνωπος ἐλέφας Ἴνδός οὐκ ἀλεγίζεται.
 Κωφότερός ἐστιν, ἢ Τορωναῖος λιμὴν.
 Λαβὼν ἀπόδος ἀνθρώπε καὶ λήψῃ πάλιν.
 Λαγὼ βίον ζῆς ὁ πρὶν ἄτρομος λέων.
 Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.
 Λέγειν μὲν αἰσχρὸν, καὶ σιωπῆσαι βαρύν.
 Λεπτὴ τις ἐλπίς ἔστ' ἐφ' ἧς ὀχούμεθα.
 Λευκὸς Ἀφροδίτης εἰμὶ γὰρ περιστερός.
 Λευκῶν γὰρ οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ σκυτοτομεῖν.
 Λεωτρεφίδου λεπτότερα καὶ Θαυμαντίδος.
 Λίαν φιλῶν σεαυτὸν οὐχ ἔξεις φίλον.
 Λίθος κυλινδόμενός γε φύκος οὐ ποιεῖ.
 Λιμὴν ἀτυχίας ἐστὶν ἀνθρώποις τέχνη.
 Λιμῶ γὰρ οὐδὲν ἔστιν ἀντειπεῖν ἔπος.
 Λόγοις ἀμείβου τὸν λόγοις πείθοντά σε.
 Λόγος γὰρ ἐστὶ φάρμακον λύπης μόνον.
 Λόγους γὰρ Ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται.
 Λόγῳ μ' ἐπεισας φαρμάκῳ σοφωτάτῳ.
 Λυδοὶ πονηροὶ, δεῦτεροι δ' Αἰγύπτιοι,
 τρίτοι δὲ πάντων Κᾶρες ἐξωλέστατοι.
 Λυχνεῖον ἐκζητοῦμεν ἅπαντες λύχνον.
 Μαγάδι λαλήσω μικρὸν ἅμα σοὶ καὶ μέγα.
 Μαλέαδε κάμψας ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε.
 Μάντις γ' ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς.
 Μαρυανδυνῶν μέμνησο θρηνητηρίων.
 Μάταια τ' ἄλλα παρὰ Κρότωνα τ' ἄστεα.
 Μέλει γὰρ ἦσσαν, ἢ χελώναις τῶν μυτῶν.
 Μετὰ γὰρ νοσοῦντων καὶ τὸ μαίνεσθαι καλόν.
 Μετῆλθεν ἡ Ἀμαία τὴν Ἀζησίαν.
 Μὴ μοι ποτ' ἔλθῃς, ὅταν ἐγὼ πράττω καλῶς.
 Μὴ μνησικακῆσης, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.
 Μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἄψομαι μάχης.
 Μὴ σύντονον δίδωκε, μήτ' ἀνειμένην
 ἱαστὶ μοῦσαν, ἀλλὰ τὰν μέσαν νέων.
 Μὴ δ' αὖ ἀγροίκου ῥήτορος καταφρόνει.
 Μὴ μεῖζον ἔστω τοῦ νεῶς τὸ φορτίον. [τῆς?]
 Μὴ τοῦμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν φύλον σκόπει.

Μηδεις γένοιτο Μεγαράων σοφώτερος.
 Μηδὲν μέγ' εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς.
 Μία χελιδὼν οὐκ ἔαρ μόνῃ ποιεῖ.
 Μίδας γάρ ἐν κύβοισιν εὐβολώτατος.
 Μικρὰ δὲ πρόφασίς ἐστι τοῦ πράξει κακῶς.
 Μικροῖς μὲν αὐλίσκοις, φορβείας δ' ἄτερ.
 Μικρός γε μῆκος οὗτος, ἀλλ' ἅπας κακός.
 Μόνῃς ἐπ' αὐτῆς, ἀγκύρας σαλεύομεν.
 Μωμήσεται τις θᾶπτον, ἢ μιμήσεται.
 Μῶμος δὲ πάνθ' ὁρῶν ἑαυτὸν οὐχ ὀρᾷ.
 Νέμει πολίταις μητέρας Πολυκράτης.
 Ὁ βάσανος ἥθους ἐστὶν ἀνθρώπου χρόνος.
 Ὁ δεύτερος πλοῦς ἐστὶ δῆπου λεγόμενος,
 ἂν ἀποτύχῃ τις πνεύματος, κώπαισι πλεῖν.
 Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας.
 Ὁ λόγος ὁ τρώσας αὐτὸς ἔστ' ἰώμενος.
 Ὁ μὲν ἐξυφαίνειθ' ἱστὸς, ὁ δὲ διάζεται.
 Ὁ νοῦς γάρ ἐστι τῆς τραπέζης πλησίον.
 Ὁ νῦν μὲν οὐδεις, αὔριον δ' ὑπερμέγας.
 Ὁ πολλὰ κλέψας, ὀλίγα δοὺς ἐκφεύξεται.
 Ὁ σοφὸς ἐν αὐτῷ περιφέρει τὴν οὐσίαν.
 Ὁ τόπον ἀμείβων οὐκ ἀμείβει τὸν τρόπον.
 Ὁδοῦ παρούσης ἀτραπὸν ζητεῖν δοκεῖς.
 Ὁζῶμεν ἀνδρῶν αὐτόδαξ ὠργισμένων.
 Οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσὶν· οἱ δ' ὄντες κακοί.
 Οἱ μὲν πᾶρ' οὐδὲν εἰσιν, οἷς δ' οὐδὲν μέλει.
 Οἷαπερ ἁ δέσποινα, τοῖάδ' ἁ κύων.
 Οἷδ' τε Πυλαία ταῦτα, καὶ Τεττιγίας.
 Οἷκεῖς θάλασσαν, Γλαῦκε, τῆς πόας φαγών.
 Οἷκοι λέοντες, ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.
 Οἷκοι μένειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα.
 Οἷκοι τὰ Μιλήσεια. μὴ γὰρ ἐνθάδε.
 Οἷνου δὲ μὴ παρόντος οὐκ ἐστὶ Κύπρις.
 Οἷνου κατιόντος ἐπιπλέουσιν οἱ λόγοι.
 Οἷνω τὸν οἶνον, κραιπάλῃ τὴν κραιπάλην.
 Οἷος δεδιέναι πάντα, κᾶν τι μῦς φοφῇ.
 Οἷψ με δαίμων τέρατι συγκατείρεατο.

Ὅλοις χελιδῶν τις πρόσω σχοίνοις πάρει.
 Ὅν οὐδ' τρέφει Κῶς, οὐδ' ἂν Αἴγυπτος τρέφοι.
 Ὅναιό γ' ἄλσιν ἂν διασμηχθεῖς ποτε.
 Ὅνος βαδίζεις εἰς ἄχυρα τράγημα σόν.
 Ὅνος λύρας ἤκουσε, καὶ σάλπιγγος ὕς.
 Ὅπου τις ἀλγεῖ, κεῖσε καὶ τὴν χεῖρ' ἔχει.
 Ὅρᾳς τὸ Δῖον οὐ βέλος διέπτατο.
 Ὅργῃ φιλοῦντων μικρὸν ἰσχύει χρόνον.
 Ὅρκοις μὲν ἄνδρας, ἀστραγάλοις δὲ τὰ παιδιά.
 Ὅρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἀγνεύοι φαγών;
 Ὅς αὐτὸς αὐτὸν οὐκ ἔχει, Σάμον θέλει.
 Ὅστις ἐπὶ δεῖπνον ὀψὲ κληθεῖς ἔρχεται,
 ἧ χλωὸς ἐστ', ἧ οὐκ ἔδωκε συμβολάς.
 Ὅσφυν κατεαγῶς, ὥστε Μουσίας ὄνος.
 Ὅτ' ἀργύριον ἦ, πάντα θεῖ καλαινέται.
 Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῶ, τί δεῖ φίλων;
 Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει.
 Οὐδ' αὖτε δεινὸς εἰπεῖν, ἀλλὰ σιγᾶν ἀδύνατος.
 Οὐδ' οὐκ ἀδύνατος οἶκος εἰς τρέφειν κύνας δύο.
 Οὐδ' ἀμείψεται Κορινθίοισιν Ἴλιον.
 Οὐδ' αὖτε μία λόχμη τρέφοιτ' ἂν ἐριθάκους δύο.
 Οὐδ' αὖτε παῖς Ἀχιλλέως, ἀλλ' Ἀχιλλεὺς αὐτὸς εἶ.
 Οὐδ' αὖτε παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς.
 Οὐδ' αὖτε πρὸς γε παντὸς ἐστὶν ἀρτῦσαι καλῶς.
 Οὐδ' αὖτε ῥαδίως γὰρ ἔστ' ἀληθεύων Κίλιξ.
 Οὐδ' αὖτε στήσομαι λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος.
 Οὐδ' αὖτε τύπτεται δ' ὁ πρέσβυς, οὐδ' ὕβριζεται.
 Οὐδ' αὖτε φεισόμεσθα τῶνδε μᾶλλον, ἢ λύκων.
 Οὐδ' αὖτε αὐτὸς εὖρεν ὁδὸν ἂν Ἐξηχεσιδῆς.
 Οὐδ' αὖτε ἐν περιδείπνῳ ποτὲ σ' ἐπαινέσειαν ἄν.
 Οὐδ' αὖτε διθυραμβοποιὸς, ἦν ὕδωρ πῆχ.
 Οὐδ' αὖτε δυσώνης χρηστὸν ὀψωνεῖ χρέας.
 Οὐδ' αὖτε ἔθυσ' εὐεργέτη πλὴν Πυρρῆας.
 Οὐδ' αὖτε ἐραστής, ὅστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ.
 Οὐδ' αὖτε κομήτης, ὅστις οὐ ψηνίζεται.
 Οὐδ' αὖτε κρέως παρόντος ἐσθίει θύμον.
 Οὐδ' αὖτε γὰρ ἐσμεν, πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.

Οὐδὲν γλυκύτερόν ἐστιν, ἢ πάντ' εἰδέναι.
 Οὐδὲν γυρίνου βάραχου σοφώτερος.
 Οὐδὲν λείπεται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος.
 Οὐδὲν πέπονθας δεινόν, εἰ μὴ προσποιεῖ.
 Οὐδὲν σ' ὀνήσει βολβός, ἂν μὴ νεῦρ' ἔχῃς.
 Οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐστυχῶς ἀνὴρ.
 Οὐθ' ἡλιοῦται παντελῶς, οὔθ' ὕεται.
 Οὐκ ἂν γένοιτο χρηστὸς ἐκ κακοῦ πατρός.
 Οὐκ ἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἡλείφεο.
 Οὐκ ἂν πάθοι τάριχος, ὥνπερ ἄξιος.
 Οὐκ εἰμὶ τούτων. τῶν γὰρ ἡρώων ἐγὼ,
 κακοῦν ἐτοίμων μᾶλλον, ἢ εὐεργετεῖν.
 Οὐκ ἔστ' ἐμὸν τὸ πρᾶγμα, πολλὰ χαιρέτω.
 Οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο, πλὴν λόγος.
 Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ.
 Οὐκ ἦθος, ἀλλὰ τὴν τρίχ' ἀλλάττει λύκος.
 'Οψ' ἦλθες, ἀλλὰ γ' εἰς Κολωνὸν ἴεσο.
 Πάγαις ἀλώπηξ αὖθις οὐχ ἀλίσκεται.
 Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.
 Παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν.
 Πᾶν τοι γενόμενον κατθανεῖν ὀφείλεται.
 Παρὰ μὲν θάλασσαν περίπατος, παρὰ γῆν δ' ὁ πλοῦς.
 Πᾶς ἐστι δούλω δεσπότης μονοσύλλαβος.
 Πάσῃσι κορυδαλοῖς ἐνεῖναι χρή λόφον.
 Παταικίωνος συκοφαντικώτερος.
 Παγεῖα γαστήρ λεπτὸν οὐ τίχτει νόον. [παχεῖα?]
 Πεζῇ βαδίζω. νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.
 Πείθειν γὰρ οἶδε καὶ πέφυκε μὴ λέγων.
 Πεινῶντι κλέπτειν ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον.
 Πενία γάρ ἐστιν ἢ τρόπων διδάσκαλος.
 Πέπων ἐρινὸς παντελῶς ἀχρεῖος ὢν
 εἰς βρῶσιν, ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ;
 Περνῶντα τὸν χαραδριὸν μιμούμενος.
 Πίνουσ' ὁμίχλην τῆς πονηρίας κακοί.
 Ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς.
 Πόλεως ἀλούσης πάντες αὖ φροῦδοι θεοί.
 Πολιὰ χρόνου μήνυσις, οὐ φρονήσεως.

Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἐν μέγα.
 Πολλαῖσι πληγαῖς δρῦς τέλος δαμάζεται.
 Πολλοί σε μισήσουσιν, ἦν σαυτὸν φιλήσ.
 Πολλοὶ στρατηγοὶ Καρίαν ἀπώλεσαν.
 Πολλῶν ἱατρῶν εἴσοδος μ' ἀπώλεσεν.
 Πολλῶν ὁ λιμὸς γίνεται διδάσκαλος.
 Πολὺ χειρόν ἐστιν ἐρεθίσαι γραῦν, ἢ κύνα.
 Πολυπραγμοσύνης ἔνεχ' εἰς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί.
 Πρινὴ σε τοὺς ἰχθῦς ἐλεῖν, ἄλμην κυκᾶς.
 Προβάτων γὰρ οὐδὲν ὄφελος, ἦν ποιμὴν ἀπῆ.
 Προέλοιμι δοῦναι τῷ Τελεγόρᾳ μᾶλλον ἄν.
 Πρὸς κάππαριν ζῆς, δυνάμενος πρὸς ἀνθίαν.
 Πρὸς μάντιν οὐδεὶς εὐτυχὴς ἀπέρχεται.
 Πρότερον χελώνη παραδραμεῖται δασύποδα.
 Πρῶτον κολυμβᾶν, δεύτερον δὲ γράμματα.
 Πῦρ, καὶ θάλασσα, καὶ γυνή, κακὰ τρία.
 'Ρᾶσ' ἔστ' ἀγροίκου ῥήτορος καταφρονεῖν.
 'Ρόδον παρελθὼν μηκέτι ζῆται πάλιν.
 Σαίνεις δάκνουσα, καὶ κύων λήθαργος εἶ.
 Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος.
 Σαπρὸς τάριχος τὴν ὀρίγανον φιλεῖ.
 Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥσπερ 'Αστυδάμας, γύναι.
 Σαφέστερόν πως, κἄμαθέστερον φράσον.
 Σκύλλῃ περιέπεσον τὴν Χάρυβδιν ἐκφυγών.
 Σχώληξ παράσιτος τῶν ἐχόντων οὐσίαν.
 Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσία.
 Σπεῖρειν δὲ χειρὶ, μὴ δ' ὄλῳ τῷ θυλάκῳ.
 Σὺ δὲ τιμιοπώλης, ὡς 'Αχιλλεὺς οὐδὲ εἶε.
 Σὺ μ' ὅν ἀπαιτεῖς ἀντὶ τῆς κακῆς κυνός.
 Σῦχον μέτ' ἰχθύν, ὄσπριον μετὰ κρέα.
 Σὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελαῖ κωδύρεται.
 Συνῆλθον 'Ατταγᾶς τε καὶ Νουμηνίας.
 Σχεδὸν τοιοῦτον, ὅσον ἐκ Διονυσίων.
 Τὰ δ' οὐχ ὅπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς.
 Τὰ θύματ' οὐδὲν, πλὴν γένεια καὶ κέρας.
 Τὰ πράγμαθ' ὥσπερ Αἴσιμος κυλίνδεται.
 Τὰ πρῶτ' ἀρίστους παῖδας Αἴγιν' ἔτρεφε.

Τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην σκάφην λέγω.
 Τὰ χρήματ' Αἰσχύνου τε καὶ Θεαγένους.
 Τὰν χεῖρα ποτιφέροντα τὰν θεὰν καλῆν.
 Τὰργυρίον ἐστὶν αἷμα καὶ ψυχὴ βροτοῖς.
 Τάριχος ὀπτὸς εὐθύς, ἦν ἴδη τὸ πῦρ.
 Ταῦρος δράκοντ' ἔτικτε, καὶ ταῦρον δράκων.
 Τάχ' εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον.
 Τὰς κνημίδας τῷ κρατὶ, τῇ κνήμῃ κράνος.
 Τείχη σιδηρᾶ μᾶλλον εἶν' ἢ γῆϊνα.
 Τέκτων γὰρ ὦν ἔπραττες οὐ ξυλουργικά.
 Τετράδι γεννηθεῖς, ὡς ἔοικ' ἄλλοις πονῶ.
 Τέχνη τέχνην ἔστερξε, καὶ τύχη τύχην.
 Τῇ μὲν δίδωμι χειρὶ, τῇ δὲ λαμβάνω.
 Τηλοῦ φίλοι ναίοντες οὐκ εἰσὶ φίλοι.
 Τὴν δαῖτ' ὄνειον ὁ Σκύθης ἀκκίζεται.
 Τὴν χεῖρ' ὑπίσχει κἀποθνήσκων Ἀττικός.
 Τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίνεται.
 Τί γὰρ μακροῖς ἀδλοῖσιν ἀλλῆσαί μ' ἔδει;
 Τί δῆτα χεῖρες οὐκ ἂν ἐργασαίετο;
 Τί μεγάλα φροϊμιάζομαι μικρῶν πέρι;
 Τί οὐ γενήσῃ δὴ ποτ' Ἀρβέλας ἰών;
 Τί οὐκ ἀπήγξω, ἵνα Θύβησ' ἥρωσ γενή;
 Τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία;
 Τίς ἐστὶ δοῦλος τοῦ θανεῖν ἀφροντὶς ὦν;
 Τόδ' ἐξοπλίζει τοῦπος Ἀργείων λεών.
 Τόδ' ἐστὶ πολλῶ μείζον, ἢ Τροίαν ἐλεῖν.
 Τὸ κέρδος ἡδὺ, καὶ ἀπὸ ψευδῶν ἔη.
 Τὸ μὲν μ' ἔλειπε κῶμα, τὸ δ' ἐγκατελάμβανεν.
 Τὸ μὲν πάρεργον ἔργον ὡς ἡγούμεθα,
 τὸ δ' ἔργον ὡς πάρεργον ἐκπονούμεθα.
 Τὸ πρῶτον εἰς τοὺς παῖδας ἐζηλοῦτ' Ἀρης.
 Τὸ σκαῖον ὄμμα παραβαλὼν θύνου δίκην.
 Τὸ συγγενὲς γὰρ καὶ φθονεῖν ἐπίσταται.
 Τὸ τέλος αἶμ' ἀρχῇ εὐθύς οὐ καταφαίνεται.
 Τοιοῦτός ἐστιν οἷσπερ ἡδεται συνῶν.
 Τοῖς εὖ φρονοῦσι συμπαραστατεῖ τύχη.
 Τοιοῦτος ὦν οὐκ ἂν γ' ἔλοι πόλιν ποτέ.

Τοῖς Ἀττικοῖς κονισσάλοις νεωκορεῖ.
 Τοῖς εὐτυχοῦσι καὶ τρίμηνα παιδία.
 Τὸν αὐτὸν αἰνεῖν καὶ ψέγειν, ἀνδρὸς κακοῦ.
 Τὸν δ' ἐγγράφειν εἰς τοὺς Ἰαλέμους ἔδει.
 Τὸν δρῶντα ποῦ τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.
 Τὸν ἔβδομον βοῦν, ἡ σοφὴ παροιμία.
 Τὸν πλησίον τοι νουθετεῖν βραχὺς πόνος.
 Τὸν πόδα διώχεις, ἄρτι τὴν ὑπέραν ἀφείς.
 Τοῦ Πρωτέως πέφυκε ποικιλώτερος.
 Τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος ἐγκρατέστερος.
 Τοὺς εὐτυχοῦντας καὶ φρονεῖν νομίζομεν.
 Τοῦτί δ' ὅ,τ' ἐστ' οὐδ' ἂν ὁ Απόλλων μάθῃ.
 Τρεῖς εἰσὶν ἱκανοὶ πρωκτὸν ἐκμάξαι λιθοί,
 ἂν ὧσι τραχεῖς· ἂν δὲ λεῖτοι, τέσσαρες.
 Τῷ δ' αὖ πονοῦντι καὶ θεὸς ξυλλαμβάνει.
 Τῷ πρωτοπεῖρῳ παντελῶς συγγνωστέον.
 Τῶν εὐτυχοῦντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
 Ὑδρωπικοῦ ξηρότερόν ἐστιν οὐδεὲν.
 Ὑγίεια καὶ νοῦς ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύο.
 Ὑδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέχοις.
 Ὑπὲρ καπνοῦ πηδάλιον ἐκκρεμάμενον.
 Ὑπνος δὲ πεῖναν τὴν κακέσχατον δαμά.
 Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πάντα δουλοῦται ταχῶς.
 Φεύγειν ἀπάσας τὰς πάγας οὐ ῥάδιον.
 Φθόγης προφήτης, καλάμινα σκέλη φορῶν.
 Φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός.
 Φιλιππίδου λεπτότερον ἀποδείξει τάχα.
 Φίλου τρόπους γίνωσκε, μισήσῃς δὲ μή.
 Χαλεπὸν ζητοῦσά τοι σκυτοτραγεῖν κύων.
 Χάραν λαβὼν μέμνησο, καὶ δοὺς ἐπιλάθου. [χάριν?]
 Χεῖρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλος τὸν δάκτυλον.
 Χειροῖν μὲν ἀμφοῖν, οὐ μιᾷ, δωρούμενος. [χεροῖν?]
 Χῖτος παραστάς Κῶν οὐκ ἔῃ λέγειν.
 Χρεῖα διδάσχει, καὶ ἄμουςος ἤ, σοφόν.
 Χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων τὰ δεῖν ὀρᾶν.
 Χρυσοῦ λαλοῦντος πᾶς ἀπραχτεῖτω λόγος.
 Χωλῷ παροικῶν καὶ ἐνὶ, σκάζειν μάθοις.

Χυδαιότερος ὀχλαγωγίας πυλαϊκῆς.
 Χωρὶς τὰ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὀρίσματα.
 Χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὰ καίρια.
 Ψυχῆς νοσοῦσης εἰσὶν ἱατροὶ λόγοι.
 Ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σὲ μέχρι μυρρίνου.
 Ὡ πλέον Ἰλαος αἰμύλης ἀλώπεκος.
 Ὡδὶνα τίκτει νύξ κυβερνήτη σοφῇ.
 Ὡδιν ὄρος, κᾶπειτα μῦν ἀπέκτεχεν.
 Ὡνὴν τιθεῖς καὶ πρᾶσιν, ὥς Φοῖνιξ ἀνὴρ.
 Ὡρουσεν ἵππος ἐκ βραδυσκελῶν ὄνων.
 Ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντά σοι φέρω.
 Ὡς ἀγαθὸν ἔστ' ἐπωνυμίας πολλὰς φέρειν.
 Ὡς ἔστι μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ πόδα.
 Ὡς εὐκόλως πίπτουσιν αἱ λαμπραὶ τύχαι.
 Ὡς ἡδὺ τὰν θάλασσαν ἀπὸ τᾶς γᾶς ὄρᾱν.
 Ὡς ἡδὺ τοῖς σοφοῖσι μεμνησθαι πόνων.
 Ὡς ἡδὺ τοι σωθέντα μεμνησθαι πόνων.
 Ὡς μήτε κροῦσαι μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βαλεῖν.
 Ὡς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος.
 Ὡσπερ τὰ σῦκα τοῖσιν ὀφθαλμοῖς ἔφυ.
 Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα. Ναύσων Ναυκράτει.
 Ἀγαμεμνόνεια φρέατα. Βοῦς ἐπὶ ζυγόν.
 Ἀγαμεμνόνειον δαῖτα. Βέλος Ἀχαϊκόν.
 Ἀγορὰ Λύκειος. Καλλίας πτερορῥυεῖ.
 Ἀγορᾶς ἄγαλμα. Θατέρῳ παραβλέπειν.
 Ἀγούσι καὶ φέρουσι. Βοιώτειον οὖς.
 Ἀδεὲς δέος δέδοικας. Ἀργεῖους ὄρᾱς.
 Ἀδύνατα θηρᾶς. Εἰς ἀνὴρ οὐδεις ἀνὴρ.
 Αἰεὶ τὰ Θετταλῶν ἄπιστα. Μυσπολεῖν.
 Αἰεὶ τις ἐν Κύδωνος. Ἐν σχύτεσιν ὁ νοῦς.
 Αἰγυπτιάζεις. Δοῦλος ὦν κόμην τρέφεις.
 Αἰγύπτιος πλινθοφόρος. Ἄνθρωπος θαλῆς.
 Αἰδῶς ἐν ὀφθαλμοῖσι. Βάττου σίλφιον.
 Αἰνιγμα Βοιώτειον. Αὖτη κυρία.
 Αἶψή τὴν μάχαιραν. Πάντα μὴ βούλου κρατεῖν.
 Αἰροῦντες ἡρήμεσθα. Φωκέων ἀρά.
 Αἰσχροὺς σιωπᾶν. Ἐν παρενθήκης λόγῳ.

Ἄκαπνα θύει. Κοσκίνῳ μαντεύεται.
 Ἀκάτιον αἵρου. Κύαθον αἰτήσεις τάχα.
 Ἀκονιτὶ νικᾷς. Καὶ πρὶν ἐσφάχθαι δέερες.
 Ἀκόλῳ τὰ χεῖλη βῦσον, οὐ σύκῳ. Μύτης.
 Ἀκων μὲν ὁ Ζεὺς οἶδε. Συρβηνῆς χορὸς.
 Ἀλεκτρυόνειος κοιλία. Δῆγμ' ἄσπιδος.
 Ἀλλᾶσιν ὕει. Τοῖς κακοῖσι τρεῖς κακὰ.
 Ἄλλος βίος γ' ἄλλη δίαίτα. Τρυγόβιοι.
 Ἀλλοτρίαν ἄρουραν. Εἴτ' ἐξηγρόμην.
 Ἀλλότρια βάλλεις. Βάτραχος Σερίφιος.
 Ἀλῶν μέδιμνος. Χλαῖναν ἐν θέρει τρίβεις.
 Ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον. Ῥαχίας λαλίστερος.
 Ἀμαξα τὸν βοῦν ἐκφέρει. Χύτραν τρέφεις.
 Ἀμαξιαῖα. Δαφνίνη βακτηρία.
 Ἄμμες ποτ' ἦμες. Ἀπίδων πανδαισία.
 Ἀμυστὶ πίνειν. Μὴ κακούργει Μουσικήν.
 Ἀμφαξογεῖν. Αὐτός τε καὶ τὰ παιδία.
 Ἀναπαριάζειν. Ἡπατος. Γυπὸς σκιά.
 Ἀνέμους γεωργεῖς. Μωρὰ γὰρ μωρὸς λέγει.
 Ἀνὴρ φλοιώδης. Κλιμακίζων τοὺς νόμους.
 Ἀνθρωπος ἀβασάνιστος. Οὐράνιον δσον.
 Ἄνους ὁ μακρὸς. Ἴσα πόλεμος οὐ ποιεῖ.
 Ἀπαγ' εἰς Μακαρίαν ἐκποδών. Πυγὴ Κρόνου.
 Ἀπαξ ἀλώπηξ εἰς πάγην. Ὑπόξυλος.
 Ἄπας ἐχῖνος τραχὺς. Αὐτολήχυθοι.
 Ἀποδιοπομπεῖν. Οὐδ' ἐλείφθη πυρφόρος.
 Ἀρεοπαγίτης. Συμφορὰ Συβαριτική.
 Ἄρης τύραννος. Χρυσίον Κολοφώνιον.
 Ἀρχῆς κακῆς τέλος κακόν. Περὶ τὰς θύρας.
 Ἀσκαρδαμυκτί. Σχινότρωξ. Καλλιπιδῆς.
 Αὐλησις Ἀγαθώνειος. Ἀγαθῶν ἀγαθίδες.
 Αὐταῖς ἀμάλλαις. Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι.
 Αὐτοῖς ἀρέσκει. Δαιδάλει' ἀγάλματα.
 Βάλλειν ἀρότρω. Βοῖ λαγῶν κυνηγετεῖν.
 Βαρότερον Αἴτνας. Τὴν ἐμὴν κάμνεις νόσον.
 Βῆξ ἀντὶ πορδῆς. Δευτέρων ἀμεινόνων.
 Βίος λαγωῦ. Ταντάλου κῆπον τρυγᾷς.

Βίου παλαισταί. Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ.
 Βομβυλίας ἄνθρωπος. Ἀργεῖα φορὰ.
 Βορβοροτάραξις. Ἐξεχ' ὦ φίλ' ἦλιε.
 Βόσκουσι φυγάδας ἐλπίδες. Νιόβη πάθη.
 Βουνᾶς δικάζει. Μὴ λόγους ἄντ' ἀλφίτων.
 Βοῦς ἑβδομος. Λάλει δέ, καὶ μὴ θίγγανε.
 Βοῦς εἰς ἄμητον. Ψηλαφᾶν ἐν τῷ σκότῳ.
 Γαλῇ χροκωτόν. Ἀφθονοὶ Μουσῶν θύραι.
 Γάλλους τί τέμνεις; Κανθάρου σοφώτερος.
 Γείτων Μυκόνιος. Μὴ πρὸς ἐμὲ τὰ ποικίλα.
 Γέλως Μεγαρικός. Οὐ ποτ' ἔσχεν ἡ θύρα.
 Γέραιρε σαυτόν. Τυρίον Ξενοκράτους.
 Γερόντιον στυπεῖον. Οἰδίποδος ἀρά.
 Γλαῦχ' εἰς Ἀθήνας. Ἐξ ἑνὸς τὰ πάνθ' ὄρας.
 Γλυκὺ μέλι καὶ πνίξ. Ἀντὶ πέρκης σκορπίον.
 Γραμμὴν ἐπ' ἄκραν ἤκομεν. Καλὸς πίθων.
 Γυμνότερος ὑπέρου. Βοῦς ἐν αὐλίῳ κάθη.
 Γυναικὸς ὄλεθρος. Γυμνότερος Ἰαλέμου.
 Δεινότερα πάσχει Σαμβίκου. Πλήρης πίθος.
 Δεῖται σελίνων. Μικρὸν ὀβόλου τίμιον.
 Δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία. Σφενδάμνινος.
 Δερῷ σὲ θύλακον κλοπῆς. Εἰς ὀλβίαν.
 Δις παῖδες οἱ γέροντες. Ὑπὲρ ὄνου σικιᾶς.
 Δραχμῆς χάλαζα. Κανθάρου μελάντερος.
 Ἐγνώκε δὴ θῆρ θῆρα. Πεττὸν ἀνατίθου.
 Εἰς αὖριον σπουδαῖα. Βαθυκλέους κύλιξ.
 Εἰς οὖς λέγειν. Ζήνωνος ἐγκρατέστερος.
 Εἰς τὴν σελήνην Ἀχεσιλάου. Λάξ πατεῖν.
 Ἐκ γεύματος γνοίης ἄν. Ἀθύρωτον στόμα.
 Ἐκ τῆς φαρέτρης ἡμέρα. Τὰ Καννάκου.
 Ἐκ τῶν ὀνύχων λέοντα. Κουρήτων στόμα.
 Ἐλέφαντος οὐδὲν διαφέρεις. Δούλων πόλις.
 Ἐλκεῖν σκαπέρδαν. Ἐκ τριχὸς κρεμάμεθα.
 Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον. Ὀρνίθων γάλα.
 Ἐν πυρὶ βέβηκας. Μορμολύττειν ἀσπίῳ.
 Ἐνθ' οἱ πόδες φέρωσιν. Εἰς ὕδωρ γράφειν.
 Ἐξω βέλους κάθησο. Ταντάλου λίθος.

Ἐπακτὸς ὄρκος. Ἀρπαγὴ τὰ Κιννάρου.
 Ἐπιμενίδειον δέρμα. Γῇ κρύψας ἔχεις.
 Ἐρασινάδου στρατηγία. Ῥῆσις Σκυθῶν.
 Ἐρεβίνθιος Διόνυσος. Ἀνεμώνη ῥόδον.
 Ἐρετριέων Ῥῶ. Κύπριδος κεστὸν φέρεις.
 Ἐρμῆς ἐπεισελήλυθεν. Φάνου θύρα.
 Εὐδοντι δ' αἶρει κύρτος. Ἀξίον τριχός.
 Εὐρημα Παλαμήδειον. Ἀπὸ γλώττης φίλος.
 Εὐριπος. Ὑδωρ βατράχῳ, γαλῇ στέαρ.
 Ἡ αἶξ τὸ κιννάμωμον. Ἄννος κρίβανον.
 Θάλασσαν ἀντλεῖς. Ἐγχεῶτις ἡμέρα.
 Θεαγένους Ἐκάτειον. Ἐπὶ φακῇ μύρον.
 Θήλεια τέττιξ. Τὴν πόλιν ποιεῖς ἀγρόν.
 Θρασύβουλος ἀχράδ' ἥσθιέν. Μενετοὶ θεοί.
 Ἰαλέμου ψυχρότερος. Ἰππάρχων πίναξ.
 Ἰμὰς κύνειος. Ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.
 Ἴππος χελώνην. Θεῖον ἐξαιροῦ λόγον.
 Κάθαμμα λύειν. Ἐγγέλεις θηρώμενοι.
 Κακῶν θάλασσα. Τράγον ἀμέλγειν. Παρὰ μέλος.
 Κατὰ μυδὸς ὄλεθρον. Ἀπὸ δις ἑπτὰ κυμάτων.
 Κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ. Τὴν χαράδραν Οἰνόη.
 Κατὰ πῆχυν ἐπιδίδωσι. Τὸν Βάβυος χορόν.
 Κέλμις σίδηρον. Ἀντὶ σώματος σκιά.
 Κέπφος. Φαλακρὸς Μυκόνιος. Σχισμαγαεῖν.
 Κίγκλοι. Καθεύδεις ἄλας ἄγων. Ὀνοῦ πόκους.
 Κιλίκιος ὄλεθρος. Ὡσπερ ἐν Φειδειτίοις.
 Κόθορνος. Ἐξω τῶν ἐλαιῶν ἐκφέρη.
 Κολοῖδς Αἰσώπειος. Ἐσχατ' ἐσχάτων.
 Κορινθιάζειν. Τὸ μέγεθος χολοσσιχός.
 Κόραξ ὀδρεῦει. Πάνθ' ὑπὸ Μύκονον μίαν.
 Κράδης ῥαγείσης. Οὐδὲν ἐξ ἀγροῦ λέγεις.
 Κρεῖττων ἐπεισελήλυθεν. Τὰ Ναννάκου.
 Κρῆναι λαλοῦσιν ἀργύρου. Σοροδαίμονες.
 Κριὸς τροφεῖ ἀπέδωκε. Μοῦσα Δωρικὴ.
 Κροκίδας ἀφαιρεῖν. Ζῆν χαραδριοῦ βίον.
 Κρόκης λαβέσθαι. Ποικιλώτερος ταῶ.
 Κύνειον ἄσμα. Τῷ θρίῳ τὴν ἔγχελυν.

Κυμινοκίμβιξ. Βοῦς ἐπὶ γλώσσης ἔβα.
 Κυμινοπρίστης. Λιμοκίμβιξ. Πῆχυς εἰς.
 Κῶων πάρ' ἐντέροισιν. Αὐλητοῦ βίος.
 Κώνωπ' ἐλέφαντι συγκρίνεις. Διπλοῦς ἀνὴρ.
 Κώπην ἐλαύνειν δεῖ μαθόντα. Βόχχορις.
 Κωφὸν πρόσωπον. Ἡ κύων ἐν τῇ φάτνῃ.
 Λαγῶς καθεύδων. Δείκνυται τῷ δακτύλῳ.
 Λάρος. Κόροιβος. Μαμμάκουθος. Μελιτίδης.
 Λάρος κέχνηε. Φορμιώνειος στιβάς.
 Λειβηθρίων ἀμουσότερος. Ἄμμον μετρεῖν.
 Λευκὴν φυρῷ σοὶ μάζαν. Ἀπὸ θήρας λύκου.
 Λευκώλενον κερδῶ γαμεῖς. Κλεόκριτος.
 Λίβυσσ' ἀηδών. Μάντις ἐς Τροφωνίου.
 Λίθον κυλίνδεις. Ὀστράκου περιστροφή.
 Λύκος χορεύει πρὸ[ς] τὸ φρέαρ. Ἄλις δρυός.
 Μὴ παιδί τὴν μάχαιραν. Αἰγίς ἔρχεται.
 Μάστιξ κεραμικῇ. Τὴν λεοντὴν ἐνδύου.
 Μήτηρας μεταβλητότερος. Ἐν κηρίον.
 Μικρὸν κακὸν μέγ' ἀγαθόν. Ἑρμῶνος χάρις.
 Μισθῶν τραγωδοὺς Ἰλίους. Λέριοι κακοί.
 Μολυβδίνη μάχαιρα. Βέβληται βαλὼν.
 Μόνον κρατεῖν θέοντα. Λιμῷ Μηλίῳ.
 Μύξος. Λοκρῶν σύνθημα. Βουδόρφ νόμφ.
 Μῶς ἄρτι πίσεως γεύεται. Χρυσαῖ πέδαι.
 Μωροκακοήθης. Ἄλλ' ἔπου χώρας τρόποις.
 Ναικισσορεύεις. Χρυσόμαλλον προβάτιον.
 Νέα χελιδῶν. Τρυγόνος λαλίστερος.
 Νεκρὸν μυρίζειν. Πυρὶ δὲ πῦρ οὐ σβέννυται.
 Νικῶ ὁ κάρρων. Οἱ λύκοι κρείσσους κυνῶν. [νικῶ?]
 Νόμος Ζαλεύκου. Πῶς ὁμοῦ καὶ τῷ σκέλει.
 Νῦν ὁσπρίων ἄμητος. Ἀμελοῦς γωνία.
 Ξυρεῖς λέοντα. Κύνα δεδαρμένην δέρεις.
 Ὁ Διὸς Κόρινθος. Πολλὰ ποιεῖς ἐξ ἑνός.
 Ὁ νοῦς ἐν ἡμῖν θεός. Ἀνερρίφθω κύβος.
 Ὁ πίθος ἄπληστος. Σικελὸς ὁμφακίζεται.
 Ὁδοῦ πάρεργον. Μεταβολὴ πάντων γλυκύ.
 Οἴκοι γενοίμην. Ὡτα γαστήρ οὐκ ἔχει.

Οἴκοθεν ὁ μάρτυς. Οὐκ ἄνευ γε Θησέως.
 Ὅμνουσι Λάμπων χῆνα. Παιζόντων πόλις.
 Ὅνος ἐν μελίτταις. Οὐκ ἄνευ χρόνου φίλος.
 Ὅνος ἐν πιθήκοις. Πρὸς ἅλας ἡγορασμένος.
 Ὅνος πρὸς αὐλόν. Μικρὸς, ἡλίκος Μόλων.
 Ὅρθην βαδίζεις. Ἡ κορώνη Δαυλία.
 Ὅστοῦν ἔνεστι τῷ λόγῳ. Γοργὸν βλέπει.
 Οὐδ' ἐν σελίνοις ἐστί. Βοῦς Μολόττιος.
 Οὐ νυκτὶ πλώεις. Ὁ πόλεμος πάντων πατήρ.
 Οὐδ' ὄναρ. Ὁ δασύπους τὸν περὶ κρεῶν τρέχει.
 Οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κῶος. Αἰγύπτου γάμος.
 Οὐκ ἐπὶ Χαριζένης τάδ' ἐστ'. Αἶας γελαῖ.
 Οὐκ ἔργον ἔδρας. Ἀποτράγημ' ἀλώπεκος.
 Οὐκ οἶδ' ὃ κρώζεις. Μὴ βάδιζ' ἄνευ ξύλου.
 Ὅχλεις μάτην με κῦμ' ὅπως. Ἐχεις γαλῆν.
 Παῖς πατρὶ λύπη. Πρᾶγμ' ἀναγκαῖον, καχόν.
 Παρεύσεις Θράκεια. Λέσβιος πρύλις. [Θρακία?]
 Πάρνου σκάφος. Κρότωνος ὑγιέστερος.
 Πάσητος ἡμιώβολος. Σχύτη βλέπει.
 Πηλῶ καθαίρεις πηλόν. Ὑς Βοιωτία.
 Πλευσειας εἰς Τροιζῆνα. Πέμματ' Ἀττικά.
 Πλὴν εἴ τις ὄρνις οἶδεν ἡμᾶς. Ἐν πρὸς ἔν.
 Πόλεμος ἄδακρυς. Ἡ τρίς ξε, ἡ τρίς κύβοι.
 Πόβρω Διὸς τε καὶ κεραυνοῦ. Μηδὲ γρῦ.
 Πότος Λυκεῖος. Ἀχεσίας ἰάσατο.
 Πρὶν ἢ πτίσαι τᾶλευρα. Τὸν φαλλὸν θεῶ.
 Προβάτειον ἦθος. Ἀρχάδας μιμούμενος.
 Πρὸς Κώρυκον γυμνάζομαι. Λύκος γανών.
 Προσεγκαλοῦσ' οἱ φῶρες. Αἰγῶν ὀνόματα.
 Προσέληνος Ἀρχάς. Ἀκρότητα κύμβαλα.
 Πτωχότερος Ἴρου. Πρὸς δύω δ' οὐδ' Ἡρακλῆς.
 Πυγὴ γυναικός. Ὁ διὰ φρατόρων κύων.
 Πώγωνα τίλλειν. Ἐπὶ θύρα τὴν ὕδριαν.
 Σαλαμινία ναῦς. Πάντα κοινὰ τῶν φίλων.
 Σάμιος κομήτης. Τενέδιος συνήγορος.
 Σικελὸς θάλασσαν. Εἰς κυνὸς πυγὴν δρα.
 Σχυθιστὶ πίνει. Γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεται.

Σπανιώτερος Φοίνικος. Ἐκ στόματος λύκου.
 Σπάρτης ἐλευθερώτερος. Γλαύκου τέχνη.
 Σπείρει κύμινον. Σχῆμα, καὶ τριώβολον.
 Σπεύδοντ' ὀτρύνεις. Ἡ γαλῇ Ταρτησοῖα.
 Συβαριτικὴ τράπεζα. Περδίκου σκέλος.
 Σύμβουλος ἱερὸν χρῆμα. Μάρτυς οἴκοθεν.
 Συρακοσοῖα τράπεζα. Δοῖδουξ αὐξάνει.
 Τὰ καλὰ χαλεπά. Τῆς Ἀμαλθείας κέρας.
 Τᾶν πορφυρᾶν λιχνότερα. Κραυγάζεις Ὑλαν.
 Τὰς ἐκ φαρέτρας ψηφίδας. Κύρβεις κακῶν.
 Ταχεῖα πειθῶ τῶν κακῶν. Δι' ἄρματος.
 Τελχίν. Βίον ζῇ πνεύμονος θαλαττίου.
 Τεμεσαῖος ἥρωσ. Οὗτος ἄλλος Ἡρακλῆς.
 Τήνελλα καλλίνικος. Οὐ δ' οὕτω κακῶς.
 Τῆς μητρὸς, ὥσπερ αἶξ, καλῇ. θανάτους ὄνου.
 Τί πρὸς τὸν Ἑρμῆν; Ὀνος ἄγων μυστήρια.
 Τί πρῶτον, ἢ τί ὕστατον; Βολίτου δίκη.
 Τί σοι Ἀπόλλων χειθαρίκ'; Ἀργου λόφος.
 Τίλλειν φαλακρόν. Ἀετὸς φεύγων λύκον.
 Τὸ γρῦ Δίωνος. Τὸν ξύοντ' ἀντιξύειν.
 Τὸ θερμὸν ὀβελοῦ. Τ' ἀλλότριον ἀμᾶς-θέρος.
 Τὸ θετταλὸν σόφισμα. Πελλήνης χιτῶν.
 Τὸ σχᾶμα, καὶ τὸ βᾶμα. Μελλονικιᾶν.
 Τὸ Φρυγίχου πάλαισμα. Σαρδῶος γέλως.
 Τραγικὸς πίθηκος. Εὐγενέστερος Κόδρου.
 Τραγωδικὸν βλέπουσι. Θεὸς ἀνενδεής.
 Τρικέφαλος Ἑρμῆς. Τοῦ πατρὸς τὸ παιδίον.
 Τρίψαι πρόσωπον. Ὁμόσε χωρεῖν τῷ χρόνῳ.
 Ὑγρὰ δίαίτα. Παρδαλὴν ἐνημμένος.
 Ὑδωρ μένει. Πρὸ τῆς βοῆς σπεύδων λύκος.
 Ὑπερβερεταῖος. Αὖθις αὖ Πυθῶδ' ὁδός.
 Ὑποσχέσεις Χάρητος. Ὑς ἐκώμασεν.
 Ὑς τὴν Ἀθηναῖν. Ἡ χάρις χάριν φέρει.
 Φορμορραφούμεθ'. Εὐλαβεῖσθε τὸν κύνα.
 Φύλαττε τὸν θώρακα. Τιτᾶνας καλεῖς.
 Φρὺξ μηδὲν ἤττον Σπινθάρου. Βοῦς ἐν πόλει.
 Φώκειος ἔρανος. Ἡ χαρώνειος θύρα.

Χείρωνος ἔλκος. Κίνδυνος πρώρας σελῆς.
 Χελιδόνων μουσεῖα. Θύουσι' Ἑστία.
 Χιαστί τίλλειν. Τὸν περὶ ψυχῆς τρέχειν.
 Χορὸν δίδωμι. Μέγα τί ἐσθλὸς ἄγγελος.
 Ψάφωνος ὄρνεις. Ἐγγιον κνήμης γόνυ.
 Ψευδόπυρα. Μύρμηξ ἢ κάμηλος. Ἴσον ἴσῳ.
 Ψύραθε τὰν Σπάρταν ἄγειν. Κέγχρον τρυπᾶς.
 Ὡθεῖν δικράνοις. Ἄλλ' ἰδὼν ἐπειθόμην.
 Ὡς ἀντὶ χορδῆς. Ἑσχιμαλίχθαι σε δεῖ.
 Ὡς ἐν κατόπτρῳ. Μέχρι τῶν ἀμφοτίδων.

ἀπὸ τροχαϊκῶν.

Ἄ δὲ χεῖρ τὰν χεῖρα νίξει. δὸς τι, καὶ τι λάμβανε.
 Αἰετὸν τίχτοντ' ἐγὼ σε κἀνθαρος μαιεύσομαι.
 Ἀλλὰ γ' ὥς ἤρως ἐν ἀσπίδι ξενίσαι σε βούλομαι.
 Ἀμφιδέξιος γὰρ ἀνὴρ εἰμὶ, κ' οὐχ ἁμαρτάνω.
 Ἀνδρὶ Λυδῷ πράγματ' οὐκ ἦν. ὁ δ' ἀπιὼν ἐπρίατο.
 Ἀπαλὰ θερμολουσίαισιν, ἀβρὰ μαλθακευναίαις.
 Ἀπονέμου μοι τῆς ἀμάξης. τῶν δ' ὄνων οὐ μοι μέλει.
 Ἀρτιώτατος, ὥσπερ ἐν τοῖς ὀργάνοισιν ἡ μαγὰς.
 Ἀσφαλὴς γὰρ ἐστ' ἀμείνων, ἢ ταχύς στρατηλάτης.
 Ἀξιώτερον ταρίχους. Βοῦς ποτ' ἐν βοτάνῃ μένε.
 Βάσκανος καὶ δυσμενὴς ὀφθαλμός ἐστι γειτόνων.
 Βίος ἔδ' ἰχθύων· ὁ μείων ἐστι μεῖζονος τροφή.
 Βορβόρῳ πηγὴν μαιίνων οὐποθ' εὐρήσεις ποτόν.
 Γαυριῶν, ὥς εἰ καθεῖλε τὴν ἐν Ἀργεὶ ἀσπίδα.
 Διὰ μέσου καὶ λιμὸς ἐκρεῖ· καὶ μάλιστ' ἀπόλλυται.
 Δοῦλε δεσποτῶν ἄκουε καὶ δίκαια κᾶδικα.
 Εἶθε φαύλως, ὥσπερ εὔρες, ἐκβάλῃς τὴν ἔνθεσιν.
 Ἐς κυνὸς πυγὴν ὀρᾶσθαι, καὶ τριῶν ἀλωπέκων.
 Ἔστι τῶν ἐν τῷ μετώπῳ νοῦν ἔχειν εἰωθότων.
 Ἐσχατος Κροτωνιατᾶν πρᾶτος ἄλλας Ἑλλάδος.
 Εὐτελὲς γὰρ δεῖπνον οὐδὲν ἐμποιεῖ παροινίαν.
 Ἡ λεοντῇ μὴ ὀφίηται, σὺ δὲ πρόσραπτ' ἀλωπεκῇν.
 Ἡ φρονεῖν ἔλασσον, ἢ μεῖζον δύνασθαι σ' ἔπρεπε.
 Ἦν δὲ καμὲ ζωπυρήσης, τὴν ἐμὴν ὕν λύσομαι.
 Ἦν τύχης δικάζων, κρίνε τὴν Πριηνίην δίκην.
 Θάττον ἂν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν ἀμάρτοι τοῦ ξύλου.

Θάττον ἢ παρ' Ἡρακλείτῳ περίνεω τόκος τρέχει.
 Καὶ κρόκη λέων δεθείς ἄνω κάτω περισύρεται.
 Κέρδος αἰσχύνῃς ἄμεινον. ἔλκε μοιχὸν ἐς μυχόν.
 Μῆγε μείζον προσκείτο τοῦπίσαγμα θυλάκῳ.
 Μῆ δ' ἀμύλη τὼς καλῶς ἄκανθα, μῆδ' αὖ πλαδδίη.
 Μῆ σ' ἐλαιῶν ἐκτὸς ἀρπάσας ὁ θυμὸς ἐκφέρει.
 Μῆ ποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα, μῆδὲ γείτονος κύνα.
 Μῆτε παῖδα, μῆ γυναῖκα, μῆ λάλον κωπηλάτην.
 Μῆτε Λυδῶν καρύκας γε, μῆτε μαστίγων ψόφους.
 Μουσικὴν ἔρως διδάσκει, καὶ ἄμουσος ἦ τὸ πρὶν.
 Νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν, ταῦτα νεῦρα τᾶν φρενῶν.
 Νυκτὶ φωνάν, νυκτὶ βουλάν, νυκτὶ τὰν νίκαν δίδου.
 Ὅ φθάνος δίκαιός ἐστι, τὸν φθονοῦντα γὰρ δάκνει.
 Οἶδα πολλάκις κολάσας χᾶτέρους σοῦ μείζοντας.
 Οἶσι πιστὸν μᾶλλον οὐδὲν, ἢ λύκῳ κεχηνότι.
 Ὅστις ἔργον οὐδὲν εἶχεν, Ἀρμένην ἐτείχισεν.
 Οὐ μ' ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι, τοῦτ' ὄφλων ἀπέρχομαι.
 Οὔτε σὺν πανωλέθροισιν, οὔτ' ἄνευ πανωλέθρων.
 Οὐ φιλόανθρωπός τις εἶ. ἔχεις νόσον, χαίρεις διδοῦς.
 Οὐδ' ἄνευ ἁλῶν μεδίμνου, οὐδ' ἄνευ χρόνου φίλος.
 Οὐκ ἐγὼ μούνα κοιτουρίς, ἐντὶ κ' ἄλλαι ἀλώπεκες.
 Ὅ ἐγὼ σ' [ἐ]δίδαξα πέττειν τέτταρ' εἰς τὴν χοίρικα.
 Οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς ἀλίσκεαι.
 Πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων τε καὶ πὸ κιναβευμάτων.
 Πολλάκις τοι πόλλ' ἀπ' ἐχθρῶν μανθάνουσιν οἱ σοφοί.
 Πρὸς στάθμῃ πέτρον τίθεσθαι, μή τι πρὸς πέτρῳ στάθμην.
 Πυρρίχαν ἄρ' ἅ κάμηλος ἔμαθε τὰν Κινησίου.
 Τῇ ἀγρυζία δέδενται ἄνδρες οἱ νικῶμενοι.
 Τῇ πέτρα δὸς τὸ σκέλος σὺν, καὶ πεσοῦνται τ' ὥρνεα.
 Τοὺς γέροντας παῖς διδάσχεις, καὶ πρὸ τῆς γενειάδος.
 Τοῦτο δὴ τὸ σιμὸν ἐξάμπρευ' ἄνευ κανθελίου.
 Τῷ παλαιῷ Λακρατίδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται.
 Τῷ πράσου φύλλῳ σ' ἐρώντων δεδεμένον βαλλάντιον.
 Τῶν γε διθυραμβοποιῶν νοῦν ἔχεις ἐλάττονα.
 Φρυξὲς ἀνὴρ πληγεὶς ἀμείνων, καὶ διακονέστερος.
 Χοιροπωλήσειν ἔοικας, ὦ Κορινθία γύναι.
 *Ὡδε μίσει, ὥς φιλήσων· ὥς δὲ μισήσων, φίλει.

Ὦν κέαρ πηλῷ σέσασται, καὶ δυσεκνίπτῳ τρυγί.
 Ὡ πόλις πόλις, εὐτυχεῖς γε μάλλον, ἢ καλῶς φρονεῖς.
 Ὡ[ι]περ οὐκ ἐχρήσατ' ἂν τις οὐδ' ἐς ὀδυθύμια.
 Ὡς ἄνω τὴν μασχάλην αἶρωμεν ἐμπεπωχότες.
 Ὡς ἐγὼ πολλῶν ἀκούσας οἶδα τὸν ψόφον θρίων.
 Ὡσπερ αἱ ποῖμναι, ξένοις θύραν ἔχει τετριμμένην.
 Ὡστε καὶ σε τὰς χελώνας μακαριεῖν τοῦ δέρματος.
 Ἀγρίου βέβρωκας. Ἀγαθὰ πάντα Κιλικίων ἔφη.
 Ἀγρὸς ἡ πόλις. Πόλις δὲ Κέσχος οὐκ ἔχουσα νοῦν.
 Ἀλλὰ μὴ ὥρας ἔκοιτο. Μὴ λόγους ἀντ' ἀλφίτων.
 Ἄλλο μὲν ποίικιλλε. Τοῖς νεκροῖσι συγχρωτίζεο.
 Ἀ[ν]δριάντα γαργαλίζεις. Πηνικίζειν μοι δοκεῖς.
 Ἀντὶ Δήλου τὴν Καλαυρίαν. Ὀρίανον βλέπει.
 Ἀξία τοῦ βρώματος κύων. Θύρας ἀμαρτάνει.
 Ἀρπαγαὶ Κοτυττίοισι. Τῆς Παλαιτύρου κακά.
 Ἀττικὸς πάροιχος. Ἄστροις τὴν ὁδὸν τεκμαίρομεν.
 Αὐτὸν οὐ τρέφων κύνας τρέφεις. Γέλως συγχρούσιος.
 Ἄχρι χεῖλους. Κυζικηνὸν βάμμα. Μνήμων συμπότης.
 Βατταρίζειν. Μάλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδύς, ἡδομαι.
 Βιβλιαίγισθος. Λάλον τι καὶ πυριβράγες ψοφεῖς.
 Γλαῦκα Λαυριωτικὴν. Γενναῖος ἐκ βαλλαντίου.
 Γλαῦκος ἄλλος ἱππόβρωτος. Εἰς θεός, πολλοὶ φίλοι.
 Γλωσσογάστρω. Οὐ τι ῥαδίως ἀληθεύει Κίλιξ.
 Γραῦς χορεύει. Λυδίῳ νόμῳ. Κακῶν πανήγυρις.
 Γυμνὸς ὥς ἐκ μητρὸς εἶ. Ἄκουε τὰπὸ καρδίας.
 Δαιδάλου μάχαιρα. Νουθετῶν ἐμ' αὐτὸς αἰπόλει.
 Δακρύει Μεγαρεὺς. Λακωνικὰς σελήνας μοι λέγεις.
 Εἰς Ἀφάννας. Ἀγρία μέλιττα. Θησαυρὸς κακῶν.
 Ἐμπολὴ Φοίνισσα. Βέμβικος δίκην. Γῆ Κυρνία.
 Ἐντὸς ἐβδόμης. Νυνὶ γένοιτο σωθῆναι μόνον.
 Ἐρρέτω φίλος σὺν ἐχθρῷ. Μέχρι τῆς κορωνίδος.
 Ἐσχάτος Μυσῶν. Καταξανουσί σ' εἰς φοινικίδα.
 Εὐθὺ Πελλήνης πέτεσθαι διανοεῖ. Μυωξία.
 Εὐνοῶν σφάκτης. Τί φάτταν ἀντὶ τῆς περιστερᾶς;
 Εὐρεν ἅ λοπὰς τὸ πῶμα. Πρὸς ἅλας ἡγορασμένοι.
 Ἠλίῳ τὸ φῶς δανερίζεις. Ἀμφορῆς νενασμένοι.
 Ἠμένῃ πελειάς. Οὐ δάκνουσιν οἱ τεθνηκότες.

Ἡράκλεια λουτρά. Δελφικὸν ξίφος. Κάπνου σχιά.
 Ἡράκλειον ἄμμα. Δι' ὄνυχος δίαίτα. γαστέρες.
 Θεὸς ἀναΐδει. Ἐχδέχεσθαι σφαῖραν. Ὀρφικὸς βίος.
 Θετταλὸν νόμισμα. Πηλὸς αἵματι πεφυρμένος.
 Θύλακοι. Σιμωνίδου μέλος. Παρεξηυλημένοι.
 Ἴμβριος καὶ Λήμνιος. Σὸν πηλὸν, ὥσπερ ἄτταγᾶς.
 Ἰσθμιάζειν. Ζωπύρου τάλαντα. Κυζίκου στατήρ.
 Κανθάρου σχιά. Σὺ δ' ἄδεις ὥσπερ εἰς Δῆλον πλέων.
 Καρκίνος λαγών. Ὁ Θραξ ὄρκι' οὐκ ἐπίσταται.
 Κέφρος ὠδίνει. Λεβηρίς. Ἄμμα Κασσιωτικόν.
 Κέσκον οἶκειν. Ματτυάζειν. Συστομώτερος σκάφης.
 Κοινὸς Ἑρμῆς. Ἀττικὸς πάροιχος. Ἀχροὶς ἰστίοις.
 Κρομμύ' ἐσθίουσι. Δαιδάλου πτερά. θῦμα Καρικόν.
 Κρωβύλου ζευγος. Κύκλωπος δῶρον. Ὀψοδαίδαλοι.
 Λάθε βιώσας. Τὸ παρὸν εὖ τίθει. Λάβραξ Μιλήσιος.
 Λάρος ἐν ἔλεσι. Παιπάλημα. Πιννοτήρης τοῦ χοροῦ.
 Λιμοδωριεῖς. Τὰ κοινὰ, πρὶν λαχεῖν, κατεσθίεις.
 Λίνδιοι θύουσιν. Ἄπταις λύχνον ἐν μεσημβρία.
 Λοκρικὸς βοῦς. Συκίνη μάχαιρα. Χειρὶ Λημνία.
 Μῆ μάχαιραν αἶρε θῆλυ. Ταντάλου τιμωρία.
 Μηδίκη τράπεζα. γιγγλύμου πολυστροφώτερος.
 Μῆλον Ἡρακλῆς. Ἄπαντα τοῖς σοφοῖσιν εὐκόλα.
 Μουσόμαντις. Ταῦτα πράσσω φάσκει ἀνὴρ οὐδὲν ποιῶν.
 Μυρρίναν. Κύνειος θάνατος. Κονδύλοισιν νουθετεῖν.
 Μυσικαρφί. γύργαθον φουᾶς. Ὁ τρώσας πείσεται.
 Νᾶνος ὦν ὑπείκε. Κλεισθένην ὀρώ. Λογέμποροι.
 Ναῦς παλαιὰ πόντον οὐ πλώσειε. Σάνδαλον Διός.
 Ναυτικώτερος Σάρωνος. Ἀρτέμων. Ζεῖ, καίτε πῦρ.
 Νῦν θεοὶ μάχαρες. Ἴωμεν εἰς Ἀθήνας. γάργαρα.
 Νοῦς ὀρά, καὶ νοῦς ἀκούει. Ξὺν δορί, ξὺν ἀσπίδι.
 Ὀμματ' Ἀτρεως. Κρονόληρος. Ἀξία κύων θρόνου.
 Οὐ θέλων τε καὶ θέλιον. Πρωμέρου κύνες. Πεύκης τρόπον.
 Οὐ σχολή δούλοισιν. Αἶρε πλῆκτρον ἀμυντήριον.
 Οὐκ ἐρήμας ἀν' τρυγῆσαις. Λευκὸς ὄρνις ἵπτατο.
 Παμφίλου νοσφισμός. Ὀστραχισμός. Ἀμυρις μαίνεται.
 Πάντ' ἀκούων μύλος. Ὁ Χῖος δεσπότην ὠνήσατο.
 Παρθένος τὰ πρῶτα. Καλὸς ἐν θύρα. Ραμνούσιος.

Πλακιάδαι, ἣ ὁ Στέλαιος. Πράγματ' ἐξ ἀπραξίας.
 Πλείονες τῶν Καλλικυρίων. Ἐς αἶγας ἀγρίας.
 Πομφόλυξ ἄνθρωπος. Οὐρίῳ φέρεσθαι πνεύματι.
 Πρὶν λαχεῖν τὰ κοῖν' ἀπεσθίεις. Σκυθῶν ἐρημία.
 Πρὸς τὸν εὐπράσσοντα τοῖχον. Οὐδ' ἐλείφθη πυρφόρος.
 Πτωχαλαζών. Ἔστι καὶ σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας.
 Πυρρίχην βλέπει. Πίθηκος ἀνάπλεως ψιμμουθίου.
 Σιφνιάζειν. Ὡς περ εὐπάρυφος ἐκ κωμωδίας.
 Στρεψίμαλλος. Οὐ γὰρ οὕτως οὐδὲ κείσομαι πεσών.
 Σύκον αἰτεῖς. Εἰς Θεῶν ὥτ' ἦλθεν. Ἀδμήτου μέλος.
 Συκοφάντης Χῖος ἀποπατῶν. Ράκος πολυσχιδές.
 Τανταῖου τάλαντα. Κωρυκαῖος ἡχροάζετο.
 Τὸν θέλοντα βοῦν ἔλαυνε. Τὸ Φιλοξένειον οὔ.
 Τῶν τριῶν κακῶν ἓν. Ἀκισσὸς μετ' Ἀνθεστήρια.
 Ὑν ὀρίνει. Φωκέων ἀπόνοια. Κοχλίου βίος.
 Φειδίας προσῆκεν εἰρήνη. Κακῶν τριχυμία.
 Ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς. Ἀμύνει δ' ὥς ἔοικεν, ἡ πάγη.
 Ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος. Πειθανάγκην προστιθεῖς.
 Ὡς περ Ἰβύκειος ἵππος. Ἡρακλῆς ξενίζεται.
 παροιμίαι φυσικαί.

Ἀρχομένου δὲ νότου καὶ λήγοντος βορέας.
 Ἀρχομένων σιχύων καὶ ληγουσῶν κολοκυντῶν.
 Εἴη μοι τὰ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος.
 Ἐν Κορύδου κοίτῃ σχολιὴ κέχυρπται ἄγρωστις.
 Μηκέτι νυκτὸς ὕειν, ἢ κεν τέκοι ἀγροτέρῃ σῶς.
 Μίνθην ἐν πολέμῳ μῆτ' ἔσθιε, μῆτε φύτεις.
 Νυκτερινὸς βορέας τρίτον οὔποτε φέγγος ἄητο.
 Μήποτ' ἀπ' ἡπείρου δείσης νέφος, ὥς ἀπὸ πόντου
 Χειμῶνος. Θέρεος δὲ ἀπ' ἡπείροιο μελαίνης.
 Λιψ' ἄνεμος ταχὺ δὴ νεφέλας, ταχὺ δ' αἶθρια ποιεῖ.
 Ἀργέστη δ' ἀνέμῳ πᾶσ' ἔπεται νεφέλῃ.
 — φιλεῖ δὲ νότος μετὰ πάχνην.

Ἀπαντα γηρᾷ τᾷλλα, πλὴν οἴνου, χρόνῳ.

Ἀπὸ ἐθνῶν.

Ἄργος ἄνυδρον ἐὼν Δανααὶ θέσαν Ἄργος ἔνυδρον.
 Εἰς Σκῶλον μῆτ' αὐτὸς ἵμεν, μῆτ' ἄλλῳ ἐπεσθαι.
 Ἐν δὲ Πάρῳ ψυχρὸν μὲν ὕδωρ, καλαὶ δὲ γυναῖκες.

Ἔστι Πόλος πρὸ Πόλοιο. Πόλος γε μὲν ἐστὶ καὶ ἄλλη.

Ἀβδηρα καλὴ Τητίων ἀποικία.

Ἀλάβανδα Καρῶν εὐτυχεστάτη πόλις.

Δοῦναι μὲν εἰς Ἐπακτρέων, λαβεῖν δὲ μή.

Εἰς Φᾶσιν, ἐνθά ναυσὶν ἔσχατος πλόος.

Κόρινθος ὄφρυα τε καὶ κοιλαίνεται.

Ἀπὸ ἀνδρῶν.

Αἰσχρὸν σιωπᾶν, Ἰσοκράτην δ' ἑᾶν λέγειν.

Συχαμίνον ἔσθ' ὁ Σύλλας ἀλφίτῳ πεπασμένον.

[cf. A. Schotti adagia Graecorum p. 580.]

Ennii.

ὦ Τίτε, εἴ τι βοηθῶ ἐγὼ, μελεδῶνά θ' ὕφαιρῶ,

Ἢ σ' εὔει, καὶ στήθει ἐνιχριμ[φ]θεῖσα δονεῦει,

Τοῦδε τί ἔσται ἄεθλον; [Cicero Cato 1.]

Εἰς βρότος ἀμβολίαισι τὸ πᾶν ἡμῖν ἀνέσωσεν.

Οὐ γὰρ ὄγ' εὐσοίης ψιθυριστὰς προύθετο θρύλλους.

Τῷ νῦν εἶχος αἰεὶ τ' ἀνδρὸς μάλα καὶ μάλα θάλλει.

[Ibidem 10.]

Ὡς δτε τίς νίκησεν Ὀλύμπια πολλάκις ἵππος,

Νύσσαν πάρ πυμάτην, ὁ δὲ παύεται ἔσχατόγηρως.

[Ibidem 14.]

Sequentes Ennii versus secundum correctionem Scaligeri.

Quo vobis mentes, rectae quae stare solebant

Antehac, dementes sese flexere vietae?

ὦ ἄνδρες, ποῦ νῦν ἄφαρ ὑμῖν αἰ τὸ πάροιθεν

Ὅρθιαι ἤμυσαν φρένες ἄφρονες ἐξατονοῦσαι;

Nemo me lacrumis decoret, neque Funera fletom

Facsit; nam volito vivo' per ora virom.

Μήτις μοι ἵδακρύοι, μή τε θρηγῆτρια κλαῖοι.

Ἀνδρῶν γὰρ πέτομαι ζωὸς ἀνὰ στομάτων. [73]

Statii.

Edepol, senectus, si nihil quidquam aliud vitii

Apportes tecum, quom advenis, unum id sat est:

Diu quis vivendo multa, quae non volt, videt.

ὦ γῆρας, εἰ καὶ προσιδὼν οὐδὲν ἄλλο τί

Συνεισφόροιο μεμπτόν, ἐν τοῦτ' ἔσθ' ἄλλις,
Τὸν ζῶντ' ἐπὶ πολὺ πόλλ' ὀρᾶν, ὧν οὐ θέλει. [25]

Tum etiam in senecta hoc deputo miserrimum,
Sentire ea aetate esse odiosum se alteri.

Τοῦτ' οὖν νομίζω σχέτλιον γέρονθ' ὅτι
Σύνοιδ' ἑαυτῷ τοῖς πέλας μισουμένῳ. [25]

Cedo, qui vestram rempublicam tantam amisistis
tam cito?

Proveniebant oratores novi, stulti, adolescentuli.

A. Πῶς δὴ πολιτείαν τοσαύτην ἀπεβάλεθ' οὕτω
συντόμως;

B. Προσῆλθον ἄφρονες, νεοχμοὶ ῥήτορες, νεανῖαι. [20]

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΜΑΡΤΙΑΛΙΟΥ.

Ad obtrectatorem.

ὃς καυχᾶ γράφειν βελτίονα, τῆς μὲν ἀπειλῆς
ἰσχύου, ἔχου δ' ἔργου, κρέσσονα δ' ἀντιδίδου.
τῇδε Ρόδος μὲν σοι, τῇδ' αὖ πήδημα γένεσθω.
ἢ πείρη τὸν νοῦν ἀνδρὸς ἔλεγξε μόνη.

Ios. Scaliger Isa. Casaubonio suo S.

Μεσφά μοι ἡ μελέταις συλῶμενον, ἡ διὰ γῆρας
ἔρρει ἀπ' ὀφθαλμῶν κῶμα, Κασαυβόνιε,
ὧν ἑμαῖον νέος ὧν, ἡ μνήμων εἰμὶ Λατίνων,
Ἑλλάδος εἰς χάριτος μέτρα μετεφρασάμην.
καὶ τὰ μὲν ἀγρυπνῶν ἐπ' ἀλαμπέος, οἶον ἄλυχνος,
νύκτα δι' ὄρφναίην ἐξεπόνησα λέχους.
τῶν δέ τιν' Ἀρκτῶων γαίης ἄπο τῆλε Βαταύων
κομψά μὲν, οὐκ ἀτρόμφ' ὅμματα πρὸς σε περᾶ.
φῶς γάρ ὀρᾶν οὐ τολμᾷ ἀταρβήτοισι προσωπαῖς
ὧν μήτηρ ἡ νύξ, ὁ σκότος ἐστὶ πατήρ.

Dum mihi vel curis, senio vel somnus abactus

Fessa, Casauboni, lumina nullus habet:

Quae didici iuvenis, memori quae mente Latina

Nunc teneo, Graio versa lepore dedi.
 Haec lecto sine luce meo, sine teste lucerna,
 Nocte nigra, vigili structa fuere mihi.
 Quaedam horum Arctois procul ad te missa Batavis
 Culta quidem veniunt, non tamen orba metu.
 Intrepida radios acie nam cernere, quod nox
 Se peperit, tenebrae quod genuere, timent.
 Lugduni Batavorum, noctibus brumalibus, in
 grabatulo.

α. ΟΣΑ ΘΕΩΡΙΚΑ ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΙΚΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ.

15,15. Χλοῦνις ὑποδηθεὶς, σὸν ἀριστεῖον, Μελέαγρε,
 ποσσίσχον ἐστὶ μέρος Καρποφόρου χαμάτων;
 ἄρκτου μὲν προπετοῦς προβλήτα διώσατο χαλκὸν
 πρώτου ἐν Αρκτώϊσι κλίμασι γινομένου.
 τῷ δαπέδῳ δ' εἰσρηγξε πελώριον ἱφιλέοντα
 Ἑρακλέους παλάμαις ἄρκιον ἀντίπαλον.
 καὶ δὲ θοὴν στόρεσεν μηκίστῳ πάρδαλιν ἔλκει.
 ἤδη ἅεθλα φέρων πρόσφατον ἔσχε μένος.

15,27. εἰ τὸν Καρπόφορον γέννησε παλαίφατος αἰὼν,
 Καῖσαρ, τῶν τεράτων οὗτις ἂν ἔσχε λόγος.
 τὸν ταῦρον Μαραθῶν, Νεμέη σκιάεσσαλέοντα,
 Μαίναλος Ἀρκαδίας οὐκ ἂν ἔτρεσσε κάπρον.
 τούτου δεξιτερὴ μόρος ἂν πέλεν ἀθρόος Ὑδρης.
 καὶ κε μιῇ πληγῇ πέφνε Χίμαιραν ἅπαξ.
 καὶ μόνος ἂν πυρίπνους δίχα Κολχίδος ἔκτανε ταύρους.
 μοῦνος ἂν Ἡσιόνην λῦσε καὶ Ἀνδρομέδαν.
 ἄλλ' Ἑρακλῆος προφερέσθω δωδεκάεθλον.
 Μειζὸν ἔφυ, καθελεῖν δώδεκα θήρας ἅπαξ.

15,23. οἷον εὐσκοπίην ἰθύνει Δωρίδος αἰχμῆς
 καίτοι κάρτα νέου Καρποφόρου παλάμη.
 αὐγένη μὲν κούφη δισσοῦς ὑπεδέξατο ταύρους,
 εἶξε δὲ οἱ ἀγρότερος βούβαλος, εἶξε βίσων. [δ' οἶ?]
 τοῦδε λέων δτ' ἔφευγεν, ἀπαντῶν ἔμπεσεν ἔγχει.
 ἀμβολίας ἴθι δὴ μέμφο, δῆμε πέπων.

8, 26. οὐ τόσσας ἔτρεσσε τίγρεις γαγγιτικὸς ἀγρεύς
 Ἵρκανῷ φεύγων ἱππῷ ἐφεζόμενος,
 δσσας, Καῖσαρ, ἶδε Ῥώμῃ τεδὸν ἄστῳ νεοχμούς,
 οὐ δὲ χλιδῆς ἀριθμεῖν ἴσχυσε πλῆθος ἔης.
 τὴν Ἰνδῶν νίκησε κυνηγέσιον σέο πομπήν,
 τὸν τε τροπαιούχου πλοῦτον ἅπαντα Θεοῦ.
 Ἰνδοὺς γὰρ ὑπ' ὀχέεσφι θριαμβεύοντι Λυαίῳ
 ἄρκιος ἦν διδύμη τίγρις ὑποζυγίῃ.

15, 18. ἦτις ἐπιστάτεω λιχμήσατο χεῖρας αἰνῶς
 τίγρις ἀφ' Ἵρκανῶν ζακλεὲς εὖχος ὄρων,
 δριμὺν δυσμείλικτος ὁδὰξ ἐδάϊξε λέοντα,
 θαῦμα νέον, πολιτῇ νώνυμον ἱστορίῃ.
 τοιοῦτ' οὐ τόλμησ' ὅτε δρυμοῖς ἐνδιᾶσκεν.
 οὔσα δ' ἐν ἀνθρώποις ἔστ' ἀτιθασσοτέρα.

2, 75. κηδεμόνος μὲν πρόσθε λέων μάστιγας ὑποτλάς
 καὶ χεῖρ' ἀβλαβέως εἰς στόμα δεξάμενος
 εἰρήνην ἀπόειπε, πάλιν δ' ἔδραμ' ἄγριον ἦθος,
 οἷον ἂν οὐ Λιβυκοῖς ἔπρεπεν ἐν ξυλόχοις.
 ὄχλου γὰρ δύο παῖδε νεαλδέος, δς τὸ θεάτρου
 αἱματόεν λίστροις ἐξομάλιζε πέδον,
 σχέτλιος, ἀγνώμων λυγρῷ κυνόδοντι δαΐξεν.
 οὐκ ἴδε μεῖζον ἄγος τοῦδε κυνηγέσιον.
 ἄγριε, φωνήσωμεν, ἀνηλεὲς, ὦμέ, λυκαίνης
 φείσασθαι παίδων μάνθαν' ἀφ' ἡμετέρης.

15, 10. ἀρμωσθὴν μὲν ὁδὰξ δηλήσατο λῆς ἀχάριστος,
 οὐδ' οὕτω γνωστῆς φείσατο δεξιτερῆς.
 ὦνατο δ' οὐ δηρὸν τολμήματος, ἄξια τίσας.
 χ' ὥστις τὰς πληγὰς οὐ φέρε, τλῆσε βέλη.
 ποίους εἶναι ἔοικ' ἐπὶ τοιοῦδ' ἄνδρας ἄνακτος
 τοῦ ἐπιτάσσοντος θηρσὶν ἀθωοσύνην;

8, 55. Μασσούλων ἐν ὄρεσσιν ὅσον βρύχημα γεγωνεῖ,
 δρυμὸς νηρίθμοις εὕτε λέουσι βρέμει,
 ὠχρίων ποιμὴν ὅταν ἐς καλύβας συνεέργη

πτυρομένους ταύρους καὶ βοτὰ δειμαλέα,
 τόσσον ἐν Ἀυσονίῳ μύκημα φρύαξε θεάτρω
 ἄρτι. Τίς οὐκ ἀγέλην ᾤετ' ἄν; εἰς μόνος ἦν,
 οὐ κεν ἀνακτορίην αὐτοὶ φοβέοιντο λέοντες
 ᾧ κεν ἔδωκε κράτος μαρμαρόεσσα Νομάς.
 οἷη ἐπαυχενίης τριχὺς ἦν χάρις! οἷον ἔχευσε
 τῆς χαίτης, ὅτ' ἔμιμν' ἀτρεμέουσα, σέβας!
 οἷον ἐνὶ πλατεί στέρνῳ χαλκόστομος αἰχμὴ
 ἔπρεπεν! οἷα θανῶν οἷον ἔγειρε κρότον!
 καὶ πόθεν ἐστὶ τεοῖς, Λιβύη, τόσον ἄλσεσι κῦδος;
 μῶν λασίων Κυβέλης ἦλθεν ἀπὸ σκοπέλων;
 ἤέ σοι Ἑρακλῆος ἅπ' ἄστρου, Καῖσαρ, ἔπεμψαν
 τοῖον θῆρα πατὴρ, ἧ χάσις οὐρανόθεν;

1, 48. Θηροκόμοι τούτου στόματος ταύρους ἐριμύχους
 οὐ ρύσαντο, δι' οὐ ρέμβος ἵησι λαγῶς.
 ὅσπερ αἰεὶ, μέγα θαῦμα, θωώτερος ἔσσυτ' ἀπ' ἐχθροῦ,
 οὐδὲν ἐπαυρίσκων ἦθεος εὐγενέος.
 οὐ τροχῶν σταδίοισι σαώτερος ἔστ' ἐν ἐρήμοις.
 οὐ μιν ἐῖς πιστῶς ὧδε κέκευθεν ὁπή.
 εἰ τὸ κυνῶν, λαγὲ, δῆγμα διωκόντων ἀλέασθαι
 δίλζη, προσφύγιον χάσμα λέοντος ἔχεις.

1, 14. τερπωλὴν ἴδομεν, Καῖσαρ, καὶ παῖγμα λεόντων
 ἔψια σοὶ παρέχει τοῖα κυνηγέσιον,
 εὔτ' ἀπὸ μειλιχίοιο λαγῶς πάλιν ἔσσυτ' ὀδόντος,
 καὶ τρέχεν οἰγομένων αὐθι διὰ στομάτων.
 καὶ πόθεν αἰμοχαρὲς ἄγρης φεῖδεσθαι ἐτοιμῆς
 θῆρ δύναται; ναί, ἀναξ (σὸς γὰρ ἔφυ) δύναται.

1, 22. Τίπτε, σκαιὲ λαγῶς, φεύγεις στόμα πρηθὺ λέοντος;
 θῆρα κατακλᾶσαι τοσσίχον οὐκ ἐδάη.
 τοιαῦται μεγάλοις ἀνακείαται ἀυχέσ' ἀκωκαί.
 αἷματος οὐ λιτοῦ γλίχεται ἦδε γένος.
 κῶρμα κυνῶν πτώξ ἔστ', οὐδ' ἄρκει χάσματι λευρῷ.
 οὐκ ἂν παῖς Δᾶος Καίσαρος ὄπλα τρέσαι.

1,51. ὠμοβόροισι λείουσ' οὐχ ἤρμωσε πλὴν μέγας αὐχὴν.
 τίπτε καταπτώσσεις ταῦτα, λαγῶε, δάκη;
 ἦ ῥ' ἀπὸ τῶν ταύρων ἐπὶ σοῦ ὑποβάντες ἔλοιεν
 κλᾶσαι, τὴν ὅσσοις οὐχ ὁρώσι, δέρην;
 γενναίου ἀπέελπε μόρου κλέος. οὐ δύνασαι γὰρ
 τούτου ὑπ' ἀντιπάλου λιτὸν ἔλωρ θανέειν.

1,60. εἰ καὶ χάσμα, λαγῶς, εἰσδύνεις εὐρὺ λέοντος,
 ἦδ' ὁ θῆρ δοκέει τὸ στόμ' ἔρημον ἔχειν.
 εἰς τίν' ὀρούσει νῶτα; τίνων ἐπιδράζεται ὤμων;
 ποῦ βάθος ἐς ταύρων βάψει ὀδόντας ὄλους;
 τίπτε μάτην σκύλλεις δρυμῶν πρύτανιν καὶ ἄνακτα;
 θῆρα γὰρ οὐκ ἄλλον βόσκεται, ἢ λογάδα.

1,104. Τὴν ζεύγλην ὅτι δὴ φέρει τραχήλῳ
 στικτῇ πάρδαλις, ἀγρότις τε τίγρις
 θυμῷ τλήμονι μαστίγων ἀκούει,
 τὰ χρύσει' ἔλαφος χαλινὰ δάκνει,
 φιμὸς τὸν Λίβυν ἄρκτον οἰακίζει,
 οἶον τὴν Καλυδῶνα φᾶσ' ἐνεγχεῖν
 κάπρος πείθεται εὐστρόφοις λεπάδνοις,
 εἶδεχθῆς τε βίσων ὄχους ἀγινεῖ,
 εὐπειθῆς τ' ἐλέφας ὕγρας χορείας
 κινεῖται κατὰ τὴν κέλευσιν Ἰνδοῦ·
 τίς ταῦτ' οὐ δοκέοι θέαμα θεῖον;
 τῶν δ' ὥς οὐτιδανῶν κατεφρόνησε
 τιτθὰς ὅστις ἴδεν λέοντος ἄγρας,
 δν πτώσσουσα φυγὴ λαγῶν ἐγείρει,
 ὦν θῆρ δρᾶττετ' ἀφείς, φιλεῖ θ' ἀλόντας.
 τοῖς δ' ἐστὶ σκέπας ἀσφαλὲς τὸ χάσμα,
 οἷς λευρὸν γένυος κύτος διοίγων
 χαίρει, φειδομένους χαλῶν ὀδόντας,
 θῆρην αἰδόμενος μικρὴν σπαράττειν
 τῶν ταύρων στορέσας τὰ σώματ' ἄρτι.
 τέχνη μὲν τόδε πρᾶον οὐ πορίζει.
 ἄλλ' οὐ δοῦλος ἔφυ, λέων συνῆκε.

1,6. παῖδα διηέριον πτηνοῦ φορέοντος, ἄβλαπτον
φειδομένοις ἐνέφυ τοῖς ὀνύχεσσι βάρος.
κοιρανέους δ' ὑπόγειος ἄγρη πρήυνε λέοντας,
πτῶξ τ' ἀδεῶς παίζων εἰσι διὰ στομάτων.
ὀπποτέρῃ δὲ θεά μείζων; μέγας ἔγγυος ἐστὶν
ἀμφοτέραις. ἡ μὲν Καίσαρος, ἡ δὲ Διός.

9,71. Μασσούλου λῖς εὖχος ὄρους, πόσις εἰροπόκου τε
ποίμνης ἀλλήλοις ὄρκια πίστ' ἔταμον.
τὴν αὐτὴν (ὁράας γὰρ) ὀμέστιοι αὖλιν ἔχουσι.
κοιτὴν φέρβονται δαῖτα συναμφότεροι.
κ' οὐ θαλλοῖς χαίρουσι, καὶ οὐ τι ποηφαγέουσι.
σύμφρονα χορτάζει θῆρα τέρεν πρόβατον.
καὶ τί μέγ' ἐβρέξαν Νεμέης τρόμος, ἡ κριὸς Ἑλλης,
ὥστ' ἐστηρίχθαι τεῖρε' ἐπουράνια;
εἶγε βοτῆς τόπος ἦν καὶ θηρσὶν ἐν ἀστράσ', ὃδ' ἄστρον
ἄξιός ἐστι κριὸς ἦν, ἄξιός ἦν ὁ λέων.

4,74. οὐχ ὁράας, πρόχας ὡς ἄμαχοι μίσγουσιν Ἄρηα
φρικτὸν; ὅσον δειλοῖς θηρσὶν ἐνεστί μένος;
μάρνανται θανατῶσαι ἀνωφελέεσσι μετώποις.
λῆς σφέων φείσασθαι, Καῖσαρ; ἔφες σφι χύνας.

4,35. μαρναμένας ἀμάχους πρόχας εἶδομεν ἀντιμε-
τώπους,
κεῖσθαι τ' ἰσόπαλον πότμον ἐπισπομένας.
τὴν ἄγρην μὲν ἔλευσσαν ἀκὴν χύνες, οἱ δ' ἀβάκησαν
ἀγρέες, οὐδὲν ὅπλοις λοιπὸν ὀρῶντες ἐοῖς.
καὶ πόθεν ἀβληχροῖσι τόσον μένος ἔζεσε; τοίη
ἐστὶ μάχη ταύρων, καὶ μόρος ἡνόρεος.

5,31. λεῦσ' ὡς ἀσπασίων ἐπὶ ταύρων παῖδες ἀθύρειν
τολμῶσι[ν], χ' ὡς βοῦς ἄσμενα νωτοφορεῖ;
τῶν κεράτων ὁ μὲν ἤρται ἀπήρορ, ὃς δ' ἐπαληθεῖς
τῶν νώτων, δὶ' ὄλου θηρίου ὀπλομαχεῖ.
ἀγριότης ἄταρ ἡρέμ' ἔχει, κ' οὐ γῆπεδον οὕτω
πιστὸν ἂν ἦν, ἔδαφος δ' ἦν ἂν ἀπιστότερον.

ἵχνια δ' οὐ σφάλλοντ'. ἀμέριμνοι γ' εἰσὶ βραβεῖου
οἱ παῖδες. τοῦδ' αὖ θηρσὶ μέμηλε πέρι.

15, 17. Γουνοπετῆς ἐλέφας ὅτε σοὶ, Καῖσαρ, προσεχύνει
ὁ πρῶτην ταύρου δεῖμα καὶ ἄρτι φόβος,
αὐτοκέλευστος τοῦτο καὶ αὐτοδίδακτος ἐποίει.
ἴσθι σάφ' ὥς σέβας σου μιν ἐπῆλθε δέος.

15, 30. πρὸς κερόεσσα, κύνες πόδας ὠκέες ὥς μιν ἔλαυνον,
ἡδ' αὐτοὺς σχολιαῖς δὴν ἐλέφαιρε τριβαῖς,
ἡγεμόνος πρὸ ποδοῖν γουνουμένη, οἷα προσίχτις,
ἔστη. τῆς δ' ἄγρης οἱ κύνες οὐκ ἔθιγον.

.....
τὴνδ' ἤνεγκε χάριν Καίσαρος αἰσθομένη.
Καῖσαρ ἔχει τι σέβασμα, σάφ' ἴσατε. τὸ κράτος αὐτοῦ
ἱερὸν. οἱ θῆρες ψεύδεος εἰς' ἀδαεῖς.

15, 9. ἦρ' ἀνεπαγγέλτους ἄθλους σοὶ, Καῖσαρ, ἀγώνων
ρίνοκερως δι' ὅλου δεῖξε κυνηγεσίου.
ὥς φρικτὸν θύμαινε πυρούμενος! οἷη ἔην ῥίς,
ἧ καὶ ταῦρος ἔλωρ ἐπλετο χορτοπαγές!

15, 19. δς πρὶν ἐπειγόμενος ταῖς λαμπάσι δείκελα ταῦρος
χορτοπαγῇ δι' ὅλου ῥῖψε κυνηγεσίου,
ὑπτίος ἐκτέταται κεραῇ γλωχῖνι δαΐχθεις
εὐμαρέως αἶρειν ὧδ' ἐλέφαντα δοκῶν.

15, 22. ὥς τὸν ῥινοκέρωτ' ἀχανεῖς ἐρέθιζον ἀμορβοί,
νωθρῶς εἰς ὀργὴν θηρὸς ὀρινομένου,
πᾶς ἦν προσδοκίμων ἀνεμώλιος ἐλπίς ἀγώνων.
ἀλλὰ τὸ πρόσθ' αἶστρον ἦλθε παλινδρομή.
οὕτω γὰρ διπλόη βοῦν ἄγριον αἶρε κερατῇ,
ὥς ταῦρος λιχμᾷ δείκελα χορτοπαγῇ.

15, 11. μέσφα κυλινδεῖται τρόχῳ ἄρκτος ἐνὶ σταδίοισι,
ῥεμβόμενον ταχινῆς ἰξὸς ἐπέσχε φυγῆς.
χεισθῶ ἀεργηλὴ νῦν αἰχμηέσσα σιγύνῃ,

μη δ' ἐλαφρῆς κραδάοιτ' ἐκ χερὸς αἰγανέη.
ἀγρεὺς θηρεύσειε δί' ἡέρος εὐπορον ἄγρην,
εἰ δόλω ἱεσυτῶν θήρας ἔδοξεν ἐλεῖν.

15, 12. ἄθλου κοιρανέοιο κυνηγετικοῖς ἐν ἀγῶσι
πληγείσης πτηνῇ τῆς σὺς αἰγανέη,
ὀβρίκαλον λαγόνων βρέφος ἔκθορε μητέρος αἰνῆς.
δυοστράπελ' Εἰλειθυί' ἄρα τόδ' ἦν τεκέειν;
πλείουσιν ἀσπασίως κ' αὐτὴ βελέεσσι ὄλοιτο,
ᾧστ' εἶναι λοιποῖς τοῖς τεκέεσσιν ὁδόν.
τίπτ' ἄρ' ἀπιστηθῇ Βάκχου μητροκτόνος ὠδὶς;
τὸν θεὸν οὕτω φύντ' ἴσαθ'. ὁ θῆρ γὰρ ἔφυ.

15, 13. αἰνόμορος πτερόεντι τοκάς βληθεῖσα σιδήρῳ
ᾧλεσε σὺς ζῶην, ἀντιδédωκέ θ' ἅμα.
φεῦ, ὡς χειρὸς ἔην ἰθυσκόπου εὖστοχον ἔγχος!
ἦ ῥ' Εἰλειθυίης χεὶρ πέλεν ἤδε θεᾶς.
δισσῆς Ἀρτέμιδος δισσην θνήσκουσ' ὑπένεγκε
πῇ μὲν ἀποκταμένη, πῇ δὲ τεκοῦσα, βίην.

Idem.

σὺς πληγεῖσα θοῇ τοκάς σιγύνῃ
ζῶην ᾧλεσ' ὁμοῦ τε καὶ δέδωκε.
φεῦ, ὡς εὖστοχος ἦν βαλόντος αἰχμῇ!
Εἰλειθυία, τὸν τόδ' ἦν βέλεμνον.
δισσῆς Ἀρτέμιδος βίην ὑπέστη,
θνήσκουσ' ἀγρότιδος, τεκοῦσα μαίης.

*Sus percussa levi, propinqua partu,
Vitam perdidit, et dedit, sibyna.
O quam certa fuit vibrantis hasta!
Hoc, Lucina, tuum fuit verutum.
Vim duplam a duplici tulit Diana,
Venatrice necem, obstetrice partum.*

15, 14. βριθομένη τοκετῷ σὺς ἀγρὴν ὄριμον ἄχθος
ἐξέβαλ' ἐκ λυγρῆς ἄρτι τεκοῦσα βολῆς.
οὐδ' ὅς ἔκειτο χαμαί, μητρὸς δ' ἄρα εἶρπε τεκούσης.
φεῦ, πόσον αἰφνιδίαις μῆχος ἔνεστι τύχαις!

8,30. ὅσα θεωρεῖται ἐπ' ἀνακτορέοιο θεάτρου
παίγνι', ἐπὶ Βρούτου ταῦτα μέγα κλέος ἦν.
λεῦσσε, φλογῶν ὥς χεῖρ ἐπιδράττεται, ὥς ἀπολαύει
ποινῆς, θαμβαλέω τ' ἐν πυρὶ κοιρανέει.
ἔστι δ' ὃς αὐτόπτης αὐτοῦ, καὶ χεῖρὶ θανούσῃ
χαίρει, ὅλων δ' αὐτὴν φλόξ θυέων νέμεται.
εἰ δέ μιν οὐ ποινῆς ἀέκουσαν ἀνεῖρξαν, ἔην ἂν
τῆς λαιῆς ἐς πῦρ ὁρμὴ ἐτοιμοτέρῃ.
οὐ πολυπραγμονέω, τόδε ρέξας τί πρὶν ἔρεξεν.
ἀρκοῦμαι γνοὺς τήνδ', ἥνπερ ὅπωπα, χέρα.

1,21. ὥς διὰ λάτριν ἄμαρτεν ὀρεξαμένη βασιλῆος
χεῖρ, αὐτὴν εἰς πῦρ ῥίψε καησομένη.
ἀντίπαλος δ' οὐ τλῆσ' οἰκτίρμων νηλεὲς οὔτω
θαῦμα, καὶ ἀρπάσας ἔξαγεν ἄνδρα πυρός.
Μούτιος ἦν ἔτλη καίειν χέρα, πῦρ ἀθερίζων,
ταύτην Ποροίννας οὐχ ὑπέμεινεν ὀρᾶν.
σφαλλομένης παλάμης μείζον κλέος ἐστὶ καὶ εὐχος.
εἰ δὲ κατωρθώκει, ρέξ' ἂν ἐλαττότερον.

10,25. Μούτιος, ὃνπερ ἴδες παρὰ πρωϊνὸν ἄρτι θέημα,
ὅστις τὴν ἰδίην ἔμβαλε χεῖρα πυρὶ,
εἴ σοι καρτερόφρων δοκεῖ ἔμμεναι, ἡ μεγάθυμος,
τῶν Ἀβδηριτῶν ταῖς φρεσὶν ἴσα φρονεῖς.
εἰ γάρ τις, βασάνοιο παρόντος, τὴν χέρα, φαίη,
καίε, τὸ μὴ ποιεῖν ἐστὶ περισσώτερον.

15,7. οἷος ἐνὶ Σκυθικοῖσι δεθεῖς ὄχθοισι Προμηθεὺς
πτηνὸς αἰὲς σπλά[γ]χνοις ἔτρεφεν αὐξομένοις,
τοῖος ἰδεῖν ἄρκτη· τὰ στήθεα γυμνὰ παρέσχε
προσδετὸς οὐ πλαστιῷ Λαυρέολος σκόλοπι.
ἔσφυζ' ἀσπαίροντα μέλη τακεροῖσιν ἐπ' ἄρθροις,
οὐδὲν τ' ἦν ἐν ὅλῳ σώματι σῶμ' ἰδέειν.
ἡ τυχὸν εὐθύνας πατροκτονίης ἀπέτισεν,
ἡ ἴδιον κτήτην λαιμοτόμῃσ' ἐναγής.
ἡ τάχα θησαυροὺς ἱερῶν ἀδύτων ἀπεσύλα·
ἡ τάχα πυρκαϊὴν νυκτὸς ὑφῆψε πόλει.

ἦν ῥὰ παλαμναίων ἀλιτήματα τῶν πρὶν ὑπερβάς
δειλός, ἐν ᾧ τὸ πάλαι πλάσμ' ἐφάνη κόλασις.

15,8. Λευκανοῦ σ' ἄρκτηιο διασπῶντος μελεῖστί,
ὡς εὔχοι' ἂν ἔχειν, Δαίδαλε, τὰ πτερὰ σοῦ.

15,21. εἴ τι παρ' Ὀρφεῖω Ῥοδόπη θηεῖτο θεάτρῳ,
πᾶν σοί, Καῖσαρ, ἰδεῖν δῶκε κυνηγέσιον.
οὐρεα κινήθη, καὶ δάσκιον ἔδραμεν ἄλσος,
οἶον ἔην Νυμφῶν Ἑσπερίδων τέμενος.
φῦλα παρῆν θηρῶν ἀναμίγδην, καὶ βοτὰ πάντα,
πτηνά δ' ὑπερθ' ὠδοῦ κρατὸς ἐπηόρια.
ἀλλὰ διασπασθεῖς ὑπὸ νηλέος ἄρκτηος ἔκειτο.
χ' ὡς τόδ' ἀληθὲς ἔην, ὡς τότε πλαστὸν ἔφν.

15,5. Πασιφάνην πιστεύσατ' ὀπυιομένην ὑπὸ ταύρου.
δέργμεθα πιστῶθι πλάσμα παλαιγενέων.
μή τι χρόνων πολιῶν, Καῖσαρ, καύχημα γενέσθω.
ὅσσα φάτις θρυλλεῖ, σείο θέατρον ἔχει.

15,16. ὅττι διηέριος γαίης ἅπο ταῦρος ἀνήχθη,
οὐκ ἔργον τέχνης, εὐσεβίης δὲ πέλε.
Εὐρώπην ταῦρος διαπορθμεύσασκε δι' ἄλμης·
Ἀλκείδην ταῦρος καὶ μετέωρον ἄγει.
Καίσαρος ἀλλήλοιν ταύρω σύμβαλλε Διός τε·
κ' ἦν βάρος ἴσον ἄραντ', ἦρεν ὅδ' ὑψιτέρω.

15,4. ἐχθρὸς ἀπραγμοσύνης, ῥαστώνῃ δῆμος ἀπεχθής,
δυστυχέων χτεάνοις ὧν ἐπίβουλος ἀεὶ
Γαιτούλοις δέδοται· τὸ θέατρον δ' οὐ σφε κεχάνδει.
Κᾶστιν ὁ μηνυτῆς, ὃς φυγάδευσε, φυγὰς.

15, 4^b. ἐνδείκτης Ῥώμης φυγὰς ἔκπεσε· πᾶς τις ἀνακτος
ἀντιλογιζέσθω ταῖς δαπάναισι βίον.

15, 3. καὶ τί τόσον τηλουρὸν, ἀναξ, καὶ βάρβαρον ἔθνος,
ἐξ ὅτου οὐχ ἴστωρ ἐς τεὸν ἄστν παρῆν;

ἐνναέτης Ῥοδόπης λείπων Ὀρφήϊον Αἴμον
 ἦλθ', ἐπιπημολγός τ' ἐνθάδε Σαυρομάτης.
 χ' ὅστις ἐοὶ πηγὰς Νεῖλου πίνοντι σύνοιδε,
 χ' ὄντινα προσκλύζει κύμαθ' ἄλδς πυμάτης.
 ἐν μὲν Ἄραψ σπεύδουσ', ἐν δὲ σπέρχοντο Σαβαῖοι.
 τοὺς Κίλικας ῥάνανθ' ὧδ' ἴδιαι λιβάδες.
 ἦλυθον Αἰθίοπες, τηλεκλυτοὶ τε Συγαμβροὶ,
 τοὶ μὲν ὀπισθοκόμῃ, τοὶ δὲ καὶ ἀκροκόμῃ.
 γλῶσσα μὲν ἀλλήλων μεμέριστο διάνδιχα. θροῦς δ' εἰς
 πάντων ἦν, ὅτι πατρίδος ἐσσι πατήρ.

15,24. ὅστις ἀπ' ἐσχατιῶν ἐπιδημεῖς ὄψιμος Ἰστωρ,
 ἡμαρ τοῦδ' ἄθλου πρῶτον ἔπηλυσ ἰδὼν,
 μήτε σε ναυμαχίης τὰ θεώρια, μήτε πλανάτω
 κῦμ' ἰσάμιλλον ἄλδς. γήπεδον ἄρτι τόδ' ἦν.
 δυσπιστεῖς; ἀνέχου, μέχρ' Ἄρεα πόντος ἀνήσῃ.
 οὐ μετὰ δηρὸν ἐρεῖς, ἄρτι θάλασσα τόδ' ἦν.

15,26. Νηρείδων δι' ὄλου πελάγους χορὸς ἐψιόωτο
 σχήμασι ποικίλλων κύματα παντοδαποῖς.
 ἐν γὰρ ἔϊκτο τρίαιν' ἀγκύρα τ' ἀγκυλοχειλῆς.
 ταρσοὺς νητρεκέας, καὶ σκάφος ὠόμεθα.
 καὶ Διδύμων ἄστρον, τερπνὸν ναύτησιν ὄνειαρ,
 ἰστιά τ' ἀκραεῖ πνεύματι τεινόμενα.
 τίς μέσῳ ἐν πελάγει τόσα μῆσατο παίγνια τέχνη;
 τοιαῦτ' ἢ ἐδίδαξ' ἢ Θέτις, ἢ ἔμαθε.

15,28. Αὐγούστου κλέος ἦν, συμβάλλειν ναύμαχα δοῦρα,
 τήν θ' ἄλλα σάλπιγξιν σεῖσαι ἐγεροσιμάχοις.
 Καίσαρος ἡμετέρου πόστη μερίς; ἢ Γαλάτεια
 χ' ἢ Θέτις ἀλλοκότους θῆρας ἐν ὕδασ' ἰδόν.
 εἶδον ἐλαυνομένους δίφρους ἄλδς ἐν σταδίῳ.
 δεσποσύνους Τρίτων μώνυχας ἴσχευ ἰδεῖν.
 ἦδη καὶ ναοὶ κρουεροὺς ἐντυνεν ἀέθλους
 Νηρεὺς περζεύειν κύματ' ἀνηγάμενος.
 ὅσσα παρέσχεν ὄρᾳ Ἰππόδρομος, ἢ θέατρον,
 τῶνδε ποιεῖ, Καῖσάρ σ' Ἰστωρ' ἀφνειὸν ὕδωρ.

Φούκινος, ἡδ' ἀργοῦ λίμναι σιγῶντο Νέρωνος.
τῆσδε μιῆς αἰὼν ναυμαχίης αἴτιοι.

1, 5. ναυμαχίην σοι ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοὶ ἐπιγράμματ' ἔδωκας.
νήχεσθαι μέμονας σῆς μέτα, Μάρκε, βίβλου.

15, 25^a. νυκτερινὸν, Λεϊάνδρ', ὅτι σοῦ πεφιδήσατο κῦμα,
οὐδὲν θαυμαστόν. Καῖσαρος ἦν πέλαγος.

15, 25^b. πάντολμος Λεϊάνδρος ἐὴν περόων ἐπὶ νύμφην,
ὑψι κορυσσομένοις κύμασι θλιβόμενος,
δύσμορος ἀντιβίην οὕτω προσέφησε θάλασσαν,
φειδου στελλομένου, κλύζε με νισσόμενον.

14, 181. καρτερόφρων ἐβόα Λεϊάνδρος ἐν οἷσμασι μέσσοις,
κλύζε με, κῦμα, δομόνδ' ἄψ ἀπονισσόμενον.

15, 20. αἰτούντων τῶν μὲν Μύρινον, τῶν δ' αὖθι Θρίαμβον,
τούςδ' ὑπένευσεν ἄναξ καὶ διμαχαιορμάχους.
οὐκ ἦν ῥηίτερον διαλῦσαι ἀγῶνα γελοῖον.
φεῦ τῆς γενναίης ἡγεμόνος φύσεως.

15, 29. ὥς εἶλκον δηρὸν Πρίσκος καὶ Βῆρος ἀγῶνα,
ἔπλετο δ' ἰσαλκῆς ἀμφοτέροισι μάχη,
πᾶς ὁμάδῃ θορυβῶν ἄφесιν τοῖς ἀνδράσιν ἥτει.

Καῖσαρ δὲ σφετέρης εἶχετο συνθεσίης.
σύνθημ' ἦν λαχμῶ λιχανῶν τὸ βραβεῖον ὁμαρτεῖν.
σκεύεα δ', ὅ, ῥρ' ἐξῆν, δῶρά τε πολλ' ἐδίδου.
ἔμπης δ' ἀμφιβόλους τέλος ἐξίσωσεν ἀέθλους.

ἰσόπαλοι μάρναντ', ἤμυσαν ἰσόπαλοι.
πέμψ' αὐτοῖς ῥάβδους καὶ νικητήρια Καῖσαρ.
εὐστοχος ἡγορέη τοῦτ' ἀπένεγκε γέρας.
οὐ συνέβη τόδε, Καῖσαρ, ἐπ' οὐδενί, πλὴν σοι ἄνακτι.
δισσοῖν μαρναμένοι, τῶν δύο νίκος ἔφυ.

15, 32. 31.
.

Ἰλαθι αἰφνιδίους. οὐκ ἄξιός ἄν δυσαρστεῖν
 εἶη δ' σοι ἀρέσαι, Καῖσαρ, ἐπειγόμενος.
 μειζοτέροις εἶχειν, ἀρετῆς πέλε δεύτερον ἄθλον.
 ἀντιπάλη δ' εἶχειν ἥσسونι, μεῖζον ἔφυ.

15, 6. θεῦρος Ἄρης δ' τι σοὶ χρυεροῖς ἐν δ' πλοισι μέμνηεν,
 οὐχ ἄλλης, ὦ Καῖσαρ. καὶ Κύπρις ὅπλομανεῖ.
 τοῦ Νεμέης δ' μηθέντες ἐν ἀγχοίνῃσι λέοντος,
 τῶν θ' Ἑρακλείων ἦν φάτις ἡγορεῶν.
 σιγάσθω τὰ πάλαι. μετὰ γὰρ σὰ θεήματα, Καῖσαρ,
 ταῦθ' ὑπὸ θηλυτερῶν γινόμεν' ἡυγάσαμεν.

5, 65. Ἀλκείδῃ, καὶ τοι τῆς μητρὸς ἀέχῃτι,
 θῆρ Νεμέης, χλοῦνις τ' Ἀρχὰς ἔδωκε πόλον,
 καὶ τὸ παλαιστρίτου Λίβυος κήρωμα κολασθέν,
 χ' ὦ Σικελοῖσι ταθεῖς ἐν σταδίοισιν Ἑρῦξ,
 δεῖμά τε τῶν ξυλόχων, ὅστις χρυφαῖς ἀπάταται
 Κᾶκος ὀπισθοπόρους εἰς σπέος εἴλκε βόας.
 τοῦτο τεοῦ, Καῖσαρ, πόστον μέρος ἐστὶ θεάτρου;
 μειζοτέρας ἤως πρῶτ' δίδωσι μάχας.
 κρέσσονα πόσσα δέδουπε πελώρια τοῦ Νεμέθην;
 πόσσους Μαιναλίους σὸν δόρυ μάρψε σύας;
 τριπλὸς εἰ δὲ βοτῆρος ἐνίστατο ἄθλος Ἰβηρος,
 σοὶ καὶ ὁ νικήσων Γηρυοντῆα πάρα.
 καὶ δὴ ἀριθμείσθω πυκνῶς Λερνηὶς ἔχιδνα,
 πρὸς Νεῖλου τί ποιεῖ κνώδαλα θεῶρις Ὑδρη;
 ἀντὶ τῶσων ἔργων ὥχιστα θεῶν ἰότητι
 οὐρανὸς Ἀλκείδην δέκτο, σὲ δ' ὀψὲ μένει.

8, 80. σεμνὰ παλαιγενέων ἀνεγείρεις θαύματα, Καῖσαρ,
 οὐδ' ἔρρειν ἑάας ἤθεα τῶν προγόνων,
 ὅττι παλινδρομέει τὰ πάλαι σταδίου Λατίνου
 τέθμια, καὶ μονόχειρ ἡγορῇ μάχεται,
 ἢ τ' αἰδῶς πολιοῖς ἐπὶ σεῦ ναοῖσι σέσωσται,
 καὶ καλύβη, τιμῇ Ζηνὸς, ἔχει τὶ σέβας.
 κίττων δὴ νέα, Καῖσαρ, ἀνέστησας τὰ παλαιά.
 σοὶ τὰ πάρος, τὰ τε νῦν ἐστὶν ὀφειλόμενα.

9,83. σεῖο κυνηγετικῶν ἐνὶ θαύμασι, Καῖσαρ, ἀγώνων,
οἱ καλὰ νικῶσι τῶν πρὶν ἄεθλα πρόμων,
οὐατα μὲν σοι πουλὺ, πλέον δ' ἔτι ὄμματ' ὀφείλει,
αὐτὸς δτ' αὐτόπτης ἐστὶν ὁ καὶ λαλέων.

11,33. ὁ Πράσινος μάλα πυκνὰ δεδουπότος ἄθλα Νέρωνος
ἄρνυτο, νικητὴς πολλάκι κῦδος ἐλών.
βάσκ' ἴθι βασκανίη, εἴξαι ψεύδοιο Νέρωνι.
οὐχ ὁ Νέρων νίκησ', ἀλλ' ὁ μόνος Πράσινος.

9,38. εἰ καὶ πάντα κύβον ρίπτειν σ', Ἀγαθῖνε, δεήσει,
οὐ τεύξει, πέλτην ὥστε σοὶ ἐκπεσέειν.
ἐσπομένη ἀέκοντι παλίσυτος ἵζει ἐπ' ἄχρου
ἢ ποδός, ἢ νώτοι', ἐξύος, ἢ ὄνυχος.
ἦν καὶ ὀλισθος ἔχῃ θυμέλῃν ρανίδεσαι χρόχοιο,
ἦν καὶ ἀνειλίσση τὰς ὀθόνας ἀνεμος.
τῶν μελέων ἀμερίμνου ἐπέσσεται ἀπρονοητί.
οὐτ' ἀνέμῳ παίκτης βλάπτεται, οὔτε χρόκῳ.
πάντα ποιῶν, Ἀγαθὶν', ἔν' ἀμάρτης, οὐκ ἀτυχῆσεις.
τέχνης δεῖ, πέλτην ὥστε σοὶ ἐκπεσέειν.

13, 100. θοῦρις ὀδοντομάχου θήρῃ ἐλέφαντος ἀφείσθω.
καλὸς (ἀφαίρεισθω λῖνα) πάρεστ' ὄναγρος.

13, 95. πρωῒνοῦ οὐκ ἐλάχιστον ὄρυξ θήρευμα θεάτρου
πόσσων μοὶ σκυλάκων αἴτιος ἐστὶ φόνου;

1, 1. Γνοὺς εὖ γελοίης τὴν πανήγυριν Φλώρης,
τρυφήν θ' ἐορτῆς, καὶ τὸ δημοτῶν στρῆνος,
πῶς εἰς θέατρον εἰσέβης, Κάτων σεμνέ;
μῶν οὐκ ἔβης δί' ἄλλο, πλὴν ἔν' ἐξέλθης;

β. ΕΙΣ ΖΩΑ.

4, 32. καὶ λάθε, καὶ στίλβουσα δί' ἡλέκτροιο μέλισσα
φαίνεται, ὥς ἰδίῳ σφιγγομένη σχαδόνι.
τοῖον τοσσατίων γέρας ἔλλαχεν ἄξιον ἔργων,
οἶα προαιρεσίῃ τοῦτον ἐλοῦσα μόνον.

6,15. ὥς Φαεθοντείου μύρμηξ ἐπαλᾶτο δί' ἄλλους,
 ἔρπετον ἡλέκτρον στράγγε ἐπέδησε μικρόν.
 οὕτως δς πρὶν ἔην, εὖτε ζώεσκεν, ἄτιμος,
 τῷ ἰδίῳ θανάτῳ νῦν πολύτιμος ἔφω.

4,59. ἡλιάδων ἔχισ ἦμος ἀνεβρίχᾱτο δί' ὄζων,
 θηρίου ἡλεκτρον στάξεκάτ' ἀντοέμνου. [ἀντομένου?]
 γλισχρῇ δ' ὥς θαύμαζεν ἐνισχύμενος ραθάμειγι,
 ἄφνω ἐπαχνώθη ῥιγαλέῳ παγετῷ.
 μήτοι ἀνακτορέω, Κλεοπάτρῃ, σήματι καυχῶ,
 εἴγ' ὑπὸ σεμνοτέρῳ κεῖται ἔχιδνα τάφω.

5,67. νισσομένου χειμῶνος δτ' Ἀτθίδες εἰς σφέτερ' ἦθεα
 νεῦντο, νεοττεύουσ' ὄρνις ἔμεινε μία.
 τοῦ μὲν ἄγους ἦσθοντο παλίσσута εἶαρος ὦρη
 ὄρνεα, τὴν δ' αὐτῶν ἔσπασαν αὐτόμολον.
 ὄψια τιννύσθη, μήτηρ γὰρ ὄφειλεν ἀλιτρή
 τοῦτο παθεῖν, δτ' Ἴτυν υἷα διεσπάσατο.

9,31. Βαίβρις Ἀρχτώουσδε κιὼν ἅμα Καίσαρι, ῥέξειν
 ἠῦξαθ' ὑπὲρ κείνου πτηνὸν Ἀρηϊ τόδε.
 κύκλα μὲν οὐ μήνη δις τέσσαρα πλῆσεν, ἀπῆται
 τῆς εὐχῆς ὁ θεὸς χρεῖος ὀφειλόμενον.
 εὐθὺς χὴν βωμοῖσι παρίσταται αὐτοκέλευστος,
 καὶ πέσε θυμ' ἱεροῦ βαιὸν ἐπ' ἐσχαρίου.
 ὀκτῶ ὀρᾶς εὐρῆος ἀπήορα κέρματα ῥάμφους;
 τοῦ πτηνοῦ σπλά[γ]χνοις ταῦτ' ἐνικεκρύφατο.
 σεῦ ὕπερ ἀργυρίῳ κ' οὐχ αἵματι καλλιερῶν χὴν
 φησὶν, ἀναξ, ὅτιτ' μηκέτι δεῖ χάλυβος.

8,32. ἐξομένης ἐς κόλπον Ἀρητύλλης ἐρύεσσα
 ῥεῦσε δί' ἡερίης πτᾶσα πελειᾶς ὁδοῦ.
 ἦν ἂν ἄθυρμα τύχης, εἰ μὴ ἀφύλακτος ἔμεινεν,
 ἦθελε τ' οὐκ, ἄνετος καίπερ ἐοῦσα, φυγεῖν.
 εἴ τι ἀδελφειὴν ἔλπειν θέμις, εἴ τι δύνανται
 τὸν κόσμου κάμπτειν παντὸς ἀναχτα λιταί,
 αὕτη σοὶ φυγάδος τυχὸν ἔρχεται ὄρνις ἀδελφοῦ

ἄγγελος ἐκ Σαρδοῦς οἴκαδε νισσομένου.

- 11, 69. Αὐσονίοιο θεάτρου ἐνὶ θρεφθεῖσα κυνηγοῖς
 ἀγρίῃ ἐν δρυόχοις, ἥπιῃ ἐν μεγάραις
 Λυδίῃ ἐκλήθητι Δέξιτρον τῷ κτήτορι πιστῇ,
 ὅστις ἂν οὐ πρὸ ἐμεῖ' εἴλε τὸν Ἑριγόνης,
 οὐδ' ὃς ἀπὸ σκιερῆς Δίκτης ἐπὶ φωσφόρον Ἡὼ
 ἐσπόμενος Κεφάλῳ οὐρανὸν εἰσανέβη.
 οὐ μακρὸς με βίος, καὶ ἀχρήσιος ἔσβησεν αἰὼν,
 οἷος ὁ πότμος ἔφυ Δουλιχίοιο κυνός.
 ἀφριῶν χλοῦνις κρυερῷ μ' ἐδάμασσε δόδοντι
 τῷ Ἑρμανθείῳ, τῷ Καλυδῶνος ἴσος.
 οὐδ' ἀκάχημαι ἰοῦσ' ὑπὸ τὴν Στύγα καίπερ ἄωρί.
 οὐ γὰρ καλλίων ἦν μόρος εὐκτὸς ἐμοί.
- 13, 52. νῆσαν ὄλῃν παράθεσ, τὸν δ' αὐχένα νόστιμος ἐστὶ
 καὶ τὰ στέρνα. τὰ δ' αὖ λοιπὰ μάγειρος ἔχοι.
- 14, 75. ἡ Φιλομήλα ἄγος Τηρῆος ὁδύρεται, ἥ τε
 πρόσθεν ἐοῦσ' ἄνεως, ὄρνειον ἐστὶ λάλον.
- 14, 73. ψίττακος οὐνομα τῶν ἄλλων παρὰ σεῖο μάθοιμι
 αὐτόματος Καῖσαρ. χαῖρε λέγειν ἐδάην.
- 13, 74. ὄρνις ἔσωσε νεῶν Ταρπήτιον ἦδε. τί θαῦμα;
 οὐ γὰρ ἐγγεργῶς ἦν Θεὸς αὐτὸν ἔτι.
- 13, 58. χηνός, ὄρα, μεγάλου πῶς μεῖζον αἰείρεται ἦπαρ.
 θαυμάζων φήσεις, ποῦ τόδ' ἐπηυξάνετο;
- 13, 61. ἐν ὀρνιθείοις νοστιμωτάτῃ χυλοῖς
 τῶν ἀτταγῆνων ἔστ' Ἰωνικῶν γεῦσις.
- 13, 45. εἰ γαίης Λιβύης καὶ Φάσιδος εἶχομεν ὄρνεις,
 ἔλλαβες ἂν. νῦν δ' αὖ δέξο κατοικιδίας.
- 13, 62. οἴκῳ ἐν ὀρφναίῳ σιτίζεται ὄρνις ἀλεύρη
 ἡδέϊ. λιχνεῖς δὲ σόφισμα πέλει.
- 13, 49. βοσκομένη γλυκερὸν σῦκον καὶ βότρυας ἡδεῖς
 τίπτ' ὄνομ' οὐ μᾶλλον δῶκεν ὁ βότρυς ἐμοί;
- 13, 64. τηϋσίως ἀγόνῳ ὑποπέπτωχ' ὄρνις ἀκοίτη.
 τοῦτο θεᾶς Κυβέλης ὄρνειον εἶναι ἔδει.
- 13, 63. ἀβληχρὰς ἐπίορκος ὁδᾶξ μὴ βλάπτε πελειάς,
 εἶπερ ἐποπτεύεις ἱρὰ θεᾶς Κνιδίης.

- 13, 67. φάσσαι ἐπαμβλύνουσι γονῆς μέλος ὀρμοδέραισι.
μὴ πτηνὸν τόδ' ἔδοιθ' ὄσγε φίλοιφος ἔφυ.
- 13, 69. Παννονικὰς οὐ μὴν Ὀμβρων ἄπο δέγμεθα κάττας.
Τάσδε θέλει πέμπειν μᾶλλον Ἄνακτι Πόδης.
- 13, 70. τὸν ταρσοὺς τοσάκις λαμπροὺς τανύοντα τεθιπῶς
πῶς δύνῃ, ὠμόφρων, ἄρταμέϊ προδόμεν;
- 14, 85. οὐνομα δῶκε λέχει καλλίπτερον ὄρνεον. Ἡρῆς
ἐστὶ τὸν οὖν. Ἄργος δ' αὐτοπάροιθεν ἔην.
- 13, 72. Ἀργῶϊ πρῶτον μετενέχθην νηί. πάροιθεν
γνωστὸν ἐμοί, πλὴν τοῦ Φάσιδος, οὐδὲν ἔην.
- 13, 75. τὴν στίχα συγγεύσεις καὶ τὸ στοιχεῖον ὀλεῖται,
εἰ Παλαμήδειον πτηνὸν ἐν ἐξελάσεις.
- 13, 77. θνησκούση γλώσση μινυρίζεται ἡδὺ μέλισμα
αὐτὸς τυμβωδὸς κύκνος ἑαυτῷ ἑών.
- 13, 78. οὐνομα τοσσίγῃ ὄρνις ἔχει μεγάλοιο γίγαντος,
οὐνομα καὶ Πρασίνου Πορφυρίωνος ἔχει.
- 13, 71. οὐνοματὰ πτερὰ δῶκεν ἐρυθρ', ἡ γλῶσσα δὲ λίχνοις
νόστιμος ἐστὶ. τί δ' εἰ γλῶσσα τέτυκτο λάλη;
- 14, 76. κίττα λάλη πρόσφημι σ' ἐνάρθρῳ κύριον αὐδῇ.
φαίης κ', οὐχ ὀρόων μ', ὄρνεον οὐκ ἔμεναι.
- 14, 216. ἄρπαξ ἦν πτηνῶν, νῦν δ' ἰζευτῆρος ὑπουργὸς
κηλεῖ, κ' οὐχ αὐτῷ μέμφει δ' ἀλίσκόμενα.
- 13, 65. τοῦ ὄρνεον ἡ καλὰ μοισιν ἀλίσκεται, ἡ δὲ λίνοισι
χλωρὶς, ἔτ' ὀργῶντος βότρυος ὀμφακίου.
- 13, 79. τρίγλα συνεισάκτω πνεῖ νωθῆς ἡδὴ ἐν ἄλμῃ.
ἐκψύχει; ζωρὴν δοὺς ἅλ' ἀναφλογιεῖς.
- 13, 80. ἡ Σικελοῖς νήχουσα βυθοῖς ἐνὶ χρῶτα μύραινα
οὐ καταβαπτίζειν ἡλιόκαυστον ἔχει.
- 13, 87. εἰ καὶ ῥόμβον ἔχει λοπάς μεγίστη,
μεῖζων τῆς λοπάδος πέφυχ' ὁ ῥόμβος.
- 13, 83. ἡμᾶς Λεῖρις ἔθρεψεν, ὃν ἄλσος ἔρυτο Μαρίκης,
ἐντεῦθεν σκιλλῶν ἐσμεν ἄθροισμα πολὺ.
- 13, 84. οὗτος, ὃς εἰναλίῳν πίῳν σκάρος ἤλθ' ἀπὸ βυσσῶν,
μοῦνα (τὰ λοιπὰ δ' ἄχρηστ') ἔγκατ' ἐδώδιμ' ἔχει.
- 13, 85. πρεσβεύων Νεῖλου, Κορακὶν', ἀρπάζειαι ὄψων.
τοῖς Πέλλης λίχνοις ἄλλό τι οὐ προτερεῖ.
- 13, 86. εἰ καὶ ἀκανθοφόρου κελύφους ἀπο δάκτυλα κεντεῖ,

- ὄστρακον ἐκδὺς ὁμῶς ἔσται ἐχῖνος ἄβρῶς.
- 13, 88. εἰ καὶ δαψιλέως Βενετῶν πᾶν δαίνυται ἔθνος,
ἄρχετ' ἐκεῖ πάσης κωβίδος εἰλαπίνης.
- 13, 86. Εὐγανέου λάβραξ προγοῶς ὑποδῶσι Τιμαίου
τὸ γλυκὺ βοσκόμενος νᾶμα θαλασσομιγές.
- 13, 90. Τίμιος οὐ πᾶς χρύσοφρος καὶ ἐπαίνετός ἐστιν.
ἄλλ' ὁ μόνον Λουκρῖν' ὄστρεα δαινύμενος.
- 13, 91. πέμψον ἀνακτορέησι γλάνιν δώρημα τραπεζαίαις.
ἀμβροσίην σπανίῃ δαῖτα δόσις στεφένω.
- 13, 87. εἶματα σεῖ' ἀχάριστος ἐμῷ πεφορυγμένα λύθρῳ
ἀμπέχη, οὐδ' ἄρκει τοῖσδεσ'. ἔδεσμα πέλω.
- 14, 211. φριξίου δασύμαλλον ἀπέθρισας αὐχένα κριοῦ.
ἔσθως δ' σοὶ θαμὰ δοὺς σοῦ ἀπέλαυσε τόδε.
- 14, 70. σοὶ τρυφερὴν τελέσει Κρονίων δδε χοῖρος ἐορτὴν
ἀκύλῳ ἐν σιάλοις ἀφριώσιν τραφεῖς.
- 13, 41. ἀκρήτῳ μεθύοντα γλάγει μοι δέλφακα θέσθω
πλούσιος, Αἰτωλοῦ δ' αὐτὸς ἔδοιτο κάπρου.
- 13, 93. δς Διομηδείοις φοβερὸς πεδίοισι σιδήρῳ
Αἰτωλῷ πληγεῖς ἤριπε, τηλίκος ἦν.
- 14, 221. σαρκίδιον μὲν μικρὸν ἐπ' ἐσχαρίδος πεφλογίσθω.
σὺν δ' εὖοι γλωχὶν ἀφριώοντα μακρή.
- 13, 39. τινύσθω ἰταμὸν καὶ Βάκχῳ ζῶον ἀπεχθές.
τὸν θεὸν ἤδη γὰρ βλάβει νεογνὸν ἔόν.
- 13, 59. χειμῶνος μὲν ὄλου κνώσσω, πίῳν δὲ τότ' εἰμὶ,
ὀππῆμος μηδὲν πλήν με τὸ κῶμα τρέφει.
- 13, 92. τῶν πτηνῶν ἡ κίχλη, ἐμοὶ κριτῇ εἴ κεν ἐρίζοις,
τῶν δ' αὖ τετραπόδων πρῶτον ἔδεσμα λαγώς.
- 13, 96. μῶν δδ' ἦν ποτὲ σοῖσι δαμῆϊς Κυπάρισσε, λε-
ῖη δδε σὸς μᾶλλον, Σιλβία, ἦν ἔλαφος; [πάδνοις,
- 13, 97. μούνη ἕως τρέφεται τῇ μητρὶ λαλίστιος, ἴσχει
οὔνομα τοῦτ' ὄναγρος νήπιος, ἀλλὰ βραχύ.
- 13, 94. κάπρῳ ὁδοῦς, ἐλάφῳ κέρας ἀμυντήριον ἐστί.
κῦρμα μόνον πελόμεσθ' ἔθνε' ἄοπλα πρόκες.
- 13, 98. νηπιάχῳ μέλπηθρον ὀπάσσεις δορκάδα παιδί.
εἶματα δ' αὖ σείων τήνδ' ἀφίησι λεώς.
- 13, 99. ῥωγὸς ἀπήόριον τὴν ζόρκα θεώμενος ἄκρης
ἐλπίζοις κε πεσεῖν, ἡ δ' ἀθέρισσε κύνας.

- 14, 197. σοὶ μὲν ἄφ' ἡμιόνων τούτων οὐ δεινὸν ἂν εἶη
πτῶμα, χαμαὶ δ' ἴζοις μικροῦ ἂν ὑψιτέρω.
14, 198. εἰρομένῳ τρυφεροῦ σχύλακος πᾶν στρήνος ὅλη
σοὶ σελὶς ἐξείπειν ἄρκιος οὐκ ἂν ἔοι. [μεῦ
14, 199. τυτθὸς δδ' ἐνρύθμοις ὀπλαῖς πεδίοιο χροαίνων
ἤλυθε χρυσογόνων ἵππος ἀπ' Ἀστυρίων.
14, 200. οὐχ αὐτῷ θηρᾶ, τῷ κτήτορι δ', ὀξὺς ἐπακτῆρ
οὗτος ὁδὰξ ἀβλαβῇ πτῶκα δόμονδε φέρων.
14, 202. ῥιπτομένους ἰοὺς σεσοφισμένος εὖ ἀλέασθαι
εἰ κέρκον κτῶμην, κερκοπίθηκος ἂν ᾔην.

γ. Εἰς ΚΑΡΠΟΥΣ ΚΑΙ ΕΔΕΣΜΑΤΑ.

- 13, 5. συκαλίδ' ἱεὺόφι λελαχῶς τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ
πάσσον ἐπικνήσας, εἰ τι φρονεῖς, πέπερι.
13, 6. χόνδρον ἐγὼ σοὶ ἔδωκα. δότῳ μελίκρατον ὀπλου-
πλούσιος οὐκ ἐθέλει δοῦναι; ἄταρ σὺ πρίω. [τῶν.
13, 7. σοὶ χιδρὸς εἰ κύαμος κεράμοις ἐνὶ πέφλιδε,
οἰμῶζειν μακρὰν δαψ[ι]λέεσσι λέγε. [δεῖπνοις
13, 8. δημοτικῷ πολτῷ Κλουσίνας ἔμβρεχε χύτρας,
γλεῦκος ἵν' ἐμφορεθεῖς ἐν κενεῇσι πίης.
13, 13. ὄφρ' ἧ, τεκτονικῇ δαίς, εὖστομα τεῦτλα, μάγειρος
ποσσάκις αἰτήσῃ καὶ μέθυ, καὶ πέπερι!
13, 10. οὐκ ἀξίως ἂν σεμιδάλεως χρεῖας λέγοις
οὕτω μαγείροις, ἄρτοποιοῖς τ' εὐθέτου.
13, 47. τοῖος ὁ Πικέντων ζυμοῦται νέκταρι λευκῷ
ἄρτος, σπόγγος ὅπως ἠῦξετο νᾶμα πιών.
13, 60. ῥηγνύντα κρῆθεν ὕδνα γαίην μητέρα
τὰ δευτερεῖα τῶν μυκήτων ἴσχομεν.
13, 21. ὄντινα παρράλῃ μυάκανθον ἔθρεψε Ῥαβέννη,
οὗτοι ἀκηπεύτων ἀσπαράγων προφέρει.
13, 14. ἥτις τῶν προγόνων θρίδαξ τεχμαίρετο δαίτας,
εἰπέ, τὴν δεῖπνων ἄρχεται ἡμετέρων;
13, 17. ναυτιάαν κράμβης θαλλοῖς εἰ δεῖδιας ὠχροῖς,
τεύξαι σφί χλοερὸν χρῶτα νιτρῶδες ὕδωρ.
13, 20. ἡμεῖς εὐκάρπου πέλομεν κήπευμ' Ἀμιτέρνου.
γογγυλίδων Νούρης οὐκ ἂν ἔχοι σε πόθος.
13, 16. ἄς σοι γογγυλίδας χαιρούσας ψύχεϊ πέμπω,

- τάσδε μετ' οὐρανίων Ῥωμύλος ἐσθίεται.
- 13, 57. Νειλιακοῦ λαχάνου γελάσεις ἐριώδεα ῥυσμόν,
εἰλικτοὺς ἔλκων χερσὶν ὁδάξ τε μίτους.
- 13, 48. εὐχερὲς ἀργυρίου χρυσοῦτ' ἐρίου τε καὶ ἑσθους,
τῶν δὲ मुखήτων αὖ δυσχερὲς ἐστί δόμα.
- 13, 34. γραῦν μὲν ἔχων γαμετήν, τὰ μέρη δ' ὑπὸ γαστρὶ
νεκρωθεῖς
μηδὲν ἔχοις, βόλβων πρὶν κορέσασθαι, ἄκος.
- 13, 26. οὐα μὲν ἐσμέν ὕγρῃς γαστροὺς σκλήρυντρον ὁπώ-
παιδὶ δὲ μᾶλλον ἐοῦς', ἡέ σοι, ἀρμοδίη. [ρη,
- 13, 27. χρυσοχρῶς δίδοται καρυωτὶς ἐν ἡματι πρώτῃ
Ἰάνου. δῶρον ὁμως αὐτὸ πένητος ἔφυ.
- 14, 18. τῶν καρύων μὲν ἄθυρμα μικρὸν δαπάνημα κα-
λλὰ θαμὰ γλουτῶν παιδία νοσφίσατο. [λείται,
- 13, 25. τῆλε σοβοῦ, παροδίτα, Ῥέης ἀκρόδρουον εἰμί,
ὄφρα μὴ εἰς σχέτλιον κρᾶτα πέσοιμι τεόν.
- 13, 36. Πικηνοῦ τριπτῆρος ὑπεκκλεφθεῖσα καὶ ἀρχὴ
ἢ ἐλάα δαιτὸς καὶ τέλος αὐτὴ ἔφυ.
- 13, 24. εἰ μέλιτι μεθύοντα κυδώνια τίς παραθείη
σοί ποτε, ταῦτα καλεῖν σοὶ μελίμηλα θέμις.
- 13, 22. εἰμί μὲν οὐ χρηστὴ κυάθοις, οὔτ' εὐθετος οἶνῳ,
οὐ πίνοντί μ' ὁμως εἰμί σοι εἶδαρ ἐύ.
- 13, 23. γηραλέῳ Βάκχῳ Σητίνῳ Χῖον ἐοικὸς
σῶκον, ἄκρατον ὁμοῦ καὶ ἄλας ἔδῃ φέρει.
- 13, 28. ταῦτά σοι ἄ σφυρίδι κορυφούμενα κόκτανα
ἤλυθον, εἴτοι ἔην μείζονα, σῶκον ἂν ἦν. [πλεκτῇ
- 13, 18. βρωμῶδες τὸ τρίχωμα Ταρεντίνιοιο πράσοιο
εἰ ἔφαγες, κλείσας τὸ στόμα κῶσον ἐμέ.
- 13, 19. ἄλσος Ἀρικῖνον πράσα τιμῆντα δίδωσι.
λευκὸν ὄρα χλοεράς καυλὸν ἔχοντα κόμας.
- 13, 37. ἡ Κορχυραίου τάδε κλωνῶν ἦν ἀπὸ κήπου,
ἡ καὶ Μασσούλου μῆλα δράκοντος ἔην.
- 13, 29. τὰ βράβιλα ξείνῳ ῥυτιδῶδεα γήραϊ δέξαι
σκληρὰς μαλθάσσειν γαστέρας ἀρμόδια.
- 13, 104. σοὶ τότε Θησείου προνομεύτρια πέμψεν Ὑμή-
Παλλάδος ἐκ ξυλόχων ἔδῃ μέλισσα γάνος. [ττου
- 13, 105. εἰ δοίης Σικελοὺς Ὑβλῆς ἄπο, τοῦσδε καλοίης

- οὐκ ἂν ἁμαρτοεπῶς Κεκροπίους σχαδόνας.
- 13, 101. Καμπανοῦ τόδε σοὶ στιλπνὸν γέννημα Βενάφρου
στάξε λίπος, καὶ σοὶ γεῦσις ὄδωδε μύρου.
- 13, 106. Μινῶς Κρήσσης Γνωσσοῦ τόδε φῦσε τρυγητός.
ἀντὶ μελικρήτου δ' ἔλλαχεν αὐτὸ πένης.
- 13, 108. Κεκροπίῳ μέλιτι μέθυ μίσγεται, ὃ ῥρ' ὑπὸ
τῶν Γανυμηδείων οἰνογοεῖσθαι ἔδει. [χειρῶν
- 13, 109. τοῦτ' ἀπὸ Καισαρέων ἀποθηκῶν πέμψε πέ-
βότρως, Ἰουλείων ἐμφιλόχωρος ὄρων. [πειρος
- 13, 110. Σουῤῥεντῖνον ἔχων μή μοι χρυσώματα δίδου.
τοῦς ἰδίους κύλικας δώσεται οἶνος ὅδε.
- 13, 112. Σητία, ἡ καθορᾶ Πομτίνα μετήγορος ἄλσεα,
ἐκ τυτθῆς πόλεως πέμψε γέροντα κάδον.
- 13, 114. εἰ καὶ μὴ πρώτου Βάχχου Τριφολίνος ἐτύχθην,
ἐμπης τῶν οἶνων ἑβδομος εἰμὶ βότρως.
- 13, 115. Φουνδαναι κομέουσιν ἐδὲ Καίκουρον Ἄμυχλαι,
ἄμπελος ἐν τε μέσῳ φῦσα τέθηλεν ἔλει.
- 13, 118. Καμπανοῖο μόνου Ταράκων ἡττώμενος οἶνου
Τυρρηνοῖσι κάδοις φῦσε τόδ' ἀντίπαλον.
- 13, 119. Νωμεντανὸς ἐμὸν τόδε σοὶ μέθυ δῶκε τρυγητός.
εἰ Κοίντῳ φίλος εἶ, λωίτερόν κε πίσις.
- 1, 105. γινόμενον πεδίσις ἐνὶ Νωμεντανοῖσι πιθάχνη
οἶνον γηραλέῳ κεύθει δεξαμένη
στρυφνὴν πουλυετοῦς ὑπὸ γήραος ἰσχὺν ἀνῆχε,
καὶ πίθος ἔσχε γέρων οὔνομα πᾶν ὁ,τιοῦν.
- 13, 117. εἰ Μαμερτίνοιο γέρων οἶνοιο δοθείη
ἀμφοφορεὺς, ὁ,τιοῦν οὔνομ' ἔχειν δύναται.
- 13, 125. κλεινὸς ἐὼν ἐρίῳ τε καὶ ἀμπέλῳ εἴρια μὲν σοὶ
Αὔλων πουλυτελῇ πέμποι, ἐμοὶ δὲ μέθυ.
- 13, 22. μὴ δὴ ἀτιμάσης Νειλώϊον ἀμφοφορῆα
ὄξευς. οἶνος ἐὼν ἔσχευ ἀτιμότερος.
- 13, 40. εἰ χροκίνους λευκὸν λεκίθους περιδέδρομεν
ὁ σκόμβρων ἰχώρ ὡς κεραννυέτω. [ὔδωρ,
- 13, 31. βουλομένῳ σοὶ ἄριστον ἐλέσθαι λιτὸν, ἄσαρκον
τοῦτ' ἀπὸ Βεστίνων ἦλθε φύραμα βοτῶν.
- 13, 32. οὐ μὲν πῦρ ὁ,τιοῦν, οὐδ' ὄντινα γ', ἀλλ' ὁ τὸν ἄ-
Βηλάβροιο πίων τυρὸς ἄριστος ἔφυ. [τμὸν
- 13, 33. Τρεβλῆθεν γενόμεσθα. διπλῇ χάρις ἔστεφεν
[ἡμᾶς,

- εἴθ' ἡμᾶς βραχὺ πῦρ δάμναται, εἴτε λιβάς.
 13, 30. Τυρρηνῆς τυρὸς κεχαραγμένος εἰκόνι Λούνης
 παισὶ χορηγήσει μυρία δεῖπνα τεοῖς.
 13, 38. πύρεφθον, ποιμὴν χιμάρων τόπερ ἤρπασεν οὐπω
 ἵσταμένων, πρώτου δῶρα γάλακτος ἔχε.
 13, 44. οὐχ ὑπογάστριον ἄν φαίης. τόσος οὐθατος ὄγκος,
 καὶ θηλῆς, σπαργῶν ἀργινόμεντι γλάγει.
 13, 51. ἔχ γε ῥόδων τάχα σοὶ στέφανος νάρδου τε συνε-
 ἔχ κιχλῶν δὲ παγεις εὐαδε μᾶλλον ἐμοί. [στῶς,
 13, 35. Πικηνῆς ἀλλᾶς γρομφαίνης εἰμὶ γένεθλον
 χιονέοις πολτοῖς στέμμα δοθησόμενος.
 13, 56. ἡ ἀτόκοιο σὺς τάχα σοὶ καταθύμιος ἐστὶ
 μήτρα μᾶλλον. ἐμοὶ δ' εὐαδεν ἡ τοκάδος.
 13, 102. σκόμβρου ἔθ' ἡμιθνήτος ἀποστάζοντα φόνοιο
 πρωτοτύπου δέξαι τίμια δῶρα γάρων.

13, 103. εἰμὶ (τίδ' ἀρνοίμην;) θύννου τέκος' Ἀντιπολίτew,
 σοὶ δ' εἰ σκόμβρου ἔην, οὐκ ἂν ἔπεμψαν ἐμέ.

3, 17. δὴν περιδινθηεὶς ἐπιδορπιδίῃσι τραπέζαις
 σφοδροτέρῃ θέρμῃ χειρας ἔκαιε πλακοῦς.
 ἀλλ' οὐ Σαβιδίου στόμα καίετο. ἐσσυμένως δὲ
 δὶς τ' ἐνεφύσησεν τρίς τε γνάθοισιν ἑαῖς.
 καὶ δς ἀπεψύχθη μὲν, ἀφῆς τ' ἀνέχεσθαι ἔδοξεν.
 ἀλλ' οὐδεὶς ἔτλη (σχωρ ἐτέτυκτο) θιγεῖν.

δ. Εἰς Οἰκοδομήματα, καὶ Χωρία.

5, 7. Οἷάπερ Ἀσσυρίην πυρὸς ἱς ἐνέωσε καλὴν,
 εὖτ' ὄρνις δεκάτην ζῆσ' ἑκατοστὸν ἐτῶν,
 οὕτως ἀνενέωσεν, ἐόν τ' ἀπεδύσατο γῆρας
 Ῥώμῃ, ἐπημφίασεν τ' εἶδος ἄνακτος ἐοῦ.
 Ἰλαθὶ ἀμνήμων μομφῆς, Ἥφαιστε, παλαιῆς.
 ἐσμέν Ἄρεος, ἐσμέν καὶ Κύπριδος θέραπες.
 Ἰλαθὶ. Λημνιακοῖς οὕτω δεσμοῖσιν ἄχο[ι]τις
 ἰλήχοι, καὶ ἐρῶσ' εἴη ἀνεξικάχως.

15, 2. ἔνθα κολοσσῆεν βρέτας ἵσταται οὐρανόμηκες,

μεσσόθι δ' ἔστη ὁδοῦ πῆγματ' ἀειρόμενα,
 τῇ δ' ὀλοοῦ βασιλῆιον ἀποστιλβεσκε τυράννου,
 ἔν δ' ἦν μόνον ὅλης τῆς πόλεως μέγαρον.
 θέσκελον ἦ περιβλέπτου ἐγείρεται ἀμφιθεάτρου
 κτίσμα, κολυμβήθρη τῇδε Νέρωνος ἔην.
 νῦν βαλάνειον ὅπου θαυμάζομεν, ὠκὺ χάρισμα,
 δῆμον τοὺς ἰδίους ἄλσος ἀφείλε δόμους.
 Κλαυδιᾶς ἦ αἰθουσ' ὑπέχει τέγος εὐσχίον, αὐλῆς
 τῇδε τελευτώσης ἦν μέρος ἐσχατόεν.
 Ῥώμη, ἀναξ, ἐπὶ σεῦ πάλιν ἔζησ', αἱ δ' ἀπολαύσεις
 δημοτικαὶ νῦν εἶσ' αἷ ποτε δεσποτικάι.

8, 65. ἔνθα Τύχης δέδμηται Ἀποστροφῶν δέξια λάμπων
 νηὶς, ἄλως ἔην εὐρυχόριο πέδον.
 τῇ δ' ἔβη Ἀρκτώοιο πόνους ἐπίσημος ἀγῶνος
 Καῖσαρ ἀπαστράπτων ὄψιος ἡδὺ σέλας.
 ἐνθάδε λευχείμων καὶ δάφνη κράτα πυκαστῇ
 δέξαστο χειρικρότῳ Ῥώμῃ ἀνακτα βοῇ.
 τὴν ἀρετὴν χόριο καὶ ἄλλο κτίσμα φατίζει,
 ἐθνέων δαμναμένων ἀψὶς ἔχουσα τύπους.
 τῇ δ' ἀριθμεῖ δίδυμον πολλὴ ἐλέφαντα συνωρίς,
 ζεύγεσι δ' ὅς μεγάλοις ἄρχιος ἔστ' ἔποχος.
 τοῖος, ἀναξ, πυλεὼν σῶν ἄξιος ἐστὶ θριαμβῶν,
 τάσδ' ἐσόδους Ἀρεὸς τὴν πόλιν εἰκὸς ἔχειν.

8, 36. Πυραμίδων γέλασον βασιλῆϊα θαύματα, Καῖσαρ.
 οὐδεὶς τῶν ἔργων Μέμφιδος ἐστὶ λόγος.
 κτίσμα τοιοῦτο μέρος πόστον Μαρεωτικὸν οἴκου;
 κρεῖσσον ἐν ἀνθρώποις ἥλιος οὐδὲν ὄρα.
 ἑπτὰ λόφους φαίης κεν ἐπ' ἀλλήλων ἐπικεῖσθαι,
 Πήλιον Ὅσσα φέρουσ' ἦν ἐλαχιστοτέρη.
 τοῖς ἄστροις κορυφῇ ἐπιμίσγεται, ὥσθ' ὑπὲρ αὐτῶν
 εὐδῖος ἀστράπτειν νερτερίων νεφέων.
 τοῦ τε φάους χρυφίου πρὶν ἀφύσσεται ἡελίοιο,
 ἦ πατέρ' ὃν Κίρκη λεύσσειν ἀνισχύμενον.
 ἀλλ' ἄστρων τόδε δῶμα θιγὸν τῷ μὲν πόλφ ἴσον
 ἔπλετο, τοῦ δ' ἰδίου μεῖον ἀνακτος ἔφυ.

9,34. Ζεὺς ποτε τῆς Ἰδης ψεύστην τάφον ἐξαθέρισεν,
 Φλαύιον Αὐγούστων ὥς ἴδ' ἀνακτόριον.
 ὥς δὲ πάρ' εἰλαπίνῃ σπάσας πολὺ νέκταρ ἔχειτο
 ἡδίων, τὸ δέπας τ' ἐγγυάλιζεν Ἄρει,
 εἰς τὸν Φοῖβον ὄρων, καὶ τὴν Φοῖβοιο σύναιμον,
 οὖν τοῖς Ἀλκείδης καὶ ταχὺς Ἀρκάς ἔην,
 Γνώσσιον αὐτοὶ ἐμοὶ μὲν ὁπάσσετε, φησὶ, τὸ σῆμα.
 πόσσω ἔμεν γενέτην Καίσαρος ἐστὶ πλέον;

9,20. ἡδ' ἐπὶ χρυσος ὄλη καὶ λύγδι πᾶσα καλυπτὴ
 γῇ κουριζομένου μάρτυς ἄνακτος ἔην.
 ὀλβίῃ, ἥ παιδνοῖσι κατηχηθεῖσα γοασμοῖς
 ἐρπύζοντος ἔτλη γυῖα, καὶ ἠύγασατο.
 ἐνθάδ' ἔην οἶκημα σεβάσμιον, ὃ ῥρ' ἀνέτειλεν
 ὅττι Ῥόδος, καὶ γῇ Κρῆσσ' ἀνέδωκε πόλιν.
 τὸν Δία Κούρητες πατάγῃ ῥύσαντο Φρύγεσσι
 τῶν εὐβαστάχτων θηλυδρίῃσιν ὄπλων.
 χεὶρ δὲ Διὸς, Καῖσαρ, σ' ἐβρύσατο, τόφρα καὶ αἰγίς
 ἀντί σοι ἦν πέλτης, ἀστραπὴ ἀντὶ βέλους.

10,28. αἰῶνος κόσμου τε διαυγέος ἀρχιγένεθλε,
 δημοσίαις εὐχαῖς πρῶτος ἀειδόμενε,
 πρόσθε μὲν οὐτιδανὸν μέγαρον περίτρητον ἔναιες,
 ἥ Ῥώμῃ μεσάτην ἔτριβε λαοφόρον.
 νῦν δ' ἔργοισιν ἄνακτος ἐπιστέφεται σέο ναὸς
 Ἰᾶνε, τόσαις τ' ἀγοραῖς, ὅσσα πρόσωπα φέρεις.
 ἀλλ' εὐεργεσίῃς σὺ τοσαύτης οὐκ ἀχάριστος
 χάλκει' αἰδίοις ἔσχε θύρετρα μοχλοῖς.

15,1. βάρβαρα Πυραμίδων τὰ σά, Μέμφι, θεήματα σίγα.
 κομπάζοι λιπαρῆς μὴ Βαβυλῶνα κόπος.
 μὴ νεφ' Ἀρτέμιδος τρυφεροὶ κληζοῖατ' Ἴωνες.
 μηδὲ θεὸν κεραδὸς βωμὸς ἐπαινεσάτω.
 μηδὲ τὸ Μαυσωλοῖο μετήγορον ἡέρι σῆμα
 ὑψούντων αἴνῳ Κᾶρες ἀμετροεπεῖ.
 πᾶν κτίσμ' ἥττάσθω τοῦ Καίσαρος ἀμφιθεάτρου.
 θρυλλείσθω πάντων ἔργον ἐν ἀντὶ πόνων.

Gruter 161,2. ὡς καλῶς κυρτῆς ἰθύνθη ζευγμα γεφύρης,
 χᾶστιν ὁδὸς συνεχῆς ἢ ποτε ῥηγνυμένη.
 στεῖβομεν ἀσφαλῆως ὑποκείμενον ἔχνεσιν οἶδμα,
 καὶ μορμύρον ὕδωρ λεύσσομεν ἀσπάσιοι.
 ῥηϊδίως στεῖχοιτε πρὸς ὑμῶν χάρμα, Κυρίται,
 καὶ Ναρσῆν χροτέων ἤχος ὑποσφοφοί.
 δς Γότθων σφριγόνοντας ὑπὸ ζυγὸν ἦκε τραχήλους,
 οὗτος καὶ ποταμοὺς ζευγος ἔπεισε φέρειν.

2, 59. Μίχκη ἐγώ. τί πέλω δέ, βλέπεις, μικρός εἰλαπι-
 οῖκος. ἀνακτόρεον τὸν θόλον ἔνθεν ὀρᾷς. [νάων
 ἀνάπεσ', οἰνοπότηζε, ῥόδον λαβέ, χρίσο νάρδω.
 αὐτὸς μιμνήσκει τοῦ θανάτου σε θεός.

1, 82. ἐν πολλῇ κόνει ἢ στοῇ ῥιφεῖσα
 μακρὸν ῥυσμὸν ἐρειπίων ἀπλῶσα
 ποίῳ πτώματι κεῖται ἡμύουσα;
 ἀκμήν ταῖσδ' ὑπὸ 'Ρήγυλος στέγῃσιν
 αἰώρης ἐλάσας ὄχημ' ἀπῆλθε.
 βρίθει δ' ἀχθομένη δέδουπεν ἄφνω.
 χ' ὥς, μηδὲν περὶ δεσπότη τρέουσα
 πτώσει ἤριπεν ἀσφαλῆς ἀθώῳ,
 τόσσου, 'Ρήγυλε, κινδύνου μέτ' αἶσαν
 τίς σ' οὐκ ἀθανάτων μέλημα φαίη,
 πτώσις οὐ χάριν ἀβλαβῆς ἐτύχθη;

1, 12. ἡ τρίβος εἰς ψυχρὰς τείνει Τεῖβουρος ἐρίπνας,
 λευκά τ' ἀναβλύζει νάματα θειοβαφῇ,
 ἔνθα γύας ἱερὰς, καὶ Μουσῶν δάσχιον ἄλσος
 σημεῖον πόλεως ἄγχι τέταρτον ἔχει.
 τῇδε θέρευσ σκιερὰς ἔδρας αἰθουσα παρείχεν,
 ἢ μικροῦ ποιεῖν τλήσε νεοχμὸν ἄγος. [ἦ?]
 ἤριπεν ἐξαίφνης γάρ, ὑπόστεγος εὖτε δι' αὐτῆς
 'Ρήγυλος ἐξελάων ἦγε δῖιππον ὄχον.
 ἦ ῥα Τύχη μομφῆς ἡμῶν φθόνον οὐκ ἀνέμεινε[,]
 τοσσατίοιο μύσους ἀχθεῖ βριθομένη.
 τὰ βλάβῃ ὠφελεί, τοῦ κινδύνου ἐστὶν ὄνασθαι.

ὀρθή παστὰς ἐοῦσ' οὐκ ἂν ἔδειξε θεοὺς.

8, 68. δς τοῦ Κορκύρης ὄρχους, Ἐντελλε, τυράννου
εἶδε, προτιμῶν τὸν σὸν ἐνοικίδιον.
πορφυρέας ἵνα μὴ σταφυλὰς κατὰ πάχνος ἰάπτῃ,
καὶ ψῦχος Βάχχου μὴ γάνος ἡδὺ δάκῃ,
ζῇ τοίχοις ἔμφρους ἐν ὑελινοῖσιν ὀπώρῃ,
κεύθεται εὐδαίμων, οὔτε λέληθε, βότρυς.
οὕτω λιτὸν ὕφος διαφαίνει χρῶτα γυναιχός,
οὕτως ἐκκρίνει ψῆφον ἀχραιφνὲς ὕδωρ.
καὶ τί ἀτόλμητον βροτέαις φύσις εἶσσε τέχναις;
εἵθισται χειμῶν στεῖρος ὀπωροφορεῖν.

12, 31. τοῦτ' ἄλλος, κρῆναι τε, καὶ ἡμερίδων τόδ' ὕφασμα
εὐσχίον ἢ τ' ἐλατὴ ρύακος ὕδρογόνῃ,
καὶ λειμῶν, καὶ Παιστῶν ἐρίζοντες ῥοδεῶνες,
χείματι τ' οὐ ῥιγοῦν τηλεθάον λάχανον,
ἔγγελος ἐν στεγανοῖσι τιθασσεύουσα κολύμβοις,
ἢ τ' ὄρνεις λευκὴ τύρσις ἔχουσ' ὁμόχρους,
Μαρκέλλης δῶρ' ἐστί. μέθ' ἐβδομάδας λυκαβάντων
πέντε μοι ἐρχομένῳ μικρὰ τὰδ' οἰκί' ἔδω.
εἴ μοι Ναυσικαὰ πατρίους ἐχαρίζετο κήπους,
εἶπον ἂν Ἀλκινόῳ, τοῦσδε προαιρέομαι.

4, 44. Βέσβιος ἐστὶν ὃδ' ἄρτι κατὰσχιος οἰνοπέδοισιν.
ὦδε τρύγῃ ληνοὺς κλύσεν ἐυστάφυλος.
ταῦτ' ὄρε' ἢ Νύσσαν πολὺ μᾶλλον φίλατο Βάχχος.
ἐν λόφῳ ἦν Σατύρων τῶδε χοροστασίῃ.
Κύπριδος ἦν τόδ' ἔδος πολὺ φίλτερον ἢ Λακεδαίμων,
χῶρος ὃδ' Ἡρακλέους κλήζετ' ἐπωνυμίῃ.
πάντα δ' ὑπὸ σποδιῇ φλογί τ' ἤμυσεν, ἢ ῥὰ ἔπεισι
τοιοῦτου πάθεος καὶ μετάνοια θεοῖς.

ε. ΕΠΙΤΑΦΙΑ. ΚΑΙ ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΥΣ.

7, 96. ἀλγοςύνῃ Βάσσου παῖς Οὐρβικος ἐνθάδε κεῖμαι,
τοῦνομα τῷ Ῥώμῃ καὶ τὸ γένεθλον ἔδω.
ἔξ μοῦ τῇ πρώτῃ τριετηρίδι μῆνες ἀπῆσαν,

ῥῆξαν δτ' ἄστοργοι τὸ βραχὺ νῆμα θεαί.
καί τί στωμυλῆ, νεότης τε, τί μ' εἶδος ὄνῃσ;
ξεῖνε σὺ δ' ἡμετέρῳ δάκρυα λείβε τάφῳ.
οὕτως εἰς Λήθης οὐχ ὀπλότερος κίοι ὕδωρ
Νέστορος, ὃν μετὰ σε ζῶντα λιπεῖν ποθέεις.

Gruter 950, 10. Γελλίου ὦδ' ἐτάφη Φοῖβός ποτε μοῖρα
παντοίας στοργάς ἔλλαχε σῆμα τόδε. [μεγίστη.
πέντε μόλις τολύπευσεν ὃς ἐβδομάδας λυκαβάντων,
οὔτε παρερχόμενον πνεῦμα κατεῖχε φιλῶν
Γέλλιος. εἰ θέμις ἦν ἡλλάχθαι νήματα Μοιρῶν,
ἄσμενος ἂν κείσθαι τῷδ' ἐνὶ τλήσῃ τάφῳ.

Gruter 654, 3. ἡλικίην τυτθὴ Διονυσίας ἐνθάδε κεῖται,
ὕστατίν λεπτοῖς ποσσὶ ταμοῦσα τρίβον.
ἥς ἤδη τὸ στρῆνος ἐν ὀκταετηρίδι βλαστεῖν
ἄρχετο, καὶ πλάττειν παίγνια κομπᾷ τρυφῇ.
εἰ δέ κ' ἐμηκύνθη μακρόν σοι τέρμα βίοιο,
οὐκ εὐμουσοτέρην κόσμος ἂν εἶχε κόρην.

5, 34. σοί, Φρόντων γενέτης, σοί Φλακκίλλη γενέτειρα,
παιδικὰ τ' ἀμὰ κόρην τήνδε συνιστάμεθα.
οὗτ' Ἐρέβους τρέσσαι σκοτόεσσιν Ἐρώτιον ὄρφνην,
οὔτε πέλωρα κυνὸς χάσματα Ταρταρέου.
ἔξ μὲν χειμερινοὺς κύκλους ἐπλησεν ἂν, εἰ μὴ
ζῆσεν ἐλασσοτέρως ἡμασι τοσσατίοις.
κουρίζοι δ' ἐν τοῖς ἤδη πάτρισι παλαιοῖς,
οὐνομά τε τραυλῶς τοῦμόν ἀεὶ λαλέοι.
λείψανα δ' οὗτ' αὐτῆς σκληρὴ κόνις ἀμπέχοι, οὐθ' οἱ
(οὐδὲ γὰρ ἦδ' ἦν σοί) γαῖα, βαρεῖα γενοῦ.

1, 88. Ἄλχιμε, παῖδ' ὃν ἔτι τῷ δεσπότῃ ἀρπαχθέντα
γῆς Λαβικανῆς βῶλος ἐπημφίασε,
λάττει οὐ Παρίης ὄγκους λύγδοιο νεκροῖσιν
οὐς πόνος ἡλέματος τεῦξε μινυνθαδίους,
πύξους δὲ χλαδαράς, φυλλάμπελά τε σκιάοντα,
καὶ λειμῶνας ἐμοῖς δάκρυσιν ἰχυμαλέους....

λάζευ, φίλιε κοῦρε, πόνων μνημεῖον ἐμεῖο.
 ἐνθάδε σοὶ τιμῆς αἷσα τέθηλεν ἀεὶ.
 ὁππότε μοι Λάχεσις διακλώσαι λοίσθιον ἤμαρ,
 οὐκ ἄλλως κέλομαι λείψανα κεῖσθαι ἐμά.

11, 91. Αἰολίδος Κανάκη τύμβῳ ὑπὸ τῷδε τέθαπται,
 ἔβδομος ἦ χειμῶν ἔπλετο τέρμα βίου.
 φεῦ, ξένε, τοῦ ἄγεος. τί δ' ἐπείγῃ δάκρυα βάλλειν;
 οὐ νῦν μεμπτέα σοὶ τὴν βραχύτητα βίου.
 δεινότερος γε μόροιο μόρου τρόπος. ὅψιν ἀφείλον
 τὸ στόμα λειχῆνες πᾶν ἐπινειμάμενοι.
 αὐτὰ τε νηλεεῖς δάψαντο φιλήματα νοῦσοι.
 οὐ δ' ὀλόκληρ' ἐδόθη χεῖλεα πυρκαϊῇ.
 εἰ δ' ἄρ' ἐπιπτᾶσθαι τόσον ἐς τάχος αὐτίκ' ἔμελλον,
 ἄλλῃ ἂν ὤφειλον κῆρες ἐπελθέμεναι.
 φθᾶσα δὲ Μοῖρ' ἀγανῆς ἀπέκλεισε διέξοδον αὐδῆς,
 κάμψαι ἴν' ἀστόργους μὴ ποτε γλῶσσα θεάς.

9, 28. σκηνῆς ἀγλαΐη, θυμέλης κλέος ἡδὺ Λατῖνος
 κεῖνος ἐγὼ, σὸς ἔρως, ξεῖνε, σὸς εἰμὶ κρότος.
 δς τε Κάτωνα μέγαν ποιεῖν ἰσχуса θεωρόν,
 Κούριον δς διαχεῖν, Φαβρίκιον τ' ἄγγελων.
 οὔτ' ἐμὸς ἡμετέρου βίος οὐδὲν ἀπηῦρε θεάτρου,
 ἀλλ' ἀπὸ τῆς τέχνης σκηνικὸς ἦα μόνον.
 οὐκ ἂν ἐμῷ γὰρ ἐγὼν ἀρετῆς ἄτερ ἦρεσ' ἄνακτι.
 ἐνδοτέρας ὁ θεὸς κεῖνος ὄρᾳ πραπίδας.
 ὁμεῖς μὴ με κιχλήσκειτ' Ἀπόλλωνος παράσιτον,
 Ῥώμῃ δὲ γυνῷ ἐοῦ δοῦλον ἐόντα Διός.

10, 50. θραυέτω αἰνοπαθῆς Νίκη φοίνικας Ἰδούμης.
 κοπτέσθω παλάμαις στερνοτύποισι Κρότος.
 στέμματα Κῦδος ἀμείψαι. ἐπὶ φλόγα δ' ὕστατα δῶρα
 πένθιμος εὐστεφέας Δόξα κόμας βαλέτω.
 φεῦ τοῦ ἄγους. τέθνηκας ἀτεμβόμενος νεότητος
 Σχόρπε μέσης, ζεύξας ὡς ταχὺς ἄρμα μέλαν.
 τίπτε σὸς, ἦν τοσάκις περιδέδρομας ὠκέϊ δίφρῳ,
 αἶψα μινυνθάδιος νύσσαν ἔκαμψε βίος;

10, 53. Σχόρπος ἐγὼ, κῦδος πολυηχέος ἵπποδρόμοιο,
 σὸς κρότος, ὦ Ῥώμη, σεῖο τρύφημα βραχύ,
 βάσκανος ὃν τρίς ἔτεσσιν ἐπ' ἐννέα πότμος ἀναιρῶν,
 τὰς νίκας ἀριθμῶν, ψετο γηραλέον.

11, 13. ὅστις Φλαμινίην τρίβεις, ὁδίτα,
 ἔνδοξον τόδε σῆμα μὴ παρέρχου.
 τερπωλὴ πόλεως, ἄθυρμα Νεῖλου,
 τέχνη καὶ χάρις, ἡδονή, κρότημα,
 σκηνῆς Ἀουσόνιης κλέος τε κάλγος
 καὶ πᾶν χρῆμα καλῶν ἐρωτικῶν τε,
 τῷδ', ὃ καὶ Πάρις, ἡρίῳ τέθαπται.

Gruter 340, 4. διφρελάτου κεῖται τύμβῳ ἐνὶ τῷδε νέου
 λείψανα, τοῦ νωμῶν δ' ἡνίον οὐκ ἀδαοῦς, [μὲν
 ὅστις τεθρίππων ἐπιβήμεναι ἤδη ἐτόλμων.

ἀλλ' ἀποθύμιος ἦν οὐδὲ συνωρίς ἐμοί.
 Μοῖραι ἐμῇ βάσκηναν ἀμείλικτοι νεότητι,
 αἷς χέρας ἀνταίρειν οὐ θέμις ἐστὶ βροτῶ.
 οὐδ' ἔλαχον θνήσκων γέρας εὐκλεὲς ἵπποσυνάων,
 δῆμος ἔν' εὐσεβέων μὴ κατὰ δάχρυ χέροι[.]
 ἐνδότερα ζαφλεγεῖς κατεδήδοκαν ἄψα νοῦσοι,
 ὡς οὔτις νικᾶν ἴσχυς' ἀκεστορίη.
 ξεῖνε σὺ δ' ἡμετέρῳ πολὺὰ κρίνα βάλλ' ἐπὶ τύμβῳ.
 ἡ τάχα δὴ ζωῷ καὶ σὺ κρότησας ἐμοί.

Gruter 655, 3. θρησκευταὶ Κυβέλης, Ἄττυν Φρύγα θρη-
 νυκτὸς ἕως κατέχει Δίνδυμον ἡρεμίη, [νοχοποῦντες,
 καί με θανόντα γοᾷτ', οὐ γὰρ ξένος εἰμί μετ' αὐτοῖς.
 Ἔκτωρ καὶ ψυχὴ Μυγδονὶς ὦδ' ἐτάφην.
 ὅστις ἐπωνύμιον μικρὸς μέγα κληρονομήσας
 ἐν βαιῷ ποτ' ἔην σώματι χρῆμα πολὺ,
 ἵπποδαμειν δεδαῶς, ἐπαλείφεισθαί τε παλαιόστρη,
 σκώπτειν, τεχνάζειν, πίστιν ἀνιστορέειν.
 σοὶ δὲ θεοὶ δοῖεν, τῶν ἀξίη εἴ, Δομιτίλλα,
 γαίῃ ἐτυμβεύθην ἧς χάριν οὐκ ὀλίγη.

4,73. λοισθήιον ἀσθμαίνων πυμάτη Βεστίνοσ ἐν ὄρη,
καὶ στρωγίλους νεύων εἰς Ἀῖδαο δόμους,
κλωστήρ' ὑστάτιον στρωφώσας λίσσετο Μοίρας
ἔλκειν τυτθὸν ὅσον νήματα φαιοφαῖ,
μέσφα φίλοις ζώει, θνήσκων μόνος αὐτὸς ἑαυτῷ.
κάμψεν ἀμειδῆτους ἰθὺ δέημα θεάς.
εἶτα φάος λείπει διανείμασ ἀσπετον ὄλβον.
καὶ μετὰ ταῦτα γέρων αὐτῷ ἔδοξε θανεῖν.

1,78. εὔτε νόσος πονέοντα παρίσθημα θλίβε, καὶ ἤδη
ὄψιν ὄλην λειχὴν εἶρπ' ἐπιβοσκόμενος,
παρφάμενος γνωτοὺς ἀριδάκρυας αὐτὸς ἄδακρυς
Φῆστος ἔγνω διαβάσ εἰς Ἀῖδαο θανεῖν.
οὐδ' ἐμίγη ποτῷ καθαρὸν στόμα φαρμαχόεντι,
οὔτε πολυχρονίη τὸν μόρον εἶλκε τριβῇ.
Ῥωμαίη σεμνὴν βιοτὴν σφρήγισσε τελευτή,
καὶ γενναιοτέρῳ πότμῳ ἀφῆκε πνοήν.
τοῦδε μόρον τιμᾶν δύναται πρὸ μόροιο Κάτωνος
αἰών. τοῦδε φίλος Καῖσαρ ἐτύγχαν' ἑών.

9,86. Σεῖλιον ὠκυμόρου πότμον ἰοάοντα Σεβήρου
οὐ μιῇ Αὐσονίῃ σεμνὸν ἐν εὐεπίῃ
σὺν Μοῦσαισ καὶ Φοῖβῳ ἐδεινοπάθησα νοήσας,
καὶ γὰρ, φησὶν, ἐμὸν Φοῖβος ἔκλαυσα Λίνον.
ἐς δὲ κασιγνήτην ὀρόων (παρὰ δ' ἴστατ' ἀδελφεῷ)
Καλλιόπην, ἴδιον καὶ σὺ πέπονθας, ἔφη.
τὸν Δία Ταρπεῖον, τὸν Παλατῖνον ἄθρησον.
βλάβε παρασπονδοῦσ' ἀμφοτέρους Λάχεσις.
ἀθανάτων φύλον μοίραισ ὑποκείμενον εἰδῶς
πᾶσαν ἀπὸ σφείων μέμψιν ἀποσκεδάσαις.

11,41. τὴν ἀγέλην περὶ ἀλλὰ φιλῶν ὁ συφορβὸς Ἀμύντας
χαίρων τ' εὐκλείῃ ποιμνίου εὐτραφέος
εἷξαντας βάρεϊ κλαδαροὺς κατεβρίσατο κλῶνας,
σειομέναισ βαλάνοις αὐτὸς ἐπισπόμενος.
οὐ θέλε τῇ λώβῃ περιεῖναι ἀνάρσιον ὕλην,
ἀνδροφόνον τε πατὴρ δένδρον ἔκαυσε πυρί.

κτάσθω, Λύγδε, σύας πιμελῇ φλιδόοντας Ἰόλλας.
ἀρκοῦμαι δ' ὑπὸ σοὶ σωζομένοισι βοτοῖς.

ς. ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ. ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΩΝ.

4,1. ἡμαρ Καίσαρος ἦδὺ, σεβαστὸν μᾶλλον ἐκείνου

Ἰδὼν ἐν ᾧ Δίκτης κλίτεσι φῦσε Δία,
αἰῶνος Πυλίοιο πολὺ χρονιώτερον ἔλθοις,
ταῦτό τ' αἰεὶ λάμποις, ἥ καὶ ἀμεινότερον.
χρυσῷ δδ' Ἀλβανῷ Τριτωνίδα συγνὰ γεραίροι,
καὶ πλείστη τόσσας δρῦς ἀνὰ χεῖρας ἴοι.
κύκλον ἄγοιτο μέγαν περιτελλομένων ἐνιαυτῶν,
ἱρά τε, Ῥωμαίων οἷα Τέρεντος ἔχει.
ἄδρᾶ, θεοὶ, λιτόμεσθα, δίκαια δέ. τίς γὰρ ἀναιδὴς
εὐχὴν ἂν εἴη ὑπὲρ τοσσατίοιο θεοῦ;

5,3. Δῆγεις ὁ Ῥωμαίων τῆς ὄχθης ἄρτι πάροιχος,
ὄν σοι δουλωθεὶς Ἰστρος ἔπεμψεν, ἀναξ,
χαρμοσύνη ἐκθαμβος, ἰδὼν ἡγήτορα κόσμου
πρὸς τὸν ὁμαρτούντων τοιάδε λαὸν ἔφη,
τοῦ κάσιος ζηλωτὸς ἐγὼ πλέον, ὅτι θεὸν μοι,
ὄν σέβεται μακρὰν, ἐγγύθεν ἐστὶν ὄρᾱν.

4,3. Λεῦσσε δὴ, ὥς ὑετοῦ πυκινὸς πόκος ἀφοφέοντος
Καίσαρος εἰς κόλπους πίλνεται, εἰς τε χάρα.
Ζηνὶ δ' δὲ ἥσυχος εἴκει, ἀκινήτοισι προσώποις
ψύχει πηγνυμένων οὐκ ἀλέγων ὑδάτων,
ἡθὰς Ὑπερβορέου κατατρύειν ἄστρα Βοώτew,
τῆς θ' Ἑλίκης διερῷ κρατὶ καταφρονέειν.
τοῦ Διόθεν ξηροῖσιν ἀθύροντος ραθαμίγειν
ἦδε κόρου, δοκέω, Καίσαρος ἐστὶ νιφάς.

7,6. μῶν ἀφ' Ὑπερβορέων ὁρμώμενος εἴσι πρὸς ἡμᾶς
ἦδη ἐς Ἰταλίας Καίσαρ ἐτοῖμος ὁδοῦς;
πᾶς μὲν φησι, λόγου δ' αὐτάγγελος οὐ πάρα. σοὶ δέ
(σὸν γὰρ ἀληθεύειν) ὦ Φάτι, πειθόμεθα.
πάνδημόν γε χαρὰν νικηφόρα γράμματα φωνεῖ,
χλῶρ' ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἔγχεα δαφνοφορεῖ.

δεύτερον ἢ Ῥώμῃ σοὶ ἰὼ Παιᾶν ἀλαλάζει.
αἰὲν ἀνίκητον σεῖο πόλις σὲ βοᾷ.
ἄλλ' ἵνα χαρμοσύνης πίσυνοι δραττώμεθα μᾶλλον,
Σαρματικῆς νίκης ἄγγελος αὐτὸς ἔκον.

8, 11. Ῥῆνος σεῖο πόλει σ' ἐπιδήμον ἐόντα συνῆκε.
τοῦ λαοῦ φωνὰς καὶ γὰρ ἄκουσε τεοῦ.
ἔθνεα Σαυροματῶν, Ἰστροιο τε ρεῖθρα, Γέτας τε
πάνδημος νεαρῆς θροῦς ἐτάραξε χαρᾶς.
μέσφ' ἱερὸν σέβεται σ' ἐπισημασίαισι θέατρον,
δίφρα δράμον τετράκις, μηδενὸς αἰσθομένου.
οὐχ οὕτως ἐφίλησ' ἄλλον πρόμον, οὔτε σε Ῥώμῃ.
οὔτε πλέον σὲ φιλεῖν, κ' ἦν ἐθέλη, δύναται.

8, 15. μέσφ' ἡ Παννονίου νίκη πολέμοιο θροεῖται,
τῷ Διὶ καὶ θύει πᾶς ἐπανερχομένῳ,
πᾶς λιβανωτὸν ἕως ἱππεὺς, βουλὴ τε δίδωσι,
φυλῶν τ' Αὔσονίων τὰ τρίτα δῶρα πέλει,
μνήσεται ἡ Ῥώμῃ τούτου κρυφίοιο θριάμβου,
Παιᾶν τ' εἰρήνης οὐ μικρὸς ἐστὶ τεῆς,
τῆς δασίης ὅτι τῶν ἰδίων εἰ μάρτυς. Ἄνακτος
ἐστὶ καλοῦ, γινῶναι τοὺς ὑποτασσομένους.

6, 80. Αἴγυπτος φιλότιμος ἀπέστειλ' ὡς νέα, Καῖσαρ,
δῶρα χαριζομένη, σοὶ ρόδα χειμερινά.
Μεμφίτης Φαρίους ναύτης ἐχλεύασε κήπους
οὐδὸν ἐπεμβαίνων ὑμετέρης πόλιος.
τόσσον ἄρ' ἡρὸς ἄγαλμα, τόση χάρις ἔπνε' ὁδωδῆς,
τόσσον Παιστανῶν ἦν ἀγλαΐσμα πέδων.
ὅππῃ γὰρ μετένεγκ' ἡ μὲν πόδας, ἡ καὶ ὄψεις,
πᾶς στεφάνοισιν ἔην χῶρος ἐρευθιδίων.
ἀλλὰ σὺ χειμερινῇ Ῥώμης νικώμενος ὥρη
Νεῖλε, θερισμὸν ἐὼν δός, ρόδα δ' ἀντίλαβε.

13, 127. σοὶ στεφάνους, ὦ Καῖσαρ, ὁ χειμὼν δῶκε προῶ-
εἶαρος ἦν τὸ ρόδον, νῦν δὲ τὸν γέγονε. [ρους.

8, 24. εἴ τι περ ἀντιβολῶ δειλῶς σοῦ γράμματι βαιῶ,
 ἦν μὴ ἀναιδὲς ἄγαν ἥ τὸ δέημα[,] δίδου.
 κῆν μὴ δῶς, λιτανευόμενος γ' ἔμπης ἀνέχοιο.
 οὐ λιβάνῳ γὰρ Ζεὺς ἄχθεται, οὔτε λιταῖς.
 οὐχ ὁ θεῶν κηρῶ καὶ λύγδῳ δείκελα πλάττων,
 ἀλλὰ θεοὺς ποιεῖ μοῦνος ὁ λισσόμενος.

2, 91. εὖχος τοῦ κόσμου, τῶν ὄντων, Καῖσαρ, ἔρυμα,
 οὐ πιθόμεσθα πέλειν σωζομένοιο θεοὺς,
 εἰ σοῦ τοὺς ὄσσους αὐτοσχεδίοιο πόνοιο
 βιβλί' ἀναγνόντος θέλξαν αἰοῖναι ἐμαί,
 ὃ ῥα τύχη κώλυσε, δοκεῖν ποιήσον ἐμ' εἶναι,
 ὥστε κλείζεσθαι παιδογόνον τριάδος.
 εἰγ' οὐκ ἤρεσα σοί, τόδε μοι παραμύθιον ἔστω.
 εἰ δέ σοι ἤρεσ', ἐμοὶ ταῦτ' ἐπίχειρα πέλοι.

9, 18. ἔστιν ἐμοὶ (καὶ δηρὸν ἔοι σέο, Καῖσαρ, ἐπ' ἀρχῆς)
 γήδιον, ἐν δὲ πόλει καὶ μικρὸν οἰκίδιον.
 ὀργανικοῖς δὲ πόνοις ὀλίγης ἀπὸ νῆμα φάραγος
 ἔλκεται, ὥστ' ἄρδεν ὄρχατον ἀζαλέον.
 ἀλλ' ὁ δόμος διψῶν, ὅτι μιν ῥανὶς οὔτις ἰαίνει,
 κλαίει καίπερ ὕδωρ Μάρτιον ἐγγὺς ἔχων.
 ἦν λιβάδ' ἡμετέροις, Καῖσαρ, μεγάροισιν ὁπάσσεις,
 Κασταλὶς ἥδ' ἔσται καὶ Διὸς ὁμβρος ἐμοί.

6, 10. τὸν Δία χιλιάδας παύρας αἰτοῦντι μοι ἀκμὴν
 σοὶ δότω, ὅστις ἐμοί, φησὶν, ἔδωκε νεῶν.
 τῷ Διὶ δῶκε νεῶν μὲν, ἀτάρ μοι χιλιάδ' ἤδη
 οὔτινα. παῦρ' αἰτεῖν τὸν θεὸν αἰδέομαι.
 ἀλλ' ὥς ἀνέφελος τε, καὶ ὥς ἀτάραχτος ἰδέσθαι,
 ὥς ἀδόνητος ἐμὰς πρόσθε δέδεκτο λιτάς.
 τοῖος τοῖς Δακῶν ἰκέταις διάδημα δίδωσι,
 τὰς Καπιτωλείους τ' εἰσιν ἀνείσιν ὁδοῦς.
 εἰ τοίως εἴωθ' ἀνανεύειν, πῶς ἐπινεύει;
 εἰπέ θεὰ σύμβουλ' ἡμετέροιο Διός.
 εἶπα. καὶ ἡ τὴν Γοργόν' ἀφεῖσα, τὸ μὴ δοθὲν εὐθύς,
 φησὶν, ἀπελπίζεις, μωρὲ, δοθησέμεναι;

14, 179. εἰπὲ, κόρη γοργῶπι, κυνῆν φορέουσα καὶ ἔγχος,
πῶς οὐ βαστάζεις αἰγίδα; Καῖσαρ ἔχει.

14, 170. ἦδ' αὐτῷ κλήρου ἄτερ ἦλθ', ὦ Πῆνος ἀληθὲς
οὖνομ' ἔδω δεκάκις. κῶρε, μοι οἶνοχόει.

13, 4. ὅψ' ἵνα κοιρανέοι Γερμανικὸς ἐν Διὸς αὐλῇ,
δηθάκι δ' ἐν γαίῃ, τῷ Διὶ δὸς λίβανον.

12, 6. Νερουᾶν πρῆύτατον βασιλῆων Αὔσονις αὐλῇ
δέξατ'. ἐπαύροιμεν νῦν Ἑλικῶνος ὄλου.
ἦθη ἄπλαστα, φρόνημα προσηνές, ἀπρόσκοπος ἀρχὴ
αὖθις ἔκοντο. φόβος πᾶς φυγάδε τρέπεται.
ἔθνος ἅπαν, Ῥώμη, τεδὸν εὐχεται, αἰὲν ἄνακτος
τοιαύτου σὲ τυχεῖν, τοῦ δὲ πολυχρονίου.
ὄλβιος, ἧς παῦροι τύχον, ἔξιος, ὄλβιος ἡθῶν,
οἷα Νομᾶς ἂν ἔχειν ἤθελεν, οἷα Κάτων.
δωρεῖσθαι, προέμεν, πλουτίζειν ἄνδρα πέννητα,
καὶ δόμεν οἳ αὐτοὶ μὴ χαρίζαιτο θεοί,
νῦν εἴη θεμιτόν. σὺ δ' ἐπὶ σκληροῦ βασιλῆος,
ἀργαλέων τε χρόνων, ζῆσαι ἀμεμπτος ἔτλης.

11, 5. τόσσον σοί, Καῖσαρ, θέμιδος σέβας ἐστὶ δίκης τε,
ἡλίκον ἔσχ' ὁ Νομᾶς. ἀλλ' ὁ Νομᾶς πένετο.
ἦθεα μὴ πλούτῳ προδόμεν, μέγα θαῦμα, καὶ εἶναι
τοσσατίων Κροίσων κρεῖττον ἑόντα, Νομᾶν.
εἰ φωτῶν νίσσοιτο παλίσσυτα φῶλα παλαιῶν,
ἔξειῃ τε κενοῦν πᾶν πέδον Ἡλύσιον,
αἰρήσει σε Κάμιλλος ἐλευθερίας ὑπὲρ αὐτῆς.
χρυσὸν Φαβρίκιος σεῖο διδόντος ἐλεῖ.
σοὶ ταγῷ Βροῦτος χαιρήσει. σοὶ παραδώσει
κῦρος ἄφαρ Σύλλας πᾶν ἀποσιπάμενος.
σοῦ ἰδιάζοντι σὺν Καίσαρι Μάγνος ἐρφή.
σοὶ δοίη Κράσσος πλοῦτον ἅπαντα προεῖς.
εἰ δὲ καὶ ἀγκαλέοιτο καὶ ἐξ Αἴδαο νέοιτο
αὖθι Κάτων, ἔσται καὶ ὅδε Καισάρεος.

11, 4. ἱερὰ σεμνὰ Φρυγῶν, ἀ πρὸ πλούτου Λαομέδοντος
 ἀρπάζειν Τροίης εἴλετο κληρονόμος,
 καὶ πάτερ αἰδίδω Ζεῦ ἄρτι γεγραμμένε χρυσῷ,
 σὺν τε κασιγνήτῃ μουνόπατῳ θυγάτῃρ,
 καὶ σὺ πάλιν χρονικαῖς Νερουᾶ τρίτον οὐνομα δέλτοισ
 Ἰᾶνε φέρων, ὕμῶν εὐαγέως δέομαι,
 τόνδ' ἀρχὸν καὶ τὴν βουλὴν σώζετε. καὶ ἡ μὲν
 ἤθεσιν ἡγεμόνος ζῶοι, ὁ δὲ σφετέροις.

ζ. ΠΡΟΣ ΦΙΛΟΥΣ ΚΑΙ ΓΝΩΡΙΜΟΥΣ.

4, 54. ὦ δρυὸς ἀντιάσας Ταρπείης εὐστεφάνοιο,
 καὶ πρώτῃ πτόρθῳ χρᾶτα πυκασ[σ]άμενε,
 εἴ τι φρονεῖς, ἀπόλαυσον ὄλου, Κωλῖνε, βῖοιο,
 ἥμαρ αἰὲ παρέμεν λοίσθιον οἰόμενος.
 οὐδενὶ τὰς τρισσὰς Μοῖρας θέμις ἐστὶ δυσωπεῖν.
 τηροῦσι ζωῆς, οὐσπερ ἔπηξαν, ὄρους.
 Κρίσπου ἀφνειότερος, Θρασέα σταθερώτερος ἴσθι,
 νίκα ἐλευθερίοις τὸν Μελίωρα τρόποις·
 οὐδὲν προσθήσει Λάχεσις τοῖς νήμασιν. ἀλλὰ
 σφρηγίζει, τέμνει ὅ' ἡ μία τῆς τριάδος.

6, 27. δις σύγχορτε Νέπως ἡμῖν (σὺ γὰρ ἀγχόθι Φλώρης
 ἔν τε παλαιοτάταις νάσσαο Φικελίαις)
 ἔστι σοι εἶδος ἐοῦ ἀπομαξαμένη γενετῆρος
 μητρώης μάρτυς σωφροσύνης θυγάτῃρ.
 μὴ σύγε πουλυετοῦς φεΐδου λιαροῖο Φαλέρνου,
 μᾶλλον δ' αὖ ναστοὺς κέρματι λείπε κάδους.
 γλευχοποτοῦς ἢ παῖς ἑρήσκη καὶ πλούσιος εἴη·
 σὺν δ' οἱ γηράσχοι νῦν νέος ἀμφιφορεύς.
 μὴ μούνους οἶνος τρεφέτω Καΐκουβος ἄπαιδας.
 ἴσθι σάφ' ὥς πατέρων ἐστὶ καὶ ἡδυπαθεῖν.

10, 20. ὅττι Σάλων με καλεῖ πρὸς χρυσοῦ μητέρα γαίην,
 τῆς τε πάτρης ποθέω κτίσμα κάταντες ὄρᾱν,
 αἴτιος εἰ σὺ ἐμῷ πεδόθεν κεχαρισμένε θυμῷ,
 Μάνιε, φιληθεῖς τ' ἐξέτι παιδὸς ἐμοί.
 οὐ τινὸς ἐν δήμοις οὐ φίλτερος ἄλλος Ἰβηρσιν,

ἄξιος οὐτ' ἀτρεκοῦς μᾶλλον ἔρωτος ἐμοί.
 σὺν σοι ἐγὼ τλαίην Λιβύων καλύβαισι μετεῖναι,
 καὶ σκηνὰς Σχυθέων μοῦνος ἐπελθέμεναι.
 εἴ μοι ταῦτ' αὖ φρονεῖς σὺ, καὶ ἀντιφιλῶν ἐμὲ κυρεῖς,
 ἔσται δὴ Ῥώμη πᾶς τόπος ἀμφοτέροις.

9, 45. εὖτ' ἂν Ὑπερβόρσον στρατιώτης κλῖμα διατλήῃς,
 Μαρχελλῖνε, πόλου τ' ἀστέρας ἰσοβραδεῖς,
 οὐ φθαίης μύθευμα Προμηθείου σκοπέλοιο,
 καὶ πάγον αὐτόπτης ἐγγύθεν ἱστορέειν.
 ὄκριν ἄρ' ἰϋγμοῖσι καταυληθέντα γέροντος
 τρηχὺν ὄρων, φήσεις, ἦν ὅδε τρηχύτερος.
 καὶ τοῦτοις ἔτι πρόσθε· δς ἴσχυσε τοιαῦδε τλῆναι,
 οὐκ ἐτὸς ἦν πλάσσης ἀνδρομέοιο γένους.

8, 18. ὦφελος ἐκδοῦναι τὰς σοῦ, Κυρήνιε, βίβλους,
 πᾶς σ' ἔν' ἀναγνοίῃ, σὺν τ' ἐμοί, ἢ πρότερον.
 ἀλλὰ σοι ἀρχαίου τόσῃ αἰδῶς ἐστὶ φίλοιο,
 ὥστε σοι ἐστὶν ἐμῇ δόξα πρὸ τῆς ἰδίας.
 οὕτως οὐδὲ μέλη θίγ' ἀοιδόπολοιο Καλαβροῦ
 ἄρχιος ὦν νικᾶν Πινδάρου ἄσμα Μάρων.
 καὶ σκηνῆς Βαρίῳ Ῥωμαίης εἴξε βραβείου
 μέλλων ἂν κρείττων ἔμμεναι ἐν τραγικοῖς.
 χρυσοῦ μὲν κτεάνων τε πολλὸς φίλος εἴη ἀφειδῆς,
 πρωτείων δ' εἴκων τοῦ νοδὸς οὔτις-ἔοι.

1, 8. ὅττι τό τε Θρασέα μεθέπεις, τό τε δόγμα Κάτωνος,
 ὥστ' ἀφομοιοῦσθαι τῶνδε τρόποις ἐθέλεις,
 κ' οὐ ξιφέων ἀχμαῖσιν ἀπαντὰς στήθεϊ γυμνῷ,
 ὃ ῥῶα θέλοιμι ποιεῖν σ' ὦ Δεκίανέ, ποιεῖς.
 μισῶ, δς εὐτελέος ψυχῆς ὠνήσατο δόξαν.
 αἰνῶ, δς αἰνεῖσθαι νόσφι μόρου δύναται.

1, 36. εἴ ποτε σοί, Λευκανέ, καὶ εἴ σοι, Τύλλε, δοθείη,
 οἷη τοῖς Λήδας μοῖρα Λάκωσι πέλει,
 εἴη κ' ἀμφοτέροις ἀγάπης ἔρις ἥδε κρατίστη,
 ὥστ' ἄλλου σπεύδειν ἄλλον ὑπερθανεῖν.

καί κε λέγοι καταβάς ὁ παροίτερος εἰς Ἀΐδαο,
ζῆθι τὸ σὸν, ζῆσον τοῦμὸν, ἀδελφε, μέρος.

9,51. ὁ ῥῶ' ἡῦχου, Λευκανέ, θεοῖς, ἀέκοντος ἀδελφοῦ,
αὐτοῦ πρόσθε θανεῖν, τούτου ἐπήβολος εἶ.
χ' ὡς φθονέει σοὶ νῦν. ὁ γὰρ ἐς Στύγα πρόσθε κατελθεῖν
ἡῦχετο[,] καίπερ ἐὼν ὀπλότερος γενεῇν.
ἄλσεα δ' οἰκῶν τερπνά, καὶ Ἑλυσίοις ἐπιδημῶν
τὸν κάσιν οὐ ποθέεις ἄρτι σύνοικον ἔχειν.
εἰ δὲ ἀμοιβαῖος Πολυδεύκεος αὖθι παρέλθης
ἀστρούθεν, ὀτρύναις Κάστορα μὴ ἵναδραμεῖν.

8,14. ὄφρα μὴ ἡ Κιλίκων φοβέοιτο ψῦχος ὀπώρη,
μὴ θ' ἀπαλὴν ὕλην σφοδρὸν ἄημα δάκη,
ἀντία χειμερινοῖο νότοιο δίοπτρα δέδεκται
ἡελίους ἀμιγεῖς, καὶ φάος ἀτρύγετον.
ἀλλ' ἐμοὶ, ἡμιχανῆς οὐπερ θυρίς ἐστίν, ἀνεῖται
οὗτ' αὐτῷ Βορέῃ τλήσιμον οἰκίδιον.
οὕτως ἀρχαῖον ξεινίζεις ὦμῃ, φίλον σοῦ;
σοῖς ὑπὸ κρεῖττον ἐμοὶ δένδρεσιν ἐνδιᾶειν.

10,23. ἡσύχου εὐδαίμων βιοτῆς Ἀντώνιος ἦδη
πέντ' ἐπὶ τοῖς δέκ' ἐτῶν ἦνυσ' Ὀλυμπιάδας.
ἡματ' ὅπισθε δέδορκε παροιχομένων ἐνιαυτῶν
πάντα, καὶ οὐ Λήθης δείδιε γεῖτον ὕδωρ.
οὐδὲν πεμπάζοντί οἱ ἡμαρ ἔπεισιν ἀηδές,
οὐκ ἔσθ' οὐ τινὸς οὐ μνήσεται ἀσπασίως.
χρηστὸς ἀνὴρ βιοτῆς ἐκτείνει μέτρα. τόδ' ἐστὶ
δὺς ζῶειν, ζῶῃς τῆς πρὶν ἐπαυρέμεναι.

η. Εἰς ΠΑΙΔΑΣ.

9,36. τὸν Διὸς Αὖσονίου θεράποντα κεκαρμένον ἄρτι
Φρυῆ ἐτέρου Ζηνὸς παιδικὰ κοῦρος ἰδὼν,
ὁ ῥῶα χαριζόμενος περ ἐῷ, φάτο, Καῖσαρ, ἐφήβῳ
δῶκε, δὸς ἡγεμόνων καὶ σὺ μέγιστε τεῷ.
ἦδη μοὶ πλοκάμοισιν ὑποσταχύουσιν ἱουλοί,
καὶ με γελῶσ' Ἑρῆ σὴ δάμαρ ἄνδρα καλεῖ.

Ζεὺς δ' ἀπαμειβόμενος μιν, ἐγὼ φῆσ' οὐκ ἀποκρούω,
 φίλτατε παῖ, τὰς σὰς, αὐτὸ δὲ πρᾶγμα, λιτάς.
 νηριῖθιμους θεράποντας ἔχει σοὶ Καίσαρ ὁμοίους.
 καὶ τόσον οὐ χάδε δῶμ' ἄρρενας ἰσοθέους.
 ἀλλ' ἦν σ' ἄνδρα κόμη ποιῇ τμηθεῖσα τέλειον,
 τίς δέ μοι ἐκ τούτων ἔσσεται οἶνοχόος;

9, 56. Καίσαρος ὅπλοφόρος Λιβύων ἐπαφίκετο δήμους
 Σπενδοφόρος. Τὰ δ', Ἔρωσ, παιδί δοθησόμενα
 οἷσε βέλη, κούρους οἷς βάλλεις, οἷς σύγε κούρας.
 δεξιτερὴ δ' ἔμπης ἔγχος ἐλαφρὸν ἔχοι.
 ἀσπίδα, καὶ κυνέην, καὶ σοὶ θώρηκ' ἀνίημι.
 εἰ μαχέσαιο μόνον γυμνός, ἄτρωτος ἔοι.
 λόγχῃ δ' οὐ βέβλητ' οὔτε ξίφει, οὔτε βελέμνῳ,
 γυμνός ἕως κόρυθος Παρθενοπαῖος ἦν.
 πᾶς τούτου βελέεσσι παρεῖς ὑπ' ἔρωτος ὀλεῖται.
 εὐδαίμων, τοίης κηρὸς δν αἶσα μένει.
 νίσσεο, μέσφ' εἰ παῖς, μέσφ' ἔπλετο θῆλυ πρόσωπον.
 σὴ Ῥώμη τελέοι σ' ἄνδρα, καὶ οὐ Λιβύη.

5, 48. καὶ τί ἔρωσ οὐ ἔπεισε; κόμην ἀέχοντος ἀνακτος
 κείρατο Εὐχολπος, μὴ δ' ἐρύχοντος δμῶς.
 εἶξε Πόδης, καὶ ἔκλαυσ'. οὕτω κατάφωρος Ἀχιλλεὺς
 ξανθὴν, ἀχθομένης μητρὸς, ἔθρισε κόμην.
 τοῖος Ὑλας ἦρπακτο, τὰ θ' ἠνία τοῖος ἀφῆκε
 μεμφόμενος τόλμην, τῷ Φαέθοντι πατῆρ.
 ἀλλὰ σὺ πιστεύων κουρᾷ μὴ ἐπείγεις, πώγων.
 ἔλθ' εὐεργεσίης δ' ὄψιμος ἀντὶ τόσης.

4, 45. σοὶ τόδ' ὑπὲρ τέκνου μεστῇ λιβανωτίδι, Φοῖβε,
 Παρθένιος δίδοται δῶρον, ἐπευχόμενος,
 ὄφρ' ὃ τὸ τετραετὲς πέμπτῳ λυκάβαντι χαράσων
 νηριῖθιμους τελέσῃ Βουῆρος Ὀλυμπιάδας.
 κυροῦ τὴν εὐχὴν. οὕτως τὸ τεδὸν σεῦ δένδρον ἐρφή,
 ἥ τε κασιγνήτη παρθένος αἶεν ἔοι.
 αἰεὶ θ' ἡβάσχοις σὺ. καὶ οὐ κομόων ὁράοιτο
 Βάχχος ἐνὶ πλοκάμοις, ἡέ σὺ, μακροτέροις.

9,17. υἱοῦ Αητόος υἱᾶ, θρόνοισιν δς ἡπιοδώροις
 Μοιρῶν ἐκλιπαρεῖς νῆμα καὶ ἡλακάτην.
 τήνδε κλειζομένην φωναῖς τρίχα δεσποσύνησι
 πέμπει σοὶ πόλεως παῖς σὸς ἀπ' Αὔσονίης.
 τῇ τριχὶ δ' εὐαγεί καθαρὸν προσέθηκε κάτοπτρον,
 οὗ καὶ ἐπ' εὐθύναις σώζετο κάλλος ἐύ.
 σῶζε σὺ καὶ νεότητα κόρῳ. μήτ' εἶδος ἀμείνων
 εἷη ἀκερσεκόμης, ἥ τρίχα κειράμενος.

9,25. Ὑλλον δτ' οἶνοχοεῦντα τεὸν θεράποντα θεῶμαι,
 σκυθρωπὸς στυγνοῖς μ' ὄμμασιν, Ἄφρε, βλέπεις.
 καὶ τί ἔρεξα κακὸν θηεόμενος ἄβρὸν ὑπουργόν;
 θηεῦμαι νηοὺς, ἥλιον, ἄστρα, θεοὺς.
 ἄρ' ἀντικρὺ πρόσωπον ἀποστρέφω, ὥσπερ ἂν εἴ μοι
 δῶ δέπας ἡ Γοργῶν, ὅσσε καλυπτόμενος;
 Ἀλκείδης ἦν ὦμος, Ὑλαν ἄταρ εἰδέμεν ἐξῆν.
 ἐψιάαν Ἑρμῇ σὺν Φρυγὶ παιδὶ πάρα.
 εἰ φθονέεις συσσίτῳ ὄραν μαλακοὺς θεράποντας,
 ἐστίασον Φινεῖς, Ἄφρε, καὶ Οἰδίποδας.

6,38. οὐχ ὁράς, ὡς παῖς μόλις ὦν τριέτηρος ἐπαινεῖ
 τὸν πατέρα ζηλῶν Ῥήγυλος εὐεπίης,
 μητρός τ' ἐξανέδου κόλπων γενετῆρος ἀκούων,
 ὡς εὐημερίης ὦν μέτοχος πατρικῆς;
 ὁ κρότος οἶ, λαῶν τε πανήγυρις, οἷ τε δικασταὶ
 εὐαδὸν, αἰθούσης τ' ὄχλος Ἰουλιάδος.
 εὐρυπέδῳ χαίρει σταδίῳ γόνος ἵππου ἔξος,
 ἔς τε μάχην ὀργῶν μόσχος ὄρουσ' ἄκερως.
 παῖδα, θεοί, σώζοιτε γονεὶ καὶ μητρὶ. λέγοντος
 χαῖροι ὁ μὲν τέκνοι', ἡ δὲ συναμφοτέρων.

3,19. παστάδος ἄγχι στᾶσ' ἑκατοντύλου ἄρκτος ὁράται,
 ἡ πλατανῶν ψεύσταις θηρσὶν ἐπιστέφεται.
 ἥς ὡς ἐψιόων πείραζε τὸ χάσμα, καθῆκε
 κοῦρος Ὑλας ἀταλὴν χεῖρα κατὰ στόματος.
 ἀλλὰ λάθρη κατ' ὀπὴν φώλευεν ἔνεδρος ἔχιδνα.
 ἄρκτος ὑπὸ ψυχῆς τ' ἔπνεε λυγροτέρης.

οὐ δὲ δόλων ἐπάϊσε κόρος, πρὶν ὀδόντι χαράχθεις
φθῖσθαι. φεῦ τοῦ ἄγους, πλαστή ὅτ' ἄρκτος ἔην.

4, 18. ἦ πυλεῶν σταλάει Βιψανοῖς κίοσι γείτων,
καὶ δεύει ῥανίδων ἐνδελέχεια λίθους,
λαυκανίην ἐς παιδὸς ἀνάκτορα βάντος ἀν' ὕγρᾳ
χειμερινοῦ κρυμοῖ ἔμπεσε τρηχὺ τρύφος.
ἦμος δ' αἰνοπαθοῦς μόρον ἤνυσεν, εὐθύς ἀκωχὴ
λύτο πάγου θερμῷ τραύματι τηχομένη.
φεῦ, ποῖ οὐ χώρησε Τύχης ἐξουσίη; ἦ παῦ
οὐ μόρος ἐστ'[,] εἰ καὶ σφακτικόν ἐστιν ὕδωρ;

14, 171. δείκελον, ὃ ῥρ' ὀράας, οὐκ ἀκλεὲς ἔπλετο καί-
τοσσίχον ὄν. τούτου Βροῦτος ἐῤῥατο κόρου. [περ

14, 172. φεῖδεο τῆς σαύρης ἐρπούσης πρὸς σε, δολόφρων
κοῦρε, χεροῖν θανέειν σῶν ὑπο γλιχομένης.

14, 173. δίσκου ἀπ' ἐχθοδοποῦ θνήσκοντας ἀποστρέφει
Οἰβάλιος Φοῖβου πένθος ἔρωσ τε κόρος. [ὅσους

14, 174. ἄρρην εἰσῆλθε κρήνην, ἐξῆλθε τὸ δισσόν.
ἐν μέρος ἐστὶ πατὴρ, θάτερα μητὴρ ἔχει.

Θ. ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.

6, 21. τῷ Στέλλᾳ γαμετὴν ἡ Κύπρις Ἰανθίδα δοῦσα
μεῖζον, ἔφη, δώρημ' οὐκ ἂν ἔχοις πᾶρ' ἐμοῦ.
τοῦτο μενοῦν ἀναφανδόν. ἀτὰρ τόδ' ἐς οὐς μάλα κομψόν.
σχέτλι' ἀλιτροσύνης ἴσχεο κλεψιγάμου.
πολλάχι χωσαμένη πληγαῖς τὸν Ἄρηα μετῆλθον
ἐνθέσμων ἀνέδην ῥεμβόμενον πρὸ γάμων.
γῆμας δ' οὐδεμιῇ με παρεζήλωσε γυναικί.
ὦδ' εὖξαιθ' Ἥρη Ζῆνα σαόφρον' ἰδεῖν.
ὥς φάτο. τοῦ δὲ κέαρ κρυφίῳ μαστίξατο κεστῷ.
εἰς πληγὰς χαίρει. τοὺς δύο τύπτε, θεά.

4, 22. ἀχμὴν πρωτόγαμος Κλεοπάτρη, τῷ τε συνεύνω

οὐκέτι ἱλαμένη γείτον ἐσήλαθ' ὕδωρ
 πείρην δειμαίνουσα. τὰ δ' ὕδατα μιν κατέλεγε.
 στίλβεν γὰρ καὶ ὅλη κύμασι κρυπτομένη.
 λείρι' ἐν ὑαλινοῖς διακρίνεται ἄγγεσιν οὕτω,
 κρύσταλλος τε λαθεῖν οὐκ ἔαα τὰ ῥόδα.
 εἰσδὺς ἐγὼ τὸ λοετρὸν ἀναινομένην ἐφίλησα.
 τοῦ δὲ πλεόν τολμᾶν εἴρξε διαυγὲς ὕδωρ.

1,62. Σώφρων, οὐδὲ πάλαι σεμναῖς εἴχουσα Σαβίναις
 Λαιβίνη, στρυφνοῦ τ' ἀνδρὸς ἀτεγχοτέρη,
 συχνάκι Λουτρίνῳ καὶ Ἀόρνῳ ἐνεψιῶσα,
 καὶ θερμοῖς Βαϊῶν ὕδασι θαλπομένη,
 ξείνῳ ἔρωτι δάμη, τὸν τ' ἄνδρα λιποῦσα, νέῳ μὲν
 ἔσπετο, Πηνελόπη δ' ἦλθεν, ἀπῆλθ' Ἑλένη.

12,52. στέμμασι Πιερίοις εἰωθὼς κρᾶτα πυκάζειν,
 ἢ πελάταις γνωστὴ γλῶσσα διωχομένοις,
 κείνος ὁ σὸς Ῥοῦφος, Σεμπρωνία, ἐνθάδε κεῖται,
 οὗ καὶ πυρσοῦται λείψανα σεῖο πόθῳ.
 τερπνὸς ἐν Ἥλυσίῳ πεδίῳ θρυλλισμὸς ἀκούεις.
 σοῦ τε πρὸς ἀρπαγμὸν Τυνδαρίς ἐξεπλάγη.
 νόστου δ' ἐμνήσθης σὺ τὸν ἀρπακτῆρα λιποῦσα.
 ἢ δ' οὐχ ἔσπετο μιν τάνδρῃ μετερχομένῳ.
 Ἰλιακοὺς γελῶν αἶτι Μενέλαος ἔρωτας.
 τὸν Φρύγ' ἀθωῶσαι δ' ἀρπαγὴ ὑμετέρη.
 ἀλλ' ὅπῳτ' εὐσεβέων σὲ δεδέξεται οἶκος, ἀπάσας
 μέλλεις τὰς ψυχὰς κεῖθι παρευδοκιμεῖν.
 Περσεφόνῃ πεφίληχ', οὐκ ἄλλοτρίῃ σφε βλέπουσα,
 ἀρπακτάς. ὃδ' ἔρωσι σοὶ φιλίωσε θεάν.

14,175. τίπτε, θεῶν βασιλεῦ, Δανάη σ' ἐπράξατο μισθόν,
 τῆς Λήδας, Ζεῦ, σοὶ προῖκα χαριζομένης;

14,180. ὦφελες, ἀθανάτων γενέτωρ, ἐς ταῦρον ἀμει-
 τῆς Ἰοῦς εἰς βοῦν σοὶ ποτ' ἀμειβομένης. [φθαι,

14,187. ἥδε νεηνιέων πρωτίστη ἔπαιξεν ἔρωτας.

κ' οὐ Γλυκέρη, μᾶλλον Θαῖς ἐρωμένη ἦν.

ι. ΟΣΑ ΣΠΟΡΑΔΗΝ.

5, 42. χρήματ' ἀρεῖ κλέπτῃς τοὺς φωριαμοὺς ἐπανοίξας.
αἶψα κατασμύξει φλῶξ πατρικὸν μέγαρον.
χρήστῃς καὶ τὸ δάνος, καὶ τὸν τόκον οὐκ ἀποδώσει.
σπέρμα καταβληθὲν βῶλος ἄκαρπος ὀλεῖ.
οἰκονόμον δολίαι ἀποσυλήσουσιν ἐταῖραι.
κῦμα διαβρᾷσει φορτοφόρους ἀκάτους.
πᾶν, ὃ φίλοις χαρίσαιο, τύχῃ ἀναφαίρετον ἐστίν.
ὦν μεταδῶς, μούνων κύριος αἰὲν ἔσῃ.

10, 85. Λάδων γηραλέος Τίβεριν κάτα δὴ ποτε ναύτης
ἄγχι φίλων ὑδάτων γήδιον ἐπρίατο.
εὖτε δὲ πλημύρων μιν ἐπιστεῖβεσκεν ἄναυρος
ἄγρὸν ἐπικλύζων ρεύματι χειμερίῳ,
ὄχθη ἐρειδόμενον σκάφος ἄπλοον, ἀντία πλήμης,
πλησάμενος λιθάκων, ἄλκαρ ἔθηκε ῥόου.
οὕτω σφοδροτέρα χύσιν ἔστεγε. τίς κε πίθοιτο;
κτήτῃ ἀόσσησεν ναῦς καταδυομένη.

5, 76. τοξικά μὲν προλαβὼν Μιθριδάτης πολλὰ πέπωκε
τοῦ μὴ βλάπτεσθαι φαρμακόμενι ποτῶ.
τῷ δὲ σε λιμώττειν αἰεῖ, προφύλαγμα τόδ' εὖρες,
ὥστε θανεῖν λιμῷ μηδὲν ἔχειν σὲ δέος.

14, 3. εἰ μὴ λεπτομερῶς κίτρος πινακῆδὸν ἐπρίσθην,
τιμῆεν Λιβυκοῦ βριῖθος ὀδόντος ἄν ἦν.
14, 5. ὄφρα μὴ ἀβληχρὰς ἀμβλύναι κηρὸς ὀπωπᾶς,
στίξαι λευκοφαῖ γράμμ' ἐλέφαντα μέλαν.
14, 6. ἥμος ἐλευσομένην σοὶ γράψει ἐρωμένη αὐτή,
εὐτελὲς οὐ φήσεις τρίπτυχα δῶρον ἐμά.
14, 7. διφθέρα ἐκλήθη μὲν, ἀτάρ σοι κηρὸς ἔσοιτο.
γράμμα νεοχμώσεις τήνδ' ἀπαλειψάμενος.
14, 9. ἡμβροτες, εἰ πέμπεσθ' ἡμᾶς τῇ ἐρωμένη ἡγῇ
κέρμα βλέπων. αἰτεῖ κέρμα καὶ ἡδε σάνις.
14, 10. μὴ δωρήματα τυτθὰ σοι δοκοίη,

τοὺς χάρτας ὅτε δῶ̃ κενοὺς ποιητής.

- 14, 11. ἡ ὀλίγως γνωτῷ πεμφθεὶς φίλῳ, ἥ καὶ ἑταίρῳ, πάντας ὁμῶς χάριτος οὗτος ἔειπεν ἐοῦς.
14, 12. χρυσέου πεπλήσθω μούνου τόδε γλωσσοκομεῖον κόμματος, ἀργύρεον τὰ ξύλα κέρμα φέροι.
14, 13. εἴ τι ἐμοῦ περίεστ' ἐνὶ πυθμένι γλωσσοκομείου, δῶρον ἔχ'. οὐκ ἔστι; γλωσσοκομεῖον ἔχε.
14, 14. οὐδενὸς ἀστραγάλου ἐπὶ ταῦτ' ὁ σχῆμα τραπέντος, φαίης κεν πάρ' ἐμοῦ δῶρα μέγιστα λαβεῖν.
14, 16. ἡ μεθοδευσθὲν χεὶρ βάλλειν ἄστριας ἰδρις, εἰ δὲ ἐμοῦ βέβληκ' εὐγμاتا μοῦνα ποιεῖ.
14, 17. δωδεκάκεντος ἔνεστιν ἐμοὶ κύβος, ἥ ὃ' ἑτεροχρῶς ἀντιπάλου διδύμου ψηφίς ὀλωλεν ὕπο.
14, 20. κόττων τοὺς δολερῶν πολέμους παίζοντι διαυγῆς σοὶ μὲν δδ' ἀντίπαλος, σοὶ πρύλις ἔσται ὀδε.
14, 19. κλήρῳ σχῶν θήκην καλὰ μοις ὀπλισσον. ἐγὼ μὲν λοιπὰ δέδωκα. σὺ δ' αὖ ἔντ' ἐλαφρότερα.
14, 21. δέξο σιδηρεῖαις κεκορυθμένον ἔρκος ἀκωκαῖς, εὐτελες οὐ δῶρον παιδί ποτ' ἐσόμενον.
14, 22. ἐκ σχίνου μὲν ἄμεινον ἂν ᾖ. εἰ δ' οὐ ξύλον ἔστιν, κουφίσαι πτερίνη σοὶ τὸν ὀδόντα γλυφίς.
14, 23. εἴ σε κνισμὸς ἔπεισι χαλέπτων ὦτα, δίδωμι ἔντεα τοιαύταις ἄρμενα γαργαλιαῖς.
14, 24. ὥς λιπαρὴ μὴ λιτὰ κόμη βομβύκινα χραῖνοι, ἡ καλαμῖς σφίγξαι ῥεμβομένους πλοκάμους.
14, 25. εὐροῦς οὐδεμίην ἐν σοὶ τρίχα πῶς σ' ἂν ὀνήσαι εἰς πυκινοὺς σχιστὴ πύξος ὀδόντας ἐμή;
14, 26. Τευτονικὸν καίει πλοκάμους ἄφρισμα. ποιήσει ἡ δουρίκτητος κομψότερόν σε κόμη.
14, 27. ζητοῦς ἄλλάξαι πολιὴν τρίχα (σοὶ δὲ, φαλακρὴ, οὐκέτι δεῖ) δέξαι σφαιρίᾳ Ματτιακά.
14, 28. δέχνυσαι ἡλιακοῖο θέριστρον καύματος ἄλκαρ καὶ ῥιπῆς ἀνέμων σοὶ σκέπας ἐσόμενον.
14, 30. ἄρκτους ἐκδέξασθαι, ὕφισταςθαί τε λέοντας ἄρκια, σὺς τε μένειν. χεῖρ μόνον ἰσχυέτω.
14, 31. ἡν πρόβολος γλωχῖνος ἀτεμβόμενος σ' ἀκαχῆση, εἰς χλοῦνιν κόπις ᾗδ' ἐκ χερὸς ἐσδυέτω.

- 14, 32. κόσμημα στρατιῆς, τιμῆς πρόσχημα ποθεινῆς τοῦτο, Τριβουνείαις ζῶμα πρέπον λαγόσι.
- 14, 33. ἰθυτενὴς ἦν φλέψ μεσάτην ἐχάραξε, μάχαιραν σίζουσαν ψυχρὸν βάψε Σάλωνος ὕδωρ.
- 14, 34. Καίσαρος εἰρήνην μ' ἐρατὴν ἐς χρῆσιν ἔκαμψε πρόσθεν ὄπλον στρατιῆς, νῦν δὲ γεωπονίης.
- 14, 36. ταῦτα περισσοφικοῦς κουρᾶ τριχὸς ἔντεα πέμπω ἄρμενα, καὶ τὰ γνάθοις μὲν, τὰ δ' ὄνουξι μακροῖς.
- 14, 37. ἦν μοι βιβλία μὴ διδῶς δεθέντα, εἰσάξω σέας, ἧς σῆτας ὤμους.
- 14, 38. εἰς τὸ γράφειν, καλάμους Μεμφίτις γαῖα χορηγεῖ, τὴν λοιπὴν δ' ὕλην εἰς τὸ κάλυμμα τέγους.
- 14, 39. κοίτης λύχνος ἐγὼ τετὴς συνίστωρ, ποιεῖν ὅ,τι ποτ' ἂν θέλῃς, σιωπῶ.
- 14, 40. λύχνου σοὶ θεραπαινὶς ἦκε κλήρῳ ὄρφνης παννυχίδος φύλαξ ἄγρυπνος.
- 14, 44. ἦν μὴ τηρήσης τὸ φᾶος (ξύλον εἰμὶ γάρ) ἐκ τοῦ λυχνούχου λύχνος κ' αἶψα γένοιτο μέγας.
- 14, 43. λαμπτήρεσσιν ἐγὼ μὲν ἐπώνυμος εἰμὶ παλαιοῖς. ἄγνωστος προγόνους νήφοσι λύχνος ἔην.
- 14, 61. φανὸς ὁδηγὸς ἔχω μὲν φῶς ἔμφρουρον, ἐμῷ δὲ ἔρκει τηρεῖται λυχνίον ἀσφαλῶς.
- 14, 62. εἰ μὴ ἐκ κεράτων, μῶν εἰμὶ μελαντέρη; ἢ τις χύστιν ὑπαντιῶν οἴεται εἰσοράαν;
- 14, 41. εἰς λύχνος κέκλημαι, ἐμῇ φλογὶ καίπερ ὅλοισι συμποσίοις φαίνων, καὶ πολύμυθος ἐών.
- 14, 63. τίπτε γελαῆς καλάμοις πηκτὴν με καὶ ἡδέϊ κηρῷ; ἢ πρῶτον γεγαυῖ' ἔσκεν ὁμοιοπαγῆς.
- 14, 47. τῆλε νεηνίαι ἐστέ. πέπουσι γὰρ ἥραρον. ἀμφοῖν κωρύκῳ παίζειν παισὶ, γέρουσι πρέπει.
- 14, 48. ταῦθ' ἤρπα[σ]ε Ἀνταίου ἐνὶ σταδίοισιν ἀθλητῆς ἡλεμάτῳ τείνων μακρὰ τράχηλα πόνω.
- 14, 46. εἰμὶ τετὴ, λαιῇ παίζων εἰ μ' οἶδας ἀπωθεῖν. εἰ δὲ τοι οὐκ οἶδας, σφαῖραν ἀγροῖκ' ἀπόδος.
- 14, 49. τίπτε μάτην ἀλτῆρσι πονεῦσι βραχίονες; χρείσσω ἐστὶ βροτοὺς ἀσκεῖν ἔργα φυτοσκαφίης.
- 14, 50. ὄφρα τὸ πηλῶδες τρίχα μὴ κήρωμα μαινοῖ

- μυροβρεχῇ, πέσκει τῷδε πύκαζε κόμην.
 14, 51. Περγαμόθεν πέμφθησάν. ὀπλῳ στλεγγίζω κυρ-
 οῦχ οὕτως ὁ γναφεὺς λευκὸν ὕφασμα τριβεῖ. [τῷ.
 14, 52. ἀχμὴν βριῖθος ἔην βοὸς μετώπου.
 δόξεις ρινοκέρωτα μ' αὐτὸν εἶναι.
 14, 54. εἰ σοῦ παῖς κλαίων τις ἀπ' αὐχένος ἠώρηται,
 νηπιέῃ σεῖοι κωτίλα σεῖστρα χερσί.
 14, 55. οὐκ ἂν μᾶστιξ ἦδ', εἰ καὶ τρέχοι ἵππος, ὀνήσαι,
 εἰ γ' ἵπποστασίων ἔστ' ἀπὸ πορφυρέων.
 14, 79. παίζετε νῦν ἱταμοὶ (μόνον αὐτὰρ παίζετε) δοῦλοι.
 σφρηγὶς ἔχοι μοι ταῦτ' ἡμασι πέντε μόνοις.
 14, 80. κλεινὰ Προμηθείου πέλομεν ξύλα δώρου ἔκρητι
 παισὶν ἐπαχθέα μὲν, παιδοτρύβαις δὲ φίλα.
 14, 57. ὁ ῥρ' οὐ Βιργιλίῳ, καὶ οὐκ ἔπος εἶπεν Ὀμήρου,
 ἔκ τε μύρου συνέφω τοῦτο καὶ ἐκ βαλάνου.
 14, 59. βάλαμ' ἐγὼ πεφίληκα. τὸ γὰρ μύρον ἀνδρικόν
 τῆς κόσμου δὲ τρυφῆς ὄζετε θῆλυ γένος. [έστι.
 13, 126. μὴ λίπε κληρονόμῳ τῷ σῶ μύρα, μή τε σὺ οἶνον.
 κέρμα μόνον κτάσθω. σοὶ δ' ὅλα ταῦτα δίδου.
 13, 15. χωρία Νωμέντῳ ναίων σύγχροτα, γεωργέ,
 μέμνησ' εἰς αὐλὴν κάγκανα κάλα φέρειν.
 14, 60. δῶρον ἂν ἡδὺ λάβοις, ῥυτίδεσσι τε γαστρὸς ἀρτηρὸς
 εἰς βαλανεῖον ἰοῦσ' ἡματι μεσσατίῳ.
 14, 64. ἡμᾶς αὐλητρὶς φουσᾶ μεθύουσα γνάθοισι.
 καὶ πῇ μὲν διδύμους, πῇ δὲ μόναυλον ἔχει.
 14, 66. εὐρέα ταυρεῖη σφίγξαις ἂν στήθεα βύρση.
 οὐ χαδέει πέσχος τιτθία σεῖο τόδε.
 14, 67. ἡ μυίας σοβέουσα τεῆς ἀπὸ δαιτὸς ἀναιδεῖς
 ἦν οὐρὴ πτηνοῦ μαιοσόβη γλαφυροῦ.
 14, 71. αὐσταλέος λιτὴν εἰ χνοῦς ἐσθῆτα ῥυπαῖνοι,
 κέρκος ἀποψήσαι τόνδε τιναξάμενος.
 14, 68. δοῦλου ἀμαρτόντος μὴ πῦξ τύπησον ὀδόντας.
 ἦν δὲ Ῥόδος κοπτὴν πέμψεν, ἔδοιτο μόνον.
 14, 81. γυμνοῦ ὑπηνήτου πῆρῃ μὴ δόρπον ἀεῖραι
 δεῖται, ὁμιλῆσαι μὴ τε κυνὶ στυγερῷ.
 14, 82. ὥς πολῦ τιμον χρῆμα σάρον πέλε, μάρτυς ὁ φοῖνιξ
 ἐστὶ. κατήργησαν νῦν δ' ἀνάλεκτα σάρον.

- 14, 83. τῶν ὤμων χεῖρ ἥδ' ἀπαλέξεται, εἴ σ' ἀνιηρὴ
ψύλλα δάκῃ, ψύλλης ἥ τι βδελυκτότερον.
- 14, 84. αἶ βίβλοι πώγων' ἵνα μὴ φύσῃσι, ποιήσῃ
πεύκῃ τοὺς χάρτας ἥδε πολυχρονίους.
- 14, 86. στρώμαθ' ὑπόζῳσον, θηρευτὰ, μώνυχι κούφῳ.
ἵππος γὰρ σῦκον γυμνὸς ἔφυσε θαμὰ.
- 14, 87. σῖγμα σεληνωδὲς καμάρωμα λάβ'. ὀγδοάδος μὲν
δεκτικόν ἐστιν. ἵκοιθ' ὅστις ἔσοιτο φίλος.
- 14, 89. εὐδαῖμον δώρημα κίτρος Ἀτλαντίδος ὕλης
λάμβανε. δῶρα λαβὼν χρύσε' ἔλαττον ἔχοις.
- 14, 90. μήτ' οὐλῃ, μήτ' εἰμὶ γένος Μαυρίτιδος ὕλης.
ἔγνω δαψιλέας καὶ ξύλα δαΐτας ἐμά.
- 14, 91. σώματ' ἀειράμενοι ταύρεια πελώρια πῶς οὐ
καὶ σανίδας Λιβυκὰς ἄρχειοι εἰσὶ φέρειν;
- 14, 92. κεντητὴ στιγμαῖσι, θοῇ γλαγχίνι δεθεῖσα
πρῖνος ἔλεγξε πυκνῶς ἐργολάβοιο κλοπὰς.
- 14, 93. οὐ νέον ἔστ' οὐθ' ἡμετέρου κέστροιο πόνημα.
πῖνε πάλαι Μέντωρ τοῖσδ' ἔνι, ταῦτα ποιῶν.
- 14, 94. τολμηρῆς ὕελου δημοπρεπὲς εἰμὶ τόρευμα,
οὐδ' ὕλην ὕδωρ θερμὸν ἔβλαψεν ἐμήν.
- 14, 95. εἰ καὶ Καλλαῖκοῦ πέλομαι γέννημα μετάλλου,
καυχῶμαι τέχνῃ, τοῦ Μυδὸς οὐσα πόνος.
- 14, 97. μὴ μεγάλα χραῖνοις τυτθῇ χρυσένδετα τρίγλῃ.
ἥ δὲ δίλιτρος ὅμως ὥς ἐλάχιστον ἔοι.
- 14, 99. ἦκω ἀπὸ στικτῶν ξείνῃ Βάσκαυδα Βριτάννων.
'Ρώμῃ ἐὼν δὲ καλεῖ μ' ἐξιδιασ[ο]αμένη.
- 14, 100. εἴ γ' οὐκ ἀγνοέεις πάτρην λογίοιο Κατύλλου,
ἐν κεράμοις ἔπιες 'Ραιτικὸν οἶνον ἐμοῖς.
- 14, 101. εἰ καὶ ἐγὼ κλεινοῖσιν ἐπώνυμος εἰμὶ μύκησι,
' πρωτοτόμοις, ὦ πᾶν αἴσχος, ὑπηρετέω.
- 14, 103. Σητίνους κώθωνας ἐμαῖς χιόνεσσι δῖηνον.
τὰς δ' ὀθόνας οἴνῳ τέγγε χειριοτέρφῳ.
- 14, 118. Μασσαλῆς καπνοὺς χιονώδεσιν ὕδασι μίσγειν
φεῖδες, σοὶ ἵνα μὴ πλείονος εἴῃ ὕδωρ.
- 14, 104. καὶ χιόνας λινοῦν λεπτύνειν οἶδεν ὕφος μεῦ.
ψυχρότερον δ' ὕδωρ οὐ τεδὸς ἡθμὸς ἔχει.
- 14, 117. οὐ χιόνας πίνειν μὲν, ἀτὰρ ψυχροσταγὲς ὕδωρ

- ἐκ χιόνων πίνειν δίψος ἐφεῦρε σοφόν.
- 14, 102. οὐ μὴν δημοτικῆς ἐξ ἱλύος, ἀλλὰ κυλίχνας
τοῦ Σουρρέντινου δέξο τόρευμα τροχοῦ.
- 14, 108. οὐς δμῶς οὐ κρατέοι περιταρβῆς, οὔτε φυλάσ-
δέξο Σαγοντείου πλάσμα τροχοῦ κύλικας. [σοι,
- 14, 109. ὄφρα διαστίλβοι Σκυθικαῖς χρύσωμα λίθοις,
δάκτυλ' ὄρᾳς οὗτος πόσσ' ἀπέδυσσε κύλιξ;
- 14, 110. ἐξ ὑέλου ταύτης, ἣ Κόσμου ἐπώνυμός ἐστι,
πίνοις κ', εἰ διψῆς πίονα μαλόβατρα.
- 14, 111. θραύσασθαι δεδιῶς θραύεις χρυστάλλινα. χεῖρ
τοῖ
σφάλλεται ἢ τε τρέουσ' ἢ τ' ἀμέριμνος ἄγαν.
- 14, 115. τὴν Νείλου σοφίην ὀράας, ἣ πλείονα προσθεῖς
ποσσάχ' ὁ τεχνίτης ὤλεσεν ἔργον ἑόν;
- 14, 114. σοὶ λοπάδ' ἐκ πηλοῦ ταύτην Κύμηθεν ἐρυθροῦ
δημότιν ἐξ ἰδίης πέμψε Σίβυλλα πάτρης.
- 14, 119. δεσπότew ψόφw αἰτοῦντός μ', ἀμελοῦντος
ὑπουργοῦ,
ποσσάχης ἢ στρωμνῇ παλλαχὶς ἔπλετ' ἐμοί!
- 14, 123. πολλάχι δακτύλιος λιχανοῦ λιπόωντος ὀλισθε.
τηρήσει δὲ λίθον τὴν σέο πίστις ἐμή.
- 14, 126. εἰ καὶ ἔδωκε πένης, οὐκ ἔστι φόρημα πένητος.
τήνδ' ἀντὶ χλαίνης πέμπομεν ἐνδρομίδα.
- 14, 130. εἰ καὶ ὁδοιπορέοις περ ἐν εὐδίῳ, οὐκ ἐπιλείποι
σκυτίνῃ εἰς ὄμβρους μανδύῃ αἰφνιδίους.
- 14, 132. εἴθε ὀλοκλήρους σοὶ ἐπωμίδας ἴσχυσα πέμψαι.
νῦν δὲ δίδωμι μόνον κρατὶ κάλυμμα τεῶ.
- 14, 134. σφίγγε κόρης μαστοὺς ὀργῶντας, ταινίῃ, ὥστε
καὶ κρύπτειν αὐτῷ τὴν χέρα, καὶ χαδεῖν.
- 14, 140. τοῦσδ' οὐ λῆγος ἔδωκε, τράγων δὲ γένεια δυσώ-
Κινύφιος κόλπος πέλμα δύναιτο χαδεῖν. [δεα,
- 14, 141. τηβέννου διὰ πέντε κρυβείσης ἡριγενείας,
εἴματ' ἐφέσσασθαι ταῦτα δίκαιος ἔοις.
- 14, 136. τὰ ψιλὰ χειμεριναῖς ὥραις οὐ χρήσιμα, μαλλοῖς
ἡμετέροισι τεδὸν θέρμεται ἱμάτιον.
- 14, 143. λήγεσι πυκνοῦται πολλοῖς Παταβῖνα τρίμιτα.
καὶ κε παχὺ πρίων ἔσθος ἂν αὐτὸ τάμοι.

- 14, 145. τοιαύτη χροιή, μαλλῶν χάρις ἐστὶ τοσαύτη,
ἀσπασίως με θέρευς ὥστε μεσοῦντος ἔλοις.
- 14, 144. σπόγγον τόνδε λαχὼν ἀπομάξῃ τῷδε τραπέζας
οἰδαίνοντος ὕδωρ ἀσταγὲς ἐκπίεσας.
- 14, 146. Μαλοβάτρω Κόσμου χρίσον τρίχα, τύλῃ ἀνὸχοι.
ὁ γνάφαλος κρατέει, θρήξῃ ἀφῆκε, μύρον.
- 14, 147. στρωμαὶ πορφυρέοις εἰς' εὐτρίχες ἀμφιτάπη-
εἶ σε καταψύχει γραῦς, τίς ὄνησις ἀν' ἧ; [σιν.
- 14, 148. ὥς μὴ στρώματα δεμνίων ὀρῶτο
γυμνῶν, σύζυγε σοὶ δῶμα πάρεσμεν.
- 14, 150. Μεμφίτις γαίῃ τάδε σοὶ δωρήσατο. νικᾷ
ἢ Νεῖλου βελόνῃ, τὴν Βαβυλῶνος ὕφῃ.
- 14, 153. πλούσιος εἴματα δοίῃ, ὑποζώσοιμι δ' ἐγὼ σε.
εὐπορος ὦν ἀν' ἔδων δῶρά σοι ἀμφοτέρω.
- 14, 152. στρώματα μὲν πέμψει λογίου σοὶ γαῖα Κατόλ-
ῆμεῖς δ' ἐσμέν ὄρων ἐξ Ἑλικαονίων. [λου.
- 14, 151. νῦν ἱκανῶς μὲν μακρὸν, ἀτὰρ τῆς γαστρὸς ἐς
ἀδχομένης, ἔσομαι ζῶμά σοι αἵψα βραχύ. [ῶγον
- 14, 154. Σιδονίου τρυφερῷ μεμεθυμένον αἵματι κόγχου
εἴριον ἀδδῶμαι τίπτ' ἀμέθυστον ἐγὼ;
- 14, 156. ἡμᾶς δῶρα φίλῃ ποιμὴν ἐπέδωκε Λακαίνῃ.
πορφύρῃ ἦν Λήδας μητρὸς ἀτιμωτέρῃ.
- 14, 157. εἴρια οὐ μοῦνον φαιῇ πενθήρεα λάχνη,
ἀλλ' ἰδίους κύλικας γαῖα καὶ ἥδε φέρει.
- 14, 158. λῆνος μὲν στυγνὸν, δούλοισι δὲ καρεῖσιν ἀρηρὸς,
οἴους οὐ πρώτους οἶδε τράπεζα καλεῖν.
- 14, 161. γυτ' ἐν Ἀμυκλαίῳ κοπιῶν ἀνάπαυε γναφάλλῳ,
ἐνδότερος κύκνου τὴν σοὶ ἔδωκε χνόος.
- 14, 162. ὀλλυμένου σχεδὶ στρωμνὴ γναφάλλοιο σεσάχθῳ.
οὐκ ἐς σκληρὰ μολεῖν οἶδε μέριμνα λέχῃ.
- 14, 164. δίσκου Ἀμυκλαίοιο δὲ ἡέρα ῥιπτομένοιο,
(εἴῃ ἀπαξ ἔνοχος) τηλόθι σοῦσθε, κέροι.
- 14, 165. ἀνδρὶ μὲν Εὐρυδίχην ἀπέδωκεν, ἀπώλεσε δ'
αὐτῷ ἀπιστήσας, ἐκμανέως τ' ἐρόων. [αὐτός
- 14, 166. πολλάκις ἐκβλήθη τοῦ Πομπείοιο θεάτρου
ἢ ἀγαγοῦσ' ἄλσῃ, θῆρας ἐφελεσμένη.
- 14, 167. θλιβομένων λιχάνων ἵνα μή σοι φλυκτὶς ὀρώρῃ,

- λιγέα κάλλυντρον πληκτρά γένοιτο λύρη.
- 14, 169. τίπτε κρίκος κύκλω ψοφῶν περιρέμβεται, ἄρα
ᾧστε τροχοῖς εἴκειν ὄχλον ἐπερχόμενον;
- 14, 176. πλάστου παῖγμα πρόσωπον ἐγὼ Ρούσοιο Βα-
εἰμί, γέλωσ μέν σοι, παιδαρίοις δὲ φόβος. [ταύου
- 14, 177. θλίβει ὄφεις διδύμους, οὗτ' εἴσιδε νήπιος. ἤδη
καὶ παιδὸν ἄς Ἰδρῆ δείδιεν ἄν παλάμας.
- 14, 178. γήϊνος εἰμί. σὺ δ' οὐκ ἀθετεῖν βραχὺ δείκελον. οὐ
αἰδεταί Ἀλκείδης οὐνομα τοῦ μὲν ἔχων. [γὰρ
- 14, 183. Μαιονίοις ἔπεσι βατράχους ἀσθέντας ἀναγνοὺς
παίγμασι τὴν ὄψιν μάνθαν' ἐμοῖς διαχεῖν.
- 14, 184. ἐχθρὸν Ὀδυσσῆα Πριάμοιο, καὶ Ἴλιον ἱρὴν
διφθερέων κρύπτει πῆγμα πολυπτυχέων.
- 14, 185. τὸν λογίου Κώνωπα δέχου, φιλόμουσε, Μά-
ρωνος,
μὴ τὰ γελοῖ' ἀφίεις ὄπλα καὶ ἄνδρ' ἀναγνῶς.
- 14, 186. διφθέρῃ ὡς στεινὴ μεγάλου χάδε τεῦγμα Μά-
τῃν αὐτοῦ δὲ πῖναξ εἰκόνα πρῶτος ἔχει. [ρωνος.
- 14, 188. εἰ κοινωνὸς ὁδοῦ σοὶ διφθερὶς ἦδε γένοιτο,
σὺν Κικέρωνι μακρὰν οἴου ὁδοιπορέειν.
- 14, 190. δν μόλις οὐδ' ὀλόκληρον ἐμὴ χάδε βιβλιοθήκη,
Λίβιος εἴλυται διφθερίοισι μικροῖς.
- 14, 191. οὗτος ἔοι, λογίων ὡς ἔννεπε θέσφατα φωτῶν,
πρῶτος Ῥωμαϊκῇ Κρίσπος ἐν ἱστορίῃ.
- 14, 196. ἦδε βίβλος κρήνας καὶ νάματα τεχνολογοῦσα
ὑδασι νήχοιτ' ἄν σφοῖσι δικαιοτέρως.
- 14, 192. τοῦτο πολυπλασίων σελίδων ἄθροισμα πεπηγὸς
Νάσωνος πεντὰς καὶ δεκάς ἐστι βιβλίων.
- 14, 204. Γάλλε Κελαιναίων θρηνητόρα μητρὸς ἐρώτων
χαλκὸν ἐπώλησας πολλάκι πειναλέος.
- 14, 207. δέξο Κυθηριακῷ φαρμακτὸν νέκταρι κεστόν.
ἔφλεξε ζωστήρ οὗτος ἐρῶντα Δία.
- 14, 208. χεῖρ καὶ ἐπειγομένου ταχινωτέρῃ ἐστὶ λόγιον.
οὐπω γλῶσσ', αὐτὴ δ' ἥνυσεν ἔργον ἐόν.
- 14, 209. εἰναλὶή κόγχῃ λειαινέσθω Μαρεώτης
φλοῖός. ἀκώλυτον θρέξει ὄδευμα δόναξ.
- 14, 210. μωρήν οὐ πλαστὴν τ' ἀνδρὸς πέλει οὗτ' ἐπιτηδής.

καὶ γὰρ ὁ μωρὸς ὑπὲρ μέτριον, ἐστὶ σοφός.
14, 217. πόστος, καὶ πόσσου δειπνεῖν, μόνον εἰπέ,
προαιρεῖ,

καὶ μὴδὲν λέγε πρὸς. δόρπον ὀπλισσάμεθα.
14, 218. οὐ καλάμοις μόνον ὄρνις ἀλίσκεται, ἀλλὰ καὶ
χερσὶν ἕως δολεραῖς αὖξεται ἡκαδόναξ. [ψῆδῃ,

14, 212. ἀνθρώπου μὲν κράτα βλέπων μόνον, Ἑκτορα
φαίης

ἔμμεναι. ὀρθὸν ὀρῶν, Ἀστυάνακτα λέγοις.
14, 213. ἡ νικᾶσθαι ἐθάς, καὶ μὴ νικᾶν δεδαυῖα

σοὶ πέλτη, νάνῳ δ' ἔσσεται εὐρὺ σάκος.

14, 220. αἱ καρυκεῖται μόνον οὐ τέχνημα μαγεύρου.
εἰσὶν. δεσποτικὴν καὶ ὄγε γεῦσιν ἔχοι.

14, 222. αὐτὴ χεὶρ ἔργων σοὶ σχήματα μυρία τεύξει.
ἡ ξουθὴ μούνη τῇδε μέλισσα πονεῖ.

1, 40. δς συσπᾶς τὰ πρόσωπα καὶ ἄσμενος οὐ τὰδ'
ἐπέγνως,

πᾶσι σὺ μὲν, μὴ δ' εἷς, βάσχανε, σοὶ φθονέοι.

Haec omnia fere in lecto Iosephus Scaliger Iul. Caes. F.
meditando insomniam suam solabatur anno 1601 nocti-
bus brumalibus.

E praefatione Scriverii.

Haec sunt vetera epigrammatis saxi incisa et ab anti-
quariis Romae et alibi descripta: quae vir Illustris ex Latio
in Graeciam ipsasque adeo Athenas Atticas nuper transtulit,
et mecum communicavit: asseverans quaedam ex iis Martiale
indigna non esse, imo γνήσια τοῦ ποιητοῦ. Sane Epigram-
mati, *Hoc rudis aurigae*, adscripserat, *Non dubitamus esse
Martialis*. Et quum Epitaphium Phoebe, *Hic situs est Gelli*,
et Epitaphium Flaviae Dionysiadis, *Hic iacet exiguis*, ad
me mitteret, non dubitavit adscribere, *Haec duo Epigram-
mata qui negaverit esse Martialis, quid sit Martialis, nescit*.
Quod tamen ego in medium relinquo. Sequens vero Epi-
gramma, quod Iulio Caesari in membranis antiquis adscri-
bitur, teste G. Fabricio; alii (in his Gyraldus et Scaliger)
Germanico [Domitiano nempe, uti ego opinor] tribuunt,.....
addi velim, uti ab Illustri viro Graece conversum est, et
serius ad me pervenit.

Ἐβρω ἐφεψιών Βορέας πεπηγότι ρίπαῖς
βριθοσύνη πλαχόν κοῦρος ἔθραυσε πέδον.

τοῦ ποταμοῦ τὰ κάτω δὲ καθελκυσθέντα φέροντος
 ἄψα κρύσταλλος παιδὸν ἐθριξε κάρη.
 εὖνις δ' τεφρωθὲν μήτηρ ἐνὶ κάλπιδι θεῖσα
 ὕδατι λοιπ' ἔτεκον, τοῦτο δὲ, φησί, πυρί.

**POEMATATA SELECTA Virgilii, Horatii, Catulli,
 Tibulli, Propertii et aliorum graece reddita.**

Prometheus Aeschyli apud Ciceronem; Charactero
 Aeschyleo.

ᾧ συγγενεῖς Τιτᾶνες, Οὐρανοῦ τέχνα,
 δρᾶτε προσπεπασσαλευμένον πέτραις
 τρόπον σκάφους, δ' νύκτα δειματούμενοι
 ναῦται προσορμίζουσιν ἐν τρικυμίᾳ.
 οὕτω Κρόνου παῖς ἐν φάραγγι μ' ὥχμασε.
 βούλευμα μὲν τὸ δῖον, Ἡφαίστου δὲ χεῖρ,
 δς τήνδ' ἀράξας σφηνὸς αὐθάδη γνάθον
 ἄρθρ' ἐστρέβλωσεν, ᾧ τάλας τεχνήματι
 φρουράν γε κηρῶν τήνδ' ὀχῶ πεπαρμένος.
 ἤδη δὲ λάβρος ὡς τριταῖος ἐν μέρει
 γαμφαῖς σπαράσσων Ζηνὸς ὁ πτηνὸς κύων
 λαφυσταῖσι με γνάθοις διαρταμεῖ,
 ἄδην δὲ λαρόν ἦπαρ ἐκθοινοῦμενος
 σμερδὸνδὸν κεκληγῶς, ὑψόθι θ' ὀρμώμενος
 οὐρᾷ πρὸς ὀδμάν αἵματος μοῦ γάννυται.
 κελαινόβρωτον δ' ἦπαρ ὡς ὀφέλλεται,
 παλιμπόρευτος πρὸς τροφήν διέσσυτο,
 ὡς τόνδ' ἀνάγκης φρουρὸν ἀλγεινῆς τρέφω,
 δς αἶανεῖ με ζῶν αἰκίξει κακῷ.
 ἡλούμενος γάρ, ὡς ὀρᾶτε, πρὸς Διὸς
 στερνῶν ἀπείργειν πτηνὸν ὄντ' ἀμυχανῶ.
 οὕτως ἄνανδρος κῆρας ἐξεδεξάμην
 καχοῦ ματεύων τέρμα τοῦ θανεῖν πόθῳ.
 θανεῖν ἄπαξ δὲ πρὸς Διὸς κωλύομαι.
 καὶ μὴν κυκλώσει μυριοπληθῶν ἐτῶν
 δύη δυσαλθῆς ἥδε μοι προσιζάνει,
 ὅθεν σταλάζουσ' ἡλίου φοῖβῳ πυρί

ῥανίδες ταχῆσαι Καυχάσου πάγων ἄπο.

Lutetiae anno 1561.

Catulli [65] ad Ortalum.

εἰ καὶ ἄχει μεγάλῳ βεβολημένον ἀμφὶς ἔργει
 ἃ μελεδῶν λογίων μ', Ὅρταλε, παρθενικᾶν,
 αἶδ' ἃ φρὴν μελιηδὲς ἀμέργειν ἄνθος ἀοιδᾶν
 οἷη θ', ὥς περὶ μιν κλῦσεν ἀμυχανίη,
 (Λήθης γὰρ κελαρίζον ἀδελφεοῦ ἄρτι θανόντος
 νᾶμα πόδας κλύζον λούσασθ' ὑποβρυχίους.
 τὴν χροκαλῶν ἀφανῇ Ῥοιτείων Τρωάς ἐνερθεν
 ἡμετέρων ὄσοιων αἶα κέκευθεν ἄπο. [ὄσων?]
 οὐ ρὰ γεγωνήσω σ'; ἦ ρ' οὐ λαλέοντος ἀκούσω;
 οὐ σ' ἐγὼ ἀσπᾶσιος, μᾶλλον, ἀδελφε, βίου
 αὐγάσω μετόπισθ'; ἀλλ' αἶει κῆρι φιλήσω,
 αἶν ὑπομνήσω σεῦ ἐπικῆδι' ἔπη.
 οἷον χλωρῆς λασίων ἐπὶ Δαυλίας ἄδει
 ἀκρεμόνων, Ἰτύλου πότμον ὀδυρομένα.)
 ρεῖτ' αὖ κε τοι πέμποιμι διαμπερὲς ἀχνύμενος περ
 Βαττιάδεω τάδ' ἔπη σοὶ μεταφρασσόμενος,
 μή ποτε σᾶν τι ἔπος μεταμῶλιον ἐννεσιῶν
 κηρόθε μοι δοκέοις φροῦδον ἀποπτάμενον,
 ὥς οἷτι λαθρίδιον, τό γε νύμφιος ὥπασε, μᾶλον
 κουροτέρας κόλπων ἔκθορε παρθενικᾶς,
 ἐντυπᾶς ἐν πέπλοισι τὸ οἷ πέσε ληθοσύνησιν
 εὐθύς ἐπελθούσας ματρὸς ἀνισταμένα,
 προπροκαταῖγδην δὲ κατωπρανὲς ἐξεκυλίσθη.
 τᾶς δ' ἐρύθημ' ἐπιδὼν ἀμφιδέδθη ρέθρος.

Eiusdem coma Berenices. [86.]

πάντας ἀπειρεσίης δεδοκῆμένος ἀστέρας αἴθρης,
 δς φάσις τειρέων φράσσατο καὶ δύσις,
 ἧ σέλας αἰγλάεντος ἀμέρδεται ἀελίοιο,
 ἧ χρόνῳ ἐγκύχλιος τείρεα θεσμός ἄγει,
 μήνην τ' οὐρανόθεν Λάτμον κατὰ παιπαλόεντα
 λάθρη ἀποπλάζων ἡμερος ὥρσε γάμου,
 οὗτος ἔμ' οὐρανίῃσιν ἀπόπροθι μαρμαρυγῆσι

τὸν Βερενικείου κρατὸς ἄπο πλόκαμον
 θεσπεσίως φλεγέθοντα Κόνων ἶδεν, ὃν ποκα τήνα
 πήχε' ὀρεξαμένα πᾶσ' ἀνέβηκε θεοῖς.
 ἄμος ἀναξ νεαροῖσιν ἀγαλλόμενος ὕμεναίοις
 ᾗχετο πορθείων τέρμονας Ἀσσυρίους,
 ἐννουχίῳ φέρων ἐπιμάρτυρα γυμνάδος ἔχνη
 γαῖόσυνος, σύλων ῥύσια παρθενικῶν.
 ἄρά γε πρωτογάμοις Κύπρις ἔχθεται; ἄρα τοκῆων
 χάρμ' ἐλεφαίρονται σκηπτομένοισι γόοις;
 τοὺς ῥα χέουσ' ἀδινῶς θαλάμων ὑπο δακρυῶσαι
 παστάδας; οὐ μὰ θεοὺς δακρυχέουσ' ἑτεόν.
 τοῦτο ἔμ' ἀπροφάτοις δέδραεν βασιλεια γόοις
 φύλοπιν ἀνδρὸς ἐκάς θυοῦριν ἐποιχομένου.
 οὐδὲ σὺ χηρόσυνον ὀλοφύρας λέκτρον ἔρημος,
 ἀλλὰ κασιγνήτου μέρμερον ἄζυγὴν.
 ἄμός σ' ἐνδόμυχοι μελεδῶναι μυελὸν ἦσθον.
 ὥς τοι πεπταῶς πάντοθεν ἀμφασία
 θυμὸς ἅπας στήθεσφιν ἀκήριος ᾗχετο! καὶ μὰν
 ἦδεα σ' ἐκ βαιᾶς ὡς θρασυκάρδιος ἦς.
 ἦ ἐξελάθου μέγα ἔργον, ὅτ' εἴ βασιλῆος ἄκοιτις,
 τόρρα τοι οὐκ ἂν ἔτλησ' ἄλλη ἀρειοτέρῃ;
 ἄνδρα δὲ νοσφίσσας ἀκαχημένα οἶα ἔειπας;
 ὦ πόποι, ὡς παλάμαις φάε' ὀμορξαμένα;
 τίς δὲ τόσος δαίμων μετεπλάσατο σ'; ἦ ὅτ' ἐρῶντες
 οὐδὲ φίλας κεφαλᾶς ζῆν ἐθέλουσι δίχα;
 οἶα φίλου ῥέξασα θεοῖς ὑπὲρ ἀνδρὸς ὑπέστας,
 ταυρείων θυέων οὐκ ἄνις εὐχομένα!
 ἦν ἄψορρον τῆνος ἔκοιτ'; οὐ δὴν μετέπειτα
 ληϊᾶς Αἰγύπτῳ πρόσθετος ἦν Ἀσίῃ,
 τοῦνεκα εἰδώλοισι ἐναρίθμιος οὐρανίοισι
 τῶν προτοῦ εὐχολᾶν πρόσφατ' ἄποινα φέρω.
 ὀμετέρας κορυφᾶς ἀέκων, δέσποινα, λιάσθην.
 νοσφίσθην ἀέκων, ναὶ μά σε, σὸν τε κάρη.
 ἄξια τίνειεν δ' ὅς κεν ἐπίορκον ὀμόσσαι,
 ἰσφαρίζοι τίς δ' ἀντιβίην χάλυβι;
 τῷ γὰρ ὄρος καὶ τῆνο διήριπε, τόρρ' ἐν ὄροισιν
 ὀψίγονοι Φθίης κέλσαν ἐπιπλόμενοι,

ὄκκα νέον Μῆδοι πόρον ἄνυον, ὡς νεολαίῃ
 βάρβαρος εἰρεσίῃ πλώσατο μέσσον Ἄθω.
 τί πλόκαμοι ῥέξειαν, ἐπεὶ τάδε εἶκαθε χαλκῷ;
 Ζεῦ πάτερ, ὡς χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος,
 καὶ μάλα χαλκὸν ὃ γῆθεν ἀπαντέλλοντα λαχήνας,
 χ' ὡ πρότερος τήξας ἀκάματον χάλυβα.
 αἱ δὲ κόμαι νεόκαρτοι ἐμὸν πάρος οἶτον ἀδελφῆαι
 θρήνεον, ὀππῆμος Μέμνονος Αἰθίοπος
 ἥερα μουνογενῆς πτηνὸς ταρσοῖσιν ἐρέσσω
 ἵππος ὑπηγτίασεν Χλωρίδος Ἀρσινόης,
 δς τ' ἀνερειψάμενος με διηέριος πεπότατο,
 καὶ σεμνᾶς κόλποις Κύπριδος ἐγκάθετο.
 καὶ ῥα πάροιθεν κεῖσε διάκτορον δν Ζεφυρίτις
 ὥρσε Κανωπείων ἐνναέτις κροχαλῶν,
 ὅφρα μόνον πυρόεντος ἐν αἰθέρος ἀτραπιτοῖσιν
 ἐξ Ἀριαδνείων χρυσοφαῆς κροτάφων
 μὴ στέφος ἀστράψαι, ἡμεῖς δέ τε φανθείμεν
 ξανθᾶς ἐκ κορυφᾶς σῦλα τανυπλόκαμα.
 ὥστε μολόντα θεὰ δακρυοσταγῇ εἰς τὸ θεῶν δῶ
 εἶσατ' ἐν ἀρχαίοις ὀπλότερον με τέρας.
 παρθενικᾶς δεινοῦ τε δοκεύων σῆμα λέοντος
 γείτονα Καλλιστοῖ φῶτα Λυκαονίῃ
 δινεῦμαι δύσσινδε παρόιτερος αἶψα Βοώτεω,
 δς μόγις ὀψὲ βαθεῖ κλύζεται ὠκεανῷ.
 εἰ καὶ ὅλαν τὰν νύκτα θεῶν ὑπὸ ποσσὶ φορεῦμαι,
 ἄψ δ' ὑπὸ Τηθὺν ἔδυν αὖθι παναμέριος,
 (ἔλαθι παρθενικὰ Ῥαμνουσιᾶς. οὐ κεν ἐγώνη
 ὄκνη κλέπτοιμι νητρεκὲς οὐδὲν ἔπος,
 κ' ἦν μ' ἄστρον νείκεσσιν ὁμάγυρις ἐνδατέοιτο,
 μὴ ἑτεῶν ἔξω κρυπτὰ φέρειν πραπίδων.)
 οὐ τόσσον τοῖσδεσσιν ἀρέσκομαι, ὅσσον ἀνάσσης
 ἐσόμενος πόρρῳ κράτος ἀσχαλῶ,
 τᾷ ὁμοῦ, ὅφρ' ἀπαλὰ κώρη πέλε, πᾶσι μύροισι
 δευόμενος θαμὰ δὴ μυρία πόλλ' ἔπιον.
 ὑμεῖς δ', ἀσπασίως τὰς ἀνδράσιν ἐν φιλότῃ
 ἔξευξεν τοῖς πρόσθ' ἄλλοτρίοισιν ἔρως,
 σπάσασθ' ἐκ μαστοῦς ἐανῶν σφριγόνων χιτῶνων,

ὥς μοι ἄφαρ προφέροι φίλτατ' ἀπάργματ' ὄνου.
ὕμνος ὄνου, ταῖς λέκτρον ἀκήρατος εὐαδε θεσμός.

ἃ δὲ βεβηλογάμοις εἴξατο μαχλοσύναις,
τᾶς κόνις αὐαλέη μεταμώλια δῶρα πίοιτο.

οὐ γὰρ δωτίναν πράττομ' ἀσελγοχαρεῖς.
ὕμετέροις πνεύσειαν αἰετ' ἀεὶ μεγάροισιν ἔρωτες,
νύμφαι, ξυνεχές τ' αἰὲν ὁμοφροσύναι.

θῆκα δ', ἄνασσα, χοροὺς παπταينوμένα σελάεντας

ἱροπόλοις ἀρέσεις ἅμασι Κυπρογενῇ,
ὄρφανικὸν θυέων, λιτανεύω, μή τι μ' ἑάσσης,

ἄσπετα δ' αὖ μᾶλλον δῶρα χάρισαι ἐμοί.

χαίροιτ' ἄστρα. πλόκος βασιλῆϊος εἶθε γενοίμαν,
ἐγγύθεν Ὑδροχόου λαμπέτω Ὠαρίων.

Oblata haec Catulliana M. Antonio Mureto Lutetiae
anno 1562 mense Septembri.

Eiusdem Phaselus. [4.]

κέλης ἐκείνος, δν θεᾶσθ' ὁδοιπόροι,
τρέχειν νεῶν μὲν εὐχεται θοώτερος,
σκάφους ὀπισθεν ὑστερεῖν δὲ μηδενὸς
δρομηλατοῦντος, εἴτε μιν χρεῶν ἐλᾶν
πλάταισιν, εἴτε λαίφεσ' ἐπτερωμένοις.
τόδ' οὔτε φησὶν ἀντερεῖν ἀν' Ἀδρίου
νεώρι', οὔτε Κυκλάδας περιβρύτους,
'Ρόδον κλυτὴν, δυσήμερόν τε Θρηκίαν
Προποντίδ' ἀγρίαν τε Ποντίαν ἅλα,
ἦν' οὗτος ὕστερον κέλης πάροιθεν ἦν
πίτυς τιναξίφυλλος, ἥ Κυτωρίοις
πάγοις ἐσύρις' εὐλάλῳ φόβῃ θαμά.
Κύτῳρε πυξόδενδρ', Ἄμαστρι ποντικῇ,
τάδ' εἰδέναι σ' ἅπαντα νῦν τε καὶ πάλαι
λέγοι κέλης ἄν. εὐθύς ἐκ γενεθλίων
τεαῖσι φησὶν ἐν νάπαις πεφυκέναι,
τεοῖσι κλυτὸς ἐν οἴδμασι νέαν πλάτν.
κλύδωσι δ' ἐνθεν ἐν πυλυρρόθοις ἐδὼν
πορεῦσ' ἀνακτα, λαιδς, εἴτε δεξιὸς
ὄρωρεν οὖρος, εἴτ' ἄημα πόμπιμον
ἔτεινε πλησιλαιφές ἀρμένου πόδε.

ἐπακτίοισι δ' οὐ ποτ' ἐξιτήρια
 θεοῖσιν ηὔξαθ' ὥς ἀπ' ἐσχάτης ἀλός
 ἀφίκτο τήνδε λιμνίαν ἐς ἥϊνα.
 τὰ μὲν πάροιθε· νῦν δὲ νηνέμου γέρων
 σχολῆς τέτευχε[.] σοὶ δὲ κεῖτ' ἀνειμένος
 Διός τε κοῦρε, καὶ Διοσκόρου κάσι.

Eiusdem, ut putatur, Iambi puri, quorum initium, Ego haec, ego arte fabricata rustica, totidem Iambis puris.

ἐγὼ τέχνημα φαυλοτέκτονος χερὸς,
 ἐγὼ ὅδε φιτρὸς ἀζαλῆς, ὁδοιπόρε,
 ἰδοὺ τὸ γήδιον τόδ' ἐξ ἀριστερᾶς,
 ἔπαυλιν ἀνδρὸς, ὄρχατον τ' ἐπισκοπῶ
 πένητος, ἐκ δὲ φωρὸς ἀρπαγὰς τρέπω.
 ἐμοὶ μὲν ἦ ῥ' ἄρηρεν ἀνθεμος πλόκος,
 ἐμοὶ δὲ πυρσόφλοιος ἄσταχυς θέρει,
 ὀπωρινῶ τε λαρὸς ἀμπέλου βότρυς,
 κακῶ τε χεῖματ' ὤμὸν ὄμφακος στέφος.
 χίμαιρ' ἐμοῖσιν ἱεὸς νομεύμασι
 πόλινδ' ἀμολγὰς οὔθατ' εὐγλαγῇ φέρει.
 ἐμῶν ἅπ' ἀμνὸς εὐθαλῆς ἐπαύλεων
 δόμονδε βριθυκέρματον χέρ' εἰσάγει.
 τέρεινα πόρτις αἰνομήτορος βοὸς
 χέει πρόναος αἵματοσφαγὲς λίβος
 θεοῖσι. Τόνδε τὸν θεὸν σέβου ξένη,
 χέρας δὲ χωρὶς ἴσχε. σοὶ τόδ' ἀσφαλές.
 ἔτοιμος ἀσκέπαρνον αἰκία πέος.
 λέγοις, θέλοιμ' ἄν. ἀλλ' ἰδοὺ προσέρχεται
 ἀγροῖκος οὔτος. ὦγ' ἀποσπαδὲς τόδε
 πέος τυλωτὸν ὄπλον ἐμπρέπει χερί.

Decii Laberii Prooemium, apud Macrobiū.

δρμημ' ἀνάγκης, ἧς δρόμου πλαγίου φορὰν
 πολλοῖς μὲν εὐκτὸν ἐκφυγεῖν, παύροις δ' ἔνι·
 πῇ μ' ἐξέωσεν ἐκ φρενῶν ἄκρων σχεδόν;
 δν οὔτε τιμῆς, οὔτε χρημάτων ἔρωσ,
 οὐ τάρβος, οὐ βία τις, οὐ τις ἀξία

ἦβης σθένει σφριγῶντ' ἀνέστησ' ἐξ ἔδρας,
 ἰδ' ὡς γέροντα νῦν ἀνώχλις' εὐπετῶς
 ὁρμῶν ἀπ' ἀνδρὸς ἐξόχου πρῶων φρενῶν
 μῦθος προσηγῆς, μετρίως ὑποσταχεῖς.
 ὧ γὰρ δύνανται μηδὲν ἀρνεῖσθαι θεοὶ,
 ἀνθρωπον ὄντα πῶς ἐμ' ἀρνεῖσθαι θέμις;
 ἐγὼ βιοὺς ἄμωμος ἐξήκοντ' ἔτη,
 Ῥωμαῖος ἱππεὺς ἐξεληλυθὼς δόμων,
 ἀποστρέφω δὴ μῖμος. ἡμέραν μίαν
 ἔζησα ταύτην πλεῖον, ἢ ζῆσαί μ' ἐχρῆν.
 δαίμων ἄμετρος ἐν κακῷ τε κ' ἀγαθῷ,
 εἴ σοι δέδοκτο γραμμάτων ἐγκωμίους
 ἄνθους κόρυμβον κλᾶν ἐμῆς εὐδοξίας,
 τί μ' οὐχ ὅτ' ἤχμας', εὐθαλῇ τ' ἔσχον μέλη,
 τοιῷδέ τ' ἀνδρὶ, τοῖς τ' ὄχλοις ἤρεσκον ἄν,
 ἔκαμψας ὑγρὸν, ὥστε μ' εὐχερῶς δρέπειν;
 πῇ μ' αὖ καθῆκας; τί δ' ἐπὶ τὴν σκηνὴν φέρω;
 κάλλους ἰϋγῆ, ἢ εὐπρέπειαν σώματος;
 νοῦ δριμύτητ' ἢ λαμπρότητ' εὐφωνίας;
 περιπλανεὺς ὡς δένδρα κισσὸς, ὁ χρόνος
 πολλαῖς ἐτῶν πλοκαῖσιν ἄγχει μ'. οὐδέσιν,
 τάφοις ὁμοίως, πλὴν ἐπιγραφῆς φέρω.

Pub. Virgilii Maronis ecloga decima, quae Gallus
 inscribitur, Dorice reddita.

ὅσάτιον χάρισαιο πόνον μοι τόνδ' Ἀρέθοισα.
 παῦρά τιν' ἀεῖδωμες (ἀναγνοίῃ δὲ Λυκωρίς)
 Γάλλω ἐμῷ. τίς κεν Γάλλω φθονέσειεν ἀοιδᾶς;
 οὔτω Σικελίδος σοὶ ὑπερχομένα βυθὸν ἄλμας
 μὴ ποτε συμμίσγοι ἐὰ κύματα Δωρὶς ἀδευκῆς.
 εἴπωμες, φέρε, Γάλλω ἀμνηχανέοντας ἔρωτας,
 σιμαὶ ἕως θαμνῶνος ἀποτρώγοισι χίμαιραι.
 ᾄδομες οὐ κωφοῖς. ᾄδουσι γὰρ ἄλλος ἐπαχεῖ.
 μᾶλα πέριξ ἔστακε, καὶ ἡμέας οὔτοι ἀτύχθη.
 οὔτε τύ, θέσπι ἀοιδέ, τὸ ποιμνίον αὐτὸς ἀτύζει.
 καὶ γὰρ ὁ καλὸς Ἄδωνις ἐφ' ὕδασι μᾶλα νομεύει.
 εἵποιτ' ἄν, τί νέμος σχιερὸν, τίνα τέμπεα, κῶραι

Ναΐδες, ἔσχ' ὑμᾶς, δκα τάκετο Γᾶλλος ἔρωτι;
 οὔτε τὸ Παρνασσοῖο γὰρ ὑμέας, οὔτε τὸ Πίνδω
 αἰπὸ κλέτας κατέρυκ', οὔτ' Ἀονία Ἀγανίππα.
 αὐταὶ μιν κλαύσαντο δάφναι, κλαύσαντο μυρῖκαι.
 Μαίναλος αὐτὸν ἔκλαυσ' ὑπ' ἐρήμῳ κείμενον ὄχει.
 τοὶ σκόπελοι ψυχρῷ μιν ἀνωδύραντο Λυκαίῳ.
 ἦνθεν ὁ μαλονόμος, βραδινοὶ τοὶ βωκόλοι ἦνθον.
 ὁ δρυς χειμερινὰς βαλανίζων ἦνθε Μενάλκας.
 καὶ πόθεν οὗτος ἔρως, πᾶς πεύθεται. ἦνθεν Ἀπόλλων.
 Γάλλε, τί μαίνειαι; φατί. τεὸν μελέδαμα Λυκωρὶς
 βᾶσα διὰ ψύχους, διὰ τε στρατῷ, ἔσπεται ἄλλφ.
 ἦνθε καὶ ἀγροτέρῳ Σιλβανὸς κρᾶτα πυκαστὸς
 στέμματι, νάρθηκας χλοερῶς, κρίνα θ' ἄδρᾶ τινάσσων.
 καὶ θεὸς Ἀρκαδίας Πᾶν ἦνθε, τὸν εἶδομες αὐτοὶ
 κινναβάρει καὶ χυλῷ ἐρευθόμενον χαμαιακτᾶς.
 πᾶ στασεῖ τόδ'; ἔφασ'. οὐ τῶνδε μέμαλεν ἔρωτι.
 οὐ δακρύων κέχόρεσται Ἔρως, ὑγρότατος ὁ λειμῶν,
 ταὶ ξουθαὶ κυτίσοιο μέλισσαι, φυλλάδος ἅ αἶξ.
 καὶ δς στυγνάζων, ἄσειτε τὰδ', Ἀρχάδες, εἶπεν,
 ὥρεσιν ὑμετέροισι, μόνον δεδαῶτες ἀεῖδεν
 Ἀρχάδες. ὥς μαλακῶς τότε λείψανα τὰμὰ κέοιτο,
 αἱ ποκ' ἐμῶς ὑμὰ σύριγξ ἄσειεν ἔρωτας.
 ὥφελον ἐξ ὑμέων εἰς ἔμμεναι, ἥ τις ἀμορβὸς
 ποίμνας, ἥ σταφυλᾶς πυρναίας ἀμπελόεργος.
 αἱ πάρ' ἐμὶν τόκα Φυλλίς ἔην, αἱ κ' αὐτὸς Ἀμύντας,
 αἱ κ' οἷστραμὰ τι ἄλλο (τί δ' αἱ μέλας ἐστὶν Ἀμύντας;
 ἔστι καὶ ἀμφότερον τό τ' ἶον μέλαν, ἃ θ' ὑάκινθος)
 ὦδ' ἐν ταῖς ἰτέησιν ὑπ' ἀμπέλῳ ἦν μετ' ἐμεῖο.
 ἄνθε' ἐμὶν τόκα Φυλλίς ἀπέδρεπεν, ἄδεν Ἀμύντας.
 ὦδε ψυχρὸν ὕδωρ, μαλακὰ πόα ὦδε Λυκωρί.
 ὦδ' ἄλση. σὺν τοι τέλεον χρόνον ὦδε βιψήν.
 ἀλλὰ με νῦν ἀτέραμνος ἔρως μετὰ μῶλον Ἄρηος
 ἐν τε μέσοις ὄπλοις, ἐν τ' ἀντιβίοισι κατίσχει.
 φεῦ, τὸ δέ μοι γλυκερᾶς πάτρας ἀπο (πῶς κε πιθοίμαν;)
 Ἀλπεων τὰς χιόνας, τό τε Ῥήνω ψῦχος ἄτλατον
 χωρὶς ἐμεῦ λεύσσεις, ἃ μὴ τυ ψῦχος ἰάψαι.
 ἃ μὴ τυ κρύσταλλος ἐπιτμάξαι πόδας ἀβρώς.

Χαλκιδικοῖς φέρ' ἰὼν τάπερ ἐξεπόνασα μέλεσσι
 ποιμενικῷ καλάμῳ Σικελοῖο βοτῆρος ἀεισῶ.
 κέκριχ' ἐνὶ σπείεσσι δυηπαθέειν, καὶ ἄν' ὕλας,
 ἐνθ' ἀπαλοῖσιν ἔρωτας ἐμῶς φλοιοῖσι χαράττειν.
 φλοιοῖς ἀλδίσκουσι συναλδήσουσιν ἔρωτες.
 Μαίναλα μὲν τείως καταθεύσομαι ἄμμιγα Νύμφαις.
 γλοῦνιαις ἀγρευσῶ. ψῦχος δέ με κωλύει οὐδὲν
 Παρθένια σκυλάκεσσι περιστοιχιζέμεν ἄλσῃ.
 ἤδη ἀνὰ σκοπέλῳς δοκέω, ἀνὰ δρυμὰ φέρεσθαι.
 καὶ Πάρθοις κερέεσσι Κυδῶνια θυμὸς ἄνωγεν
 (ὥς ἂν ἐμᾶς μανίας ἄκος ὄν μέγα) τόξα τιταίνειν.
 πλάν γε θεὸς τῆνος μαθέτω βροτέοισι κακοῖσιν
 ἰλήκειν. Ἄλλ' αὐταὶ Ἀμαδρυάδες καὶ αἰοδαὶ
 οὐκέτ' ἐμὶν φίλαι ἐντί. πάλιν χάροιτε μοι ὕλαι.
 οὐ τῆνος καμάτοις ἀλλάσσεται ἡμετέροισιν.
 οὐ μὲν κτὴν Ἑβρον πίνωμες ψύχει μέσσω
 Σιθονίας νιφάδας ὑποδύντες χεῖματος ὕγρῳ.
 οὐτ' ἦν, φλοιδὸς ὅκα πτελέαις ἐνὶ κάρφεται αὖος,
 Αἰθιόπων βόσχωμες ὅις ὑπὸ Καρκίνῳ ἄστρον.
 πάντα γε νικᾷ ἔρως. ἡττώμεθα κ' ἄμμες ἔρωτος.
 ταῦτα μὲν ὑμέτερον ποιητὰν, μέσφα κάθηται,
 καὶ τάλαιον πλέκει ἐκ μαλάχας, ἀρκεῖτω ἀεῖσαι
 Πιερίδες. Γάλλῳ δ' ὕμμες μεγαλύνετε ταῦτα,
 Γάλλῳ, τοῦ καὶ ἄν' ὥραν ἀέξεται ἡμερος ἄμμι
 τόσσον, ὅσον κλάθρα μάλ' ἀείρεται εἶαρος ὥρη.
 εἶα δὴ ἀνοστῶμες. σκιά ἀδόντεσσιν ἐπαχθῆς.
 καὶ σκιά ἀρκεύθω βλαβερά. σκιά λήϊα βλάπτει.
 σοῦσθε χορεσθεῖσαι (νῦξ γὰρ πάρα) σοῦσθε χίμαιραι.

Conversum Lugduni Batavorum Anno 1600.

Annotatio ad praecedentem Eclogam.

Notabis, erudite Lector, in hac Eclogae Virgilianae metaphrasi Iosephum Scaligerum post versiculum,

Non canimus surdis, respondent omnia sylvae,
 retraxisse tres versiculos alieno loco positos, *Stant et oves circum etc.* Quae traectio vetustissima est. qualis ea quoque quae est in X. Aeneidos, ubi Mezentius comparatur apro venatorum telis et latratibus canum lacessito. nam versus hi,

Ille autem impavidus partes cunctatur in omnes,

*Dentibus infrendens, et tergo decutit hastas,
loco suo moti sunt, et reponendi post illum,
Sed iaculis tutisque procul, clamoribus instant.*

Quod verum esse nemo dubitabit, nisi qui Latine nescit, aut communi sensu caret. Sed et insignis transpositio IV Georgico, quae ita restituenda est:

*Nam qua Pellaei gens fortunata Canopi
Accolit effuso stagnantem flumine Nilum,
Et circum pictis vehitur sua rura phaselis,
Et diversa ruens septem discurrit in ora
Usque coloratis amnis deveexus ab Indis,
Et viridem Aegyptum nigra faecundat arena,
Quaque pharetratae vicinia Persidis urget,
Omnis in hac certam ratio iacit arte salutem.*

Confer cum editis exemplaribus. Videbis nihil ineptius esse, quam Aegyptum conterminam esse Persidi. Ceterum traiectionis huius in hac Ecloga satis fidem faciunt et absurditas lectionis vulgaris, et concinnitas sententiae, si ita tres illi versus reponantur; ut certe reponi debent.

Horatii ad Canidiam.

τῶν δυσπαλαίστων σοὶ φραδῶν ἐξίσταμαι
πρὸς τῆς ἐνοδίας τῆς ἀκινήτου κόρης,
πρὸς Περσεφάσσης προστρόπαιος ἄντομαι,
Μέγαιρα φείδου δυσθέων σοφισμάτων.
ῥόμβον τ' ἐπίσχεσ ἔμπαλιν ροιζήτορα.
ἔκαμψε Νηρέως Τήλεφος τὸν ἔκγονον
τῷ δ' ἀντιτάξας ὁ πρὶν ὀπλιτῶν στίχας
Μυσῶν, κατ' αὐτοῦ πρόσθ' ὀϊστεύσας βέλη.
αἱ Τρῳάδες δ' ἔλουσαν οἰωνῶν ἔλωρ,
καὶ κῦρμα θηρῶν Ἐκτορ' ἀνθρωποκτόνον,
ὥς προσπέπτωκε τὴν πόλιν λιπῶν ἀναξ
σιδηροθύμου γούνασιν τ' Ἀχιλλέως.
Ὀδυσσεύς τοι τλήμονες κωπηλάται
ἀφηρέθησαν ἀμφιχαιτωδὲν δέμας
ἑκατὶ Κίρκης. Τότε δ' ἀπόξενοι φρένες,
αὐδὴ τε, χροῖᾱς τ' ἄνθος εἰσέδου πάλιν.
ἄδην ἄδην τοι (φεῦ) δίκην ἔδωκά σοι,
παλιγκαπήλων ναυτίλων τε παιδικά.
ῆβη δ' ἀπέσβη. χρωτὸς ἀνθηροῦ ρέθους
ρίνω καλυπτὰ τ' ὅστέ' ἐξημεΐσατο.

φαληριᾷ σοῖς θυμιάμασι κόμη.
 οὐκ ἔστιν ἄλγους ἀμβολὴ διέκδοχος.
 ἡ νῦν παραλλάξ ἡμέραν ἀμείβεται.
 κέαρ τόνοισι δυσπνόοις χειμάζεται.
 ἤδη μετέγνων συμφορὴν τὰ μὴ θέμις,
 στήθος γε ληγεῖν ἐξ ἐπωδίας μάγου,
 νόμφ γόητι καὶ σαλεύεσθαι κᾶρα.
 τί πρὸς θέλεις; ὦ πόντος, ὦ γαῖ' αἴθομαι,
 ὥς οὔτε λυγροῖς Ἑρακλῆς διάβροχος
 Νέσσου σταλαγμοῖς, οὔτε Σικελὸς ζᾶλος
 Αἴτην παφλάζων. καὶ σὺ, μέχρις ἂν σποδὸς
 ἀρθῶ λάβροισιν ἐψίαμα πνεύμασι,
 Κολχῶν τριβαῖσι φαρμάκων ἵπνος φλέγεις.
 τί τέρμα; πῇ με τ' ἀπίχειρα δέξεται;
 αὔδα. κελευσθεὶς νητρεχῶς δώσω δίκην,
 λύειν ἔτοιμος, εἴτε σ' ἐκατόμβης γάνος,
 εἴτ' οὖν ἔπαινος ψευδέος σαίνει λύρας.
 σὺ σεμνόβουλος καὶ παλαιόφρων γυνή
 φαιδρωπὸς ἀστὴρ ἐνδαιτιτῇ πόλῃ.
 Κάστῳρ ἀδελφῆς δυσκλεοῦς δηχθεὶς ψόγῳ,
 ὃ τ' αὐθόμαιμος Κάστορος πεισθεὶς λιταῖς
 τυφλωθὲν ᾤδῳ φῶς ἐλάμπρυνε πάλιν.
 σύ μ' οὖν, δύνῃ γάρ, κάποφόρτισον πλάνης,
 ὦ μήτε μῶμοις δυσβαφῆς γενεθλίοις,
 μήτ' ἐν πενήτων ἡρίοις τυμβὰς γυνή
 σοφὸς σπαράσσειν ἀκτέριστα λείψανα.
 σοὶ χεῖρες ἄγναι, σοὶ φιλόξενοι φρένες,
 * σοὶ καλλικύμων νηδὺς, αἵματι τε σῶ
 ἡ μαῖ' ἐφοίνιξ' ἀμφερευθῇ σπάργανα,
 ἐξ οὗ λεχῶις ἔθορες εὐγενεστάτη.

* vel σὸς Πακτομεῖος υἱός.

Canidiae ad Horatium.

τί δ' ὥσῃ κωφοῖς πρόστροπος μακρηγορεῖς;
 ναύτησιν οὕτως οὐκ ἀνήκοος σπιλάς
 χαραξιπόντῳ θείνεται τριχυμία.
 σὲ γοῦν ἀνάτει δειννάσαις Κοτύττια

θρυλλοῦντ' ἔρωτος φιλοπαίγμονος τέλη;
 σὲ τὸν γόητος ἱροφάντην φαρμάκου
 ἀνέδην καταυλεῖν τοῖς ἔμοῦ ψόγοις πόλιν;
 γραῶν τί χρὴ σὲ φῦλα πλουτίζειν μάγων,
 τομώτερόν τε κράμα τοξίτου σπάσαι,
 εἰ πότμος αὐτὸς ὑστερήσει τῶν λιτῶν;
 τοίῳ συνοικεῖν δυσφιλεῖ μέλλεις βίῳ,
 ὅσον νέαις τοι δηρὸν αὐταρχεῖν δύαις.
 ποθεῖ πεπαῦσθαι μηχανοῤῥάφος πατὴρ
 Πέλοπος, γλυκείας δαιτὸς ἐστερημένος.
 ποθεῖ Προμηθεὺς αἰετῷ πεπρωμένος.
 ὁ Σιουφεὺς ἅν εἰς ἀκρώρειαν ποθεῖ
 ὑπερβιβάζειν, οὐδ' ἔῃ θεσμὸς Διός.
 κρημνῶν τότε' οὖν ροιζήδῳ ἐκβράσαι δέμας
 ἐλῶν, τότε' οὖν κνώδοντ' ἐλᾶν σπλαγχνῶν Δία
 μάτην προσάξεις ἀρτάνας τῇ σῇ δέρῃ
 ζωῆς ἀλύων τῆς ἀποστόργου κόρφ.
 ὦμοις τότε' ἐχθροῖς σφόδρ' ἐπεμβατεύσομαι,
 ἔμοῦ τε κόμπους γαῖα προσκυνήσεται.
 ἄρ' ἢ κραδαίνειν κηρόπλαστα δεῖκελα,
 ὥς οὐκ ἄπειρος οἶσθα καὶ μῆνην πόλου
 δεινὴ τις ἰδίαις ἐξελεῖν ῥήτραις ἔφυν,
 κλαίοιμ' ἄν, ἐν σοὶ τῆς ἀτεκμάρτου τέχνης;

Ista Horatiana oblata M. Ant. Mureto Romae anno 1565.

Propertii Elegia XXVII Lib. II. [III.]

ἧ ῥὰ τέλος αἰδηλον, ἐφημέριοι, θανάτοιο
 σπεύδετε, καὶ Μοιρῶν ἀτραπὸν εὐμαρέα,
 καὶ Φοινίκων θέσφατ' ἐν αἰθέρι νηνεμίῃσι
 μνᾶσθε, βροτοῖς τί φίλον σῆμα, τί τ' ἀντίπαλον,
 εἰ Παρθοὺς ἐπι πεζοὶ ἴμεν, καὶ νηυσὶ Βρεταννοὺς,
 εἰν ἀλλ' ἅς, ἐν γῇ κίνδυνος ἀπροϊδής,
 τόν θ' ὁμαδὸν κεφαλῇφι ἐφιστάμενον γοάσασθε,
 συμβάλλει μῶλον ὥς ἑτεραλχέ' Ἄρης,
 καὶ πῦρ θεσπιδαῆς καὶ πτῶμα δομοσφαλὲς οἴκοις,
 καὶ πόμα σοῖς ἔνεδρον χεῖλεσι φαρμαχόεν.
 οἶδεν ἔρων, ὅταν οἱ μόρος αἰσιμος, ἧ τε πέπρωται,

οὐτ' Ἄρη, οὐ Βορρᾶν οὐδὲν ἐπιστρέφεται,
καὶ Στυγὸς εἰ τενάγεσσιν ἐρέσσων ἐδριώωτο,
ὀλκάδος εἰσορόων λεῦφος ὑποχθονίης,
εἰ τὸν δεσποίνης ἀριήκοος αὖεν ὁμοκλή,
ἄψ ἀναχωρήσει τὴν ἀθέμιστον ὁδόν.

Eiusdem Elegia XVI Libr. III. [4, 17.]

γουνούμαι σέο, Βάχχε, κυλινδηθεὶς παρὰ βωμῶ.
ἄμμι δ' ἐελδομένοις ἔκμενον οὔρον ἔει.
καὶ σὺ γὰρ ἰσχανάαν ἀεσίφρονα Κύπριδος ὄγκον
δεξιὸς, ἡδ' οἶνψ κήδε' ἀλαλκέμεναι.
ἐν σοὶ ἦ μὲν ἐρῶντες ἀρηρέμεν, ἦ δὲ λελῦσθαι
ἔμμορον. εὖ με φρενῶν πᾶν ἀπόμαξον ἄγος.
τῶνδε γὰρ οὐ δηλοῖ σ' ἀδαήμονα Γνωσσίς ἐν ἄστροις
ἥερα λυγρὶ τεαῖς εἰσαναβᾶσα κόρη.
μέλλει μοι, τό γε μοι ἐνιτέτροφεν ὁστεόφιν πῦρ,
μοῖρ' ὀλοή παύσειν, ἦ τεὸς οἶνος, ἄναξ.
νηφάλιοι νύκτες μελέους τείρουσιν ἐρῶντας,
τοῖς πάρα ἐλπωρὴ δεῖμά τ' ἐπαμφοτέρως.
εἰ θερμούς κροτάφους ἔπι σοῖς ἀγανόφροσι δώροις
ὑπνον ἐς ὅσῃ ἐμοὶ νήχυτον ἀγκαλέσεις,
οἰνάδα φυτύσω, ἐπὶ δ' ὄρχων ὀργάδα σίνει
ἐγρήσσοντος ἐμεῦ μηδενὶ θηρόβοτον.
γλεῦκος πεμπάζοιμι κεχανδότας ἀμφιφορῆας,
καὶ σταφυλὴ χρώσαι τοὺς πόδας οἰνοπάτους,
λοιπὸν ἐνὶ ζώοις σεῦ εἵνεκα, σῶν τε κεράων,
Βαχχίε, σῆς τ' ἀρετῆς ὕμνοπόλος κλέομαι.
μητέρος οὐρανοβλήτα μογοστόκου Εἰλειθυϊαν
αἰίσω, Νύσσης τ' Ἰνδολέτας θιάσους.
καὶ σταφυλῇ φρενοπλῆγᾳ νεηγενεῖ Λυκόοργον,
Πενθήος κτέρεα τ' ἐν δυσὶ πυρκαϊαῖς.
Τυρρηνούς τε δομὴν ἐρέτας δελφίσιν εἰκτοὺς
νηὸς ἀπ' οἰνοθαλοῦς βένθε' ἐσηλαμένους.
σοὶ ποτὲ μεσσατὴν εὐώδεα νάματα Νάξον,
τῶν ἅπ' ἀφύσσονται σὸν μέθυ Ναξιᾶδες,
δειρὴν βριθομένῳ κισσοτρεφέεσσι κορύμβοις
Βασσαρίους ἄμπυξ μιτροδέτης πλοκάμους

σφίγεται· ἐν δ' αὖχην στάξει ῥαδάμιγγας ἐλαίου,
καὶ βάσιν ἀγκρούσεις σύρματι νηλίποδα.
τύμπανα βυρσοτενῇ Θηβαιγενέες κτυπέουσι.
μέλψονται Πᾶνες δ' αἰγοβάται δόνακι.
Ρεῖη παρ μεγάλης πυργοκρήδεμνος ἄνασσα
Βηταρμοῖς κρούσει κύμβαλα χαλκότυπα.
μύστεω δὲ κρητὴρ νηοῦ προπάροιθε θυράων
σοῖς θυέεσσι γάνος σπείσεται ἀκηράσιον.
ταῦτ' ἄρ' ἐγὼ τραγικαῖς μεμνήσομαι εὐεπέησιν,
οἷη Πινδαρικῆς σάλπιγος ἔστ' ἐνοπή.
μοῦνον ὑπερφιάλων ἐμὲ ῥύεο δουλοσυνάων.
καὶ μέλεον δάμνα κώματι τοῦτο κάρη.

Oblata haec Propertiana Guil. Cantero Lutetiae anno
1561 mense Septembri.

Tibulli Iambi puri, quorum initium, *Quid hoc novi
est!* totidem versibus redditum.

ἔα, τί χρῆμα; τί χρέος θεόσσοτον;
ἐμοὶ μὲν ἄρτι πρῶτα παιδικῶν κόρος
ἄωρὶ νυκτὸς ἀγκὰς ἀμφεθάλπετο.
φάλητος ἦν μὲν ἔργον οὐδέν. οὐδ' ἅμα
ἄκικις ἀντάειρε σύντονον κάρα.
ἄληθες ὦ Πρίηφ' ὅς ἐν δρυὸς σκιᾷ
ἐρυθρὸς ἐξέρυθρον εὐτρεπὴς πέος
κάθη, πυκαστὸς ἀμπελοστεφὲς κάρα;
τρίφαλλε, σοὶ δὲ πῇ μὲν ἀνθέμῳ φόβῃ
ἔδῃσα δυσκτένιστα βοστρύχων πλέκη.
τόδ' αὖ σοβῶν ἔκυρον, εἴτε σοι πάλαι
τρόχῳ χολοῖδς, εἴτε πέμπελος κόραξ
κάρα κόλαπτε χεῖλεσ' ἀγκυλοστόμοις.
ἄπερρε. καὶ γὰρ οὐδὲν εὖ πεπόνθαμεν.
ἄπερρ', ἄπερρε μοι τὰ τοῦ πέους προδοῦς.
χαμαιῤῥιφῆς δὲ, δυσπινὴς τε κείσεαι.
κύων δ' ὀπισθίουρος, ἢ βορβόρου
ἔθας καθυβριεῖ σε σὺς ὄρεινόμος.
ἄπιστ' ἄπιστε φάλλ' ἐμὸς μέγας φθόρος,
κακῶ, σάφ' ἴσθι, τίσεαι νόμῳ δίκην.

κλάοις ἄν. οὐ δέ σοι φίλου κόρου ποτὲ
 χάρις γένοιτ' ἄν, δς λυγισμὸν εὖ μάλα
 στροφοῖτο λυσίπυγον ἐμμελέστατα.
 σὲ δ' οὔτε χερσὶν οὐ φιλοστόβος κόρη
 τεθάλψεται· οὐ δὲ χρῶτα συμπλακήσεται.
 χαμαιτύπη δὲ νωδὸς, ἥ παλαιγενὴς
 παρέστ', ἐφ' ἧς γε δυσθεροῦς διασφαγὸς
 παλιστρόφοις ἐλικτὰ ῥυτίδων σχιδαῖς
 ἀραχνίων πέφλιδε τριπτυχῶν ῥάκη.
 ἰδοὺ παρέστ' ἔν' ὥς σε τετράκις μάλα
 ἄβυσσον αὖ βέρεθρον ἐγκάπη κάρα.
 καρηβαρῆς γένοι' ἄν, ἔκτονος τ' ὄφης.
 ἀτὰρ παλιντριβῆς γε φεῦ τάλαν τάλαν
 ἐπιστερὲς τέταρτα πληθυνεῖς κύτος.
 ὑπέρφρονος δ' ἄν οὐκ ὄναιο λήματος
 τότ' οὖν, ἐς ἱλὺν, ἧ ἀχανὲς βύθος πεσών.
 τί δ'; οὐ φρένας σ' ἐφίκε τῆς ἀθυμίας;
 τονὺν ἀθῶά μου καταπροῖξο.
 ὅταν δὲ κεῖνος ᾧδε παῖς ἀφίξεται,
 φόφος δέ σ' ὥτ' ἀπαρτίου ποδὸς βαλεῖ,
 στύοιτ' ἄν ὀρθόπρεμνος ὄρχεων τόνος,
 τά τ' ἄρθρα τυμπανισμὸς ἐμμενοῦς σπόρου
 λάβοι ἄν ἀσφάδατος. ὥστε μὴ καμεῖν,
 πρινὴ σε τέρμα λοισθίῳ δάμῃ κόπῃ.

Prooemium Auli Persii.

οὐθ' Ἰπποκρήνης λιβάδι χεῖλος ἔβρεξα,
 οὔτ' ἐν λόφοισι διχρόοισι Παρνασσοῦ
 ὄναρ ἶδον, ὥστ' ἀοιδὸς εὐθὺς ἐκβῆναι.
 Ἐλικωνίδων μέτ' ὠχρίῳσα Πειρὴν
 κείνοις ἀφείσθω, κισσὸς ὦν καθερπύζει
 εἰκόνας. ἐγὼ δὲ τοῖς ἀνακτόροις Μουσῶν
 ἡμιστράτευτος τοῦμὸν ἄσμ' ἐσήμεγα.
 τίς, ψίττακ', ἐτράνωσέ σοι τὸ σὸν χαῖρε;
 κίτταις βροτείου τίς λόγου καθηγητῆς;
 ἡ νοῦ χορηγὸς καὶ διδάσκαλος τέχνης
 ἀνέφικτα δεινὴ ῥήματ' ἐκτυποῦν γαστήρ.

ἀλλ' εἴ τι κέρδους προσδόκημα προσσαίνοι,
 κόραχας ποιητάς, καὶ ποιητρίας κίττας
 δόξεις μέλος τι Πηγασήϊον μέλπειν.

Mane in lecto anno 1605.

Incerti auctoris Moretum in catalectis.

ἤδη χειμερινῆς τέτρατον λάχος ἴστατο νυκτός,
 κοκκύζων δ' ἄγγελλε πανόρθριος ἡμαρ ἀλέκτωρ.
 Σιμόλος ἐργατίνης πενιχρὸς σμικρῷ ἐπὶ κήπῳ
 νήστην ὁσόμενος λιμὸν φρεσὶ τῆς ἐπιούσης
 δὴ μόγις ἐξ εὐνῇφι παρήορα γυῖ' ἀναείρας
 νυκτὸς ἀμορβαῖον κνέφας ἀμφαφάα παλάμῃσι,
 καὶ πῦρ ἰχνεύει. τοῦδ' ἦσθετο ἀλγοσύνησι.
 φιτρῷ ἐν αἰθαλόεντι πυρὸς βραχὺ λείψανον εὔδε.
 ἐν δὲ φάος κρύφιον κεῦθε σποδὸς ἀμφικαλύπτων.
 πρηνίχθη γ' ἐπὶ κρᾶτα, θέμωσε δὲ λύχνον ἀνῆφθαι.
 ἄζαλέα δ' ἐπὶ τοῖς στουπήϊα λεπτόνεσκε
 ζωπύριον ἀδρανὲς συχναῖς ῥιπῇσιν ἐγείρων.
 δαιόμενος δ' ἄρ λύχνος ὑπωροφίην κέδασ' ὄρφνην.
 φωτὶ δ' ἐπὶ σφαλερῷ σκέπας αὐρῆς χεῖρα προῖσχων
 κλειδὶ θύρην ᾤξε καταντία πρόσθεν ἄποπτον.
 σμικρὸς τις σίτοιο χαμαὶ θημῶν ἐκέχυτο,
 ἔνθεν ἀφυσσάμενος ὅσον ἔγμενον ἤτε μέτρον,
 τόρβρα δις εἰς ὀκτὼ κορυφούμενον ἴστατο λίτρας,
 πρόσθε μύλης ἔστα, καὶ ἐπ' ἰκριόφι λιγνύεντι,
 ἥ ποτὶ τοίχῳ ἄρηρε τοίαις ἐπίκαιρον ἀνάγκαις,
 λύχνον ὑποδρήσσονθ' ἰδρύεται, ἐκ δὲ δὺ' ὤμῳ
 γυμνώθη, καὶ στέρφος ἰονθάδος ἐνδυτὸς αἰγὸς
 συρφετὸν ἐκχορέει κέρκῳ χνοάοντα μυλάων.
 χερσὶ δ' ἐπισπέρχων πονέει δίχα ἀμφοτέρῃσι,
 λαιῇ ἀτμεύων, ποιπνύων δ' ἄρα δεξιτερῇφι.
 τῇδε τροχὸν μάλ' ἔπειγε διηνεκὲς ἐν στροφάλιγγι,
 ὁμπνιακὸς μὲν ἐπὶ πρὸ μυλήφατος ἐκθορεν ἀκτῇ.
 καὶ τότε δὴ κάματον λαιῇ μεθέλεσκεν ἀδελφῆς
 ταρφέ' ἀμειβομένη, τότε δ' ἄγρια βουκολίαζε,
 καὶ πόνον ἀγροτέρῃσι παρηγοροέεσκεν αἰοιδαῖς.
 αὖτε μεταξύ πονῶν Κυβάλην. ἥ δ' οἱ Λιβύῃθεν

ἤε φύλαξ πάτρην μορφῆς τύπῳ ἀγγέλλουσα,
 οὐλοκάρηνος, χρῶτα μελά[γ]χρους, ἥδ' ἐπ' ὀφθαλμοῖς,
 στερνοπλατῆς, βούμαστος, ὀλιζοτέρῃ κενεῶνας,
 λαισποδίῃ, πτέρνησι πελώρινος ἀμφὶ πλατεΐαις,
 ῥωγαλέοις δ' ὑπένερθε βάσιν κεχάρακτο χιμέτλοις.
 τὴν καλέει, καὶ ἐπ' ἐσχαρόφι ξύλα κάγκανα θῆμεν
 κέκλεται, ἐν δὲ πυρὶ ψυχρὸν θερμαινόμενον ὕδωρ.
 ὄφρα μύλης ἔργον περιηγέος ἐξετελέσθῃ,
 τόφρ' ἐπαμνησάμενος ἐνὶ κοσκίνῳ ἤκεν ἄλευρον.
 ἀμπιπαλῶν μὲν ἔσειεν, ὕπερθε δὲ λύματα μίμνεν.
 ἀχραιφνῆς ὑπείκειεν, ὁπῶν τ' ἄρα πᾶς διεκρίνθη
 κρίμνος ἀκηράσιος. πλαθάνῳ μὲν ἄφαρ τάδε λείψ
 ἔνιδετο, τινθαλέοις δὲ διάβροχα νάμασι δεῦσε
 δεψήσας ὕδωρ ἄμυδρις, καὶ παιπαλόμενον κρῖ.
 χειρὶ πλάσας λεχρίῃ ἀναμίξ νύμφαισι πεπηγὸς,
 ἄλλοτε πασσάμενος χόνδρους ἁλός, ἐν δ' ἀποπλάττων
 φυραθέντα κύκλωσεν εὐτρόχαλα παλάμῃσι,
 καὶ βλωμοῖς ἀτάλαντα διέτμαγε τετραδίοισιν,
 ἐν δ' ἐφέηκε πυρὶ, Κυβάλῃ τό γε πορούνουσα
 στρώσε πάρος, κεράμῳ δ' ὑπέθη νηησάμενος πῦρ.
 μέσφα μέρος πονέεσχεν ἐδὸν μένος Ἥφαιστοιο,
 οὗτι μεταχρόνιος ἀνελίννυε Σιμόλος ἔμπης.
 καὶ τι νέον μεμαῶς, ἵνα μὴ δίχα ὄμπνιος ἀκτὴ
 γεῦσιν τυτθὸν ἀρέσσαι, ὀνειάτα γ' ἄλλα πορίζει.
 οὐχ οἱ ὑπὲρ καπνοῖο μετήορα νῶτα τάριχα
 σκληρὰ σὺς σιάλοιο γὰρ ἔσχατα κῶλα λελοίπει.
 ἂν δὲ σπάρτῳ ἄορτο πεπαρμένος ὀξείῃ τυρὸς,
 καρφαλέῃ τε τροπαλλίῃ ἀνήθου ἀμαλλοδέτοιο.
 ἔνθ' ἄλλο σπεύδει ἐπιτάβροθον ἰσόθεος φῶς.
 κῆπος ἔην καλύβης μετοπίσθιος, δν λύγοι ἀμφίς
 καὶ δόνακες θρίγγωσαν ἐπηρεφέες καλάμοισι,
 βαιὸς, ἀτὰρ βοτάνῃσιν ἐπηετανοῖς μενοεικῆς,
 οὐδ' ἐπιδευόμενος τῶν τε χρεῶ ἐστι πένητι.
 ρεῖά τοι ἀφνειὸς καὶ πλεῦνα πενιχρὸν ἀπῆται.
 οὐ δὲ τρυφῆς τόδε ἔργον, ἄταρ μέτρον ἤε πόνοιο.
 ἔνδον δταν συνέεργε διῷπετὲς ἄσπετον ὕδωρ,
 ἱρσπόλοι θ' ὀρταί, ἀρότοιο τε ἡρεμέοντος,

ἔργον ἔην κήπου, περὶ δὲ πραπίδεςσι κέκαστο
 ὄρχους τοι κομέειν, καὶ σπέρματα πάντα βαλέσθαι,
 καὶ κομιδῇσι τὸ νᾶμα περικτιόνων ὀχετεῦσαι.
 κράμβη μὲν πρασιαῖς, πλατύφυλλα τε σεῦτλα πεφύκει,
 αὖξιθαλῆς λάπαθος, καὶ δενδροφυῆς μαλαχείη,
 κωδείης κρόμμον τε φερώνυμον, ἥδ' ἐρέβινθος,
 καὶ μήκων ψυχρῇσι καρηβαρίαις πολυαλγῆς,
 δαψιλέων τε τέκμωρ ἢ θριδάκη εἰλαπινάων,
 ὀγκῶδές τ' ἐπὶ γαστρὶ κυῖσκομένη κολοκύντη.
 τῷ κτήτῃ τὰ μὲν οὖ (τίς γὰρ ἀφελέστερος αὐτοῦ;)
 λαοῖσι δὲ τεθήλει. ὃ γ' ἐμπρόθεσμα πόλινδε
 ὦνιον ἐμπεράμων λαχάνων κώμυθα φέρεσκεν.
 ἔνθα δόμονδ' ἀπόφορτος ἀνήϊε, κέρματι βρίθων,
 μηδὲ κρεωπωλείου ἐδητύος ἀντιβολήσας.
 κρόμμον, ἥδὲ πράσοιο περισχίστοιο ἄλωῃ,
 ῥίνας ἐπιστύφοντα τε κάρδαμα λιμὸν ἄλαλκε,
 εἰλίποδες κιχορεῖαι, εὐζωμόν τε θοραῖον.
 τοῖα μὲν ὀρμαίνων ὑπὲρ οὐδὸν ἀμείψατο κήπου,
 καὶ τέτορα σκόροδα περὶ δὴ προθέλυμνα λαχῆνας
 γηρόθεν αὐτοκόμοισιν ἄμ' αἰγλίθεσιν ἀποσπᾷ.
 καὶ ῥυτὴν χλοερὴν, βραχύφυλλα τε τῖλλε σέλινα,
 καὶ χορίαννα κρόκησι κατήρεα λεπταλέησι.
 καὶ τὰδ' ἀμερξάμενος περ ἐπ' ἐσχαρόφιν ἐκάθητο.
 δμῳῖδα δ' αἰτίζων εὐεργέα ὄλμον αὔτεϊ.
 ἀνδρὲς χιτῶνας ἄτερθε πολυπτυχέας ἀπόερσε
 φλοῖον ἀνιέμενος, ἀπὸ δὲ ῥύπον ἤκε χαμάζε
 κωδειῶν, βόλβου τε κεβληγονίην ἐδίηεν
 ὕδας' ἐν ἀγρώστει εἰλημένου, ἐν δ' ἐφέηκε
 λάκτιδι λαϊνέῃ χόνδρους ἁλὸς ἄμμιγα πάσσων.
 ἐν δ' ἄρα τυροτάριχον ὁμοῦ βοτάναις ἐπήλεν,
 λαιῇ σπεῖρον ἐλὼν βουβῶνος ὑπὲρ λασίοιο.
 δεξιτερὴ δ' ὑπέρω σκροδόων μένος ἀδρὸν ἀλήθει
 ἀμφύρδην μιγάδεσσιν ἐπιψώχοντος ὁποῖσι.
 χεῖρα δ' ἐπιστρωφῶντος, ἐδὼν μένος δὲ λέλοιπε
 πάντ' ἄμυδις, μία δ' ἐκ πολλῶν ἐπενήνοθε χροῖτῃ,
 οὐ μάλ' ὀλόχλωρον, θρόμβοι δ' ἦσαν γλαγόεντες,
 οὐ γλαγόεσσα δὲ πάμπαν, ἐπεὶ χλόος ἀμφιδεδῆει.

ἄλλοτε δ' ἀνδρὸς ἄφαρ ῥωθῶνων δριμύς αὐτὴν
 ῥπτετό που. ὁ δὲ δόρπα κατέστυγεν ὄμματι σιμφ.
 ἄλλοτε καὶ χερὶ δάκρυ κυλοιδιῶν ἀπομόργνυ,
 νεικείων ποτὲ καπνὸν ἀνάξια χωόμενος κῆρ.
 ἔργον δὴ προὔκοπτ' οὐ γλισχρῶς, ὡς τὸ πάροιθεν,
 βριθοσύνη δ' ὕπερος βραδέως ἐκυλίετο κύκλῳ.
 ἐνθ' ὕγρας ῥαθάμιγγας ἐπισταλάει λίπ' ἐλαίου,
 ἐν δ' ὀλίγου στάξασκεν ἐπιστῦφον μένος ὄξευς.
 καὶ ῥ' ἐπαμησάμενος κυκεῶ πάλιν ἐντολυπεύει
 δακτυλόφῃ δισσοῖσι θυεῖν ἀμφοπολεύων, ἰ
 σφαιρηδόν τ' ἐλάα, τά τ' ἀποσταδὸν εἰς ἐν ἀγείρει,
 ὄφρ' εἴη Μυττωτοῦ ἐπωνυμίῃ τε δομὴ τε.
 ἐγκρυφίην τοι πύρνον ἀνείρουεν ἐγκονέουσα
 νιψαμένη χεῖρας Κυβάλη. ὁ δὲ τῆμος ἀεικῇ
 λιμὸν ἀλευάμενος τε καὶ ἀσκηθῆς πρόπαν ἡμαρ
 κνημῖδας κνήμησι, κυνῆν δ' ἐπὶ κρατὶ ἔθηκε,
 τοὺς τε βόας ἀροτῆρας ἐπὶ ζεύγλῃφι πέλασσε
 νειόνδ' ἐξελάων, ἐπὶ δ' ὠλαχι πῆξεν ἄροτρον.

Conversum anno 1561, oblatum vero Petro Ronsardo
 Lutetiae anno 1563.

Ex triumpho amoris Francisci Petrarchae Cap. III
 in fine. *Ex Italico.*

ἔρωσ τύραννος, καὶ τυραννικοὶ νόμοι
 ἔρωτος, ἀλλὰ καίπερ ὡς τυραννικοί,
 τηρητέοι γ'. ὡς ἦδε γῆ τε καὶ θεοὶς
 κοινὴ κέχρανται καὶ παλαίφατος δίκη.
 οἷδ' ὡς ἑαυτῆς καρδίᾳ λιάζεται.
 καὶ τὰς στάσεις, καὶ συμβάσεις παλιμβόλους,
 καὶ μὴ στενάζειν καιρίαν πεπληγμένους,
 χ' ὡς αἷμα φέβεται πῇ μὲν ἐπτοημένον
 πῇ δ' ὡς ἔρευθος ἀμφιδέδρομε χροά
 αἰδοῖ δυσωποῦν, ἢ παχνούμενον φόβῳ.
 οἷδ' ὡς λοχάζει κρύφιος ἐν θρόνοις ὄφεις,
 τὰς τ' οὐτ' ἐν ὕπνοις, οὐτ' ἀγρυπνίαις μύσεις,
 καὶ τὸν θρασὺν μὲν ἐξ ἀμηχάνων βίον
 οἷδ', ἐξ ἀέλπτων δ' ἐλπίδας σιτούμενον.

καὶ τοὺς ἐμῆς μὲν δυσμενεστάτης στίβους
 ἰχνηλατεῖν οἶδ', εὐτοχεῖν δὲ τοῖς τρέμειν.
 καὶ τὴν ἐρῶντος εἰς ἐρώμενον φύσιν
 μεταλλαγεῖσαν, ἔκ τ' ἀνωμάτων ὅπως
 παντοῖος ὄψιν γίνομαι καὶ τὴν χροάν
 μικροῦ γέλωτος, καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων,
 ψυχὴ τε πῶς ζῇ καρδίας ἀπόξενος.
 οἶδ' ἐξ ἑμαυτοῦ μυρὶ' ἡπατημένος,
 καὶ δυστέκμαρτον πῦρ ἐμὸν διζήμενος
 θέρμην ἄπωθεν, χειρὶ δ' ἐγγύθεν σπάσας.
 οἶδ' ὡς Ἔρωσ ἐναυλον ἐν φρεσὶ βρέμει,
 καὶ τὸν λογισμὸν στηθέων πάντ' ἐκπτοεῖ.
 καὶ πῶς τέτηκε καρδίᾳ πολυτρόπως.
 οἶδ' ὅσσι' ἔχω μὲν εὐγενεστάτῃ βρόχῳ,
 ὅταν μονάζῃ παντὸς ἡρημωμένη,
 ψυχὴ κρατεῖται, μὴ δ' ὑπασπίζων πάρα.
 καὶ τὰς ποτήσεις τὰς θ' ἐκηβόλους τυπὰς,
 καὶ τὰς ἀπειλὰς, τὰς βολὰς τ' ἐπίσταμαι
 ἔρωτος, ὡς βίαιος, ὡς ἐπίκλοπος,
 ὅπως ὁμοίως οὐκ αἰεὶ τροχηλατεῖ.
 ὡς ἐλπίς οὐ δηναιὸς, αἰανὲς δ' ἄχος,
 κεναὶ δὲ πάντῃ πίστεων ὑποσχέσεις.
 ὡς ὀστέοις μὲν καὶ μ' ἐπάργεμον φλέγει,
 τυφλὰς δὲ φλεψὶ πῶς ἐνισκήπτει βολὰς,
 ὅθεν γ' ἐναργὴς ὀλεθρος, ἐμφανὲς τε πῦρ.
 ὡς οὖν ἐρώντων, οἶδα, θρασύδειλος βίος,
 πλάνος τε καὶ βέβαιος, ὡς εἰπεῖν ἔπος.
 ὡς πόλλ' ἀδευκὴ γλυκέος ἡττᾶται μικροῦ.
 ἦθη τε τούτων, τὰ τε μέλη, καὶ τοὺς στόνους,
 τὸ φθέγμα τ' ἄτονον, τὰς μεταξύ τ' ἀναβολὰς,
 βραχυμὴ γέλωτα, καὶ μακρὰ στενάγματα, [βραχὺν?]
 ἀψινθίου τε τοῦ μελικρήτου πόμα.

Hoc poematum inter equitandum vertebat Ios. Scaliger
 in Pictonibus anno 1563, oblatum statim Nobiliss.
 Ludovico Castanaeo Rupipozaeo, in monasterio S.
 Mariae *De Misericordia*. Oblatum etiam M. Ant.
 Mureto anno 1565.

Ex Epigrammate Italico rotundissimi argumenti.
ex tempore.

ἤδη φροῦδον ἔην ψυχρῆς ἐπὶ χεῖλεσιν ἄσθμα,
 κ' οὐ μακρὴ περιτῇν τῇδε θύραζεν ὁδός·
 ὀππῆμος μαλακαῖς εὐωδείησι φλέγουσα
 ἄλλη δυσπότην ψυχὴ ὑπηντίασεν.
 ὦ γλυκεραὶ σύνοδοι, ὦ συμβολὴ ἑρατεινὴ·
 δισσῶν γὰρ ψυχῶν ζευγος ἐναρμόδιον
 δισσην ἡμετέrais ζωὴν κραδίησι ἐθήκεν
 σὺν τῇ ἀμοιβαίῃ κηρὸς ἐπηβολή.
 καὶ τε δοκῶν θανέειν δισσὰς ψυχὰς μάλ' ἐπέσπον.
 καὶ δοκέοντα ζῆν μοῖρα χίχεν θανάτου.
 ἔμπης συντυχίῃ γε καὶ ἀλλοκότῳ περ ἔχαιρον.
 ὦ ἑρατοὶ πόλεμοι, αἶ τε διχοστασίαι,
 αἵτινες ἄσπασίως ψυχὴν συνδίπλαχ' ἔνωσαν,
 διπλῆν τε ζωὴν, διπλάσιον τε μόρον.

Item ex Italico. ex tempore. Ψυχὴ, καὶ Χάρων.

X. Χάρων, Χάρων. X. τίς οὗτος αὐθάδης βοᾷ;
 Ψ. πιστός γ' ἑραστῆς τῆς πέραν χρήζων ὁδοῦ.
 Ψ. φεῦ τῆς ἀνάγκης. καὶ τίς αὐθέντης ἔφυ,
 τίς αὐτόχειρ σοῦ; Ψ. δεινός, ὦ Χάρων, ἔρω.
 X. ἄλλην ἀπελθε. τοὺς ἑραστάς οὐ περῶ.
 Ψ. ταύτην περάσω, κῆν θέλῃς, κῆν μὴ θέλῃς,
 ταύτην περάσω. καὶ γὰρ αὐτόσους ἔχω
 στεβρόους ὀϊστοὺς κῆρι, καὶ γλήναις λίβος,
 ὥστε σκάφος, κώπην τε, καὶ λίμνην ποιεῖν.

Catharinae des Roches puellae Pictaviensis (moribus,
 eruditione, forma praestantissimae) Protepticon ad
 Christianiss. Regem Henricum III. Gallice scriptum,
 et Graecis Iambis a Iosepho Scaligero Iul. Caes.
 F. expressum.

τοῖς ἀξίοισι δεξιωθεὶς τῶν γερωῶν
 πρὸς τῶν ὀθνείων, πρὸς τε τηλουρῶν λεῶν
 λαμπρῶς, μόλις δὲ, φέγγος ἡρώων, μόλις
 φίλῃν ἀνέρχῃ πρὸς πάτραν ἀπόστροφος·
 καλαῖς δ' ἀμοιβαῖς ἀνταμείβεις, ὦ πρόμε,

Κελτῶν τὸ κῦρος ἀντὶ τοῦ κύρους ξένου,
 καὶ τῶν ἀνάνδρων ἀντὶ τοὺς εὐήνορας.
 πᾶς δὴ φρυάζων πρὸς τὸν εὐτυχέστατον
 νόστον γάνυσι, καὶ σε προσσαίνει χαρᾶ.
 σοὶ τῶν ἑαυτοῦ πόλλ' ἀφειδήσας πολὺς
 δίδωσι, πλείω δ' ἀντιλάζεσθαι σέθεν
 ἔδοξεν ἀντίποινα τῶν δωρημάτων,
 χρυσοῦ, λίθων τε τὴν βαρύσταθμον χλιδὴν
 δωρούμενοι σοὶ δῆθεν, αὐτοὶ μὲν λόγῳ
 διδοῦσιν, ἔργῳ δ' αὐτ' ἀπεμπολῶσι σοί,
 εἰ μὴ σύγ' αὐτῶν τοῦμπόρευμα τίμιον
 ὑπερμέτροις λύτροισιν ὠνῆσαι φθάνοις.
 οἱ δ' ἐνδιδόντες ἡδονῇ φιλαργυρῳ
 πάλιν πρὸς ὑμᾶς οὐκ ἐπιστρέψουσι δῆ.
 Σκηπτοῦχε σοὶ δὲ τὰμὰ δεχθήτω μέλη.
 ἐμοὶ τὸτ' ἔσται τοῦτο πάνδοξον κλέος,
 λεῶ δὲ δεξίωμα σῶ κοινωφελές.
 ἡ σὴ γὰρ ἀρετὴ ναὸς ἐστ' ὑψηρεφής,
 ἐν ᾧ σέβεσθαι παντὶ που πλήθει πάρα
 τὸ σὸν καλὸν μίμημα καὶ τύπον τρόπων.
 ἤκουσα δ' ὥς τις τῶν ἀφ' αἵματος σέθεν
 σκηπτοῦχος ἦρως τὸν τ' Ἄρη Βριταννικὸν
 καὶ τὰς ἀφορμὰς τοῦ δυσηγίου λεῶ
 φράσας κολοῦσαι ταῖσι παρθένου τινὸς
 βουλαῖς φρενώθη. καὶ σὺ ταύτας, ἄντομαι,
 ἄκου' ἐφετμὰς, ἃς ἐνέπνευσεν μένει
 τῷ θηλυκῷ μοῦ τ' ἀνδρικὸν σέθεν μένος,
 ἔση δὲ τῶν σῶν δυσμενῶν ὑπέρτερος.
 Ἔστω μὲν ἐν σοὶ χριστιανίζων καλῶς
 ψυχῆς χαρακτήρ. ὥστε τὸν θεὸν σέβου
 παλαιφάτοισι τῶν Ἀποστόλων νόμοις,
 καὶ τοῦδ' ἀειγράπτοις τοῖς θεσμοῖς ἔπου.
 καὶ τῷδε φαῖνέ σ' ἄσπιλον κἀκῆρατον.
 τούτῳ ταπεινὰς ἀντὶ θύματος φρένας
 πρόσισχε. καὶ γὰρ ὁ Θεὸς οἰαχοστροφεῖ
 ἐν τῇ γ' ἑαυτοῦ χειρὶ βασιλέων κράτη.
 τῶν πραγμάτων τ' ἔντιμα τοῖς πρὸς αἵματος

δίδου, τὰ δυσβάστακτα τῆς ἀρχῆς βάρη
 δούλοισι πιστοῖς, τ' ἀσφαλές τοῦ σοῦ βιοῦ
 σαυτῷ μόνῳ δῆ, τῷ φιλαγρύπνῳ τε σοῦ
 τὰς εἰς σὲ προσδοκῶντος ἐλπίδας λεψί.
 κράτους ὁμοίως Κελτικοῦ τὰ καίρια
 ταῖς σαῖς μερίμναις ἀσφαλῶς ἐπίτρεπε.
 ὁ κόσμος ἢ εὐγένειά τ' ἀλκίμου πρόμου
 τό τ' ἀξίωμα καλὸν ἐξετάζεται
 ἐκ τοῦ δικαίῳ πλείον' ἢ πλούτῳ νέμειν,
 βουλὴν τ' ἀρίστην πρόσθε τῶν δώρων ἔχειν,
 ἥτις τὰ τ' ὀπίσω, τὰ τε πρὸ τοῦ, τὰ νῦν θ' ὄρᾳ.
 νόμος δὲ καὶ τὸ δυσπαραίτητον νόμου,
 καὶ τῶν παλαιῶν κύριαι δόξαι σοφῶν
 ἕκαστον ἐντρέπεται κοσμίως βιοῦν,
 τὰ συγγενῶν τε χρηστὰ σωφρονίσματα,
 χ' ἢ νοουθετούντων φροντὶς ἐντρεχῆς φίλων,
 ὁ δυσμενῶν τε κατάγελως τὰ σφάλματα
 τῶν χειροδείκτως ἐμφανιζόντων πολὺς.
 σοὶ δ', ὦ κράτιστε, χ' ὦ λογισμὸς, ἦ τ' ἄκρα,
 νόμοις πατρῷοις ἦν νέμεις, ἐξουσία,
 καὶ τῆς τεχούσης αἰ φιλόστοργοι φρένες,
 ἦ τ' αὐταδέλφου πιστόφρων ὁμιλία,
 καὶ τῶν λεῶν ἢ φροντὶς εὐπειθὴς πάρα.
 πρὸς τοῦ τελείου βασιλέως καὶ νητρεκοῦς
 ἔστιν φιλῆσαι τὴν δίκην, σάφ' οἶσθ' ὅτι,
 ῥύσαι τε πλήθη τῆς ἐπειγούσης δύτης,
 ἀγαθοὺς μὲν αὔξειν, καὶ κολούσασθαι κακοὺς,
 κράτος πατρῶν τὴν τε γῆν ἐπαυξάνειν,
 τοῦτ' αὖ μονάρχην, δῆλον ὡς τηρεῖ μέγαν.
 ὦ πάνσοφ', εἴ σοι Μοῦσα παρθένου μέλει,
 ἐλπίς τὸ λοιπὸν ἔστιν, ὡς διάξομαι
 κλέουσά μου μολπαῖσιν ἐντανωτέραις
 τό τ' ἐνάρετον σοῦ, τὴν τ' ἀοίδιμον χάριν.
 ὥστ' εἰς τὸ μέλλον αἰ χόραι Πικταβίδες
 πρὸς Κλάνιος ὄχθαις μύρι' ἄσσονται μέλη.

Fere ad verbum ex autographo Gallicano ipsius poe-
 triae ad nos ab ea misso. Anno 1578.

Aliud ex Gallico incerti.

ἔστι τις ἐν φθονεροῖς δεινὸν τέρας, δς τὰ Μαρώτου
 ἡδέα μὲν φάσκει, σκληρὰ δὲ τὰμὰ πέλειν,
 ἀμφοτέροισι, λέγων, δάφνη μὲν ἔπαθλα Μαρώτω
 φοιβείη, Βηζᾶ δ' ἤραρεν ὦτα Μίδου·
 τίπτε μάτην πονέεις, Μίδεω τε μοι ὦτα προσάπτειν
 σπεύδεις; οὐκ οἶδας, βάσκανε, ποῦσι τὰ σά;

Segusione ad radices Alpium in aulaeo Basilicae intextae
 sunt duae mulieres, singulae puerum infantem ulnis
 gestantes, et se mutuo respicientes, versibus Gal-
 licis inconditis ad pedes earum adjectis, quorum
 sententiam Ios. hoc epigrammate Graeco expressit.

ἡμετέρω μὲν παῖδε, καὶ ἡμετέροιν ἀπὸ παιδοῖν
 παῖδε, κασιγνήτω θ' ἡμετέροιν ἀνέροιν.
 ἀλλήλοιν θείω, καὶ ἀδελφιδῶ ἀλλήλοισιν
 ἀμφοτέροι, νομίμων δ' ἐκγεγαῶτε γάμων.

Versus Gallici hi sunt:

*Nos fils sont nos fils,
 Frères et fils à nos maris,
 L'un à l'autre oncles et neveux;
 Naiz de loyal mariage tous deux.*

PUBLII SYRI Selectae Sententiae.

Hos Graecos versus effudimus potius, quam meditati sumus: id quod et angustiae temporis, quibus scripsimus; et amici, quibus nos rogati has pauculas horas impendimus, testari possint. Ut meliores sint versus, et maioris otii opus est, et melioris ingenii. Haec autem Publina, quamvis inter nugae theatrales iactata, tamen quid rectum, quid utile sit, iuxta Horatium, melius Chrysippo et Crantore dicunt. Itaque nunquam illos de manibus deponant non pueri tantum, sed etiam doctiores: quod idem de Dionysii Catonis Distichis dictum volo.

ΠΟΥΒΛΙΟΥ ΣΥΡΟΥ ΜΙΜΙΑΜΒΟΙ.

Θανάτου τοσοῦτον ὕστεροῦμεν οἱ βροτοί.
 Ἐλπίζ' ἀπ' ἄλλου τοῖον, οἶόν σφ' εἰργάσω.
 Ἐρῶντος ὀργὴν δακρύοις παρηγόρει.
 Ὁ τῷ παροίνῳ συμπεσῶν, σκισμαχεῖ.
 Δεινὴ τὸ δόξαι πρὸς τὸ δυστυχὲς ῥοπή.
 Κριτὴς σφαδάζων εἰς τὸ μεταμέλειν τρέχει.
 Πρόθυμον εἰς τὸ χειρόν ἐστ' ὑποψία.
 Ἰδίας γυναικὸς μοιχὸς ἐστ' ἐρῶν ἄγαν.
 Χρυσοῦ μικρὸν δάνεισμα μέγαν ἐχθρὸν ποιεῖ.
 Κρύπτει χρόνος κίναιδον, ἐκφαίνει χρόνος.
 Ἄλλους ἀρέσκει τὰμὰ, καὶ τὰ τῶνδ' ἐμέ.
 Δουλοῖ δάνειον, καὶ ἐλευθερὸς τις ἦ.
 Ἀλλότρι' ἐστὶν αἰ' ἐξέβη ποθούμενα.
 Χαρὰν ἑαυτοῦ μὴ ποιεῖν τ' ἄλλων κακά.
 Ὅργῃ κατ' αὐτοῦ πόλλ' ἐραστὴς ψεύδεται.
 Ἐρῶν τί λῆ μὲν οἶδεν, οὐχ ὁρᾷ δὲ τί φρονεῖ.
 Ὁ φοβοῦντ' ἐρῶντες, τοῦτ' ὀνειρώττουσ' ὕπαρ.
 Ἐρως νέφ' κάρπωμα, γηραιῷ ψόγος.
 Ἐρᾶν ἅμα φρονεῖν τε κ' οὐ θεῷ πάρα.
 Πρᾶον φίλει τεκόντα, δύσκολον φέρε.
 Φιλία μὲν αἰεὶ χρηστὸν, ἐπιβλαβὲς δ' ἔρως.
 Φιλία λαβεῖν εἴωθεν, ἢ ποιεῖν ἴσους.
 Ποιεῖς ἑαυτοῦ, τοὺς φίλου μισῶν τρόπους.
 Φίλου στερεῖσθαι ζημιῶν ὑπερτάτη.
 Φίλους δυσωπεῖν οὐδὲ προσπαίζοντα δεῖ.
 Ὅσον ἐνδέη, τόσον καθυστερεῖς φίλων.
 Ἐρως δυσεκβίαστον, ἀλλ' ὀλισθάνει.
 Ἐρως μερίμνης αἷτιον κακοσχόλου.
 Ἐρως φόβῳ πέφυκε δυσμίχτως ἔχειν.
 Ἐρως ὁ τρώσας αὐτός ἐστ' ἰώμενος.
 Στενῆς τραπέζης ἔστ' ἀκίνδυνος τροφή.
 Ἐρᾶν ἐφ' ἡμῖν ἐστὶ, παύσασθαι δὲ μῆ.
 Οὐ πιστέ' ἐστὶν οὐδὲν ἀλγούσῃ φρενί.
 Ἀπταιστα βαίνειν οἶδεν εὐλαβῆς τρόπος.
 Ὡν οἱ ἐπιτάττει νοῦς, ἐπήβολος κυρεῖ.
 Παίζουσα γραῦς Χάροντι καλλωπίζεται.

Ἐσθλὴ γυνὴ ὅστιν, ἥ τις ἐμφανῶς κακὴ.
 Τόξον τόνος, χάλασμα τὸν νοῦν ῥήγνουσι.
 Οὐ φημι τέχνην, ἥς τυχήρης ἔκβασις.
 Τί τοῦ μακρὸν ζῆν ῥίγιον φιλαργύρω;
 Φειδωλὸς εὖ θηρῶ, ἄν, οὐ τοιοῦτος ὢν.
 Κέρμ' οὐ κορεῖ φειδωλὸν, ἀλλ' ἐρεσχελεῖ.
 Τὸν χίμβικ' οὐδείς κερδέων αἰρεῖ κόρος.
 Φειδωλὸς ἀλγεῖ μᾶλλον, ἢ σοφὸς, βλάβη.
 Φειδωλὸς οὐδὲν, πλὴν ἀποζῶν, εὖ ποιεῖ.
 Φειδωλὸς ἄτην αὐτὸς αὐτῷ προξενεῖ.
 Ἀνδρισμὸν αὖξει θάρσος, ὄκνος δειλίαν.
 Ἀφαιρετὸν πέφυκεν εἶναι πᾶν δοτόν.
 Γυνὴ δὴ ἀμέσως οἶδε, μισεῖν, ἢ φιλεῖν.
 Στεῖροϊ βοηθοὺς ἀσθενεῖς τὸ συμφρονεῖν.
 Εὖ ὤλεσεν τὸ κέρμ' ὁ φεύγων, δοὺς κριτῇ.
 Εὖδει μάλ', ἑαυτὸν ὃς λέληθ' εὖδων κακῶς.
 Οὐκ ἂν θάνοιεν, ἅν ῥυῶσ' εὐβουλίαι.
 Εὐεργετεῖται πόλλ' ὃς οἶδ' ἀντευποιεῖν.
 Διδούς ἐλήψατ' ἣν τις ἀξίῳ διδῶ.
 Εὐεργετῆσαι φᾶς ποτ' εἰσπράττεις χάριν.
 Τίней διδάσχεις πολλάκις διδούς χάριν.
 Εὐεργετεῖν αἰδρις οὐκ αἰτεῖ καλῶς.
 Ἐνόχους, ἐπαρχῶν ἀξίοις, πάντας ποιεῖς.
 Χάριν λαβὼν, τῷ δόντι σαυτὴν ἐμπολᾶς.
 Ζητοῦσ' ἀφορμὴν τοῦ ποιεῖν εὖ δαψιλεῖς.
 Ἦν τὸ δεδν εὐθὺς δῶς ἐκὼν, διττὴ χάρις.
 Θανεῖν ἐπ' ἄλλων αἰρέσει, διττὸς μόρος.
 Εἴκων ἀμαρτάνοντι, δίτθ' ἀμαρτάνεις.
 Κρατῶν σεαυτοῦ δις κρατεῖς, νίκη κρατῶν.
 Διττῶς τέθνηχ' ὁ τοῖς ὅπλοις ἰδίοις θανῶν.
 Πειθοῖ μαλακτὸς οὐκ ἀνάγκαις ἔστ' ἔρως.
 Καὶ δυστυχεῖν τιν' ἔστ' ἐκ ᾧ τις εὐτυχεῖ χρόνῳ.
 Κάλλιστος ὁ μόρος, ὃς βίον παύει κακῶν.
 Εὐκλεια μᾶλλον ἀσφαλὲς τῶν χρημάτων.
 Εὐκλεια κέκτῃτ' ἴδιον ἐν σκόπῳ σέλας.
 Καλὰς ἀφορμὰς τοῦλεος πορίζεται.
 Ὀνειδος ἐσθλὸν, ᾧ τὰ δεῖν ἐκκλίνεται.

Καὶ τῶν καλῶν ἐθισμὸς οὐ καλὸς πέλει.
 Ἐσθλῶν ἀφειδεῖς οὐκ ἀφειδήσας κακῶν.
 Ὑπόκρισις γε τ' ἀγαθοῦ κακία διπλῇ.
 Τὸ σκληρὸν ἦθος σχῆμα τῆς δίχης ἔχει.
 Φίλων ὑπουργὸς δυστυχῆς, χρηστῶν ψόγος.
 Τ' ἀγαθὸν ἐκρύφθη, τὸ δὲ κακὸν καὶ σβέννυται.
 Χρηστὸν, τὰ φευκτὰ τῶν πέλας ἐνιδεῖν κακοῖς.
 Χρηστῷ πάρ' ἀνδρὶ ταχὺ μαραίνεται κότος.
 Χρηστὸς τραχυνθεὶς ὀργιλωτέως ἔχει.
 Σπουδαῖος οὐ τοῖς πλημμελοῦς' ὑπηρετεῖ.
 Αὐτὴ βραχὺς νοῦς μῆνις ἢ μνήμων πέλει.
 Ὅς γ' εὐλαβεῖται μᾶλλον ἐστ' ἀζήμιος.
 Σώφρων κρατῆσαι τ' ἀνδρὸς εὐπειθῆς γυνή.
 Ταυτόματον αἶρεϊ γ' ὄνπερ ὑπερέβη θαμᾶ.
 Τὴν τοῦ φυλάσσεσθ' οὐκ ἔατέ' ἐστ' ἀκμήν.
 Καταφρονηθεὶς κίνδυνος θᾶττον μόλοι.
 Δύσκει' ἂν εἴη θᾶττον ὑβριστοῦ κλέος.
 Ὡς εἰς κακὸν πίπτουσιν αἱ κακῶν τύχαι.
 Ἀπολογία ὅτι λῆσις ἐμφύλου δορός.
 Ἔστ' ἀντ' ἐώρας συμπόρου λέσχη φίλου.
 Ψυχῆς ὁ δεσμὸς συγγένει' ἔστ' ἀκριβής.
 Τί δὴ ἐρεῖς, σκόπησον, οὐ τί δὴ φρονεῖς.
 Γένοιτο βουλῇ μᾶλλον, ἢ θυμῷ κρατεῖν.
 Κακίαν συνήθη φέρομεν, οὐκ ἐλέγχομεν.
 Πληγὰς ὁ μωρὸς θᾶττον, ἢ χλεύην φέροι.
 Ἐγκλημα βιότῳ προστρίβεις, θανεῖν ποθῶν.
 Νοσῶν ἀπειθῆς ὦμὸν ἱατρὸν ποιεῖ.
 Ἀπηνέες ἐστι, δυστυχοῦντα νουθετεῖν.
 ὧ ἔξεστ' ὑπεράγαν, πλείον' ὦν ἔξεστι, λῆ.
 Δημοκρατεῖ γ' ὁ πᾶσιν εὐφημούμενος.
 Κλέπτειν κελεύεις μὴ διδοῦς, ὁ δοὺς πάρος.
 Ἀπαντος ἄλγους ἔστ' ἄκος τὸ καρτερεῖν.
 Συμβὰν ἐκάστω, παντὶ συμβαίῃ ποτέ.
 Μισεῖ πολίτης ζῶντας, οὓς θνήσκειν ποθεῖ.
 Οὐκ εἰσὶν ἐχθρῶν ἀσφαλεῖς καταλλαγαί.
 Χρῆζοντ' ἀρηγοῦ νουθετῶν κατακρίνεις.
 Δύσκληια κέρδους ζημίας κλῆσιν φέροι.

Ἡ ζημία πέφυκεν ἐκ περιουσίας.
 Ἐχθροῦ φρονῆσαι μᾶλλον, ἢ λαλεῖν πέρι.
 Ἀθῶός ἐστι, χρηστὰ βουλευεῖν, τριβή.
 Βουλευτέ' ἐστὶ δὴν τὰ ἅπαξ κυρωτέα.
 Ὅστις πέποιθε τῇ πλάνῃ, παραφρονεῖ.
 Καταφρόνησον κτῆσιν, ὧν ὀλεῖν δύνη.
 Πόλλ' ὕστερεῖ πένητι, πᾶν φιλαργύρῳ.
 Δεινὸν τὸ θῆλυ δακρυοπλαστεῖν γόους.
 Χρόνου γ' ὑποπτον δῶρον. ἀρπάζει ταχύ.
 Δυσηκοεῖν δεῖ πρὸς τυχόντ' ἐγχλήματα.
 Ὁ φροῦδον ἠγνόηκας, οὐκ ἀπόλωλέ σοι.
 Μαθήτρι' ἐστὶν ἡ 'πιούσα τῆς προτοῦ.
 Ὁμόνοια μείζων ἐκ καταλλαγῆς ἔφω.
 Νίκη ταχεῖα δεῖ παρασκευῆς μακρᾶς.
 Φθίνοιτ' ἂν ἄλγος μὴ αὐξάνειν ἔχον πρόσω.
 Βουλὴ στρατηγῶν ἐστὶν ἀνδρεία στρατοῦ.
 Εὐήμεροῦσιν αἵρεσις θανάτου καλὴ.
 Φεύγειν τὸ κέρδος ἐστὶ βασιλείας κρατεῖν.
 Ἀνενδεὲς εἶ, ὅσον ἐλαττόνων ἐρᾶς.
 Ὡς ἐστὶν ἐγγήραμα δυστυχές, φόβος!
 Ὀν χάρις ἐλήφθη, τόνδ' ὀφείλεται τρόπον.
 Ὅργην ἀφαιρεῖν τὸ βέλος, οὐ δοῦναι, πρέπει.
 Πέφυκε ταχύτης καὶ βραδεῖα τῷ πόθῳ.
 Θανάτου 'σθ' ἐταῖρος ἀκλεῆς βίος βροτῷ.
 Μέρους κακίστου τέκμαρ ὄχλος ἐστ' αἰεὶ.
 Βίος ἀθλίῳ μῆχιστος, ὀλβίῳ βραχύς.
 Ἀρετῆς ἀφορμὴν καὶ τὸ δυστύχημ' ἔχει.
 Τοῖς ἀθλίοις νοῦς ὕστερεῖ τε καὶ πέρι.
 Ἡ καρτέρησίς ἐστι δυστυχίας λιμὴν.
 Καὶ τοῖς ποθοῦσιν ὠκύτης ἐστὶ τριβή.
 Ἐχει μὲν ἰδίαν καὶ σκιὰν ἡ θριξὶ μία.
 Δίκαιος ἐχθροῖς, πιστὸς ἐν βουλαῖς, πέλει.
 Κᾶκ τῶν ἀθῶων ψεῦδος ἐκβάλλει πόνος.
 Καὶ πλημμελοῦντάς ἐστιν εὐορκεῖν θέμις.
 Ἔστιν ὃ τε λήθη χῶν περ οἶδας, ὠφελεῖ.
 Ὑβριν γε μισεῖ χῶστις ὑβρίζειν φιλεῖ.
 Εἰ καὶ μέμυκεν ἔλκος, ἢ γ' οὐλὴ μενεῖ.

Μόλις τυράννῳ προῖκα βασιλεύειν θέμις.
 Κέρδος βρότειον τὴν τύχην ποιεῖ θεόν.
 Σοφὸς φρενοῦται τοῖσι τῶν πέλας κακοῖς.
 Τὸ τῶν ἐν ὕψει πτῶμ' ἐπισφαλέστατον.
 Ἐγείρετ' ἔργῳ τὸ κακὸν, ἀλλ' οὐκ ἄρχεται.
 Ὀλιγοστόν ἐστι τοῦθ', ὅπερ ζῶμεν βίου.
 Πάτρας στερίσκων αὐτὸν ἐστ' ὀρθῶς φυγὰς.
 Ῥέποι γ' ἂν εἰς τὸ μωρὸν εὐήθης τρόπος.
 Ῥῶν περ αὔξει τ' ἀξίωμ' ἢ ἄρχεται.
 Ποιεῖ προσηνῇ καὶ τὸν ἄγνωστον τύχην.
 Τοῦγκλημα χεῖρον, πρᾶξιν ἣν σιγᾶς, ποιεῖς.
 Ψεῦδος κακόφρων διαβολὴ ψευδῆς ἔφυ.
 Σύμφρησιν ἀδικεῖν, φυγοδικῶν ὅστις κυρεῖ.
 Ὀλβου παλαιοῦ θρέμμα, πλουσίου χόλος.
 Θάλλουσα κακία δυστύχημ' ἐσθλῶν ἔφυ.
 Τὰ ῥᾶστ' ἂν οἷσις καὶ τὰ δυσχερῇ φέρων.
 Φέρειν ἄφυκτα τῶν κακῶν, μὴ λοιδορεῖν.
 Φέρων τὸ βλάπτον καὶ τὸ σύμφορον φέροις.
 Τὰ πλαστὰ πρὸς τὸν ἴδιον ἂν δράμοι τρόπον.
 Τὴν πίστιν οὐκ ὀλέσειε πλὴν ὁ μὴ ἔχων.
 Τέφ' πέποιθε, πίστιν ὅστις ὥλεσεν;
 Τὴν πίστιν ὀλέσας τί ὀλέσειεν ἂν πρόσω;
 Ὅθεν ἤλθ' ὁμόφρων πίστις, οὐκ ἀνέρχεται.
 Ὡραῖον εἰδὸς ἐστι ἄλαλος σύστασις.
 Τύχῃ βροτείων κῦρος οὐκ ἔχει τρόπων.
 Ὀλβος μέγας δούλευμα κυρίῳ μέγα.
 Οὐδενὶ τύχῃ δύναιτο τῆς βουλῆς πλέον.
 Ποιεῖ παραπλῆγ' ἢ τύχῃ θάλπουσ' ἄγαν.
 Ἀπαξ ἐνοχλοῦσ' οὐ τι στέργει τύχῃ.
 Θέλγει τύχῃ σαίνουσ' ὅταν θηρητιᾶ.
 Χάρις πολιτῶν πρὸς τὰ τῆς τύχης ῥέπει.
 Στίλβουσα θραυστόν ἐστιν ὡς ὕελος τύχῃ.
 Τύχῃ δίδωσι χρῆσιν, οὐ κτῆσίν τινος.

.
 Τύχης λαβέσθαι μᾶλλον ἐστιν, ἢ κρατεῖν.
 Νόσφισμός ἐστιν, ὃ οὐκ ἂν ἀποδοίης, λαβεῖν.
 Παύρων κολούει μῖσος ἢ πυκνὴ δίκη.

Λιτὴ δίαίτα πάρυφος ἐστ' εὐδοξίας.
 Λιταῖς ἀκαμπῆς δυσπαραίτητος τρόπος.
 Τάνεξίκακον ὀργισθὲν οἰστροῦται ταχύ.
 Τὸ μέλλον ἀθλεῖ μὴ τι νικᾶσθαι θέλον.
 Διπλοῦν ἀμάρτημ' οὐ τις οὐκ αἰδῶ κυρεῖ.
 Τοῦγκλημα, καίπερ μετρίως λεχθὲν, κακοῖ.
 Ἄπαν ἐν ὄψει λανθάνον ἄκακον, βαρύ.
 Τὸ κρῖμα μηδὲν οὐ πρόκριμ' ἔχον, βαρύ.
 Βαρὺ πρόκριμα, κρῖμα μηδὲν οὐκ ἔχον.
 Ψυχῆς βαρεῖα μεταμελουμένης τίσις.
 Φρόνημα σεμνὸν οὐ διχογνώμον πέλει.
 Ἐχθρὸς κάκιστος, ὅστις ἐν νῶ κρύπτεται.
 Τομώτερ' ἐστὶ κινδύνων ἄκη τινά.
 Χρηστοῦ βαρεῖα μῆνις ἀνθρώπου κυρεῖ.
 Πρόσταγμα δεινὸν τῆς συνηθείας ἔφυ.
 Ἄπασα δεινὴ τοῖς ἀπείροις συμφορά.
 Τὸν ἴδιον ἔλαχον ἰὸν αἰμύλοι λόγοι.
 Διδοῦσ' ἀφορμὴν κακολόγοις πυκνοὶ γάμοι.
 Φέρειν διάδοχον, ἢ γράφειν, κρεῖττον πέλει.
 Κλαίων διάδοχος ὑπὸ προσωπεῖω γελᾷ.
 Ὡς κτῆμα δυστήρητον ἐστ' εὐδοξία!
 Ὡς δεινὸς, ὅστις οἶετ' ἀσφαλὲς θανεῖν!
 Ἐνδεια τολμᾷ πολλὰ ἀναγκάζει βροτούς.
 Ἐξω γ' ἑαυτοῦ γέγονε μηνίων ἀνὴρ.
 Τοῦ μὴ στερεῖσθαι τῶν πόνων, εὖρες τύχην.
 Ὅσους ἀν' ἰδίῳ ἀποβάλοις, τοσάκεις θανεῖ.
 Ἀνθρώπος ἄλλο φθέγγετ', ἄλλο δ' ἐννοεῖ.
 Βίω σ' ἔχρησεν, οὐ δέδωκεν, ἢ τύχη.
 Τί ἐστ' ἀνάγκη; θεσμὸς εὐσχήμων χρόνου.
 Καλόν γ' ὑπηρέτημα, δουλεύειν χρόνῳ.
 Τοῦ[ν]δοξον ἐστὶ δευτέρα παγκτησία.
 Σύ[γ]γνωστός ἐστιν, ὅστις αἰσχυρὴν ἔχει.
 Σύ[γ]γνωθι τοῖς ἄλλοις μὲν, ἑαυτῷ δὲ μὴ.
 Σαυτοῦ κατέγνωσ ὧς ἡδίκησας ἤματι.
 Καταπροξασθ' ὀλίγ' ἀμαρτόντων ἐνι.
 Ἐρῶντος ἀνδρὸς μῆνις αἰεὶ ψεύδεται.
 Ἐν ἀθλίοισιν ὕβρις ἐστὶ χ' ὧς γέλως.

Ἐν τῷ δικάσαι τὸ ταχὺ πᾶν, ὑπαίτιον.
 Φειδωλὸς οὐ τῷ χρηστὸς, ἐστὶ αὐτῷ κακός.
 Ἐν τοῖσιν ἀπόροις ἐστὶ παράβολον πολὺ.
 Οὐκ εἰς ὕβρισται σχετλίων ἀκληρίαι.
 Σύνοιδ' ὁ χεῖρων οἷς ὁ κρείττων ἤλιτε.
 Ἡ δι' εὐγένει' ἐστ' ἀνεπίδεκτον ὕβρεως.
 Ἀναξίου δεόμενος ἀδικεῖς τοῦγενές.
 Ἀπαντας ἔβλαψ' ἀθλίους ἀχάριστος εἰς.
 Ἐχθρὸν φοβεῖσθαι καὶ χαμαίζηλον, σοφοῦ.
 Τῖσαι τὸν ἐχθρὸν ἐστὶ δεύτερος βίος.
 Λήθη βαρειῶν ἐστὶν ὕβρεων ἄκος.
 Χάριν δεομένῳ δις δίδωσ' ὁ δοὺς ταχύ.
 Παῦρ' ὥστερεῖ πένητι, πολλὰ χίμβικι.
 Μεμνηνὸς ἀνδρὶ πᾶς μεμνηνέαι δοκεῖ.
 Ἐνσκευος ἔνδει' ὀλβίου τὸ φιλάργυρον.
 Ποῖ' ἐστὶ, μάνθαν', ὥστε δρᾶν, τὰ κρήγυα.
 Φθόνος τὸ βλαβερόν, οὐ τὸ σύμφορον λαλεῖ.
 Φθόνος λάθρα μὲν, δυσμενῶς δ' ὀργίζεται.
 Ἀνεκτὸν εὐψύχοισιν, ἢ μάκαρι φθόνος.
 Παριδῶν τὸ πλημμέλημα, ἀμαρτάνειν ποιεῖς.
 Ἀκοντ' ἐρύκων ἐκκαλεῖς ἐξιέναι.
 Ὀργὴν φυλάττου βραχέα, τὴν ἐχθραν δ' αἰεί.
 Χολουμένοισι τόλμα καὶ βουλή δοκεῖ.
 Παύρων δεόμενός ἐστιν, ὃς παύρων ἐρά.
 Μὴ δρᾶν τι, μίσους ὥστε πάσχειν σ' ἄξια.
 Πίστευσον, ὥς μὴ δυσμενῇ κτᾶσθαι, φίλῳ.
 Γένοιτ' ἂν οὐδὲν ἡδὺ, πλὴν ἐκ μεταβολῆς.
 Σαυτοῦ κατέγνωσ' ἀδικὸν ἀπολύων, κριτά.
 Ἀλγησις ἐχθρῶν ἡδίκημένοις ἄκος.
 Οὐδὲν μέτεστι κοινὸν αἶνῳ καὶ τρυφῇ.
 Ἐρρεῖ παλαιὸς αἶνος, ἣν μὴ νέος ὀρη.
 Ἀδικὸς νόμον δέδοικεν, ὁ δ' ἀθῶος τύχην.
 Τὰ δοθέντ' ἀπαιτεῖ μεταμελουμένη τύχη.
 Ὁ τοῦ γενέσθαι καὶ θανεῖν, κοινὸς νόμος.
 Πάντας δαμάζει καὶ τὸ νεῦμα τῆς τρυφῆς.
 Τρυφή χαρακτὴρ ὧν γ' ὁ νοῦς κοῦφος φρονεῖ.
 Κακοῦ χαρακτὴρ γλῶσσα νοῦ καχόστομος.

Ἔστ' ἄντ' ὀνειδους τ' ἀξίωμ' ἀναξίων.
 Οὐκ ἔστι κέρδος ζημίας ἄλλων ἄτερ.
 Ἐνδεῖγ' ἀσώτῳ πολλὰ, πάντα χίμβικι.
 Φύσει διάδοχος πιστός ἐστιν, οὐ γραφῇ.
 Τῷ μέγα φρονοῦντι λῆσις, ἀδικίας ἄκος.
 Οἴκτου βοηθοῦ δεομένη δίκη, κακή.
 Φύσεως ἀποτρίβον τι φάρμακον, κακόν.
 Τ' ἄλλοτρίων σύνηθες, ἡδονὴ κακή.
 Κακαὶ φύσεις οὐκ ἐνδεεῖς διδασκάλου.
 Οὐκ ὀρθόν, ὃ τι δὴ πράττεται πίστει τύχης.
 Τὸ κράτος ἴδιον ὄλλουσ' ὁ προστάσων κακῶς.
 Τὸν ἱατρὸν οὐκ εὖ διάδοχον ὁ νοσῶν γράφει.
 Ὅ μὴ δυνάμενος εὖ θανεῖν, κακῶς βιοῖ.
 Ἀεὶ βιώσειν προσδοκῶν, κακῶς βιοῖ.
 Χεῖρῳ λόγον βλάσφημον ἐρμηνεύς ποιεῖ.
 Κακοῦν θέλοντι πρόφασις οὐκ ἐλλείπεται.
 Ποιεῖ πονηροὺς ἥθος ἀχάριστον θαμά.
 Ἦθει πονηρῷ σῖτός ἐστ' ἰδία φύσις.
 Ἀνδρῶν γυναῖκες κρείττονες βουλῇ κακῇ.
 Βουλῆς κακῆς τῷ δόντι πάγκακον τέλος.
 Ἡ μὴ τραπῆναι δυναμένη βουλή, κακή.
 Ἐσθλῶν ὑποκριτῆς ὁ κακός ἐστι πάγκακος.
 Αὐτοῦ γ' ἕκατι χρηστὸς, αὐδάσθῳ κακός.
 Φόβου παρόντος, ὕπνος οὐκ ἔχει τόπον.
 Ἀπατῶσιν ἡττον οἱ τάχιστ' ἀρνούμενοι.
 Δούλους δεδοικώς ἐστι τῶν δούλων κάτῳ.
 Ὅ χρηστὸς οὐκ εἴη, λέγοιτο δ' ἂν ἄθλιος.
 Ἀζηλός, ἐστιν ἀθλιωτάτη, τύχη.
 Λαλεῖν θέλοντα σ' οὐκ ἐᾶσθαι, σχέτλιον.
 Εἰ καὶ ἀηδὲς ἡ τριβή, ποιεῖ σοφούς.
 Πρὸ τοῦ ποθεῖν τὸν θάνατον, ὄλβιον θανεῖν.
 Θανεῖν ἀνάγκη πᾶσιν, οὐδ' ὅταν θέλῃς.
 Τὸ θανεῖν φοβεῖσθαι χειρόν ἐστι τοῦ θανεῖν.
 Οὐκ ἤρεσε πολλοῖσι πολύγαμος γυνή.
 Νοοῦσα μουνάξ ἡ γυνή, κακῶς νοεῖ.
 Πολλοῖς ἀπειλεῖ, ὅστις ἡδίκησ' ἕνα.
 Ὑβρισμένον τὸ ἄκακον ἀλλάττει φύσιν.

Πάντας φοβεῖσθαι, πᾶσιν δς φοβερὸς, χρεών.
 Φειδοῦς τὸ λιτόν ἐστὶν ἐνδεείας ἄκος.
 Ἄρνητιῶν φειδῶλὸς εὖρεν αἰτίαν.
 Ἄρνεϊθ' ἑαυτῷ, δυσπόριστ' αἰτούμενος.
 Ἀτοπήματ' αἰεὶ μεγάλ' ἀπιστεῖσθαι φιλεῖ.
 Τῷ δυστυχεῖ κράτιστον ἀπράγμων βίος.
 Οὐδὲν ἀφελοίη, πλὴν ὅπερ ἔδωκεν, τύχη.
 Τοῦ νοῦ κρατοῦντος ὄμματ' οὐχ ἁμαρτάνοι.
 Μηδὲν σθένειν, ἔστι θανόντα ζῆν τόδε.
 Οὐκ ἴδιον ἡγοῦ τό γε πεφυκὸς μὴ μένειν.
 Τί αἰσχίον γέροντος δς ζῆν ἄρχεται;
 Ἐν ἀψιμαχίαις ἢ ἀκρίβει' ὀλισθάνει.
 Ω ῥῆγμ' ὑποπτον, οὐκ ἐρειπίοις θάνοι.
 Οὐκ εὐτυχὴς ἔσθ' ὅστις οὐχ αὐτῷ δοκεῖ.
 Οὐκ ἀγαθὸν, εἶναι τοῦ κακοῦ κρεῖττω, καλῷ.
 Ἐλάχιστον οὐκ ἔσθ' ὅπερ ἔλαττον ἀπλέτου.
 Οὐκ ἔστι δὴ σον, ὅσον ἐποίησ' ἡ τύχη.
 Τό σοι δυσαγκάλιστον ἐπίθες μηδενί.
 Οὐδὲν μέγ' ἐστὶ, πλὴν ἀμίσθωτον, καχόν.
 Οὐδὲν τοσοῦτο κέρδος, ὥς φειδῶ, πέλοι.
 Ἀκινδύνως οὐκ ἔστι κινδύνου κρατεῖν.
 Οὐ τοῖς παροῦσιν ἐλπίς ἀρκεῖται κακῇ.
 Οὐκ ἀτρεμεῖ πόθ' ἢ συνείδησις κακῇ.
 Πειθαρχίας τὸ κῶδος ἰσοῦται κράτει.
 Μέρος χάριτος, αἰτοῦσιν ἀρνεῖσθαι ταχύ.
 Νικᾷ δὲ αἰῶν' ἢ φιλοικτίρμων φύσις.
 Κίμβιξ ἀφῆλιξ μακρὸν οὐ βιώσεται.
 Καθαρὰς τὸ θεῖον χεῖρας, οὐ πλήρεις σκοπεῖ.
 Ὅσ' ἐστὶ μεταμελητέ' ἐν μακρῷ βίῳ!
 Ὡς οἴκτον αἰτεῖ μὴ ποτ' οἰκτίσας πάρος!
 Οὐδεὶς τί δύναται γ' οἶδε, πλὴν πείραν λαβών!
 Ὡς πρᾶξις αἰσχροῦ, μὴ δόκει τὰδ' εὖστομα.
 Ὡς προπετές, ἅπερ οὐκ οἶδας, ἀθετεῖν ἄκριτα.
 Ὅ ποθεῖς, ἔχοις ἂν, ἣν τό γ' ἀρκέσον ποδῆς.
 Ἀεὶ φοβηθεὶς κρίνεται καθ' ἡμέραν.
 Ἀεὶ καχιῶν ἢ ἐπιοῦσα τῆς προτοῦ.
 Εἰ τὰ κακ' ὄνεῖ σέ, πλημμελεῖς ποιῶν καλὰ.

Ταχύπλουτος ἀνὴρ οὐ γένοιτ' ἂν δεξιός.
 Ὀλβος καθ' αὐτοῦ χρῆμ' ἀσύστατον φύσει.
 Βαρεῖα μῆνις οὐδέν' εἴωθε σκοπεῖν.
 Οὐκ ἔστ' ἀνελθεῖν ἐνθάδ', ὅθεν ἔβης, βαρύ.
 Τ' οὖς δημοτῶν, τό τ' ὄμμα, μάρτυρες κακοί.
 Φίλους ἐπαινεῖν φανερά, νουθετεῖν λάθρα.
 Εἰς τοὺς φοβοῦντας ὁ φόβος ἀναποδίζεται.
 Ἐλπίς βραβεῖου τοὺς πόνους παρηγορεῖ.
 Τὸ πᾶσ' ἄφυκτον δεδιέναι, πρὸς ἀφρονος.
 Ὡς ἄτοπον, ἄρχειν τῶν πέλας, αὐτοῦ δὲ μή!
 Σκευὴ δ' ὑποπτὸν ἐστὶ τοῖς ὠνούμενοις.
 Κίμβις τοσοῦτο δεῖτ' ἔχων, ὅσον οὐκ ἔχων.
 Κίμβις ἔτι λιτὸν, δειλὸς εὐλαβῇ καλεῖ.
 Ὑπαισχρος ἔνδει' ἥτις ἐκ δόξης ἔφυ.
 Βουλὴν ταχεῖαν μετὰ μέλος μετέρχεται.
 Φέρων παλαιὰν ὕβριν, ἐκκαλεῖς νέαν.
 Ψεκτὸν πάλαι μὲν, νῦν δὲ θωπεῖ' ἔστ' ἔθος.

ΤΡΟΧΑΙΚΟΙ.

Ὅσον ἐνὶ κύβοις τρίβων, τόσον ἔσθ' ὁ κυβευτὴς κακός.
 Δύναται οὐτ' ἀνδρεῖος ὕβριν, οὔτε γεννάδας φέρειν.
 Αἶχρος ὡς εὐσχημόν ἐστι, τῶν καλῶν ὑπερθανεῖν.
 Ὅστις ἐστὶ φυγὰς ἄοικος, οὗτός ἐστ' ἄταφος νέκυς.
 Οὐ γυναικῶν ἐπιμελεῖται, πλὴν δύσελπις τῆς σχολῆς.
 Ἐπιτυχῶν γήρως, μάτην ποθεῖς ἀνηβάσκειν πάλιν.
 Τῷ κράτει σύνοικος ὀργὴ σκηπτὸς ἐστὶν δξύπληξ.
 Σὺ χάριν εὐτυχοῦντι χρήσας, δυστυχῶν ἀπολαμβάνεις.
 Ἄλγος ἐν βασάνοις ἄφωνόν ἐστὶν ἀθλιώτατον.
 Ὑπ' ἀνυπευθύνου μάλ' ἀνδρός ἐστὶν ὑβρίσθαι βαρύ.
 Ἔστι δὴ μνήμων ἑαυτοῦ ὁ ἐλεῶν τὸν δυστυχῇ.
 Δεύτερος ναυηγὸς οὐκ εὖ τῇ θαλάττῃ μέμφεται.
 Ἐν κακοῖς θαρρύνειν ἂν εἴη πλὴν ἀθώου, μηδενός.
 Ὀλβος αὖ φίλους ἔτεξε, συμφορὰ δ' ἐλέγχεται.
 Θυμὸν ἔγκοτον δαμάζων, πολέμιον νικᾷ μέγαν.
 Εὐτυχῇ καλῶν σε, κατὰ σοῦ τὴν τύχην ἐρεσχελεῖς.
 Τὸν φίλον κτήσαι' ἂν ἐχθρὸν ὡς γενησόμενον ποτε.
 Πᾶσ' ἐπίστροφον μεγίστῳ κινδύνῳ φυλάσσεται.

Δῶρα δοὺς νεκρῷ, δίδωσιν οὐδὲν, αὐτὸν δὲ στερεῖ.
 Κῦβος οὐκ ἔα σκοπεῖν τί φευκτέον, τί θ' αἰρετόν.
 Οὐ τέλειόν ἐστιν, ὥς ἄμεμπτον εἶναι, μηδεὲν.
 Οὐδαμῇ χρεῖττον θανεῖν, ἢ ἡ ἐβίωμεν ἀσμένως.
 Ἄχαριν ἀποκαλῶν τιν' ἄνδρα, πᾶν ὄνειδος ἐξέφη.
 Διαφέρει τί πόσος ἔχεις, εἰ πλείον' ἔσθ' ἄττ' οὐκ ἔχεις.
 Κατάγελως, ἀδίκων δι' ἔχθραν, τὴν δικαιοσύνην πατεῖν.
 Τὸ παριδεῖν περὶ πλείον ὠφέλησε τῆς τιμωρίας.

DIONYSII CATONIS Disticha de Moribus.

ΙΩΣΗΠΟΣ ΣΚΑΛΑΝΟΣ ΠΟΥΤΕΑΝΙΔΑΙΣ ΑΔΕΛΦΟΙΣ.

Ὁ παῖδες γλυκὺ πατρὸς ἀμωμήτοιο γένεθλον,
 Ἑλλογίμοιο σοφοῦ τόδε βιβλίον εὐφροني θύμφ
 Δέχθε παλαιὸν ὁμοῦ τε καὶ ἀρτιγενές. τὸ γὰρ ἡμεῖς
 Τοῖς Ἰταλοῖς γνωστὸν, τοῖς δ' Ἑλλήνεσσι ἀγνωστον
 (Μὰ ψ γὰρ ἐγνώριζεν τοῖς Ἑλλήνεσσι Πλανούδης)
 Ὑμῖν ἦρα φέροντες, ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἰκέσθαι
 Ἐξ Ἰταλῶν κελόμεσθα, καὶ Ἑλλάδα γῆρυν ἰάλλειν,
 Εὐεπίης σοφίης τε κλυτὸν πόνον, ὄφρα δαῖτε
 Ἀμφότερον, συνετῶς τε λαλεῖν, πινυτῶς τε φρονῆσαι.

IOSEPHUS SCALIGER FRATRIBUS PUTEANI FILIIS.

*O pueri, patris laudati blanda propago,
 Doctoris clari tranquilla mente volumen
 Excipite hoc, vetus atque novellum: quippe quod olim
 Solis notum Italis, Graecae ignorabile genti,
 (Nam frustra Graecis voluit vulgare Planudes)
 Ut vobis faveamus, in oras pergere Graecas
 Iussimus ex Italis, et Graecam fundere vocem.
 Facundum simul, et sapiens opus: unde paretur
 Utrumque, eloquium, atque animi sapientia, vobis.*

Praefatio Catonis ad Filium.

Φρασάμενος πλείστους ἀνθρώπων, ὡς περὶ θεσμούς
 Ἦθῶν πλάζονται, προνοεῖσθαι τῶνδε μάλιστα
 Ἀξίον ὠϊσάμην, καὶ λήματος ἀντιλαβέσθαι,
 Ὅφρα καλῶς ζώωσι, καὶ εὐκλεές εὖχος ἄρωνται.
 Δεῦρ' ἄγε τέκνον ἐμοὶ κεχαρισμένον, ὥς σε διδάξω
 Πῶς δεῖ, ρυθμίζοντα τεοῦ νοὸς ἡθεα κοσμεῖν.
 Τὰςδ' οὖν ἐντολίας ἀνάγνωθι, γινῶθι τ' ἀναγνοῦς.
 Ὃν γὰρ ἀνέγνω τίς, μὴ δ' ἔγνω, πάγχυ κατέγνω.

α. Καὶ δὴ ἄκουσον ἐμοῦ. Θεῶ εὖχου. Στέργε τοκῆας. β.
 γ. Τοὺς πηοὺς τίμα. Τὸν ὕφηγητὴν πεφόβησο. δ.
 ε. Τήρησον τὸ δοθέν. Νομίμοις ἀγορᾶς ὑποτάσσου. ς.
 ζ. Τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδρῶν, καὶ τοῖς φρονίμοισιν ὁμίλει.
 η. Εἰς τὴν συμβούλων ἄγυριν μὴ ἀκλήτῃ παρελθεῖν.
 θ. Κοσμιότητος ἔχου καθαρῶς. Ἀσπαστικὸς ἴσθι. ι.
 ια. Εἴξον ἀρειοτέροισιν. Ἀφαιροτέρων πεφίδησο. ιβ.
 ιγ. Κτήματα σοῦ τηρεῖν. Αἰδῶ ἐπὶ πᾶσι φυλάττειν. ιδ.
 ιε. Τημελίην ἄσκει. Βιβλίῳν ὅτι πλεῖστα διέρχου. ις.
 ιζ. Πάντα δ' ἐνὶ μνήμῃ ταμιεύειν, ὧν κεν ἀναγνῶς.
 ιη. Τῶν ἰδίων προνοεῖν. Πρῶως πάντεσσιν ὁμιλεῖν. ιθ.
 κ. Μὴ νεμεσᾶν ἀλόγως. χλευάζειν μηδενὸς ἔργον. κα.
 κβ. Χρῆσον μὲν τὸ δάνειον, ὅτῳ χρήσεις δὲ, λογίζου. κγ.
 κδ. Εἰς γε δίκην πάριθι[.] τῷ βήματι ἐμφάνισόν σε. κε.
 κς. Μὴ πολὺδειπνος ἔμεν, μὴ συχνάκῃς εἰλαπινάζειν.
 κζ. Εὖδε τὸ μέτρον σοῦ. Τὰ ἔνορκα δίκαια φύλαττε. κη.
 κθ. Οἰνόφλυξ μὴ γίγνου. Ἀμύνασθαι περὶ πάτρης. λ.
 λα. Μὴ προπετῶς πίστευσον. Ἀεὶ βουλὴν δὸς ἑαυτῷ. λβ.
 λγ. Μαχλάδα πόρνην φεῦγε. Διδάσκου γράμματα λδ.
 πολλά.

λε. Μὴ γλώσσης ψεύδοιο χαριζόμενος παραιοῦσι.
 λς. Τοὺς ἀγαθοὺς εὖ ἔρδε. Κακηγορίας ἀπέχεσθαι. λζ.
 λη. Τὸ τρόπου εὐσχημον τήρει. Τὰ δίκαια δίκαιζε. λθ.
 μ. Καρτερίῃ γονέας νικά. Μέμνησο παθῶν εὖ. μα.
 μβ. Δυστυχέας μὴ σκῶπτε. Γενοῦ σόννους τε καὶ ἐμ-
 φρων.
 μδ. Ἀμφ' ἀρετὴν τρέβοιο. Χαλινοῦ μῆνιος ὁρμήν. με.

- μς. Μούνφ ἄθυρε τρόχφ. Κυβείαν πᾶσαν ἀλεύου. μζ.
 μη. Ἰσχύϊ μηδὲν ἐπίτρεπ'. Ἐλάσσονα μὴ ἀθέριζε. μθ.
 ν. Ἀλλοτρίων χτεάνων μὴ σε φρένας ἱμερος ἔλθοι.
 να. Τὴν γαμετὴν σὴν ἀμφαγάπαζε. Τὰ τέκνα δι- νβ.
 δάσκου.
 νγ. Ὁν θέσο θεσμὸν, ἔνεγκε. Λάλει παρὰ δαιτὶ βρά- νδ.
 χιστα.
 νε. Τοῦθ' ἔρδειν, δ δίκαιον ἔφυ. Τὸν ἔρωτα φέρειν εὔ. νς.

BIBAIION ΠΡΩΤΟΝ.

- A. Εἰ Θεός ἐστι νοῦς, ὡς θέσφατα φησὶ παλαιῶν,
 Καὶ σὺ μάλ' ἐνδυκέως καθαρῷ νοτὶ, τόνδε σέβιζε.
 B. Τὸ πλεόν ἀγρόπνει, μὴ ἀμέτρως δ' ἴσθι φιλυπνος.
 Ἡ μακρὴ γ' ἀνάπαυλα τροφὴν παθέσσει χορηγεῖ.
 Γ. Πρώτην τῶν ἀρετῶν ἡγοῦ τὴν γλῶσσαν ἐπισχεῖν.
 Ἄγχι θεοῦ γὰρ ἐκεῖνος, ὃς οἶδεν καίρια σιγᾶν.
 Δ. Ῥήμασιν ἀντιλόγοις μὴ ἐναντίος ἴσθι σεαυτῷ.
 Οὐδενὶ συμφωνήσῃ, ὃς οὐ συμφωνεῖ ἑαυτῷ.
 E. Ἦν ποτ' ἐς ἀνθρώπων ἐπίδης βίον, ἥθεα τ' αὐτῶν.
 Κῆν αὐτοὶ μωμῶντ' ἄλλους, τῶν δ' οὔτις ἄμωμος.
 ς. Κτησάμενος βλαβερόν τι, καὶ εἰ φίλον ἐστὶ, παραιτοῦ.
 Ἔσθ' ὅτι δεῖ πλούτοιο τὰ σύμφορα πρόσθεν ἐλέσθαι.
 Ζ. Ὡς λόγος αἰρήται, σεμνὸς γενοῦ, ἡδὲ προσηγῆς.
 Ἐν καιρῷ σοφὸς ἦθος ἀνεγκλήτως μεταβάλλει.
 Η. Μεμφομένη δούλους μὴ ἄγαν πίστευε δάμαρτι.
 Πολλάκις ἡ σύλλεκτρος, δν ἀνὴρ φίλατο, μισεῖ.
 Θ. Ἦν τινα νουθετέης, ὃ δ' ἐφετμέων οὐκ ἐπακούη,
 Εἰ μάλα μιν κραδίῃ φιλέεις, μὴ λῆγε μενοινῆς.
 I. Μὴ συνέριζε λόγῳ τοῖς ἀνδράσιν ἀκριτομύθοις.
 Πᾶσι λόγος δέδοται, σοφίῃ δὲ φρενῶν ὀλίγοισι.
 IA. Ὡς ἄλλους φιλέειν, ὥς καὶ φίλος εἶναι ἑαυτῷ.
 Ὡς χρηστοῖς ἔσο χρηστός, ὅπως βλάβος οὐδὲν
 ἐπίσπης.
 IB. Φεῦγε νέους θρύλλους, μὴ καινοτόμος τις ἀκούσης.
 Οὐδένα γ' ἡ σιγῇ, τὸ λαλῆσαι δ' ἤκαχε πολλούς.
 IF. Ἐλπιδ' ἀπαγγελίης μὴ ἐτοιμὴν αὐτίκα ἡγοῦ.
 Ἡ πίστις σπανίη γ', ὅτι πολλοὶ πολλὰ λαλοῦσι.

- ΙΔ. Ἦν τις σ' αἰνέσσειε, σὺ γίγνου σεῖο δικαστής.
 Μὴ πίστευ' ἄλλοις περὶ σοῦ πλεόν, ἤδ' σεαυτῷ.
 ΙΕ. Τὴν εὐεργεσίην ἄλλων ἐνὶ πλείοσι θυρύλλει.
 Ἦν δέ τι τοὺς ἄλλους εὖ ἔρδης, κεῖθε σιωπῇ.
 Ις. Πολλὰ γέρων πολλῶν μεμνημένος ἔργα λόγους τε,
 Ἐνδυκέως μέμνησο τάπερ νέος ὦν ποτ' ἔοργας.
 ΙΖ. Τοῦ κρυφίως μὴ σοι μελέτω τινὶ κοινολογοῦντος.
 Πᾶν ὑφορᾷ καθ' ἑαυτοῦ, ὃς αὐτῷ φαῦλα σύνοιδε.
 ΙΗ. Ἐν ταῖς εὐτυχίαις τὰ τύχης ἑτερόρροπ' ἄλγεε.
 Οὐχὶ τὰ λοίσθι' αἰεὶ τοῖς πρώτοις ἐστὶ συνωδᾶ.
 ΙΘ. Εἶγε μινυνθάδιος βίος ἐστὶ καὶ ἄστατος ἡμῶν,
 Ἐν μόρῳ ἄλλοτρίῳ τὴν ἐλπίδα σοῦ μὴ ἀναρτᾷ.
 Κ. Εἴ τι σοι ἀχτέανος φίλος εὐτελες ὥπασε δῶρον,
 Δέχνυσαι εὐμενέως, καὶ ἐπαίνεσον εὐφρονὶ θυμῷ.
 ΚΑ. Εἴ σε τεκοῦσα φύσις γυμνὸν βρέφος ἤγε φόως δέ,
 Τῆς ἀχρημοσύνης ἄχθος φέρε καρτεροθύμως.
 ΚΒ. Μὴ τρέσσης τὴν κῆρα βίου πέρας ἔσχατον οὖσαν.
 Ὅστις κῆρα δέδοικε, καὶ ὁ ζῆ τοῦτ' ἀποβάλλει.
 ΚΓ. Εἴ τι παθὼν ἀπὸ σεῦ ἀγαθὸν τις μὴ χάριν οἶδε,
 Μὴ τούτου μέμφοιο θεὸν, σὲ δὲ τίσον ἑαυτόν.
 ΚΔ. Ὅφρα μὴ ἐλλείπη τί σε, χρήμασι φειδομένως χρῶ,
 Χ' ὥς τηρῆς τὰ ἐνόντα, λιπεῖν αἰεὶ τι νόμιζε.
 ΚΕ. Ὅττι δύνῃ παραχρῆμα δόμεν, τόδε μὴ δις ὑπόσχου,
 Μὴ κενόδοξος ἔης ἐθέλων φιλότιμος ἀκούειν.
 Κς. Τὸν σοι πλαστὰ λαλοῦντα καὶ οὐ σοι κηρόθι πιστὸν
 Ἐμπαλὶ μιμοῦ καὶ σύ. δόλῳ δόλος ὧδε κρατεῖται.
 ΚΖ. Ἀνέρας αἰμυλίους καὶ χρηστολόγους μὴ ἐπαίνει.
 Ἡ σύριγξ λιγὺ μέλπει, ὅτ' ἱεὺς ὄρνεα θέλγει.
 ΚΗ. Ἦν σοι παῖδες ἔωσι, καὶ οὐκ ἄφενος, σὺ δὲ τούσδε
 Παιδεύειν, ἵν' ἔχωσιν ἀκλήριον ἡμαρ ἀλαλκεῖν.
 ΚΘ. Τοῦτελες ἔντιμον, τὸ δὲ τίμιον εὐτελες ἡγοῦ.
 Οὕτως οὐ φαίνοιο φιλάργυρος, οὐδὲ σὺ χίμβιξ.
 Λ. Μὴ ῥέξον τί σέων εἰθισμένος ἐσσι κακίζειν.
 Αἰσχροὺς ὑφηγητῇ δ' ὅτ' ἐλέγχεται αὐτὸς ἁμαρτῶν.
 ΛΑ. Αἵτησαι τὸ δίκαιον ἐδόν, τό τε καλῷ ἐοικός.
 Αἰτίζειν δ' ἁμαθὲς, τό τ' ἀνήνασθαι θέμις ἐστίν.
 ΛΒ. Μὴ γνωστοῦ ἀγνώτα προτιμήσασθαι ἐταίρου.

- Τὰ γινῶσθ' ἐστὶ λογισμῶ, ἀτὰρ τ' ἄγνωστα τυχηρῶς.
- ΑΓ. Εἰ βίोटος στρωφᾷται ἀτεχμάρτοισιν ἀέθλοις,
Ἦμαρ ἐν ᾧ πονέεις πᾶν κέρδεος ἀντιλογίζου.
- ΑΔ. Κῆν ἐπίδοξος ἔης νικᾶν, ὑπέεικε φίλῳ σοῦ.
Τῆς γὰρ ὑπηρεσίης ἴδεις ἡττῶνται ἐταῖροι.
- ΑΕ. Εἰ μεγάλ' αἰτίζεις, μὴ φεῖδῃς βαιὰ χορηγεῖν.
ᾧδε χάρις τοῖςδεσσι φίλους δεσμοῖσι συνάπτει.
- ΑΣ. Νείκεα τῷδ' ἐπάγειν, ὅς σοι φίλος ἐστὶ, φυλάσσου.
Ἐχθος ἔτιχ' ὀργή, φιλήης δ' ὁμόνοια τιθήνη.
- ΑΖ. Ἦν σέ ποτ' ἀμπλακίαι θεράπων προάγωσι πρὸς ὄρ-
Τῆς ὁρμῆς κρατέειν, τῶν οἰκείων ἵνα φείσῃ. [γῆν,
- ΑΗ. Ὅν νικᾶν δύνασαι, τῇ καρτερίῃ περιγίγνου.
Αἰεὶ καρτερίῃ δ' ἀρετῶν ἐστὶ μεγίστη.
- ΑΘ. Ἐνδυκῶς ταμίευσ, τάπερ χαμάτῳ πεπόρισται.
Τὴν πενήνην κάματος γ', ὅταν ᾗ δαπανηρὸς, ὀφέλλει.
- Μ. Τοῖσι φίλοις καὶ ἔταισιν ἐπ' ἀν φιλότιμος ἀκούσης
Ὀλβιος εὐτυχέων, οὐ δὲ φίλτερος ἴσθι σεαυτῷ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

- Α. Ἔργα γεωπονίης εἰ σ' εἰδέναι ἡμερος αἰρεῖ,
Βιργίλιον δίζευ. βοτανῶν δὲ δαήμεναι ἀκμάς
Εἰ ποθέεις, ταύτας Μάχρου κλείουσιν αἰοδαί,
ᾧσκε δύναιο νόσον μελέων ἀπὸ πᾶσαν ἀμῦναι.
Εἰ δ' ἐθέλεις ῥώμης, ἐμφύλους τ' ἴδμεν ἀγῶνας,
Λουκανὸν ζήτησον, ὅς Ἄρεος εἶπεν ἀέθλους.
Εἰ δὴ ἐρᾷ καὶ ἔρωτι μαθητεύειν προβέβουλας,
Νάσωνος πάρα ταῦτα μάθοις. Εἰ δ' αὐτὸ μεριμνᾷς,
Πῶς σοφὸς ὦν διάγοις, κλύθι μοῦ, ἵνα ταῦτα διδ-
Πάντα δι' ὦνζωὴν κακίης δίχα πᾶσαν ἀνύσῃς. [χθῆς
Δεῦρ' ἄρα, καὶ τί πέλει σοφίῃ μαθὲ νῦν, τάδ' ἀνα-
γνούς.
- Β. Εἰ δύνασαι, σπεῦσον καὶ τοὺς ἀγνώτας ὀφέλλειν.
Κέρδιόν ἐστι φίλους περιποιεῖσθ' ἢ βασιλεύειν.
- Γ. Λεῖπε θεοῦ τ' ἄρρητα, τί τ' οὐρανός ἐστιν, ἐρευνᾷν.
Θνητὸς ἐὼν θνητοῖσι μεμηλότα ἔργα μερίμνα.
- Δ. Ῥίπτε φόβον θανάτου. τὸ γὰρ ἀφραδὲς ἐστίν, ἀλή-
κτως

- Μοῖραν ὑποπτεύοντα, βίου θέλγητρα προέσθαι.
- E. Ἀμφίβολον διὰ πρᾶγμα χολωσάμενος μὴ ἔριξε.
Θυμὸς ἐπιπροσθεῖ τῷ νῷ τοῦ τ' ἀτρεχὲς ἀθρεῖν.
- ς. Αὐτίκα δὴ δαπάνησον, ὅταν τὰ πράγματ' ἀπαιτῇ.
Δεῖ κατὰ τὸ χρεῖος, καὶ τὸν καιρὸν τι χορηγεῖν.
- Z. Τοῦ μὲν ἄγαν ἀπέχου. Τῶν δ' αὖ μετρίων ἐπιθύμει.
Ἐν βαιῷ ποταμῷ γὰρ ἀκινδυνώτερος ὁ πλοῦς.
- H. Ὡν αἰδώς σ' αἶρεϊ, τάδε μὴ κοίνωσον ἑταίροις,
Μὴ πλέονες μέμφωνται, ὅπερ μόνῳ οὔ σοι ἀρέσκει.
- Θ. Τοὺς ἀλιτροὺς μὴ οἴου ἀλιτροσυνῶν τι ὄνασθαι.
Πταίσματα τῷ τε χρόνῳ ἐλάθοντο, χρόνῳ τ' ἐφά-
- I. Ἦπεδανοῖο φυὴν μὴ σωματίοιο κάχιζε. [νησαν.
Φραδομοσύνη προβέβηκεν, ὅτῳ φύσις οὐκ ἔπορ' ἀλ-
κὴν.
- IA. Ὅν σεῦ ἀκιδνότερον νοέεις, τῷ δ' εἶχ' ἐνὶ καιρῷ.
Πολλάχ' ὁ νικηθεὶς τὸν νικήσαντα κράτησε.
- IB. Ἀψιμάχοις ἐπέεσσι μὴ ἀντιλόγησον ἑταίρῳ.
Ἐξ ὀλίγων μύθων μεγάλη ποτὲ δῆρις ὀρώρει.
- IF. Κλήρῳ ἐρευνᾶσθαι τί θεὸς τεκμαίρετ' ἀλεύου.
Ὅττι γὰρ ὅς περὶ σοῦ τελέσει, σέο χωρὶς ὀρίζει.
- ID. Μὴ φθόνον ἐκ χοριδῆς περιέργου σοι περιάψης,
Ὡς κὴν μὴ βλάβῃ τι, φέρειν γὰρ μέν ἐστιν ἐπαχθής.
- IE. Καρτεροθύμως τλήσον, ἐὰν ἀδίκως κατακριθῇς.
Οὐ δὴν γαυριόωσι κριτῇ νικῶντες ἀθέσμῳ.
- Is. Μὴ τὴν λοιδορίην ἔριδος προένεγκε παλαιᾶς.
Μεμνησθαι δὲ κότοιο, καχόφρονός ἐστι, μετ' ἔχθραν.
- IZ. Μὴ τέ σ' ἐπαίνεσον, μήτ' αὖθις ψέξον ἑαυτόν.
Τοῦτο πρὸς ἀφραδέων, οὐς οἴστρεϊ δόξα κενόφρων.
- IH. Φείδου τῶν κτεάνων, δαπανῶν ὅτι πλῆθος ἐπιρρεῖ.
Ἐν μακρῷ τὸ πορισθὲν, ὀλίζονι ἐν χρόνῳ ἔρρει.
- IO. Ἀφρων γίνου, ὅταν τό τε πρᾶγμ' ὅ τε καιρὸς ἀπαιτῇ.
Ἀφροσύνης ἐπικαιρὸς ὑπόκρισις, ἐστὶ φρόνησις.
- K. Ἀμφοτέρον, καὶ σμικρολόγος, καὶ ἄσωτος ἀκούειν
Φεῦγε. τάδ' ἄμφω ὁμῶς εὐδοξίῃ ἀντιπέπονθε.
- KA. Μὴ πίστευσον ἀεὶ τῷ ἀπαγγέλλοντί σοι ἅττα.
Δεῖ γὰρ πιστεύειν ὀλίγον τοῖς πολλὰ λαλοῦσι.
- KB. Ἦν τι μέτρη πταίσης, οὔτοι σύ[γ]γνωθι σεαυτῷ.

- Οὐ τούτου ποτὸν ἐστὶν ἐπαίτιον, ἀλλ' ὁ πεπωκώς.
- ΚΓ. Μῆτιν ἀπόρρητον σιγηλῶ κοίνου ἑταίρω.
Χρωτὸς ἀκεστορίην πιστῶ πίστευσον ἱητρῶ.
- ΚΔ. Εἴ τινες εὐτυχέουσιν ἀνάξια, μὴ φέρ' ἀηδῶς.
Ἰλαός ἐστι τύχη τοῖς δειλοῖς, ὄφρα κακώσῃ.
- ΚΕ. Δυστυχίας προνόησον ἐπερχομένας ὑπομείναι.
Κουφοτέρως λυπεῖ τὸ προειδόμενον φρεσὶν ἡμῶν.
- Κς. Μὴ ψυχῇ κατάπιπτ' ἐν ἀμηχανίῃσιν ἀπογνοῦς,
Ἐλπίδα δὲ κρατέειν οὐδὲ θνήσκοντας ἔωσαν.
- ΚΖ. Μὴ τάπερ ἀνγνοίῃς σοὶ πρόσφορα, ταῦτα προέσθαι.
Πρόσθε κομᾷ μὲν ὁ καὶ ρὸς, ὅπισθεν δ' ἐστὶ φαλακρός.
- ΚΗ. Δέρχου ἐνὶ φρεσὶν ἧσι, τὰ τ' ἐσόμενα πρό τ' ἐόντα.
Τὸν τε θεὸν μίμῃσαι, δς ἀμφοτέρωθεν ὁπώπει.
- ΚΘ. Ἀρχοῦ μὲν πρὸς καιρὸν ὀλίζοισι, ὄφρ' ὑγιαίνῃς.
Καὶ νέμε παῦρα τρυφῇ, τὰ δὲ πλείονα τῇ ὑγιείῃ.
- Λ. Μὴ τὴν τοῦ πλήθους ψῆφον μόνος ὦν ἀθερίζῃς,
Μὴ καὶ τῶν πολλῶν ὀλιγωρῶν οὐδ' ἐν' ἀρέσκῃς.
- ΛΑ. Πρῶτον ἐνὶ πρώτοις μελέτω σοὶ τῆς ὑγιείας,
Μὴ ψέγε τὰς ὥρας. σύ τοι αἷτιος ἐσοὶ νόσοιο.
- ΛΒ. Μὴ τὰ ἐνύπνια σοὶ μελέτω. τὰ γὰρ εὐχεται ἀνδρῶν
Νοῦς ὕπαρ ἐλπίζων, τὰ δ' ὄναρ φαντάζεται αὐτός.

BIBΛION TPITON.

- Α. Ὅστις ἐπιστῆσαι βούλει τοῖςδε σοὶ μέτροισι
Τοῖς πολὺ πλήθος ἔχουσι βιωφελέων ὑποθηκῶν,
Πολλῶν ἀν μέγ' ὄναιο. οὐ δ' εἰ μὴ δέχνυσαι αὐτὰ,
Οὐ τὸν ὑφηγητὴν με, σὲ δὲ πλέον ἐξαθερίσεις.
- Β. Τὸν νοῦν ἐντολαῖς ῥύθμιζε μαθητύοις οὐποτε λήγων.
Εἰκὼν γὰρ μόρου ἐστὶ μαθήσιος ἄμμορος αἰών.
- Γ. Μὴ δώροισι τύχης ἐλλαμπρύνου ὑπὲρ αἶσαν.
Οὐκ ὄλβω νέμεται καλὸν κλέος, ἀλλὰ τρόποισι.
- Δ. Ὅρθῶς ζῶν τὰ κακῶν λεσχάσματα μὴ ἀλεγίζοις.
Οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ἐστὶν, ἕκαστος τίπτει λαλήσῃ.
- Ε. Ἦν κληθῆς ποτὲ μάρτυς, ὅσον τηρεῖν τὸ συνειδὸς,
(Ὡς γε μάλιστα δύνῃ) τοῦ γκλημα κάλυψον ἑταίρου.
- ς. Μύθους αἰμυλίους καὶ κωτίλλοντας ἀλεύου.
Μάρτυς ἀληθοσύνης ἀπλότης, δόλος αἰ[μυ]λομύ-
[θων.

- Z. Νωθρείην φεῦγ' ἥτις ἀεργίη ἐστὶ νόοιο.
Εὖτ' ἂν ὀνοῦς ἄτονῃ, τὸ δέμας δαπανᾷται ἀεργοῦν.
- H. Ταῖς ἰδίαις μελεδῶσιν ἐναλλάξ ἔμβαλε τέρψεις,
Ὅφρα δύνῃσθαι νόμῳ μάλα τετλάμεν ὅν τινα μόχθον.
- Θ. Ἄλλου μὴ ψέξης ἢ μὲν λόγον, ἢ καὶ ἔργον,
Μὴ σ' ἐπιχλευάζῃ μιμησάμενος σε καὶ αὐτός.
- I. Ὅρρ' ἔλαχες δέλτοισι γεγραμμένος ὕστατίησι
Τῆρει τ' εὖ καὶ ἄξεε, μὴ ὁ θρυλλούμενος εἴης.
- IA. Ἦν περιῇ σοὶ πλείστος ἐν οὐδῷ γήραος ὄλβος,
Δαψιλέως μετὰδος, κ' οὐ φειδομένος ἐτάροισι.
- IB. Μὴ δούλου χρηστῆς ὀλιγώρει δέσποτα βουλήs.
Μηδέ τινος γνώμην, εἰ σύμφορος ἐστ', ἀθέρριζε.
- IG. Κτήμασι καὶ κλήρῳ ἔαν οὐκ ἐγγῇ, ὥς τὸ πάρος περ,
Τοῖς στέργ' ἀσπασίως, τὰ χρόνος περιλοιπα χορηγεῖ.
- IA. Μῆτε γυναῖκα γαμεῖν ἀφνειῆς εἵνεκα προικὸς,
Μῆτ' αὐτὴν κατέχειν, ὅτε ἄρχεται εἶναι ἐπαχθῆς.
- IE. Πολλῶν δὴ ζηλῶν παράδειγμα μάθοις τί δεῖ ἔρδειν,
Καὶ τί φυγεῖν. ἄλλων βίος ἐστὶ διδάσκαλος ἡμῶν.
- Is. Τῶν δυνατῶν ἅπτου, μὴ βριθοσύνησι πιεσθεῖς
Πᾶς μόχθος κάμνη, τὰ τε μὲν ἀρχθέντα προλεῖπης.
- IZ. Μὴ σίγα τάπερ οὐκ ὀρθῶς πραχθέντα σύνοιδας,
Μὴ καὶ τοὺς δειλοὺς δοκέης ζηλοῦν τὰδε σιγῶν.
- IΗ. Σώζου ἐπ' ἰθυντῆρα κριτὴν ἀδίκοιο νόμοιο.
Καί τε νόμοι ποθέουσ' ὀρθοῦσθαι τῷ ἐπεικεῖ.
- IΘ. Ἀξία σοῦ πάσχων, τὰδε τολμᾷ καρτεροθύμως.
Κρινόμενος δ' ἐπὶ σεῖο κριτοῦ, κατάγωνθι σεαυτοῦ.
- K. Πόλλ' ἀναγινώσκειν ἐπὶ πλείστοις πλείον' ἀναγνούς.
Ποιηταὶ θαυμαστά γὰρ ἄλλ' οὐ πιστὰ λέγουσι.
- KA. Ἐν τοῖς συσσίτοισιν ἐταίροις νῆφε λόγοισι,
Μὴ λάλος, εὐτράπελος δοκέειν μεμαῶς, μάλ'
ἀκούης.
- KB. Τῆς ὀργιζομένης ἀλόχου μὴ δεῖδιθι φωνὰς.
Εὖτε τὸ θῆλυ γοᾷ, δακρύοις ἴστησιν ἐνεδραν.
- KG. Τοῖς ἰδίοις κτεάτεσσι μόνον χρῶ, μὴ δὲ καταχρῶ.
Τῶν ἰδίων δαπανηταὶ ἐπαιτοῦσι τὰ θύρηφι.
- KΔ. Γυμνάζου μὴ ταρβῆσαι θανάτοιο τελευτῆν,
Ἦ γ' ἐσθλὴ μὴ ἐοῦσα κακῶν πέρας ἐστὶ περ ἔμψης.

- ΚΕ. Τὴν ἀλόχου γλῶσσαν χρηστῆς οὔσης ἀνέχεσθαι.
Δυσφορέειν σὲ κακὸν, γλωσσαλγεῖν δ' αὖ μὴν
ἐπαχθές.
Κς. Ἀμφοτέρους ἀγάπησον ἴση φιλότῃ τοκῆας.
Μὴ προσκόψῃς μητρὶ, χαριζόμενος πλέα πατρί.

BIBLION TETARTON.

- Α. Ὅστις δὴ ποθέεις βίον διαγείν ἀτάρακτον,
Νῦν δ' εἶναι παθέων ἀμιγῆς τῶν ἡθῆσιν ἐχθρῶν
Τὰς δ' ὑποθημοσύνας συγνῶς μέμνησο πολῆσαι,
Οἷς ἔνι δῆεις, τῶν σὺ διδάσκαλος ἔσση ἑαυτῷ.
Β. Πλούτου ὑπερφρονέειν, εἰ λῆς νόον ὀλβιος εἶναι,
Κίμβικες δὲν ποθέοντες αἰετῶχοι τελέθουσι.
Γ. Ὀφελίαι φύσεως μάλ' ἀνελλιπέες σοὶ ἔσσονται,
Ἦν στέρξης κείνοις, τῶν περ χρεῶ ἐστι βροτοῖσι.
Δ. Εἰ τὰ σὰ μὴ φρόνιμος τις ἐὼν διέπεις ἀλογίστως,
Μὴ κίχλησκε τύχην τυφλὴν τὴν μηδὲν ἐοῦσαν.
Ε. Φίλει μὲν, μετρίως δὲ φίλει τὸ νομίσματος εἶδος,
Οὔτινος οὐ σπουδαῖος ἀνὴρ διὰ χαλκὸν ἐράται.
ς. Ἀφνειὸς γεγονὼς ἀμελὴς μὴ σώματος εἶναι.
Κέρμα ἔχει νοσέων γὰρ ὁ πλούσιος, οὐκ ἔχει αὐτόν.
Ζ. Παιδοτρίβου μάστιγα μαθητεύων πότ' ἀνατλάς,
Τέτλαθι χωομένοιο βαρύφρονα πατὴρ ἐνιπὴν.
Η. Πρᾶττε τὰ ὠφελέοντα. πάλιν δέ γε ταῦτα φυλάσσοι,
Οἷσιν ὕπεστι πλάνη, μόχθοιο δὲ κύβος ἄδηλος.
Θ. Μὴ πῶλει αἰτοῦντι, τὸ δοῦναι προῖκα δύναιο.
Τοὺς ἀγαθοὺς εὐδραῖν, μέρος οὐ βραχὺ κέρδεος ἐστί.
Ι. Ἦν τι ὑποπτεύσῃς, παραυτίκα τοῦτο ἔταζες.
Καί γ' εἴωθε τὸ μὴ πρῶτως βασανισθὲν ἀᾶσαι.
ΙΑ. Εἰ κάτοχος δελέασσιν ἐνίσχη τῆς Ἀφροδίτης,
Μαργουσίνῃ μὴ νικῶ ἑταίρῃ τῶν ὑπὸ γαστρί.
ΙΒ. Εἰ φρεσὶ σῆσιν ἄρηρε τὰ θηρία πάντα φοβεῖσθαι,
Τρέσσαι ἐν' ἄνθρωπον κέλομαι περιώσια πάντων.
ΙΓ. Ἦν σοι ἐνακμάζῃ στιβαρὸν σθένος ἐν μελέεσσι,
Τοῦ φρονέειν μελέδαιν'. οὕτως ἀνδρεῖος ἀκούσεις.
ΙΔ. Ἦν κάμνησθα, μέτελθε νοσήλια σοὶ παρ' ἑταίρων.
Οὐ πιστοῖο φίλου τίς ἀμείνων ἐστὶν ἱητρός.

- ΙΕ. Εἰ σὺ ἐν αἰτίᾳ ἔσοι, τί θῦμα θάνοι σεῦ ἔκρητι;
 Σχαιὸν ἐν ἀλλοτρίῳ θανάτῳ βίου ἐλπίδ' ἀνάπτειν.
 Ις. Εἶγε φίλον τινά σοι ζητεῖς, ἢ πιστὸν ἑταῖρον,
 Οὐχὶ τύχην, μᾶλλον δ' αὐτοῦ βίον ἀνδρὸς ἐρεῦνα.
 ΙΖ. Τῶν σαυτοῦ κτεάνων εὖ πάσχειν, μὴ δ' ἔσο κίμβιξ.
 Τίς προκοπὴ πλούτοιο, πενητεῦοντά σε πλουτεῖν;
 ΙΗ. Ἦν τηρεῖν ἐθέλησθα διὰ ζωῆς κλέος ἐσθλὸν,
 Φεῦγε νόου φυλακαῖσι βίου κακόχαρτα δέλετρα.
 ΙΘ. Ἀρτίφρων τελέθων μὴ δὴ χλεούαζε τὸ γῆρας.
 Νηπιαχῶς φρονέει γάρ, ὅτις μέτρον ἔχετο γήρως.
 Κ. Τεχνίδιον τί μάθοις, τῆς εὐτυχίης γ' ἀπιούσης
 Ἀνδρὶ μένει, καὶ ζῶντα τὸ τεχνίον οὐκ ἀπολείπει.
 ΚΑ. Ἄττα λέγει τοι ἕκαστος, ἀκὴν βασάνιζε σιωπῇ.
 Ἦθεα γὰρ μερόπων κεύθει λόγος, ἥ δ' ἀπογυμνοῖ.
 ΚΒ. Ἀσκει τὴν μελέτην, εἰ καὶ τέχνην ἐδιδάχθης.
 Ἡ μελέτη τὸν νοῦν, χεῖρ τὴν ἄσκησιν ἐτίθει.
 ΚΓ. Μὴ πότμοιο μερίμνα ἐπερχομένοιο τελευτῇ.
 Οὐ τρομέει τὴν μοῖραν ὁ τὴν ζωὴν ἀθερίζων.
 ΚΔ. Μάνθαν' ἀπ' ἐμπείρων, σὺ δὲ ἀπείρους ἐσθλὰ
 διδάξον.
 Ἐσθλῶν γὰρ διδαχὴν εἰς πολλοὺς δεῖ διαδοῦναι.
 ΚΕ. Πῖνε τὸ μέτρον σοῦ, εἴ σοι φίλον ἔσθ' ὕγιαίνειν.
 Ἡ γὰρ ἄγαν σπατάλη λυγρῆς νόσου αἴτιον ἐστίν.
 Κς. Ὅτι περ αἰνήσαις κατενώπιον, ἢ δοκιμάσαις,
 Μὴ τῷδ' εὐχερίησι νόου πάλι μῶμον ἀνάψης.
 ΚΖ. Εὐτυχέων τὸ τύχης ἐς ἐναντίον ἀσταθὲς ἄθρει.
 Δυστυχέων δὲ πάλιν περὶ σοῦ σχεῖν ἐλπίδ' ἀμείνω.
 ΚΗ. Μάνθανε μὴ λήγων. μελέτη σοφίην μάλ' ὀφέλλει.
 Μακρῇ γὰρ πείρῃ σπανίως χρόνος ἄνδρα σοφίζει.
 ΚΘ. Αἶνει φειδομένως. ὃν πολλάκι γὰρ δοκιμάσαις,
 Ἐν ποτε σοί, ποιὸς τις ἔην φίλος, ἤμαρ ἐλέγξει.
 Λ. Μήτι κατασχύνοιο μαθεῖν, τό περ οὐκ ἐδιδάχθης.
 Αἰνετόν ἐστι μάθησις, ὁ δ' ἀγνοίης ἔρος αἰσχρόν.
 ΛΑ. Κύπριδι καὶ Βάκχῳ ἕρις εὐφροσύνη τε σύνεισιν.
 Ἀσπάζου τὸ προσηνὲς ἐνὸν, τὰ δὲ νείκεα φεῦγε.
 ΛΒ. Φεῦγε χαμαιζήλους, καὶ σιγηλῶν γένος ἀνδρῶν.
 ἢ νᾶμ' εὐκηλον, τάχα δὴ βαθὺ κρύπτεται ὕδωρ.

- ΛΓ. Εἴ σε τύχη τῆς σῆς αἵσης μὴ πάμπαν ἀρέσκει,
Εἴσιδ' ἐς ἄλλου πότμον, ὅσῳ τεοῦ ἐστὶ χερσίων.
- ΛΔ. Τοῖς δυνατοῖς ἐπιχείρει. ἐρετμοῖς πλεῖν γὰρ ἄμεινον
Θῖνα παρ' εἰναλίην, ἣ λαίφει ὄλῳ πελαγίζειν.
- ΛΕ. Μὴ βούλου ἀδίκως ἐριδαινέμεν ἀνδρὶ δικαίῳ.
Τῶν ἀνόμων θεὸς ἐστὶν αἰεὶ τιμήτορος ὀργῶν.
- Λς. Τῶν σεῦ ἀτεμβόμενος μὴ ποτινῶ ἀγχνύμενος κῆρ·
Χαῖρε δὲ μᾶλλον, ὅταν τινὰ συμβῇ σοὶ κτεατίζειν.
- ΛΖ. Ἀτλητον βλάβος ἐστὶ, τύχαις τὰ ἐνόντ' ἀποβάλλειν.
Ἔστιν δ' ἅττα φέρειν, φίλε, δεῖ τετληότι θυμῷ.
- ΛΗ. Μὴ σοὶ ἐπαγγέλλου μήκιστον τέρμα βίοιο.
Σώματι γὰρ, σκιά ὧς, ἔπεται μόρος, ἥχι πορεύῃ.
- ΛΘ. Ἰλάσκου θυέεσσι θεόν· λίπε μόσχον ἀρότρω,
Μηδέ μιν εὐμενίσαι δόκει αἵματι καὶ σφαγίοισι.
- Μ. Εἶχε τύχη μάλα περ βεβλαμμένος, εἶχε κραταιῷ.
Ὁ βλάβας τὸ πρῶτον ἔχοι πάλι καὶ σε ὄνῃσαι.
- ΜΑ. Ἦν τί ποτε πταίσης, πυκνῶς ἐπίπληξον ἑαυτῷ.
Τραῦμ' ὅτε δὴ θεραπεύετ' ἄκος πέλει ἄλγιος ἄλγος.
- ΜΒ. Μὴ καταγινώσχοιο χρόνον μετὰ μακρὸν ἐταίρου.
Εἰ δὲ ἄμειψε τρόπους, τὰ πάλαι μέμνησο δίκαια.
- ΜΓ. Τῶν εὐεργεσιῶν χάριν ἴσθ', ἵνα φίλτερος εἴης.
Καὶ μὴ ὁ θυρλληθεὶς ὀλεσίχαρος αὐτὸς ἀκούσης.
- ΜΔ. Μήποθ' ὑποπτος ἔμεν, μὴ νωλεμὲς ἄθλιος εἴης.
Δειλοῖς γὰρ θάνατος καὶ ὑποπτευτῇσιν ἄρῃσιν.
- ΜΕ. Εἰς ἰδίας χρείας ὠνησάμενος θεράποντας,
Ἀνθρώπους μέμνησο πέλειν, δούλους περ ἔοντας.
- Μς. Αὐτίκα τοῦ πρώτου καιροῦ μελέδαινε λαβέσθαι.
Μὴ πάλι διίξῃαι περ, ἃ πρὶν ὀλίγῳρος ἀφῆκας.
- ΜΖ. Αἰφνιδίῳ δειλῶν θανάτῳ μὴ σφόδρ' ἐπίχαιρε.
Εὐτυχέες θνήσκουσι, τέων βίος ἐστὶν ἀθῶος.
- ΜΗ. Εἰ σύλλεκτρον ἔχεις, ἵνα μὴ σοὶ τὰ κτέατ' ἔρροι,
Καὶ κλέος ἐσθλὸν ὀλοῖτ' ἄφιλον φίλον αἰὲν ἀλεύου.
- ΜΘ. Ἦν ποτε πουλυμαθῇ συμβῇ μελέτῃ σὲ γενέσθαι,
Πλείονα μάνθαν' ἀνήνασθαι δὲ μαθεῖν τι παραιτοῦ.
- Ν. Ὅττι συνείρω ἔπη γυμνοῖσι λόγοισι, τέθηκας;
Ἦγε δὴ εὐσταλή γνῶμης τάδε σύνδου' ἔνωσε.

SELECTA EPIGRAMMATA ex Anthologia Graecorum [*planudea.*]

α 13 Ποίην τις βιώτοιο.

Quod vitae insistemus iter, si plena tumultu

Rebus et implicitis sunt fora, cura domi.

Rura labor multus circumstat: in aequore terror,

Ac peregre, sive es dives, ubique times;

Sin pauper, moeres. vivis cum coniuge? curis

Non sine eris: vita es caelibe, solus eris.

Sollicitus cum prole; orbus sine prole: iuventa

Consilio, sed vi cana senecta caret.

Alterutra istarum sors optima denique, vel non

Nasci, vel natum sic cito obire diem,

α 38 Εὐχολος Ἑρμείας.

Mercurius, pueri, minimo placabilis. Ille

Lacte, vel agresti melle litatus erit.

Non sic Alcides. Aries, aut agnus opimus

Poscitur; aut aliquo de grege lecta pecus.

Dicis: At ille lupos arcet. quasi referat, utrum

Custos, an rapax perdat ovile lupos.

α 43 Θαρσαλέοι Κελτοὶ.

Audaces Celtæ Rheno acri flumine primum

Explorant natos: neque enim pater ante vocatur,

Quam puerum sancta lotum conspexerit unda.

α 47 Μηδ' ὅτ' ἐπ' ἀγκύρῃ.

Seu tibi fundatam puppim tenet anchora, sive

Portus habet, noli credere, nauta, mari.

En portu submersus Ion perit: ille natando

Ducere non potuit brachia vincta mero.

O qui nave vehis, potum fuge: pontus Iacchum

(Tyrrheni ius hoc instituere) fugit.

Ὁ πρὶν εἰς Βρομίου.

α 47

Ille prius Bromio titubans vestigia rore,
 Ille comes Bacchis semicaper Satyrus,
 En paria aerata devinctus compede crura,
 Nunc nato Thetidis fabricat arma Deae.
 Non quidem honorato defungitur ille labore,
 Sed miseram hac vitam sustinet arte suam.

Ποῦ σοι κεῖνα κύπελλα.

α 47

Nunc ubi sunt calices, ubi quos iaculare solebas
 Thyrsos, et potus, Faune petulce, tui?
 Quis limae admovit? quis vinclis induit artus?
 Quem Bacchi cunas convoluisset ferunt.
 Pauperies, durisque urgens in rebus egestas,
 Vulcano fenum me bibere illa dedit.

Ἐθραύσθης ἡλεῖα.

α 55

Potantum in rixa crepuisti fracta, tuumque
 Fudisti toto ventre, lagena, merum.
 Aspera nam saxi vis eminens incidit in te,
 Non Iovis, at Iovii missa repente manu.
 Riserunt, ictam qui te videre sodales,
 Et sonuit mistis plurima turba iocis.
 Non ego te doleam Bacchum peperisse, Lagena:
 Hoc fatum Semelae par erit atque tibi.

Χρυσὸν ἀνὴρ εἰρώων.

α 84

Quidam auro invento laqueum abiicit: alter ubi aurum
 Non reperit, nectit quem reperit laqueum.

Ἢς Ῥόδον εἰ πλεύσοι.

β 6

Utrum adeunda Rhodos consultus Olympicus augur
 Solvendaeque foret quae via tuta rati,
 Sit primum nova navis, ait: discedere bruma
 Parce, sed aestivo sidere vela dato.
 Hoc bene si faxis, huc ibis tutus, et illuc,
 Si non piratis obvia praeda venis.

β 94 Ἡ γραῦς ἡ Βάχχου.
 Pernicies calicum Baucis, dum forte iaceret
 Aegra, Iovi tales concipit ore preces:
 Si morbi dura haec incendia fugero, centum
 Soles de puro non nisi fonte bibam
 Sobria, temetoque carens. post functa periclo
 Luce illa tali cogitat arte dolum:
 Quod versat manibus, per crebra foramina cribrum
 Inspicit, et soles callida mille videt.

β 47 Ἦθελον οὐ χρυσόν τε καὶ.
 Optarim mihi non aurum, non oppida terrae,
 Non quas Thebarum iactat Homerus opes:
 Verum ut plena mero spument mihi pocula Baccho,
 Summaque perpetuus proluat ora latex:
 Semper amicorum circum potante corona,
 Et vitem agricolae falce premente colant.
 Haec, quas sector, opum sunt argumenta. valete
 Fasces, cum teneo pocula plena manu.

γ 1 Σωφροσύνη προφέρων.
 Iustitia ante omnes praestantior atque pudore
 Dius Aristocles hac requiescit humo.
 Si cui supra alios magnum sapientia nomen
 Fecit: maius habet, nec comes invidia est.

γ 9 Ἀβαλε μῆδ' ἐγένοντο.
 O si nec tedae, nec lecti iura fuissent,
 Nulla puerperii tela tremenda forent.
 Nunc sedet, et lentos expectat foemina partus,
 Ast duro exanimum ventre moratur onus.
 Iam tres circumagens orbis lux explicat, ex quo
 Frustratur nascens irrita vota puer.
 Sit tibi, chare puelle, levis non terra, sed alvus.
 Te premit haec, terra est nec subeunda tibi.

Νεχροδόχον κλιντῆρα.

γ 10

Dum Philo sandapilam senio gravis aedibus offert,
 Exigua solitas ut stipe quaerat opes;
 Iniusto sub fasce ruit. proclive caducae
 Momentum morti cana senecta dabat.
 Sic quem saepe senex aliis portare solebat,
 Imprudens capulum sustulit ipse sibi.

Μορτάδα τὴν ἱεραῖς.

γ 20

Mortas anus, quae tot duxi, dum vita manebat,
 Ad sacros Bacchi pocula plena lacus,
 Pulvere non condor; tumuli vice suave peractae
 Vitae argumentum doliolum impositum est.

Τῆς πολιτῆς.

γ 20

Longaevae haec sunt busta Maronidos: inque sepulchro
 E silice est fabra sculptus ab arte calix.
 Multibibax et multiloquax anus haec neque natis,
 Sed neque natorum paupere patre gemit.
 Hoc unum est, quod flet vel busto condita; Baccho
 Vas habile hoc, Bacchi quod sit inane, gemit.

Μαρωνὶς ἡ φίλοινος.

γ 20

Nex doliorum, temulenta hic conditur
 Anus Maronis. sculptus est tumulo super,
 Cunctisque noscitandus Atticus calix.
 Nunc vel sepulta non viro aut natis super
 Flet, quos reliquit rerum egenos omnium:
 Illud flet unum, quod calix inanis est.

Ἡ Βρόμιον στέρξασα.

γ 20

Quae Bacchum, quam quae nutrix lactaverat Ino,
 Plus dilexit, anus garrula, Aristomache,
 Postquam mandata est tumulo, terramque subivit
 Mortua iam, multo iamque operata mero:
 Huc Minos, ait, huc urnam mihi defer inanem,
 Ut rores haustos ex Acheronte feram.

Nam periit mihi virginitas. Haec falsa locuta est,
Dolium apud manes nempe videre volens.

γ 20 Οὐκ οἶδ' εἰ Διόνυσον.
Ergo utrum accusem, Bacchumne, incertus, an imbrem
Nescio. lapsantes fallit uterque pedes.
Ecce, redis potus dum rure, Polyxene, funus
Condere, laboso praecipitate iugo.
Aeolide et Smyrna situs es procul. Ebrius ergo
Quisquis erit, pluvium nocte veretor iter.

γ 20 Τὴν τίτθην Ἰέρων.
Hic Hieron amitam Silenida, pocula dura
Vincere quam duro non potuere mero,
Rure suo sepe liit functam: ut vel mortua, Bacchi
Nunc propius gratos stet tumultata lacus.

γ 22 Ἠπεύρω μ' ἀποδοῦσα.
Exceptum terra, saevi maris improbe fluctus,
Iactas me ludum quisquillasque tuas.
Naufragiumne uni mihi casso luce minatur
Terra, nec a scopuli mors mea tuta metu est?
Quin potius me condis aquis, vel reddis arenae,
Nec defraudatur funere terra suo?

γ 23 Αἶ αἶ νοῦσε βαρεῖα.
Ah ah dira lues, nam quae iuvenilibus annis
Invidia, aetatis perpete flore frui!
Nam prius orbasti Timarchum lumine vitae,
Quam nuptae potuit ora videre suae.

γ 32 Γαῖα μὲν ἐν κόλποις.
Terra sinu magni complectitur ossa Platonis,
Ast anima ordinibus sancta recepta Deum est.
Cuius Aristo pater, fruitur qui luce Deorum:
Quem bonus admirans vel procul omnis amat.

Αἰετὲ, τίπτε βέβηκας.

γ 32

Cuius age insidis tumulo regina volantum?

Curve Deum aeternam suspicis astra domum?

Umbra Platonis ego: caeli hic ad templa volavit:

Terrenum tellus Attica corpus habet.

Καὶ πῶς, εἰ μὴ Φοῖβος.

γ 32

Ni Plato de Phoebo Graecis foret editus, ecquis

Qui morbos animis arte levaret, erat?

Nam veluti morbos satus hoc Aescclapius omnes

Corporeos, animae sic levat ipse Plato.

Φοῖβος ἔφουσε βροτοῖς.

γ 32

Est Plato de Phoebo satus, est Aescclapius, ambo:

Hic animi ut medicus, corporis ille foret.

Connubiale epulum celebrans migravit in urbem,

Quam Iovis in patria condidit ipse sibi.

Θαῦμα τέχνης ταύρου.

δ 8

Artis opus mirae species taurique virique;

Vir taurum, tendens membra labore, premit,

Inflexa cervice, manuque obnixus utraque;

Hac nares, illa cornua pressa tenet.

Iamque pedes labefecit. At haec vi victa domantur

Sublapsi retro colla supina feri.

Si quid coniicimus (tanta est vis artis) anhelus

Vir sudore fluit, spirat in aere fera.

Χεῖρ με Πολυκλείτου.

δ 8

Salmoneus ego sum, Polycletae opus: ille ego magnus

Salmoneus, telis qui Iovis obstrepui,

Rursus apud manes vexor. mutamque perosus

Formam, fulmineo caelitus igne petit.

Parce animis, fulmen preme Iuppiter, en ego inane

Signum, cum muto bella quid aere geris?

δ 8 Μὴ τρέσσης ὅτι τόξον.
 Quod tensos arcus, infestaque tela, sagittas
 Ante meos posui cote subacta pedes,
 Quod clavam gestat manus, hospes, parce timere,
 Quodque humeros pellis hirta leonis obit.
 Ipse malos tantum, non omnes laedere novi,
 Et possum aerumnis eripuisse bonos.

δ 9 Στᾶθι πέλας, δάκρυσον.
 Siste gradum, siste hospes, inexpletisque tuendo
 Magniloquae Niobes illacrimare malis.
 Cuius humi telis natorum corpora bix sex
 Hinc Phoebus, Phoebi stravit at inde soror.
 Ambiguae haec inter silicem carnemque figurae
 Fit lapis, et Sipylus caute sonante gemit.
 Vis morbi in lingua est mortalibus insita. saepe
 Natum ex infreni garrulitate malum est.

δ 12 Κύπρις, ὅτε σταλάουσα.
 Cum Venus aequorei spumis salis uda capillos
 Edita purpureis nuda nataret aquis:
 Uvidulos roseo crines collegit ab ore,
 Et salsas guttas strinxit utraque manu,
 Hactenus extando qua fas. Si talis in unda
 Visa fuit, Martis pectora turbet amor.

δ 20 Ῥώμῃ παμβασίλεια.
 Te nunquam amissis fugiet Victoria pennis,
 Nec tua laus poterit, maxima Roma, mori.

ζ(1) Ἦδὺ μέλος νῆ.
 Dulce sonant, mea Zenophile, tua carmina: docto
 Pollice, sic faveat Pan mihi, dulce sonant.
 Quo fugiam te? me cingunt indagine amores,
 Nec respirandi tempus et hora datur.
 Unde mihi formae haec aura appulit: aut ea Musa est,
 Aut Charis est: eheu, quid loquor? uror, amo.

Aliter.

Dulce sonas fidibus, sic dexter sit mihi Faunus,
 Zenophila, arguto pectine dulce sonas.
 Heu quo te fugiam? circumstant undique Amores,
 Et respirandi copia nulla datur.
 Hinc forma, hinc cantus, tuus hinc mihi se lepor offert.
 Hinc (verum cuncta haec quid moror?) uror ego.

Νῆ τὸν Ἑρώτα. ζ (2)

Dispeream Heliodora, tuos nī audire susurros
 Malim, quam citharae carmen Apollineae.

Τίς, ῥόδον ὁ στέφανος. ζ (3)

Bacchine ipsa corona rosa est, dic, anne coronae
 Ipse rosa est? Minor est ipsa corona, puto.

Ὁ στέφανος περὶ κρατὶ. ζ (4)

Marcescunt sertae circa caput Heliodorae,
 Est sertum serti sed tamen ipsa sui.

Ἦδη λευκὸν ἶον θάλλει. ζ (5)

Iam florent violae, atque imbri narcissus amicus:
 Quaeque altis gaudent lilia cana iugis.
 Et tempestivis iam florum flosculus annis,
 Zenophile, Suadae floret amoena rosa.
 Prata quid o vano florum gaudetis honore?
 Suavior et ipsis sancta puella rosis.

Aliter.

Iam canae florent violae, pluviaeque sititor
 Narcissus: florent lilia sparsa iugis.
 Et vernae florum flos iucundissimus horae,
 Zenophile, Suadae floret amica rosa.
 Prata, quid, ah frustra florum ridetis honore?
 Gratio est omni flore puella mea.

Πλέξω λευκόιον, πλέξω. ζ (6)

Connectam violas, connectam mollia myrta,

Narcissum, et patulo lilia hiulca sinu,
 Halantesque crocos, et purpureos hyacinthos,
 Insuper et vernae florea sarta rosae;
 Ut tibi ab unguento caput, Heliodora, fragranti
 Spiret odoratis apta corona comis.

Aliter.

Et plectam violas, et myrtis suavis addam
 Narcissum, iungam lilia hiulca simul.
 Nectam suave crocum, texam vaccinia flore
 Purpureo, plectam suavia texta rosae,
 Ut madidae unguento tibi floribus undique inumbret,
 Heliodora, tuas plexa corolla comas.

ζ (7) Φαμί ποτ' ἐν μύθοις.
 Iudice me, argutis sermonibus, ipsa, lepore,
 Vicit vel Charites, Heliodora, suo.

ζ (8) Ὁξυβόαι χώνωπες.
 Sanguinis humani sitientes, improba secla,
 Apta alis paribus, vocifici Culices:
 Zenophilae placidum liceat dormire soporem,
 Carnibus interea vos satiate meis.
 Sed quid ego haec dixi? frustra sum. Animantia tetra
 Gaudent in teneram figere rostra cutem.
 Ah, pecus implacidum, coeptis absistite. si non:
 Zelotypas in vos instruet ira manus.

ζ (9) Παίγης μοι χώνωψ.
 I, propra mandata, Culex. Velle ocius aurem
 Zenophilae, et tenui haec murmure dicta sona:
 Te vigil ille manet: tu lenta, veternus amantum,
 Dormis. Eia, vola. euge, canore, vola.
 Sed placide eloquere haec, ne forte vir excitus in me
 Iram distringat, zelotypasque minas.
 Quod si illam adduces, spoliū tibi grande leonis,
 Et manibus dabitur clava gerenda, Culex.

Νῇ τὴν νηξαμέναν. ζ (10)
 Sic mihi caeruleo faveat Venus orta profundo,
 Ut mollis molli proditur ore suo.

Ἐντὸς ἐμῆς κραδίης. ζ (11)
 Te dudum vitae vitam, doctissima fandi
 Heliodora, meo pectore sculpsit Amor.

Βοίδιον αὐλητρίς. ζ (12)
 O Venus, emeritae, tibicina Boedion atque
 Pythias, has zonas, has tabulasque tibi.
 Institor et mercator, et unde haec cingula, et unde
 Hae tabulae, potuit scire crumena tua.

Ἀνθοδίαίτε μέλισσα. ζ (13)
 Cultrix floris apes, cur artibus Heliodorae
 Insidens, natas vere relinquis opes?
 Anne hoc significas, quod dulcia fellis amari
 Corde sub infido spicula Amoris habet?
 Anne hoc significas? hoc sic est, ut puto, sic est
 Hoc. sed abi. iam sat novimus istud. abi.

Καὶ περὶ καὶ νικεῖτό με. ζ (14)
 Me nive, me flammis, me fulminis igne lacesse:
 Per iuga, per freta me, si lubet, alta trahe.
 Non vincar; nam qui rapido torretur amore,
 Non queat infesto, cum tonat, igne peti.

Aliter.
 Me nive, me flamma, me, si libet, impete sacro
 Fulmine. per praeceps, per maria alta rape.
 Depositum curis, domitumque Cupidine saevo
 Flamma nec a summo missa Tonante quatit.

Τὸ σκύφος ἴδὼ γέγηθε. ζ (15)
 Suave renidet, et hoc uno se nomine iactat,
 Zenophile admovit quod sibi labra, calix.
 O si ductim animam nostram simul ebibat ipsa,

Consertis labris ad mea labra suis!

ζ(16) Κηρύσσω τὸν Ἔρωτα.

Acer Amor lecto paribus se sustulit alis

Prima luce. Quis, o, dicite, vidit eum?

Dulce puer lacrimat: petulans, simumque renidet:

Aliger: ex humeris picta pharetra sonat.

Sed patre quo genitus, nil dum scio. Lucidus aether,

Terra ferum, et pontus progenuisse negant.

Oderunt omnes omnino. At quaerite, si qua

Incautis animis retia tendit adhuc.

Atque eccum in latebris. Video, iaculator. in ipsis

Zenophiles oculis, o fugitive, lates.

ζ(17) Πωλείσθω καὶ ματρός.

Vaeneat, et gremio requiescens matris in ipso:

Vaeneat. indomitum cur genus istud alo?

Et simum, et volucre est, et acutos imprimit ungues,

Et risu in mediis fletibus ora quatit.

Praeterea durumque, loquaxque, et lumine vibrans;

Quem neque mansuetum dixerit ipsa parens.

Totus prodigium. Sed vaeneat. institor adsis.

Si tibi mancipium cura parare, veni.

Flet tamen, ecce. Bono animo es. te non ego vendam,

Hic cum Zenophila vive, simulque mane.

ζ(18) Εἶπε Λυκαινίδι Δορκάς.

Dorcas, ei, quae se simulabat amare, Lycaeni,

Dic, capta es; Patuit tempore fictus Amor.

ζ(20) Νύξ μακρή, καὶ γεῖμα.

Nox media est et saevit hiems: media occidit undis

Pleias: ego ad Dominae perpluor imbre fores.

Uror amore Helenes. Nam sunt ea tela doloris,

Non amor, e rapido quae iacit igne Venus.

Αὐτοὶ τὴν ἀπαλὴν.

ζ (22)

Ipsi viderunt Irenii corpus Amores,
 Et Cypriae thalamos destituere Deae.
 Emendatum opus ad talos a vertice, signi,
 Et castigatae virginis instar habens.
 Hinc in mortales, nervo stridente, sagitta
 Non una ex illo tempore missa fuit.

Ζηνοφιλα κάλλος μὲν.

ζ (23)

Concubitus Venus illecebras, Amor ipse decorem
 Zenophilae, Charitum sal Charis ipsa dedit.

Ναὶ μὰ τὸν εὐπλόκαμον.

ζ (24)

Per Timus tortos, qui me cepere, capillos:
 Per Demus, somnos quae mihi membra fugant:
 Iliados per ego illecebras, vigilemque lucernam
 Hanc, mea quae madidi carmina multa bibit:
 Parva mihi in labris nota vulneris, ecce, relicta est.
 Quod si vis, modo dic, expuam et illud, Amor.

Τῷ θαλλῷ Διδύμῃ με.

ζ (26)

Me rapuit forma Didyme. Ah ego tabeo cernens
 Tale decus, qualis cera sub igne cadit.
 At nigra est. quid tum? carbo quoque. Si tamen illum
 Igne foves, fulget, lux ut hiulca rosae.

Λίσσομ' Ἑρώς.

ζ (27)

Te per ego nostrae supplex rogo carmina Musae,
 Heliodora, meo pectore cedat Amor.
 Perque tuos arcus, qui iam petiere nec ullum,
 Tantum in me dociles mittere tela sua.
 Si pereo, vocem testantia carmina linquam:
 Aspicias, ut morti me dedit, hospes, Amor.

Aliter.

Si supplex te Musa movet mea, cura facessat,
 Quam vigilem in nobis Heliodora serit,
 Acer amor. Per te, per ego tua maxima tela,

Non alium, quam me, docta ferire, precor.
 Sin morior, testes en istas linquo lituras:
 Quantum homicida potest, aspicias hospes, Amor.

ζ(28) Εἰ φιλέεις, μὴ πάμπαν.
 Quisquis amas, cave sis delecto pectore fractus,
 Supplicibus solvas flebilis ora modis.
 Propositi solidi tibi cura sit, et tibi constant
 Lumina contracto parca supercilio.
 Nam nimis elatos contemnit foemina fastus,
 Et nimis abiectum ridet amica virum.
 Ille peritus erit, quicumque haec miscet, amator:
 Et modico in fastu pectora fracta gerit.

ζ(29) Χρύσεος ἀψάυστοιο διέτμαγεν.
 Aureus intacti temeravit vincla pudoris
 Iupiter, ut Danaes aerea tecta subit.
 Fabula sic loquitur, me iudice. Ferrea septa
 Omnipotens aurum, duraque vincla domat.
 Hoc hoc nempe seras, hoc aenea claustra resignat,
 Hoc frangit fastus, dura puella, tuos.
 Hoc rigidam Danaen lentavit. si quis Amator
 Fert pretium, tibi ne supplicet, alma Venus.

ζ(30) Τὸν σοβαρὸν Πολέμωνα.
 Quod Polemo ille facit, Glyceres qui coniugis aufert
 In scena crines, docte Menandre, tua:
 Hoc novus instituit Polemo meus. ille Rhodanthes
 Audaci cultas abstulit ungue comas.
 Criminibus tragicis mutavit comica facta,
 Infixit tenerae verbera saeva cuti.
 Ah scelus indignum! nostros miserata dolores
 Quod tantum admisit turpe puella nefas?
 Proh dolor! exsculpensque oculos radicitus ambo
 Invidiae informes duxit in ore notas.
 Si tamen is fuerit Misumenos: ast ego contra
 Dyscolos, aspiciens nec Periciromenen.

Εἰ καὶ νῦν πολὺή σε. ζ(31)

Quamvis cana aetas iam te tepefecit, et in te
 Ille Cupidinei mucro furoris hebet:
 Debueras iuvenum curas miserescere, eorum
 Expertus noris cum, Cleobule, faces,
 Nec super assuetis stomachari rebus, honestum
 Foeminei capitis nec populare decus.
 Ergo momento nunc illi versus in hostem es,
 Quae te olim potuit patris habere loco.

Μέχρι τίνας. ζ(32)

Quatenus hoc, nobis ut suffuremur ocellos,
 Alter et alterius lumina servet, erit?
 Cura fatenda palam est. Si quis tamen hostis amoris
 Aut dicto, aut facto vim parat atque dolum,
 Ense malis nostris medamur. Scilicet una
 Suavius est nobis vivere, itemque mori.

Εἴ ποτε μὲν κιθάρης. ζ(33)

Plectra gerens, citharae tetigit si fila canorae;
 Aemula Terpsichores orsa canit fidibus.
 Grandiloquam tragico vocem si rumpit hiatu;
 Melpomenes bombos exprimit ore gravi.
 Si mota est formae lis de certamine; victam
 Cyprida vel iudex dixerit ipse Paris.
 Sed melius taceam, ne Bacchus inaudiat, ac ne
 Concubitus furient hunc, Ariadna, tui.

vel:

Rursus Ariadneos expetat ille thoros.

Φωσφόρε. ζ(34)

Parce Cupidineo, nec te vicinia Martis
 Mitia dedoceat pectora, parce sacro.
 Atque ut apud Clymenem servans Phaethonta decorum
 Cursor ab exortu, Phosphore, lentus eras:
 Sic, mihi quae cupido vix se offert, nocte sub ista,
 Ut sub Cimmeriis, lente morare, precor.

ζ(35) Ἀῖξον Ἐρωσ κραδίης.
Cor solum et iecur excipias. in caetera membra,
Acer Amor, si vis mittere tela, licet.

ζ(36) Ἐλκος ἔχω.
Est mihi vulnus Amor. sanies mihi manat ab illo
Lacrima, inexhausto culpa liquore madet.
Respirare malum nec me sinit: ipse Machaon
Membra salutifera nec mihi mulcet ope.
Telephus esse volo, tu sis mihi fidus Achilles.
Curam, laesisti quae prius, ipsa leva.

ζ(37) Εἰπὲ τίνι πλέξεις ἔτι.
Dic cui dispositos properes ornare capillos?
Cui curare ungues, cui nitidare manus?
Cui colis excoctis conchylii pallia succis
Ebria, formosa tam procul a Rhodope?
Queis oculis mea te Rhodope non conspicio, illis
Usurpare diem non ego posse putem.

ζ(38) Τὴν Νιόβην κλαίουσιν.
Flentem olim Nioben contemplans forte bubulcus
Obstupuit, posset si lacrimare silex.
Contra tam longae gemerem qui noctis in umbra,
Euippae vivus non lapis indoluit.
Hoc facit acer Amor, curam partitus utrique:
Et Niobae a natis, et mihi ab igne meo.

ζ(39) Χρυσῆς εἰρύσσασα μίαν.
Legerat aureolo Doris de crine capillum,
Ex illo palmas vinxit utrasque mihi.
Risi equidem primo. nodos mihi Doridis illos
Visus erat facilis solvere posse labor.
Mox gemui, postquam non rupi vincula, tanquam
Artus strinxisset dura catena meos.
Et nunc infelix uno aptus crine, potentis
Imperio Dominae, quo trahit illa, sequor.

Ὁ πρὶν ἀμαλθάχοισιν. ζ (40)

Ille ego mente fera qui quondam pubere in aevo
 Flexanimis Paphiae legibus asper eram,
 Ille Cupidineis impervius ante sagittis,
 Iam senior tua me sub iuga mitto, Venus.
 Accipe me ridens. Non tam prius inclyta malo
 Hesperidum, quam nunc victa Minerva tibi est.

Ναὶ τάχα τανταλέης. ζ (41)

Nae quaecunque videt Acheron spectacula poenae
 Tantaleae[,] nostris sunt leviora malis.
 Nam nullo prohibente, suis tua labra, videns te,
 Consereret, verna lucidiora rosa,
 Tantalus aerumnosus. At huic lapis imminet: illum
 Horret. Ita est. Iterum sed nequit ille mori.
 At nobis vivis liquantur membra furore:
 Viribus exhaustis mors propiorque venit.

Ἐσβέσθη φλογεροῦ πυρός. ζ (42)

Dilapsa est mea flamma, nec amplius aestuo morbo,
 In Veneris cineres sed tepefactus eo.
 Ossibus et penitis nuda cute, mentis et imis
 Sensibus insinuans errat anhelus amor:
 Victima sic postquam est in sacris igne vorata,
 Sponte suo residet, cum tepet esca, furor.

Ὡμοσα μιμνάζειν σο. ζ (43)

Iurabam sancte, bis sex, pro Iupiter et di,
 Lux mea, luciferos velle carere tui.
 Non potui. Visa est lux longior altera bis sex
 Mensibus: adiuro teque tuumque caput.
 Tu, ne perscribant ultricis in aequore chartae
 Hoc, quod iuravi, rite precare Deos.
 Atque tuis mulce me, blanda, leporibus, ut ne
 Me superum perdant et tua flagra simul.

ζ(44) Διχλίδας.
 Me verbis Galatea malis incessit, ut in me [et?]
 Impulit iratas vespere saeva fores.
 Hoc scitum frustra est, Iniuria soluit amores:
 Nam furiis stimulos subiicit ille meis.
 Annum iuratus dixi procul abfore ab illa;
 Ast, proh di, primo hanc mane precator adi.

ζ(45) Ἦ σὸν ἔτι φθινόπωρον.
 Et tuus Autumnus alieni Veris honores,
 Aestates alias et tua vincit Hiems.

ζ(46) Κεκρύφαλοι σφίγγουσι τέχνην. .
 Reticulo crinis premitur tibi? Differor aestu.
 Haec mihi turrigeræ forma videtur Opis.
 Intectum caput est? Mentem mihi funditus omnem
 Excutit ex toto pectore flava coma.
 Vela tibi condunt suspensos candida cirros?
 Nihilo languidior cor mihi flamma coquit.
 Tres formas stipat Charitum pulcherrima triga.
 A totidem formis singula flamma fluit.

ζ(47) Φεῦ, φεῦ καὶ τὸ λάλημα.
 Proh dolor, alloquiumque et visum livor ademit,
 Tecta supercilio verba loquente sua.
 Nos stantes propius nutus miramur aniles,
 Lumina ut Inachidos multa bubulce tua.
 Sta: circumspectans observa: ringere frustra.
 Explorare oculis intima nostra nequis.

ζ(48) Ἀνέρα λυσσητῆρι.
 Quemcunque appetiit rabidae canis acre venenum;
 Hic videt in mediis spectra canina vadis.
 Forsan et infregit genuinum percitus in me,
 Sensibus et totis me spoliavit Amor.
 Nam mihi salsa tuos referunt maris aequora vultus,
 Fluminaque, et dulci pocula plena mero.

Μηκέτι τις πτήξειε. ζ(49)

Frustra aliquis paveat fera tela Cupidinis. Ille
Totum in me pharetrae iam vacuavit onus.
Frustra etiam assultus alarum. Nam mihi postquam
Impositus pedibus pectora pressit Amor,
Firmus inhaerebit, stabilisque: neque inde facesset,
Quando in me pennas abscidit ille suas.

Οὔτε ῥόδον στεφάνων. ζ(50)

Ut rosa non minor est serto: sic vestibus ipsis
Non es, gemmatis reticulisve minor.
Candorique tuo baccata monilia cedunt,
Impexisque auri flava nitela comis.
Inde quidem rutilos hyacinthus fulgurat ignes,
Luminibus cedat sed tamen ipsa tuis.
Rosculum decus oris, et emendata loquelae
Suada tuae, Veneris quid nisi cestus is est?
Cuncta haec me furiant. sed me solantur ocelli:
In quis spes sedes fixit amica suas.

Τὴν πρὶν ἐνεσφρήγισσεν. ζ(51)

Illa tui vultus quondam praesentis imago
Quam prius in nostro pectore sculpsit Amor,
Expuitur tibi: me miseram: verum una decoris
Corde meo species stat mihi scripta tui.
Scilicet hanc Orco, hanc ostendam, barbaram, Soli,
Criminis ut vindex Cressa sit urna tui.

Δηθύνει Κλεοφάντις. ζ(52)

Ut cessat Cleopantis? adhuc iam tertia coepit
Lumine languidulo parca lucerna mori.
Ah pereat cordis sic flamma, ut flamma lucernae:
Nec me pervigili torreat illa face.
Ah quoties Venerem iuraverat affore, primo
Vespere? nil homines, nil facit illa Deos.

ζ(53) Χθιζά μοι Ἑρμώνασσα.
 Dum forte hesterno titubans vestigia potu
 Vestibuli primas induo sarta fores,
 Hermonassa scyphi lymphā me spargit: et illas
 Turbat, quas vix lux struxerat una, comas.
 Sed magis ustus aqua magis arsi: nam scyphus ex hac
 Mellito tacitas duxit ab ore faces.

ζ(54) Φράζεό μοι Κλεοφάντης.
 Aspice; quale decus, quae laus, Cleophanti, duo-
 rum est,
 Quos pariter rapido turbine versat Amor.
 Quae belli vis, quisve metus, quae causa pudoris
 Hos dirimat sanctis nexibus implicitos?
 Dentur vincla mihi, quae Lemnia fabricat incus,
 Quosque vafra nodos Mulciber arte facit:
 Dummodo te amplectens cupidis, mea Vita, lacertis
 Perfruar in membris gaudia longa tuis.
 Tunc tunc hospes, et indigenae, fessusque viator,
 Me videant, et cum coniuge sacrificus.

ζ(55) Ἐξότε μοι πίνοντι.
 Ex quo olim potans mecum potante Chariclo
 Ingessit furtim propria sarta mihi,
 Totum ignis me exest. In ea, puto, namque corona
 Id, quo arsit Glauce nata Creontis, erat.

ζ(56) Ὁ θρασὺς ὑψαύχην.
 Cervice elata, contracta fronte, severus,
 Nunc est virginei ludicra cura ioci.
 Ante ratus teneram tumidus laesisse puellam,
 Colla dedit: nunc spe decidit ipse sua.
 Is modo femineas supplex iacit ore querelas:
 Illa mares animos lumine torva gerit.
 Virgo ferox, quamvis irae est iustissima caussa,
 Parce animis: Nemesis tela propinqua time.

Εἰ καὶ τηλοτέρῳ Μερόης. ζ (57)
 Tu licet ulterius Meroen vestigia figas:
 Illuc pinnigero vectus Amore ferar.
 Tuque petas ortus, quos concolor inficit Eos,
 Immodicis spatiis vel pedes usque sequar.
 Nec minus hoc, quod do, nobis placare marino
 Munere: namque tibi hoc fert Venus orta mari:
 Quae abiecit, quaecunque fuit fiducia formae:
 Atque nitore tuo dat tibi victa manus.

Ὅφθαλμοί, τέο μέχρ' ἰς. ζ (58)
 Quis modus, o oculi, ducendi nectar Amorum
 Cum formae sitis est ebria flore mero?
 Ah procul aufugite hinc quantum pote. Cypridi sanctae
 Tranquillo faciam sobria sacra mari.
 Sin illic furor is, si me furor is manet illic,
 Perpetuum madidi fletibus este meis,
 Solventes poenas merito pro crimine, quando
 Ob vos in tantum crevimus ignis opus.

Ἰππομένην φιλέουσα. ζ (59)
 Hippomenem ardebam: in tenerum mens versa Lean-
 drum est.
 In labris haerens fixa, Leandre, tuis,
 Xanthum mente gero. Xanthum complexa fovensque,
 Hippomenem reduci perdita corde peto.
 Praesentem fugio. Sic alternantia semper
 Atque alium atque alium brachia nostra virum
 Ditem inhiant Venerem. Quod si qua mihi obiicit illud,
 Haereat haec uni pauper inopsque viro.

Τὸ στόμα ταῖς. ζ (60)
 Os Charitum illecebris, at frontem floribus ornas.
 Exornant Veneres lumina, plectra manum.
 Praedaris visus oculis, accentibus aures;
 Venatur iuvenes pars quotacunque tui?

ζ(61) Τὸ ξίφος ἐκ κολεοῖο.

Ensis vagina cur stringitur? haud ut iniquus

Sim Veneri: adiuro teque tuumque caput.

Sed Martem ut, quamvis immani pectore, noris

Sub Veneris molli ponere colla iugo.

Iste mei desiderii est comes. Haud opus ullo

Est speculo. Hunc versans consulo semper ego.

Pulcher in hoc videor mihi. Sed si linquis, amica,

Nos prius, hic ensis induet ile meum.

ζ(62) Τῷ χρυσῷ τὸν Ἑρωτα.

Auro sollicitatur Amor mihi. Nam neque aratro

Possunt, nec duro mella ligone coli,

Sed tempestiva verni vi roris. At aurum

Omnimode Veneris dulcia mella colit.

ζ(63) Κιχλίζεις, χρεμέτισμα.

Hinnitu Veneris proludens bella fritinnis.

Furtivo adnitas numine. cuncta moves.

Frustra, iuro, oculis te non visurus, amori

Indomitam. lapidem ter quoque iuro Iovem.

Lude tibi. te suavioli poppysmate ducta

Illis, quae nulli nuda labella seres.

ζ(65) Πᾶσαν ἐγὼ τὴν νόχτα.

Tota mihi in gemitu nox vertitur. Ast ubi venit

Dans minimum mihi lux prima quiete frui,

Circum perque strepente citamur hirundine. somnos

Abrumpens, lacrimas integrat illa mihi.

Quid mihi vobiscum est? absistite garrula turba.

Non, Philomela, mihi lingua resecta tua est.

Flete Itylon duris in montibus, atque sedete,

Scruposam cautes qua dabit alta domum,

Dormire ut liceat. Surrepens forte Rhodanthes

Amplexanda mihi brachia, Somne, dabis.

Σώζεο, σοὶ μέλλων ἐνέπειν.

ζ (66)

Dicturus tibi, Vita, vale, vocemque citatam

Refraeno, rursus sustineoque gradum.

Utque olim niger ille dies Acherontis amari,

Sic mihi discidii caussa timenda tui est.

Vultus enim tuus est lux altera. Lux tamen omni

Voce caret. Contra, tu mihi verba refers

Dulcia Sirenium cantu magis, e quibus omnis

Pendula spes animae statque caditque meae.

Εἰμὶ μὲν οὐ φιλόοινος.

ζ (67)

Non sum vinosus: vin' me deponere vino?

Hac, si tu libes pocula, lege bibam.

Admoris tua labra, nequibo sobrius esse:

Nec fas temeto posse carere mihi.

Nam transmissa tuis ad me fert suavia labris

Ille calix, narrans dona superba sua.

Μήποτε λύχνε μύκητα.

ζ (68)

Ne quis concretus tibi fungus convocet imbres:

Vir venit: huic nullas necte, lucerna, moras.

Nulla faves Veneri. Nam cum condixerat Hero

Leandro — ah, anime, caetera parce loqui.

Vulcano servis. Hinc, ne adverseris herili

Curae, tu Veneri semper iniqua manes.

Τί στενάχεις; φιλέω.

ζ (69)

Dic agedum, quid suspiras? Amo. Quamne? Puellam.

Pulchram? Pulchra oculis est ea visa meis.

Ast ubi visa tibi est? Ad coenam forte vocatus

Vidi, communem presserat illa torum.

Spes est posse frui? Spes, o bone. Denique aperte

Non amo. Furtivas venor amicitias.

Legitimos thalamos fugis ergo? Vera putasti.

Quod sors huic parvas nempe reliquit opes?

Omne tenes. Igitur nec amas bene? Fallere. Nunquam

Recta putans animus impatienter amat.

ζ (70) Δισσῶν θηλυτέρων.

Forte duas inter solus, mediusque sedebam:

Illam ardebam, hanc non laedere certus eram.

Meque trahebat amans: ego furabundus at isti

Non totis labris oscula parca dabam:

Alterius fallens ardorem scilicet, eius

Discidii caussas aemula verba timens.

Ingemui, dixique simul, Fortassis amari

Undique supplicium par, et amare, mihi est.

ζ (71) Ἡ πάρος ἀγλαίῃσι.

Illa prius fastu turgens, iactare capillos

Sueta prius, pexis illa superba comis,

Sueta meis desideriis illudere, formam

Perdidit: huic digitos ruga senilis arat.

Ubera subsidunt, cecidit frons, lumina marcent,

Annoso titubant balba labella sono.

Caniciem vindex voco numen Amoris. et aequum

Iudicat, et tumidis strenua poena venit.

ζ (72) Ἀδτή μοι Κυθήρεια.

Et Cytherea potens, et Amorum candida turba

In tabem solvent iam cor inane mihi.

Non patiar, pueros propero si stultus amare:

Labe etiam, qua non turpior ulla, cadam.

Una sit in culpam mulier satis: hac ego peccem,

Pittalace. At pueros, stulte, relinquo tibi.

ζ (73) Ἡ ῥά γε καὶ σὺ Φίλινα.

An desiderio mea tangeris ergo Philinna?

Langues exhaustis tabida luminibus?

An placidos carpis somnos, et nullus Amoris

Respectus: curae cura nec ulla meae est?

Expectant te saeva vices, fientemque videbo

Imbre per indignas usque cadente genas.

In multis Venus est varium et mutabile. solo hoc

Eximia: elatis semper iniqua fuit.

Ἡ ῥαδινὴ Μελίτη. ζ(74)

Nondum etiam senii sub limine, puberis aevi
 Interiit, Melite, gratia prima tui.
 Malarum sed adhuc splendet nitor. eminet illex
 Vis oculi. Annorum est sed neque summa brevis.
 Atque puellaris manet illa protervia. Ob istud,
 Tempus naturam vincere posse, nego.

Σπεύδων εἰ φιλέει. ζ(75)

Experiens, quam me non segniter ardet Ereutho,
 Sic ego cor fecte compositisque dolis
 Adgrediebar: Ego dicam: Iam migro: peregre
 Ibo: Vale, ac nostri vive, puella, memor.
 Ingemuit, neque sustinuit, frontemque ferivit,
 Et cirrum e torta discidit ungue coma,
 Ut maneamque rogat. Fracto non tardus ocello
 Credere, do victas utilitate manus.
 Sum felix voti. Nam quod fecisse volebam
 Officium et munus hoc quasi grande dedi.

Ὑπομνηστικὸν. ζ(76)

Ἐνθάδε μὲν χλοάουσα.

Hic ager umbroso ramorum tegmine vernans
 Fructiferae frondis explicat omne decus.
 Hic clangit versus cupressorum inter opacos
 Pullorum mater rauca cohortis avis.
 Hic fringultit acanthis, et hic acredula questus
 Ingeminans inter densa rubeta sedet.
 Quis mihi ludus in his, cum vos audire loquentes
 Malim, quam Phoebo quae sonat icta chelys?
 Atquin me duplex exercet cura. Videre
 Nam volo, summe virum, te, Damalimque meam,
 Qua caleo: sed me iuris tutela, piusque
 Dorcalide a tenera tam procul arcet honos.

Θεσμὸν Ἐρωος. ζ(77)

Ius nescit violentus Amor. Diducere amantem

A desiderio functio nulla potest.
 Quod si iuridici studium te muneris arcet,
 Ergo tuo nullus pectore fervet Amor.
 Qualis Amor, si vos undae discrimine parvo
 Distinet a vestra virgine terra procul?
 Dum natat, ostendit, quae vis, Leander, amorum est,
 Nocturni impavidus murmur ad omne freti.
 Quin adsunt tibi, Amice, rates. Magis ergo Minervae
 Invigilas studiis, et Venus ipsa iacet.
 Pallas iura, sed affectus Venus obtinet. Una
 Palladi, dic mihi, quis serviat, et Veneri?

ζ(78) Ἡθέοις οὐκ ἔστι.
 Non tantos patitur iuvenum natura labores,
 Quantos imbelles nos, muliebre secus.
 Aequales illis adsunt, curaeque dolores
 Intrepida sociis pandere voce licet.
 Nec desunt, mentem quae pascant, ludicra: vicos
 Concelebrant: animum picta tabella capit.
 Nobis nec fas est coeli convexa tueri.
 Inclusas curis sed domus atra coquit.

ζ(79) Μηδὲν ἄγαν, σαρδός.
 Prudentis scitum est, Ne quid nimis; Ast ego fastus
 Indueram, quasi sal, aut mihi forma foret.
 Credideram unius, neque ea est sine fraude, puellae
 Totam animam in manibus semper habere meis.
 Haec, quasi poeniteat morum, vitaeque prioris,
 Intumet elato vana supercilio.
 Sic prius ille ferox, ille aereus, ille ego tarde
 Credulus, ac tangens astra, repente ruo.
 Nam vertere vices: et supplex clamo: Nocentes
 Aetatis vitio (parce Puella) sumus.

ζ(81) Ποίην τις πρὸς ἔρωτας.
 Quodnam iter insistas in amoribus? Ecce petaces
 In triviis luxur non patiere lupae.

Sin te virgo capit: vel eam tibi nubere ius est,
 Vel corruptorum est poena ferenda tibi.
 Nuptas sollicitare ad stupra, quis, unde voluptas
 Nulla est, quantumvis cogitur ipse, potest?
 Est in adulteriis multa alea, fructus amoris
 Nullus. In his pueri est turpis habendus amor.
 Volgivagae viduae passim suus extat amator;
 Quippe animum, mores et meretricis habet.
 Castior est? tibi vix succumbere vixque coacta,
 Mox stimulos odii concipit aegra novi.
 Factum odit: quia nec periit pudor omnis, amor
 Aptas solvendo quaeritat usque moras.
 Sin magis ancillae cupidis amplexibus haeres:
 Sive tua est; famulae servus es ipse tuae:
 Sive aliena; notam tibi lex tamen irrogat, in te
 Mancipii haud proprii nomine probra ciens.
 His se Diogenes pulchre extricavit: Et illi
 Pellex, absque ulla Laide, palma fuit.

Ὅμματα δινεύεις. ζ (82)

Lumina distorques tacitas prodentia flammās:
 Ductas purpurea valga labella rosa:
 Fringultis tremulum: vibras lasciva capillos:
 Iactas effusas, me quoque teste, manus:
 At nondum illa tui cecidit constantia fastus.
 Marces: ille tamen masculus horror adest.

Νῦν καταγιγνώσκω. ζ (83)

Mirum, quod non mutet ob hanc se Iuppiter. illi
 Irascor. rudis est: nil in amore videt.
 De forma non Europae, Danaeve puellae,
 Non ea concedat, candida Leda, tibi.
 Ni forte est, quod scorta fugit vulgaria, Regum
 Corrupt natas. Hoc, scio, crimen habet.

Ἀρσενας ἄλλος ἔχοι. ζ (84)

O valeat puerilis amor. Complexibus utor

Foemineis, in quis est diuturnus amor.
Turpe puer catamitus. In hoc mihi displicet illa
Praematura horrens invida pube cutis.

ζ(85) Ψαῦε μελισταγέων.
Tange, Calix, mel oris; habes. Mulgere licet, nec
Invidia est. Utinam tu quod es, ipse forem!

ζ(86) Ἰμερτὴ Μαρὶή μεγαλίζεται.
O quam ius penes est, et cura retundere fastus,
Elatae Mariae pectora, diva, preme:
Non ut morte luat poenas, sed vertice toto
Caneat, et corpus ruga senilis aret.
Exigite o cani lacrimarum nomine poenas:
Et culpam culpae conscia forma luat.

ζ(87) Δακρύεις, ἔλσεινὰ λαλεῖς.
Flens loqueris, lacrimas, temere aspicias, ureris aestu
Zelotypo, attrectas, oscula crebra seris.
Istud amare quidem est: id, me dicente, parata
Sum, cum dissimulas, non id amantis habes.

ζ(88) Μῆλον ἐγὼ βάλλει.
Malum ego, me iecit qui te perit. annue amanti
Xanthippe. nostrum flos utriusque perit.

ζ(89) Τὸν σιγῶντα Φιλαινί.
Arcani mutus testis fac lumen olivo
Sit satur, et prodi, chara Philaeni, foras.
Nam sese vivis spectari testibus odit
Solus Amor. Tu mox obde, Philaeni, forem.

ζ(90) Νῦξ ἱερή, καὶ λύχνη.
Nempe ambo alterno iuravimus ordine pactam,
Testis eris tu Nox, tuque Lucerna, fidem.
Ut neutri neutrum fas esset fallere, vobis
Testibus, accepta est, et data utrinque fides.

Irrita quae rapidis iactari dicit in undis:
Alterius gremio hunc ecce Lucerna vides.

Aliter.

Non alius nobis, cum foedera sanximus ambo,
Quam tu Nox testis, tuque Lucerna, fuit.
Sanximus unanimes; ego, me hoc non posse carere:
Hic fore me (testes estis uterque) suam. ~~non~~
Hic nunc tradit aquis, mihi quae iuravit amanti.
Hunc aliae (sed te teste, Lucerna) foveat.

Οὕτω σοι καλύχων. ζ (91)

Virgineae nec pubis hiat dum flos tibi: nec dum
Autumni livet primitus uva tui:
Cum tamen acer Amor acuit iam cote sagittas[,]
Lysidice, et tacito ventilat igne faces.
Ah fugite, o miseri, dum non ferit arcus, amantes:
Quam magnos mox est flam[m]a datura rogos.

Ψυχὴ μοι προλέγει. ζ (92)

Praedicit mihi dudum animus memor ante malorum
Ut fugiam flammās, Heliodora, tuas.
Dicit: nulla fugae tamen est via: quo magis acer
Ille monet; magis hoc impatienter amat.

Ὅσάκις Κυδιλλῆς. ζ (93)

Ah quoties audax nunc clara luce, sub ipsum
Cydillae veni, nunc ego nocte, sinum;
Per praeceps toties, fateor, vestigia figo,
Et toties capiti est alea iacta meo.
Quid tum? omne audet amans. Amor huc quem versat,
et illuc
Cumque: nec in somnis cogitat ille metum.

Ἐξήκοντα τελεῖ Χαρίτων. ζ (94)

Haec agitur, Charito, tibi sexagesima messis,
Et manet in nigris crinibus ille tenor:
Nec rugis sulcatur adhuc cutis aspera. Suadam,

Ambrosiam, Charitum millia fundis adhuc.

ζ(95) Ἡράσθην. τίς δ' οὐχί.
Comissavi alias. quasi nemo hoc fecerit. arsi
In furias. quasi non me furiarit Amor.
Alea nunc iacta est. cani subiere, piloque
Nunc sapiens aetas deteriore venit.
Cum tempestive licuit, tum lusimus. at nunc,
Tempus ubi non est, ad meliora vocor.

ζ(96) Ἡράσθης πλουτῶν.
Dives amavisti, Sosicrates. Ast modo pauper
Nullus amas. Quanta est, prob, medicina fames?
Quae te deliciasque, suumque vocabat Adonim,
Menophile, nomen nunc rogat illa tuum.
Fare, quis? Unde domo? quae gens tibi? nunc bene
nosti
Antiquum hoc: Inopem nullus amare solet.

ζ(97) Ἡ χαλεπή κατὰ πάντα.
Aspera et indomita feritate Philesion illa,
Illa ullum, precio non sine, passa virum,
Mitior haec nunc esse videtur. at esse videri
Hoc leve, mutatum nec reor ingenium.
Sic quae lenitis mansuescit moribus aspis,
Cum mordet, nihilo secius illa necat.

ζ(99) Μιχκή καὶ μελανεῦσα.
Et patua est et fusca Philaenion. Ast mage molle
Non apium, non est blandior agnus ea.
Non illex ita cestus, ut eius verba. Patere
Omnibus, interdum poscere parca, solet.
Haec placeat mihi sola Philaenion, aurea Cypri,
Succurrat potior donec amica mihi.

ζ(100) Ψαλμὸς καὶ λαλιή.
Ars fidium atque loquela, argutaque lumina, carmen

Xanthippes, et, qui iam novus ignis init,
O anime, urent te. Unde, aut quando, quove modo, illud
Nescio; tunc, cum ignis te coquet ille, scies.

ζ(101) ὦ ποδός, ὦ κνήμης.
O pes, o crus, et, quod me male perdidit olim,
O femur, o natis, o pecten, o ile duplex:
O humeri, o mammae, o cervix procera, manusque
O duplices, o quae lumina me furiant:
O frandum artifices motus, o lingua retorquens
Anfractus, o me vocula debilitans!
Quod si opica est, si nigra, canit neque carmina Sapphus;
Quid tum? Indam Perseus arsit et Andromedam.

ζ(102) Ἡ κομψή, μαινόν με.
Bella mane me, bella. quod est tibi nomen? ubi mi
Condicis? quod vis, hoc dabo. non loqueris?
Dic ubi eris? mittamne aliquem tibi? numquis habet te?
Ergo vale. nec mihi dicis, iniqua, Vale?
Ast iterum atque iterum accedam tibi. Saepe subegi
Quas nec duritia viceris ipsa. Vale.

ζ(126) Πέμπω σοὶ Ῥοδόχλεια.
Floribus omnigenis plexas, R[h]odoclea, corollas,
Quas etiam ipse meo pollice subsecui,
Mitto tibi. Sunt hic anemonae lilia iuncta,
Et cum narcisso, cum violisque rosae.
His induta caput fastus dedisce superbos.
Et tu marcesces, atque corona tua.

ζ(133) Ὑψοῦται Ῥοδόπη τῷ κάλλει.
Muneribus formae Rhodope tumet: huic ego salve
Dixi, cum fastu me resalutat ea.
Floriferis quoties intendi lumina sertis,
Calcat, inhumano prosubigitque pede.
O rugae, o senium, citius properate, venite;
Et vobis Rhodopen flectere posse datum est.

ζ(157) Μήνη χρυσόχερως.
 Luna vide, vosque o radiantes noctis ocelli
 Astra, sub Oceani sueta subire sinum.
 Discessit, meque hic fugitiva reliquit Ariste,
 Improba post sextum non mihi visa diem.
 Vestigare tamen certum est, immittere odors
 Cypridis, argenti grande numisma, canes.

ζ(162) Ὅρθρος ἔβη Χρύσιλλα.
 Lucescit, Chrysilla. vigil iam gallus acuto
 Infensum nobis provocat ore diem.
 Alituum pereas importunissime, qui me
 Visurum aequales exigis inde domos.
 Fis, Tithone, senex. Nam cur tam mane fugasti
 Auroram e tepido, lente marite, toro?

ζ(177) Νῦν μοι χαῖρε λέγεις.
 Nunc mihi dicis, Have, postquam tuus ille nitore
 Marmoreo vultus purior obsoluit.
 Nunc mihi subrides, postquam tibi tempus ademit
 Cervici solitas involitare comas.
 Hinc apage a nobis. nobis occurrere noli.
 Non mihi pro tenera spina legenda rosa est.

ζ(181) Εἰ μοι τις μέμφοιτο.
 Si vitio mihi quis vertit, quod servus Amoris
 Erro, quod omne oculis aucupor alitibus,
 Ille Iovem sciat, ac Ditem, Dominumque profundi,
 Serva Cupidineo colla dedisse iugo.
 Si tale, atque homini genus est imitabile Divum,
 Post divos, quodnam crimen amare meum est?

CARMINA SELECTA.

Theognidis.

1. Vinosum non est fas siccos inter adesse:
 Siccum vinosos inter adesse nefas.

2. Qui vini excessisse modum se postulat: impos

Est animi, linguae est impos et ille suae.

Atque oggannit inepta, et quae turpissima siccis,

Nil et inexpertum, dum madet ipse, finit.

Mente prius compos, tunc infans. Ergo memento

Intra legitimum sumere vina modum.

Surge prius quam mens vino deponitur: et ne,

Ut mercede merens, ventre trahare, vide.

3. Mensurae oblitos vini vis sumpta, modestum

Et stultum, vacuos mentis utrosque facit.

Argentumque aurumque explorant igne periti:

Ast hominum nudat mentis operta merum

Quamvis prudentum, vitiumque examinat omne, et

Vel cautis rubeant ora pudore, facit.

Vina caput mihi concutiant, Onomacrite: agit me

Vinum: nec mentis sat bene compos ego.

Tota domus circum quatitur. Sed surge age, sodes:

Experiar, vini vis habeatne pedes,

Atque animi mentem. metuo male ne quid ineptum

Ebrius et madidus, neve pudenda geram.

Temeto nimio si plus utare, nocebit:

Si modico, haud noceat, proderit imo magis.

Eratosthenis.

Viribus aequiparat flammae simul insinuavit

Vinum hominem, qualis salsa profunda maris,

Aut Aquilo, aut vis Austri exercet, operta resignat

Funditus, atque hominum pectora tota quatit.

Hesiodi.

Qualia dona dedit Liber, vitaeque beatae,

Materiamque odii, praeter ius vina bibenti.

Et linguam caecis, mentemque pedesque manusque

Vinclis stringit: at is declinat lumina somno.

Hegesandri apud Athenaeum.

Silonicaperones, vibrissasperamenti,
 Manticobarbicolae, exterebropatinae,
 Planipedatque lucernitui, suffarcinamicti,
 Noctilatentivori, noctidolostudii,
 Pullipremoplagii, sutelocaptiotricae,
 Rumigeraucupidae, nugicanoricrepi.

*Sequens quoque epigramma e Graeco se vertisse
 aiebat Scaliger.*

Hunc immortalī florentem Amaranthon honore,
 Lilia non tactas haec imitata nives,
 Nos tibi, sancta Venus, geminorum mater Amorum,
 Ponimus, unanimi pectora iuncta fide.
 Tu contra fac noster amor celebretur in omni
 Immortalis, ut hic, purus, ut illa, loco:
 Cordaque amicitia coeant sic nostra duorum
 Ut iuncti flores hi coiere simul.

**SOPHOCLES AIAX LORARIUS, stilo Tragico
 translatus.**

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΑΡΔΕΣΙΟΥ

εἰς Ἰώσιππον Σχάλανον τὸν τοῦ Σοφοκλέους Αἴαντα
 μεθερμηνεύσαντα.

Οἷστρω ἀμερσινὸν πληγείς ποτε θούριος Αἶας
 Νυκτιμανεῖ κεραοῖς ἐνθορε βουσί ποδί.

Αὐτοῦ δ' ἀντιβίους ἔμεναι δὴ πάμπαν οἶω
 Κείνους αὐτοῖσιν τοῖσι βοτῆρσιν ἔλε.

Τὴν ῥα οἱ ἐν νόσον ὥρσε κακὴν γλαυκῶπις Ἀθήνη[.]
 Ἐγκυον ἀφροσύνης ὄμμασι χῦσα νέφος.

Ἡ τ' αὐτὴ δὲ θεὰ μανίης Σχάλαν' ἔμφρονος ἦτορ
 Σεμνομανὲς κέντρῳ ὀξυσόφῳ σε τύπε·

Ὡ μὲν ἐνὶ πραπίδεσσι τσαῖς μάλα πόλλ' ἐρεθισθεῖς
 Δαιμόνι' οὔτε βόας, οὔτε βοτῆρας ἔλες.

Ἀλλ' Ἀϊδὸς δε πυλάρταο θρασυκάρδιος ὀρμῶν,

Χ' ἄτερος Ἡρακλέης κερβερόνικος ἐὼν,
 Χειρὶ φερεσβίῳ ἄμμιν ἀνήγαγες Ἀχχιον εἰς φῶς
 Μὰ ψ δὴ ὕλακτεῦντός σοι μετόπισθε κυνός.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτόν.

Ἔα τί τοῦτο; τί χρέος θεήλατον;
 Ἐνθουσιασμοῦ συγγενοῦς καὶ συντρόφου
 Ὅντος γ' ἐλευθερία, Σκάλανε, πῶς δῆτ' ἔπη
 Ἐχαστ' ἐκάστων ἀνταμείβεις τῶν ἐπῶν;
 Καὶ πῶς ἀνάγκης τοῦμπαλιν δεσμοῖς δεθεῖς
 Σὺ μὴδὲν ἐκφαίνεις ἔπος ἀνελεύθερον;

Personae fabulae:

Minerva,	Nuncius,
Ulysses,	Teucer,
Aiax,	Menelaus,
Tecmessa,	Agamemnon,
Chorus	Salaminiorum sociorum.

Actus Primus.

Minerva.

Iam video, Ulysse, saepe te venatice 1
 Captasse, ut artes hosticas praeverteres.
 Teque adeo ad ipsam commodum classem ultimam
 Aiacis, ubi post principia tendit, tuor
 Ruspantem, et olim metientem sedulo 5
 Notis adulta nuperis vestigia,
 Ut intus, an foras sit, oculis aucupes.
 Pene autem es assectatus, ut canis sagax.
 Nanque intus ellum est haud diu, caput
 Sudore manans atque carnufices manus. 10
 Quare intus inspectare, nec tibi integrum est,
 Omitte: tantum fare, quois gratia
 Tam satagis, omne ut, quicquid huius est, loquar.
 Ul. O mihi Dearum cura maxume omnium
 Minerva, quam vel eminus clare tuam 15
 Vocem aure capio, et mente suspensa haurio,

- Qualis tubae sentitur aeneae sonor.
 Recteque sensi me mihi infensissimum
 Aiacem odora circuire indagine.
- 20 Ita est. eum venamur, haud alium, Dea.
 Nam facinus ista nocte caecum, nescium,
 Ancepsque fecit ille, si fecit tamen.
 Nil scimus etenim mentis errore avii.
 Quare hoc subivi sponte perferens onus.
- 25 Nam pecua nuper parta bellica manu,
 Iugulata, strata, sauciata foediter
 Manu, magistris cum suis offendimus.
 Factique eum omnis huius auctorem facit.
 Huc adde, quod speculator hunc solum omnium,
- 30 Campos cruento dum ense persultat furens,
 Viditque, retulitque: Ego actutum impete
 Vestigo, odor. haec signa non dubie noto:
 Ast illa miror, cuia sint non assequor.
 Sed affuisti tempori, si quidem tua
- 35 Me nunc, et olim rexit, et reget manus.
 Mi. Persensi, Ulysse. iamque, dum venaturis,
 Viam tibi istam sponte custos institi.
 Ul. Bene hic, secusne coeptus est mihi labos?
 Mi. Liquido putasti: fecit ille, me vide.
- 40 Ul. Nam cur et ausus ille tam caecum nefas?
 Mi. Achillis arma, addicta non sibi dolet.
 Ul. Cur sic furente fertur in greges gradu?
 Mi. Vestro manus foedare sperans sanguine.
 Ul. Incogitabat, inquis, Argivis malum?
- 45 Mi. Quin absque me fuisset, et patraverat.
 Ul. Quibusne coeptis, quove mentis impetu?
 Mi. Irrupit ad vos nocte solus, et dolo.
 Ul. Pervenit igitur, atque metas attigit?
 Mi. Institerat adeo utrique iam praetorio.
- 50 Ul. Quis rapida ovanter caede repressit manum?
 Mi. Aliena captis sensa ocellis oggerens
 Hominis retundo gaudium immedicabile.
 Et ad gregum miscella lanigerum agmina,

Promiscuique volgus armenti avoco.
 Ibi buceras sternebat animantes, nihil 55
 Parcens furori: modo cruenta credulus
 Manu necare gemina Atridas corpora:
 Modo hunc, modo illum scilicet mactans ducem.
 Ast ego virum furore torrentem vago
 Urgebam, in altos induens casses mali. 60
 Postquam remisit vis furoris de nece,
 Armenta viva compedarum vinculis
 Captiva, sed cum gregibus abducit domum,
 Homines putans abigere, non brutos greges:
 Quos nunc flagellis accipit vinctos male. 65
 Age huncce sodes indicem morbum tibi,
 In volgus ut cum differas, ubi videris.
 Ne defetisce, neve deputa in malo
 Hominem videre. luminum aversos ego
 Orbes reflectam, quo minus te viderit. 70
 O qui revinctis manibus abductas agis
 Hominum catervas, huc adesdum, te voco.
 Ajax tibi, inquam, dico. iam prodi foras.
 Ul. Quid agis, Minerva? ne foras hominum evoca:
 Mi. Potin' es tacere? nec tibi metum obiice. 75
 Ul. Ne, amabo: sed contineat intus se domi.
 Mi. Frustra vereris. non vir idem est, qui prius.
 Ul. Mihi hostis idem est ipse, qui prius fuit.
 Mi. Illudere hosti ludus est suavissimus.
 Ul. Mihi quidem isthunc intus includi sat est. 80
 Mi. Hominem videre mentis impotem fugis?
 Ul. Videre mentis compotem compos queam.
 Mi. At non videbit te quidem, quamvis prope.
 Ul. Cur non, si idem oculis lumen usurpat, potest?
 Mi. Faxe, te ut oculis vel videns non viderit. 85
 Ul. Mutare magnum fas nefasque Diis leve est.
 Mi. Tace, et quiesce, teque in hoc statu tene.
 Ul. Certum est tenere. sed foris mallet tamen.
 Mi. Heus te, audin' ? Ajax, rursus appello. huc ades.
 Cur numen auxiliare tam parvi facis? 90

- Ajax. Salve Minerva, maxumi proles Iovis,
 Bene ades, et opportuna. te spoliis ego
 Mactabo opimis, propter hanc praedam quidem.
 Mi. Sapis. sed illud quod rogo, narra mihi.
- 95 Hastam imbuisti sanguine Argivo tuam?
 Ai. Et gloriari fas mihi est, et non negem.
 Mi. Advorsum Atridas nempe molitus manum es?
 Ai. Non fiat illis ludus Ajax amplius.
 Mi. Actum est, ut inquis: occiderunt ilicet.
- 100 Ai. Nunc auferant mihi arma mortui mea.
 Mi. Quid vero Ulysses ille Laerta satus?
 Quo res loco illi est? an tuam effugit manum?
 Ai. Sacramne volpem quo sit in statu rogas?
 Mi. Ipsum, inquam, Ulyssem male tibi infestum caput.
- 105 Ai. Gratissimum intus assidet spectaculum
 Captivus, ipsum quod mori nondum velim.
 Mi. Quidnam priusquam aggredere? quid facies lucri?
 Ai. Priusquam ad altae columnen evinctus domus,
 Mi. Quodnam misello grande moliris malum?
- 110 Ai. Caesus flagellis efflet animam denique.
 Mi. Ne miserum, amabo, ne hunc ita accipias male.
 Ai. Sperare in aliis, Diva, te iubeo bene.
 Supplicium ad istum is, nec secus, dabit modum.
 Mi. Postquam hoc in animo est sat tibi acceptum,
- 115 Ne parce dextrae, cogitata perface. [ilicet,
 Ai. Accingor ad rem: caeterum mando tibi,
 Ut tale praestes semper auxilium mihi.
 Mi. Vides, Ulysse, vim Deorum, quanta sit?
 Hoc homine rerum quis fuit consultior,
- 120 Vel melior antehac coepta mature exequi?
 Ul. Nullus quidem antehac; mihique miseritudine
 Commovit animum, quanquam iniquior mihi est,
 Quod tali inhaerens ipse conflictet malo.
 Nec illius rem, quam meam, specto magis.
- 125 Nil certus aliud esse nos, quam somnia
 Imaginantum, aut corpora umbra inania.
 Mi. Ergo cavebis haec videns, temerarium

Dictum, profanumve in Deos effutias,
 Nec insolescas, si vel ulli praenites
 Virtute belli, sive vastis copiis. 130
 Namque una tollit, una deprimit dies
 Mortalium res, et boni semper viri
 Curae Deis sunt, contra at invisi mali.

Chorus.

Telamoniada, qui fundamina
 Salaminis habes firma marinae: 135
 Bene cum tibi fit, bene laetor.

Cum te inimico languere Iove
 Differt Danaûm fama maligna,
 Mens mihi refugit, totusque tremo,
 Trepida ut terrore columba. 140

Ut praeterita nocte tumultus
 Nos famigerant rumore malo,
 Te pede rabido persultantem
 Ubra prati praedatitias
 Danaûm pecudes, 145

Quae super ipsis fuerant reliquae,
 Ferro vastasse cruento.

Talia fictis probra susurris
 Omnium in aures spargit Ulysses.
 Creditur illi: nec sine multa 150

Suada excipitur: suasus et ipse
 Suasore magis strepit auditor,
 Tua risu facta lacessens.

Qui magna petit corpora telo
 Nullus aberrat. Dixert in me 155
 Quis tale, fidem nullus habebit.

Nam felices petit invidia.

At sine magnis ipsi parvi
 Intutum arcis sunt praesidium.

Nam cum divite bene plebs rem gerit, 160
 Dives cum plebe fovetur.

Verum talia sensa docere
 Non possis corda supina.

- Ea circumstrepit hominum turba.
 165 Nec nos contra conferre pedem
 Possumus, absente modo te.
 Ut conspectum fugere tuum,
 Strepitant, qualis defuncta metu
 Vulturis, avium turba volantum.
 Quod si subitis citus existas,
 170 Muti fugiant trepidanter.

Stropha XI.

Anne Diana tuum soboles Iovis
 (Ah fera fama, fera,
 Mater ah probri mei)
 In volgus armentorum animum furiavit,
 Aut orba fructu debito victoriae,
 Aut spoliorum aliquo
 Frustrata honore, aut hinulei exuviis?
 Bellonane an Mars supplicium rabido
 Poscens calen-
 -te sanguine, noctivagis vindiciis
 Furoribus irae.

Antistropha XI.

Non te adeo usque sinister agit furor,
 O Telamoniada,
 In greges ut tu irruas.
 Haec caelitum vis est mage. Iuppiter aver-
 -runcate volgi, et Phoebe, rumores malos.
 Sin sua composito
 Commenta fingunt arte mala procures,
 Aut acre cauti Sisyphidae genus:
 Ne, si sapis,
 Ad haec, rogo, castra manens deside,
 Probro tibi ne sit.

Epodus VII.

Linque sedilia: surge: ubi plus sat longo
 Lente exercitus immoraris otio,
 Dira incendia ventilans.
 Impune proterva vis linguae

Ventique secura lascivi
 Iniurioso miscet di-
 -cta cachinno. At dolore ego configor.

Actus Secundus.

Tecmessa.

Socii Aiacis, classica pubes, 201

Nobile prisci germen Erechthei,

Quantis versat fluctibus animi

Telamoniaci nos cura laris.

En ferus Ajax, pectore crudo, 205

Perditus, aeger

Aestu conflictat iniquo.

Ch. Quod praeterita nocte quietem

Mutavit onus,

Filia Phrygii Teleutantis? 210

Dic: nam servam te ferus Ajax

Socia lecti parte recepit,

Ut te nescire nefas sit.

Tec. Ardua dictu dicta profabor.

Leti similem morbum audite. 215

Efferus iris, animique vagus

Infandum Ajax ausus in umbra est:

Talia iam licet intus cernere

Patrata manu sacra cruenta,

Pulchra viri gesta furentis. 220

Strophe XII.

Ch. Mira indicas, mira torvi

Facta refers hominis,

Iniqua, inexplicanda:

Quae procures Danai

Male famigerant,

Quaeque procax rumor acerbatur.

Hem quem exitum res habitura est?

Habet hoc. furore

Sibi iam afferat ille

Manus: quippe qui tot

Opimos gladio greges
 Impetiit, gregumque duces.
 Tec. Me miseram: amens inde inde foris
 Captiva manu traxit pascua.
 Partem in nuda iugulavit humo.
 Partem mediam male dissecuit.
 Duo lanigeri procures pecoris,
 Illum capite, et lingua truncat.
 Hunc destituit rectum ad medii
 Columen tecti.
 Et fera quassans vulnera, lori
 Saevus habena mulctat equini.
 Atque oggannit non bona dicta,
 Non humanitus ea doctus.

Antistrophe XII.

- Ch. Iam tempus obnubere est ca-
 -put, timide et propero
 Fugam parare furto.
 Curriculumque citi
 Leue remigii in-
 -scendere, nec parcere navi.
 Tantas minas, totque volutant
 Procures Atridae
 Duces. Saxipetas nam
 Populi vereor
 Manus, neu cum eo in malis
 His iacente condoleam.
 Tec. Minime vero. nanque silescit
 Ut, non vehemens qui venit, Auster.
 Quin nova compos vulnera sentit.
- 260 Nam sua sibi cum quis mala spectat,
 Et socius in eis nemo accedit,
 Ea magni est caussa doloris.
- Ch. Hominem beatum si malo defungitur.
 Absente morbo nam remittitur metus.
- 265 Tec. Harum placeret utra conditio magis:
 Cum per te amicis est male, esse tibi bene,

- Aut cum iis doloris paria munia exequi?
 Ch. Quod duplicatur, maius est, mulier, malum.
 Tec. Morbo caremus, et laboramus tamen.
 Ch. Quid dicis? haec me dictio incertat magis. 270
 Tec. Vir ille morbo cum teneretur gravi,
 Gestibat ipse, qua premebatur, lue,
 Angebat et nos mentis impos compotes[.]
 Postquam resedit, ac recepit se a malo:
 Et maior illum mentis exercet dolor. 275
 Et non minus nos nunc dolemus quam prius.
 Non ergo simpla haec, dupla bis tanto mala?
 Ch. Verum est, fatemur[:] ac veremur, ne Deū
 Incessat ira hunc: nam levatur non magis,
 Defunctus illa peste, quam aegrotans prius. 280
 Tec. Ergo disertim commonendus es mihi.
 Ch. Enim unde coepit gliscere haec moles mali,
 Nos condolentes, et metus socios doce.
 Tec. Ergo ut doloris socius, omnem rem tene.
 Nam nocte prima nondum adhuc micantibus 285°
 Astrorum ocellis, ille vanos anceps
 Instructus hasta tentat exitus ruens.
 Ego increpo hominem. nam quid, inquam, cogitas
 Ajax? quod istuc itiner incertum paras
 Nullo evocatus nuncio, aut tuba excitus, 290
 Cum placidus omnes mulcet in castris sopor?
 Brevi ille dicto insequitur, at vulgario:
 Mulier, mulierum ornamen est silentium.
 Perculsit animum: comprimo me: ille exiit.
 Verum quid intervenit interibi, haud scio. 295
 Post, curvifrontes intrat armentas agens,
 Mutasque pecudes, atque custodes canes.
 Hinc capite truncat, inde resupinat, necat,
 Ingulatque quaedam. his compeditis verbera,
 Tanquam viri sint, non greges, usque oggerit. 300
 Tunc nescio quod exiens, spectrum appetens
 Orationem duriter dictis dedit
 In Ulyssem, Atridas, perperam et ioculariter,

- Indigna eorum facta sese ultum probe.
- 305 Ad nota rursum tecta regreditur gradum:
Tandemque mentis in potestatem redit.
Ut novit omnem errore completam domum,
Frontem ferit, quiritat, in commiscuam
Iacentium se proiicit stragem gregum,
- 310 Manu prehensam identidem scindens comam:
Diuque muto constitit silentio.
Exinde gravia comminatus est mihi,
Ni edisseratur omne, quicquid est mali.
Ac esset in quo, sciscitabatur, statu.
- 315 His territata, quoque gesta sit modo,
Et quo sciebam rite rem pando ordine.
Tunc ipse questus rumpere eiulabiles,
Huic prius inausos, atque inauditos mihi:
Expetere tales nanque censebat sonos
- 320 Ignavitati mentis, atque imbelliae.
Et voce parcens, atque lamentis prius,
Gemitus premebat, taurus ut mugit ferox.
Nunc hoc iniquo constitutus in statu,
In strage pecorum, Cereris et Bacchi carens,
- 325 Ferroque caesis gregibus incubat sedens:
Ac nescio quod facinus occoeptat grave.
Tales querelis miscet eiulitans sonos.
At vos, amici, nanque ea me gratia
Huc contuli, ite, ferte opem, tutamini,
- 330 Faciles amicis sunt amici eimodi.
Ch. Indigna vero mihi, Teleutantis genus,
Proloqueris hominem expectorariet malis.
Ai. Hei, hei!
Tec. Quin nunc magis videtur. an sentiscitis
- 335 Quas fundit Ajax ore voces flebili?
Ai. Hei, hei!
Ch. Mirum, ni homo aut aegrotat, aut offenditur,
Morbi prioris poenitudine anxius.
Ai. Hei puer, hei puer!
- 340 Tec. Heu misera quid agam? te, puto, Eurysaces vocat.

Nam quid agis Aiax? heu ubi es, fili? occidi.

Ai. Teucrum voco. ubinam Teucer? assiduon' volet
Ductare praedas? ast ego intereo miser.

Ch. Homo est apud se, ut sentio. aperite ocyus:
Reverebitur fortassis aspecti mei. 345

Tec. Aperimus, ecce. Caeterum licet tibi
Hominis tueri gesta, et eiusdem statum.

Stropha VI.

Ai. Sodales maris remiges,

Amici unici omnium, et

Aequitate stantes pia:

Videte me esse, qualis est

Ubi recens ab aestibus

Fluctus adhuc movetur.

Ch. Vah quam evidenter vera testatus modo es,
Quod comprobatur satis inornato hoc statu. 355

Antistropha VI.

Ai. Amici, marinum genus,

Rei nauticae sciens,

Bene inhibens ratis palmulas:

Modo unici, modo unici

Super mi estis adiuvae, oc-

-cidite: ferte opem mi.

Ch. Bona verba: ne malum resarciens malo,

Maiora tristi damna iactura effice.

2. Stropha IIII.

Ai. Ego ille acer, ille fortis, ferox

Duelli, atque praelii interritus. 365

Pecudum in imbecille volgus ruo.

Pudet cachinni: contumeliae pudet.

Tec. Haec verba fari, domine, compendiface.

Ai. Excede. cessas? i diirecta foras.

He heu. he heu!

Ch. Desiste, amabo, per Deos. ad te redi.

3. Stropha V.

Ai. Heu me miserum! manu

Remisse me hos sacerrumos,

Bobus ut in trionibus,
Et in capellis, avidum
Retingerem cruorem.

Ch. Nam quid dolere haec facta profuerit tibi?
Infecta facta non erunt tuam vicem.

2. *Antistropa IIII.*

Hei omnium auctor, omnium
Malorum faber puer Laertae,
Leueque publicumque mendicimo-
-nium: ut triumphas: ut cachinnas: ut crepas.

Ch. Rident volente flentque mortales Deo.

Ai. Utinam viderem illum obrutus licet malis.

385 Hei me! hei me!

Ch. Comperce verbis. quo in statu sis non vides.

3. *Antistropa V.*

Ai. Meorum o atavum pater,
Quanam arte, Iuppiter, vafrum
Undique circitorem ini-

390 -micum ultus, atque ambo duces
Malam oppetam ipse mortem?

Tec. Si haec imprecaris, imprecator et mihi
Mortem: quid opus est vita mihi, te mortuo?

4. *Stropha XVI.*

Ai. Meum o mihi iubar tenebrae, et Orce,
Lux nitida, lucida:

Habete me vestri incolam,

Habete. nec Deorum enim,

Neque mortale hominum

Mihi genus videre

Fas, inutili cunctis.

Sed ferox Iovis gnata, perpete

Dea cruce me mulctat.

Quae fugae via?

Quem locum eligam?

Postquam, amici, et hoc, et hoc

Interit simul,

Vanamque capturam egimus.

Statimque volgus armis

Omne confodient me.

Tec. Vah misera: tales maxumum voces virum 410

Efflare, quas nec ausus esset antehac?

4. *Antistropa XVI.*

Ai. Fluvii mariflui, et maritima antra,

Et littoreum hoc nemus,

Diu diu me plus satis

Tenetis ante Troiam.

Atenim haud lumine com-

-potem amplius licebit.

Credere hoc neget nemo.

O Scamander, qui proximus fluis

Benevolus Argivis:

Non tueberis

Amplius virum hunc

(Dicere non verebor) ex-

-erciti, omnium,

Quos Troia vidit, optumum

425

Graecanici: at sine ullo

Nunc honore iacentem.

Ch. Nec comprimendi, nec remittendi tui,

Ullum modum habeo: tanta te incumbunt mala.

Ai. Ai, ai, quis unquam tot meum cognomine 430

Meis putasset concinere nomen malis?

Ai, ai licet nunc proloqui bis, ter mihi.

Nam me malorum tanta circumstat cohors.

Cuius pater reversus ab Troiae hoc solo

Domum redivit mactus omni adorea. 435

Ego autem eodem natus, ad eundem locum

Profectus, iisdem viribus non indigens,

Qui nec minora patre patravi manu,

Heu pereo ad istum inhonorus Argivis modum. 440

Sed hoc scio haud obnoxie: si de suis

Vivens Achilles captus armis arbiter

Palmarium virtutis alicui addiceret,

Nemo abstulisset illa tunc meam vicem.

- 445 Sed haec doloso addixit potuerunt viro
Graeci meam illi postputantes gloriam.
Quod ni mihi omnem eversa mens sapientiam
Expectorassent, et oculus, nunquam amplius
Iudicia in alium iudicassent talia.
- 450 Iam pervico animo, Iovē sata, implacabili,
Me, cum iam in illos verterem infestam manum,
Repressit obiecta impotente insania,
In gregibus istis ut cruentarem manum.
Verum cachinnis nunc mihi illudunt, ubi
- 455 Fugere me nolente. cum Deus nocet,
Vel fortiores evadere ignavo est facul.
Quid ergo faciam, quem disertim omnes Dei
Odere? quem odit omnis Achivūm exercitus?
Et omnis odit Troia, et omne isthuc solum?
- 460 An domitionem ergo his relictis portubus,
Solisque Atridis, trans et Aegeum parem?
Sed qua potis sim fronte Telamonem patrem
Contra obtueri? quomodo me inglorium,
Virtute cassum sustinebit cernere,
- 465 Quarum ipse rerum honoribus summis cluet?
Non sic abibit, non. quid ergo? an vir viro
Congressus ad Troiam alta propugnacula
Clare oppetam aliquo facinore illustri edito?
Sed facerem Atridis rem bonam et gratissimam.
- 470 Non sic abibit. aliqua tentanda est via,
Qua iam senectis obsito membris patri
Profitear, haud hoc patre me ignavum satum.
Nam turpe longum postulat se vivere,
Cui nulla detur a malis interquies.
- 475 Nam quid habet in se volupe de die dies
Hinc summovens vitam, inde mortem promovens?
Nihili quidem hominem fecerim quem spes alit,
Vitamque vanis speribus lactat suam.
Sed nempe pulchre vivere aut pulchre mori
- 480 Expetere honestis et viris verum est. tenes.
Ch. Aliena dicta haec te loqui nemo autemet

Nec dixit, Ajax, sensa sed mentis tua.
 Te respice ergo: da locum sententiae,
 Tuis amicis, atque missa haec sis face.
 Tec. Nullum est, here Ajax, omnibus mortalibus 485
 Necessitatis legibus maius malum.
 Ego quidem sum creta libero patre,
 Eoque dite, si quis alius est Phrygum.
 Nunc servitutis compotivit me Deus,
 Et tua domitrix dextra. postquam ergo in tuum 490
 Cubile conveni, ex eo studeo tibi.
 Quod obsecro te perque communem larem,
 Sociumque lectum, in quem optume convenimus,
 Ne, dum me iniquis tradis in manum tuis,
 Committe, ut iis infamiae in caussa fuam. 495
 Si moreris, ac nos morte destituis tua,
 Illicet eodem raptam ab Argivis die,
 Tractamque, meque parvolumque diriter,
 Famularum ad unum degere aetatem autuma.
 Oratione tum quis incilans malus 500
 Dominus amara, aspiciat coniugem, inquiet,
 Aiakis, Argivum omnium fortissumi,
 Quae servitute quale mutavit decus?
 Haec dicet aliquis. me quidem incesset Deus.
 Inhonesti vero haec et tibi et tuis erunt. 505
 Sed revereatur te patris, quem in exita
 Aetate linquis: sed sit et quidem pudor
 Parentis annis obsitae, quae saepius
 Redire te optat vivum et incolumem domum.
 Miserere gnati parvoli: siquidem cibo 510
 Cassus novello te sine aetatem exigit
 Ut orbus, at non carus. oh quantis malis,
 Si moreris, illum, meque compotem facis!
 Te praeter aliud praesidii nil reliquum
 Video. tua nam patria deleta est manu, 515
 Genitrixque: genitor occidit fato suo,
 Et mortuales incolunt Orci domus.
 Quam quaeso dulcem comparem patriam tibi?

- Quam opulentitatem? nanque ego in te tota sum.
- 520 Sit et mihi respectus aliquis. nam bonos
 Memores prioris esse benefacti addecet:
 Et gratia alia gratiam semper parit.
 Si quem beneficii ceperint oblivia,
 Non est quod ille fortis aut bonus fuat.
- 525 Ch. Utinam, tui ut me miseret, Ajax, te quoque
 Misereret: huius verba laudares, scio.
 Ai. Atqui illa nobis affatim laudabitur,
 Si strenue ausit nostra mandata exequi.
 Tec. Parebo, mi Ajax: cuncta properabo exequi.
- 530 Ai. Arcesse puerum nunc mihi, ut videam, meum.
 Tec. Atqui foras eduxeram, metuens ei.
 Ai. Dum fluctuarem in his malis ego, aut ubi?
 Tec. Ne scilicet periret occurso tuo.
 Ai. Hoc deficit unum nempe fortunae meae.
- 535 Tec. Ego vindicavi: quod quidem suffecerit.
 Ai. Et laudo factum, et perspicaciam tuam.
 Tec. Sed quid iuvare te queam hoc facto meo?
 Ai. Ut alloqui possim, utque conspiciarier.
 Tec. Famularis illum asservat hic custodia.
- 540 Ai. Sed quae mora eius distulit praesentiam?
 Tec. Heus puer, adesdum: te pater vocat: veni.
 Huc, sis, age illum quisquis ex famulis regis.
 Ai. Venitne iussus, anne iussa negligit?
 Tec. Producit illum famulus huc ex proxumo.
- 545 Ai. Age, huc age illum: non enim externabitur
 Stragis recentes hos acervos intuens,
 Si quidem ille vero patre me satus fuat.
 Sed eum paternis institutis asperis
 Domitari oportet: atque mores exequi.
- 550 O gnate, fortuna esto dissimilis patri,
 Ast alia similis omnia: ita malus haud fuas.
 Quanquam unicum istud hoc bonum invideo tibi,
 Quod ista nondum percipis sensu mala.
 Nil sapere quippe vita iucundissima est:
 Nil sapere prorsus, est malum carens malo,

Moerore donec gaudium internoveris. 555
 Quod assecutum, qualis ex quali patre
 Satus es, te oportet specimen inimicis dare.
 At interim auris vescitor levibus, alens
 Mentem novellam, volupe matris gaudium.
 Nemo te Achivum differens probris malis, 560
 Torve increpabit, vel licet careas mei.
 Talem relinquam ianitorem acerrumum,
 Alimoniaeque praesidem Teucrum tibi:
 Si quidem is redibit hostium insessor procul.
 Ast, o sodales armites, marina gens, 565
 Mandata primum nunc suprema et vos mea
 Accipite, et illi nuntiantes reddite:
 Istum puellum ducat ad lares meos,
 Eriboea ut illum videat, et Telamo pater,
 Et eis senectae dulce lenimen fuat, 570
 Vel donec Orci tecta sint nacti inferi.
 Ulli nec arma praemiatore meae
 Ponunto Achivis, nec meum magnum malum.
 At ipse vero Eurysace, tu cognominem,
 Et crebriloris pensilem amentis quatens 575
 Apprende clypeum hunc praegravem, et septemPLICEM.
 Sed arma mecum concremantor caetera.
 Heus tu properiter manibus hunc puerum cape,
 Et ianuam obde, nullaue hic palam iace
 Lamenta. valde est fletuum mulier lubens. 580
 Operi forem, inquam. haud bene medens se postulat
 Carmen secando vulnere incantassere.
 Ch. Properantiam istam inaudiens metui male.
 Nec me asperata lingua delectat tua.
 Tec. Quod istud, Ajax, mente moliris malum? 585
 Ai. Ne me rogassis. pulchra res modestia est.
 Tec. Quam pendeo animi! Sed per ego te liberos,
 Et per Deos obtestor, haud nos produis.
 Ai. Vah enicas me, mulier: an nescis, Deis
 Debere nullum iam me honorem obnoxium? 590
 Tec. Bene ominare. Ai. Affare quos persuadeas.

Tec. Non credis autem? Ai. Iam nimis loqueris diu.
 Tec. Nam timor adegit. Ai. Intus hanc includite.
 Tec. Reprime te, amabo. Ai. Stulta vero es foemina,
 595 Si nunc movere cogitas animum meum.

Stropha VIII.

Ch. Illustris Salamis, beata
 Tu nunc habitaris, et felix
 Cunctis, celebrisque cunctis.
 Ego autem, ego, imma-
 -ne tempus abiit, miser
 Ex quo hic Idaeis
 In pascuis, inque ubere
 Nutrice gregum perenno herba,
 Morarum impatiens,
 Malam spem refovens.
 Si quidem erit, ut agam hic
 Procul animam
 Inhonorus, exspes.

Antistropha XIII.

Quin et perditus, aeger Ajax
 Mi cura secunda inhaeret, proh
 Divino agitatus aestu,
 Profectus ex te
 Antehac, prius inclytis
 Praepollens armis:
 Nunc avius mentis suae
 Suis dolor extitit magnus.
 Priora omnidomi
 Viri gesta manu
 Memoriter animo
 Profuga malis
 Cecidere Atridis.

2. Stropha XIII.

Sed cum vetustatis
 Obsita tempore,
 Canis et annis
 Audibit anus parens hunc

Rabere mente captum,
 Lusciniae ilicet
 Lamentabile
 Carmen volitantis
 Non illa occinet:
 Ast luctificum integrabit
 Lessum. pectora palmis
 Atris tonsa sonabunt:
 Incanamque manus
 Comam lacerabunt.

2. *Antistropa XIII.*

Praestaret extinctum
 Hunc, quam efferarier,
 Ubi paterno an-
 -tistans celebres Achivos
 Genere, et inclyto ortu,
 Cognita non tenet
 Se intra septa ani-
 -mi, ast exulat extra.
 Infelix pater,
 Heu qualia et audies tu
 Infortunia nati:
 Quae antehac Aeacidarum
 Aetas non tulerat
 Quidem ulla, nisi ista.

Actus Tertius.

Ai. Omnia reflexis seculorum anfractibus	646
Occulta tempus aperit, et aperta occulit.	
Nihil est supra spem. tempore etiam contumax	
Deprenditur mens, iusque iurandum Iovis.	
Ego pervicaci mente, inexorabili,	650
Qualis rigescit dura ferri acies aqua,	
Demulctus huius ore sum. inimicis eam	
Linquere misertum est viduam, et orbem filium.	
Sed ad lavacra et prata litoralia	
Eo, ut expiatus februis lustralibus	655

- Iram ferocem deprecet gravis Deae.
 Mox aliquem adibo inhospitum et tescum locum,
 Telumque ibi inimicissimum hoc, ense meum,
 Ut videat illud nemo, defossum obruam,
 660 Sed creditum Orcus, noxque servassint sibi.
 Nam denique ex quo muneratum tempore
 Ego illud hostica Hectoris cepi manu:
 Exinde adeptus nil sum ab Argivis boni.
 Scitum est in ore hoc omnium dictum vetus:
 665 Infausta munera hostium, nec munera.
 Discamus ergo in caeterum Deis locum
 Cedere, et honorem debitum Atridis dare.
 Nam principes sunt, obsequendum est: quippini?
 Et gravia quae sunt, quaeque sunt immania[,]
 670 Cedunt honori. cedit et vis ninguidae
 Hiemis, ubi aestas macta frugibus venit.
 Cedunt et ipsae noctis obscurae vices
 Luci albicanti lumen alnum accendere.
 Et maria tumidis intonata flatibus
 675 Posuere fluctus. victor omnium sopor
 Devincta laxat membra, nec semper tenet.
 Et ego modesta facta dubitem persequi?
 Quare, ut reapse nuper expertus fui,
 Hac fine semper, censeo, inimicum oderis,
 680 Tanquam idem amicus sit futurus. indidem
 In tantum amico munifex morem geram,
 Tanquam nec idem sit futurus. plurimi
 Appellere ipsum portum amicitiae timent.
 Sed belle habebunt ista. tu vero interim
 685 Intus precare perpetim, mulier, Deos,
 Succedere illa, quae sedent animo, omnia.
 Et vos, sodales, paria comprecamini.
 Mandata verbis haec meis Teucro date:
 Uti nos amassit, ut velit vobis bene.
 690 Proficiscor illuc, quo profecto opus mihi est.
 Vos iussa perpetrate. forsit de mea
 Salute inaudietis, etsi perieram.

Stropha XIII.

Ch. Amore tremisco: vitulo gaudio vagus.

Io, Io, o Fau-

-ne, o pervage Faune:

Cylleniae speculae iuga

Age, o, ninguida linque scrupea. adsis

Detum salisubsule: atque gestus

Gnossiacos age

Mecum, indocilesque pede

Quate hic choreas.

Nunc mihi saltitare curae est.

Icarium salum superans, trans-

-marine Dive Apollo,

Apertus et apparens

Adesto placabilis, atque felix.

Antistropha XIII.

Remotus enim acer ab oculis mali labor.

Io, Io, nunc o nunc

Accedere Iuppi-

-ter, fausta, candida lux sivit

Citas fluctivagas rates, quia Ajax

Furore levatus, et Deorum

Iusta operatus est,

Et nunc pietate colens

Pia benigna.

Omnia tempus acre delet.

Nec fieri omne posse, negandum est.

Ubi ipse restitutus

Ajax modo Atridis in-

-opinus est ex graviore lite.

Nuncius. Hos primum, amici, vos ego edoctos volo:

Recens ab altis Mysiae Teucer iugis

720

Adest. is autem media castra permeans

Petit acerbis omnium Argivum probris.

Ventantem enim illum sciscitabundi procul

Circumsteterunt: hinc et hinc conviciis

Lacerant, laccessunt. non fuit qui non eum

725

- Vecordis, insectoris etiam exerciti
 Fratrem vocaret: nil vetare quo minus
 Saxorum acervis obrutus mortem oppetat.
 Eoque res rediret ut gladios suis
 730 Vagina eburna liberarent dexteris.
 Sed verbo amico reprimit gliscens malum
 Senum senex aetate provecitissimus.
 Nunc vero ubi Ajax est, ut illi haec indicem?
 Dominis negotium omne pandere expedit.
 735 Ch. Non est is intus, verum abivit iam modo,
 Consilia nectens moribus novis nova.
 Nunc. Heu, heu.
 Qui misit istam me viam, aut me eam viam
 Tarde illi misit, aut ego tardus fui.
 740 Ch. Quid est quod hac in re exequendum omiseris?
 Nunc. Teucer vetabat, ne domo Ajax antea
 Prius, quam adesset ipse, prodiret foras.
 Ch. Sequutus est meliora. nempe maxumis
 Pacem Deorum precibus exposcens abest.
 745 Nunc. Haec verba plane plena sunt dementiae,
 Et stulta, si quid augurans Calchas sapit.
 Ch. Quibus ista tandem fretus indiciis ais?
 Nunc. Ego superstes affui, atque interfui.
 Namque e corona, et regiis comitiis
 750 Calchas resurgit: seorsum Atridas deserit:
 Teucrumprehendit: copulatur dexteras:
 Infit: recenset: mandat omnibus modis,
 Aiace ut hodie sedulo coercitum
 Intus teneret, nec foras emitteret:
 755 Si vellet illum sospitem, ac superstitem.
 Nanque hanc, neque ultra (sic enim autumat) diem
 Illum Minervae dirus exercet furor.
 Nam molem inanem corporum atque inutilem
 Missa ruina caelitus procumbere
 760 Perhibebat augur, si quis humanum nihil
 Quavis creatus corpore humano, sapit.
 Sed ille et olim primitus domo exiens

Demens, monente patre bene, deprensus est.
 Nam sic monebat: Gnate, bellica clue
 Virtute victor: vince cum Deo tamen. 765
 Contra ille torve affatur ac superbiter:
 O genitor, etiam si quis est nulli rei,
 Virtute divum vincet: ast ego hanc facul,
 Etiam sine illis indipiscar gloriam.
 Adeo superbe est eloquutus. Denique 770
 Divae Minervae, dum illum in offertissimos
 Hortatur hostes vertere infestam manum,
 Dictum obloquutus perperum est et impotens:
 O diva, Graecos caeteros praesens ope
 Tutare: nam in nos nulla vis pugnae ingruet. 775
 His ille verbis sibi Deae implacabiles
 Ascivit iras, homine spirans altius.
 Sed si diem istum vescitur vita: ilicet,
 Eius salutem cum Deo confecimus.
 Haec augur. at me ex sessimonio statim 780
 Tibi ista misit perferentem sedulo
 Mandata Teucer. Si nec adsum tempori,
 Non superat ille, si quid hic Calchas sapit.
 Ch. Tecmessa, misera mulier, infelix genus,
 Accede, et audi, qualia hic verba obstrepit: 785
 Quae gaudium omne expectorant animo mihi.
 Tec. Quid me misellam vix quiescentem a malis
 Meo recenter excitatis de statu?
 Ch. Tibi ergo dicat ista: nam me de tuo
 Aiace quae narravit, exanimant metu. 790
 Tec. Hau, mi homo, quid ais? an penitus ego occidi?
 Nunc. De te nihil promitto: de Aiace attamen,
 Si eliminavit ille, non sperem bene.
 Tec. Eliminavit is quidem, ut metuam: quid est?
 Nunc. Includi aperte iussit illum intra domus 795
 Consepta Teucer, nec foras amittere.
 Tec. Ubi ipse Teucer? cur is haec adeo iubet?
 Nunc. Iam mox redibit ille. caeterum exitum
 Hominis ad aliquod tendere exitium autumat.

- 800 Tec. Perii. quis illi haec indicat mortalium?
 Nunc. Thestore creatus vate vates, hoc die,
 Quo certa vel ei vita, vel mors expetit.
 Tec. Heu casum, amici, praevenite praecipem.
 Pars ite, Teucrum convocate huc ocyus.
- 805 Pars Occidentis, pars et Orientis plagam
 Lustrate, quo se cunque proripuit male.
 Iam sentio olim me a viro delinier.
 Ingrata iam sunt, quae benigne fecimus.
 Heu, gnate, quid agam? non enim morae locus.
- 810 Certum est et ire qua pote, et quantum pote.
 Eamus, accingamur: haud cessato opus,
 Servare volumus si virum certum mori.
 Ch. Paratus ire nec quidem tantum ore sum,
 Sed operis aderit, et pedum properantia.

Actus Quartus.

- 815 Ai. Stat culter illa parte, quae sit maxime
 Acuta, si cui experirier vacat.
 Munus quidem ille olim Hectoris virum omnium
 Et omnium mihi hospitum invisissumi.
 In Troade autem pactus est terra hostica:
- 820 Cui bene cruenta cote acumen redditum est:
 Fixi bene illum, et apparavi sedulo.
 Vel ut properiter non mihi invideat mori,
 Provisa nobis ista sunt in caeteris:
 Tu primus, et fas, adiuva me, Iuppiter.
- 825 Fac impetrassim munus hoc a te breve.
 Existat aliquis nuncius: quicquid mali est
 Teucro eloquatur: moneat, ut me isthinc humo
 Super cruento hoc ense prociduum efferat.
 Ne deprehensus hic ab inimicis prius
- 830 Proiciat, et praeda avibus et canibus fuam.
 Haec sancte, venerans te rogo: atque idem obsecro,
 Deponat ut quiete me placidissima,
 Postquam ense primum hoc transadegerim latus,
 Primo pedatu dextra Mercurii inferi.

Deinde semper-virgines prece invoco, 835
 Quae semper intuentur humanas vices,
 Sanctas Dearum praepetes Furias: sciant,
 Uti me Atridae principes adigunt mori.
 Eosque in exitium ultimum malos male
 Rapiant. et, ut me mox tuebuntur mea 840
 Caesum manu iacere, sic nepotibus
 Poenas nefanda caede postumis luant.
 Agite, ite celeres, ite Furiae vindices.
 Tentate volgus omne, ne compercite.
 Sol, qui suprema templa curriculo citus 845
 Lustras, paternae institeris ut terrae meae
 Strigans, parumper inhibe habenas aureas
 Utrisque miseris funus ac casus meos
 Aetate cana nuncia parentibus.
 Ubi fama miserae matris aures accidet, 850
 Totam per urbem ululabit, eiulabitur.
 Nec fructus operae est ista frustra conqueri.
 Age, ordiendum est facinus actutum mihi.
 O mors age, o mors age, veni, ac me visita.
 Quanquam alloquendi tempus olim erit satis. 855
 Te lucis almae candidissimum iubar:
 Te, sol, et almae lucis aurigam alloquor
 Posterrumum, inquam, ut postea nunquam amplius.
 O lumen, o domesticae sacrum solum
 Salaminis, o mei penates patrii: 860
 Vos clarae Athenae, vosque gentiles mei,
 Fontesque, fluvii vos valet: Troici
 Campi valet, et vos mei nutricii.
 Haec verba vobis edit Ajax ultima,
 Reliqua apud Orcum fabor infernatibus. 865
 ΗΜΙΧΟΡΟΣ, *Semichorus*.
 Se. Labor duplex gravis labor.
 Quem non adivi ego locum?
 Nec, qui docere possit, ullus est locus.
 Tace, tace. fallor? an sonum audio?
 Se. Vero. sodales classicos nos scilicet.

Se. Quid ergo?

Se. Latus occidentis omne vestigavimus.

Se. Habesne?

Se. Multum laboris: nihil mihi ultra se obtulit.

Se. Nec, uspiam ipsam solis Orientis plagam
Existit ullus rite qui monstret mihi.

1. *Stropha XIII.*

Ch. Quis ergo, quis mihi,

Quis hominum vigilibus

Mari speculis sedens,

Caelivagisve viis

Solens quae Dea,

Fluminibusve freten-

-sibus ferum virum inde

Sicubi vidit pa-

-lantem, ubi est, nuntiet.

Grave fuerit enim, si

Post tot labores vagos

Cursu non potui assequi.

Ast me hominem imbecillem, ubi est non cernere.

Tec. Heu me, heu me!

Ch. Heu quonia vox haec proxume e nemore exiit?

Tec. Heu me miseram!

Ch. Sponsam misellam bellica captam manu

895 Video Tecmessam paribus affinem malis.

Tec. Perii, occidi; actum est: vita, amici, exacta sum.

Ch. Quid est novi? Tec. Aiax caede confectus nova,
Iacet cruentus ense furtivo incubans.

2. *Stropha V.*

Ch. De reditu actum est mi.

Interficis istum

Tuum sodalem, inquam,

Aiax, o miser,

O miser femina.

Tec. Ut ipsa res est nata, nunc gemere addecet.

Ch. Sed quonia ad hanc rem est usus infelix manu?

Tec. Sua ipse dextra, ut res docet. quod et quidem

Haerens humoque fixus ensis arguit.

3. *Stropha VIII.*

Ch. Heu miserum casum.

Tene`cruentasti

Amicorum carens?

Egone eo usque stipes: ego

Ita negligens fui huius?

Hic, hic

Pervicus, atque sui

Iacet ominis Aiax.

Tec. Nefas videre. verum ego huius pallii 915

Totum obvolutum corpus amiectum obtegam.

Namque illum, amicus si quis est, contra obtui

Non queat anhelis follicantem naribus,

Et ex cruento vulnere atrum sanguinem.

Heu misera, quid agam? quis te amicorum efferet? 920

Ubi Teucer? adesset, siquidem adesset, tempori,

Sui cadaver fratris ut componeret.

Qualis vir Aiax, qualiter miser iaces,

Miserandum et ipsis hostibus spectaculum!

. 1. *Antistropha XIII.*

Ch. Labore ergo improbo

Volueras, miseriis-

-que fungier, et quidem

Functus es. usque adeo

Mihi talia

Perdus acri animo

Gemendo signa iam dabas

Hostifica, et pernox

Erga Atridas duces.

Ea fuit, ea labis

Princeps dies: quae dedit

Iudicium acre vir-

-tutis et ergo Achillis arma tradidit.

Tec. Eheu!

Ch. Generosa cura penita transit viscera. 938

Tec. Eheu!

- 940 Ch. Nil mirum et iterum, mulier, eiularier,
 Orbata tali quae modo careas viro.
 Tec. Opinio ad te, sensus ad me pertinet.
 Ch. Fatemur.
 Tec. O gnate: quod nos servitutis nunc manet
 945 Iugum? quibusve premimur insessoribus?

2. *Antistropa V*

- Ch. Ah gementum sensi
 Te facta profari
 Nefanda imperato-
 -rum huic magno malo.
 Sed repellat Deus.
 950 Tec. Non accidissent haec Deis nolentibus.
 Ch. Sed mole nimium nos gravi premunt mali.
 Tec. Tales ruinas creta supremo Iove
 Minerva Ulyssis saeva molitur vicem.

3. *Antistropa VIII.*

- Ch. Quam tacite secum
 Mente dolosa vir
 Renidens, obstrepens
 Cachinnat, et super domini
 Rabie, et furore ridet.
 Heu, heu!
 Tum autem et ubi audierint haec
 960 Duces duo Atridae.
 Tec. Atqui cachinnent, homini insultent malis.
 Fortassis et, si vivo honorem non dabant,
 Flebunt peremptum Martio in discrimine.
 Nanque homo sinistra mente possessum bonum
 965 Nunquam prius percipere, quam amisit, solet.
 Mors eius illis dulcior, gravior mihi,
 Ipsi suavis: namque habet quorum arserat
 Amore, mortem, cuius expetens fuit.
 Ch. Quid vero in illum riserint tantum? neque
 970 Occubuit illis ille: non: verum Deis.
 Ad haec Ulysses perperam ergo rideat.
 Iudicio eorum periit Aiax: at meo

Defunctus abiit lacrumis et luctibus.

Teucer. Heu, heu.

Ch. Audita Teucris vox, mihi ut videor: tace. 975

Porro quiritat carmen affine huic malo.

Teu. O frater Ajax, o mihi carum caput.

Itane alea omnis iacta, ut omnes autumant?

Ch. Actum est: vir ille, quod scias, Teucro, occidit.

Teu. O asperam, gravemque fortunam meam! 980

Ch. Ut nata res est. Teu. Heu ego miser! miser!

Ch. Plane gemendum est. Teu. O gravissimum malum!

Ch. Hoc, Teucro, verum est. Teu. Heu miser! quid?

Illius in quo Troadis situs loco est? [filius

Ch. Ellum intus. Teu. Illum quam potest celerrime 985

Huc intus educ, ne quis ut catulum unicum

Orbae leaenae malevolus rapere occupet.

Abi: move te: curre. nam iacentibus

Omnes student se mortuis illudere.

Ch. Sed adhuc et idem vivus illi sedulo 990

Curare tibi mandavit, ut curas quidem.

Teu. O omnium unquam, quae quidem oculis viderim,

Spectaculum horridissimum et gravissimum.

O praeter omnes, quas profectus sum autem haec,

Laedens meum cor maxime haec profectio, 995

Postquam tuae, Ajax, mortis atrum nuncium

Sensi, insequens cuncta, atque vestigans cate.

Nam citus Achivum castra pervolgaverat

Te iam perisse rumor, ut Dei, frequens.

Quae cum miser longinquus audirem procul, 1000

Absens gemebam: nunc videns pereor male.

Me miserum!

Velum aufer, omne ut, quicquid est, videam malum.

O dira species perpetrata atrociter,

Quot corde curas obserens moreris mihi? 1005

Quae nunc adibo regna? quos homines petam?

Cui non tua in re crepera, amice, iuverim?

Telamon meus, tuusque communis pater

Laetus me, et hilari fronte reducem scilicet

- 1010 Sine te recipiet? quippini qui vel neque
 In re secunda gaudio diffunditur?
 Cuinam ille dicto parcet, aut convicio?
 Me spurium, et ipsa bellica praeda satum
 Ignaviane mentis, an metu, an dolo
- 1015 Te prodidisse, frater Ajax, ut tuas
 Domos, et omnem possiderem habentiam.
 Talia severus perperam profabitur
 Asper senecta, iurgiis atrox homo.
 Solo paterno eliminabor denique
- 1020 Sermone patris servus, et liber tamen.
 Et haec quidem domi. ast me in arvis Troicis
 Odere multi, sed favent paucissimi.
 Isthuncque fructum morte percipio tua.
 Perii. quid ergo? quomodo te, inquam, exuam
- 1025 Dirissumo isthoc ense? sub quali heu tibi
 Carnufice vita periit? Hector denique,
 Nec ne sciebas, te peremit mortuus.
 Videte casus per Deos duum virum.
 Illo, quod Ajax munerarat, balteo
- 1030 Traiectos Hector e curulibus rotis,
 Raptatus usque est donicum exspirasceret.
 Contra iste capiens munus illius manu,
 Incubuit illi, morte pessuma cadens.
 Mirum, ni utrumque munus, ensem hunc scilicet
- 1035 Furia, et id Orcus fabricarit balteum.
 Ego censeo ista. et talia pleraque omnia
 Deos supremos in homines molirier.
 Diversa sed qui sentit, aut alia omnia,
 Sententia sua stet ille, ego mea.
- 1040 Ch. Orationem comprime, atque ut hunc virum
 Mandes sepulchro, quidve dicas, provide.
 Adest parum vir aequus; et forte advenit,
 Utpote malignus, nostra ut insultet mala.
 Teu. Quis est, ab ipso quem vides exercitu?
- 1045 Ch. Menelaus: is, cui classis ista militat.
 Teu. Video: propinquus cum sit, agnosci potest.

Menelaus. Heus te volo : istud manibus efferas cave
 Tuis cadaver: verum ut est, missum face.
 Teu. Quois ista verba funditasti gratia?
 Men. Visum mihi, et cui paret ipse exercitus. 1050
 Teu. Quod nomen isti rei praetexitur?
 Men. Quod quem putavi eduxe patria domo
 Amicum Achivis, auxilii fidissumi,
 Deprensus ille Phrygibus est inimicior.
 Totis stativis namque moliens necem 1055
 Impressionem nocte, ut occidat, facit.
 Quod ni Deum aliquis impetum intercepset hunc,
 Omnes ad unum nos quidem illius vicem
 Internecivo funere expositi illico
 Essemus, ast is viveret. verum Deus 1060
 Hominis furorem avertit in pecua, et greges.
 Nemo ergo tantis viribus pollens homo
 Existat, illum condere ut tumulo audeat.
 Proiectus atenim flavae arenae littore
 Circummarinis pabulum alitibus fuat. 1065
 Ne ad haec superbos tolle nimium spiritus.
 Nam si manus nil potuit in vivum mea,
 In mortuum ergo poterit. etiam ingratiis
 Vim faciam, ubi is se comparare noluit,
 Praecepta vivus ut capesseret mea. 1070
 Quamquam illud animi est improbi, cum plebs homo
 Parere nil se postulat melioribus.
 Nam sancta iura perperam ac leges vigent
 In urbe, cui non constat obsequii modus.
 Exercitique nulla sunt moderamina, 1075
 Cui nulla vis est nec pudoris, nec metus.
 Sed si quis usquam est mole crementa artuum,
 Is ruere sese speret et minimo malo.
 Nam qui timoris et pudoris compos est,
 Hunc posse spera sospitem consistere. 1080
 Sed ubi licentia omnis est iniuriae:
 Tunc et statum urbis postmodo tandem illius
 Cursu e secundo pessum iturum existima.

- Tamen timoris et mihi constet modus.
- 1085 Nec est, quod ubi quid egerim, ut mihi sit bene[,]
 Non et rependam tantidem, ut mihi sit male.
 Vicissitates haec habent. iste antea
 Fastu tumebat: nunc ego fastus gero.
 Ita funerare hunc opere maxumo veto,
- 1090 Ne et ipse, dum istum funeras, funus fuas.
 Ch. Menelae, ne post dicta sapienter tua
 Videaris ipse iniuriosus mortuis.
 Teu. Nil mirum, amici, si quid errare assolent
 Homines nec ullis incluti natalibus:
- 1095 Quandoquidem et errant talibus verbis viri
 Propage celebres, atque nobiles domi.
 Primum hoc mihi inque. dicis isthuc te virum
 Adduxe, Achivis socius armorum ut foret?
 Non ipse per se venit, imperio suo?
- 1100 Tunc imperator eius es, qui gentibus,
 Quibus fuit dux ille, nullus imperas.
 Non noster es dux ipse, sed Spartae imperas.
 Nec est quod id sit attributum ius tibi,
 Ut imperares potius ei, quam ut is tibi
- 1105 Obnoxius, non imperator omnium
 Venisti, ut Aiacem obsequi tibi postules.
 Quorum ipse rex es, hos rege: imperia in eos
 Magnidicus inhihe gravia. ego hunc, seu tu vetas,
 Seu praetor alius, rite tandem et ordine
- 1110 Condam sepulchro nil tuas veritus minas.
 Non faeminae tuae ergo is huc profectus est,
 Ut gravibus auctorata gens periculis,
 Sed ob sacratum ius, Iovisque sagmina,
 Non ob te: ut et qui nihili inanes penderet.
- 1115 Stipare ad ista plurimis praeconibus,
 Nec non duce ipso: tu strepens nil me moves.
 Per me quidem tibi esse eum, qui sis, licet.
 Men. Periculosum est talia in malis loqui.
 Teu. Acerba, quamvis aequa, verba vellicant.
- 1120 Men. Et gloriari plurimum arcitenens solet.

- Teu. Illiberalem non enim artem exerceo.
 Men. Si scutum haberes, gloriaries scilicet.
 Teu. Congrediar, etiam veles, armato tibi.
 Men. Quam pascit acres lingua spiritus tua.
 Teu. Fiduciâ aequi tollere animos fas mihi. 1125
 Men. Fas nempe et illum me perempto vivere?
 Teu. Hui! perempto? vivis ergo mortuus.
 Men. Me sospitarunt numina: huic vero occidi.
 Teu. Diis sospitatus ergo ne temnas Deos.
 Men. Egon' supremas temnerem leges Deûm? 1130
 Teu. Ita, si vetares mortuos tumularier.
 Men. Meos veto hostes ipse: non enim addecet.
 Teu. Unquam tibi Aiax pectore advorso obstitit?
 Men. Fuit hostis hosti, quod tibi et gnarum fuit.
 Teu. Nam quem doloso clepseris suffragio. 1135
 Men. Haec arbitrorum lata culpa, non mea.
 Teu. Perplura fraude frausus es volens mala.
 Men. Alicuius animum pungit haec oratio.
 Teu. Non tam, ut videtur, quam te ego pungam mea.
 Men. Unum eloquar. tumulandus hic nullo modo est. 1140
 Teu. Audi vicissim et tu istud: hunc tumulabimus.
 Men. Vidi tolutiloquente lingua praeditum,
 Qui navigare suasset insano mari;
 Stupere eundem, quando tempestas eum
 Turbaret, ac sese involutum palliis 1145
 Cuivis terendum calce vectori dare.
 Sed te, impetumque incicurem linguae tuae,
 E nube parva magna tempestas ruens
 Restinguet, et clamore compescet gravi.
 Teu. Ego autem inanem et perperum vidi virum, 1150
 Aliena propter insolescentem mala.
 Quem cum videret moribus quidam mihi
 Formaue similis, talibus praesens monet:
 Amice, ne sis mortuis iniurius.
 Aliter manet te, me vide, infortunium. 1155
 Istis monebat nullius rei virum.
 Quin tueor illum. non is alius, ut reor,

- Fuerit, nisi tu. nonne conieci bene?
 Men. Abscedo. nam quae turpitudine, velle eum
 1160 Sermone castigare, qui cogi potest?
 Teu. Abscede. nam quam turpe et inhonestum est mihi,
 Attendere homini effutienti inania?
 Ch. Atrox litis certamen erit.
 Quantum potis es, propera Teucer,
 1165 Fossamque cavam citus huic cura.
 Ubi perpetua celebrem cunctis
 Tumulum cum laude tenebit.
 Teu. At ecce praesto tempori adsunt proxume
 Et gnatus huius atque particeps tori,
 1170 Ut exequantur rite funus mortui.
 O puer, adesdum. age accidas supplex patri,
 Qui te in supernas lucis oras edidit:
 Illi asside suppliciter, et manibus tene
 Meas, et huius, et tuas itidem comas,
 1175 Supplicia velamenta. quod si exerciti
 Quidem aggreditur mortuo te avellere,
 Tollatur insepultus e medio male:
 Et eruatur genere toto stirpitus,
 Qualiter ego istum praesico crinem manu.
 1180 Puer, tene illum: serva, habe. nec te statu
 Demoveat aliquis: ast inhaere huic accidens.
 Nec, o sodales, pro viris muliebriter
 Vos gerite: sed iuvate, donec venero
 Tumulum huic procurans, nullus id sinat licet.

Stropha VII.

Ch. Reciprocifuga temporibus aetas
 Numerosique volumen aevi,
 Quando desinet miseri
 Tot aerumnas belli
 Nobis duplicans
 Residem ad Troiam, Troiam inquam,
 Probrum maculamque Graecorum?

Antistropha VII.

Utinam is, utinam in aetheris oras

Prius, ipsum aut penetrasset Orcum,
 Quisquis unquam funerea
 In Argivos primus
 Belli arma tulit.
 Criminum heu caput omnium.
 Is nanque homines trucidavit.

2. *Stropha XI.*

Is corollarum epulas,
 Dulceque delenifici
 Omne meri proluvium idem,
 Idemque sonos flexanimos
 Abstulit: is noctivaga
 Furta voluptatum amoris,
 Amoresque abolevit. heu, heu!
 Nunc hic iaceo otiosus,
 Aquae pluvio caput
 Rore madens, iniqua Tro-
 -iae monumenta.

2. *Antistropha XI.*

Ante mihi noctipetas
 Insidias propulerat,
 Atque sagittas ferus Ajax.
 Nunc ipse iacet luctifica
 Sorte. quis ergo mihi amor,
 Quaeve voluptas placebit?
 Uti essem, o utinam essem, ubi unda
 Rupes lavitur marina
 Sub aequore Sunii:
 Alloquerer sacras uti
 Tutus Athenas.

Actus Quintus.

Teu. Pedem citavi, cum viderem Agamemnonem 1223
 Ducem huc nec aequis incitatum passibus.
 Sinistra quaedam velle prae se fert loqui. 1225
 Agamemnon. Tune ille, quem superba dicta et
 Impune dixit fertur in nostrum caput? [aspera

- Tibi dico, captae matris ancillae genus.
 Ingenua quod si sustulisset te parens,
 1230 Quantum tumeres, teque celsum attolleres,
 Cum litiges nulla in re, homo nulli rei?
 Venisse nec nos classirectores, neque
 Duces Achivum, iureiurando autumas.
 Sed iuris Ajax, ut probas, venit sui:
 1235 An ista ius est dicta servos proloqui?
 Quis ille, cui tu, tanta vociferans, studes?
 Quo contulit pedem, ubi stetit, ubi et non ego?
 An praeter illum, nullum habent Graeci virum?
 Ergo, ut videmur, iniqua promulgavimus
 1240 Armorum Achillis publice certamina,
 Si Teucer et nos ore convincit malos:
 Nec sat probantur illa ne victis quidem,
 Hac stare, qua tot censuere iudices:
 Verum probris nos undique incilabitis.
 1245 Furtim aut petetis, impotes victoriae.
 Istis ab animis moribusque eimodi
 Nunquam asseretur legibus suus status,
 Si exigemus iure vincentes loco,
 Et postputandos ante collocabimus.
 1250 Sed comprimenda. haec non lacertosi viri,
 Vastoque virium impetu, ii tutissimi:
 Sed ubique vincunt, mente qui sana cluent.
 Flagro admonentur pollulo glebarii
 Validi triones rectum itiner insistere,
 1255 Cui generis in te remedium video cito
 Expetere, ni te sapere postules bene.
 Qui natus illo, qui umbra inanis, non vir est,
 Gestis petulce, loqueris et proterviter.
 Non sapere disces? non tuorum conscius
 1260 Natalium, hominem liberum adduces mihi,
 Orationem qui dabit tuam vicem?
 Nam te loquente dicta me incertant tua,
 Ut qui loquelam barbaram haud intellegam.
 Ch. Utrique vestrum Dii bonam mentem duint.

Nil melius, e re quod sit amborum, precer. 1265
 Teu. Heu quam citatim mortuorum gratia
 Ingrata cedit, atque partes deserit.
 Siquidem hic nec etiam ob parva dictu munia
 Meminit tui, Ajax: quoius olim gratia
 Tuo periculo tot pericla exhauseras. 1270
 Sed omnis iste fluxit ingratus labos.
 O proloquute perpera, atque inania:
 Oblitus adeo es, quando nos in praelio
 Periculosus impeditos cassibus,
 Nulla salutis spe, atque vorsos in fugam 1275
 Eripuit iste vos suo adventu: foris
 Cum fureret ardens ignis in navalibus,
 Flammis adultus, inque classem nauticam
 Irrueret Hector varicans vallum impete.
 Quis haec repressit? non is est, qui fecit haec, 1280
 Quem contulisse nuspiam pedem autumas?
 Veron' is ille fecit haec, et sedulo?
 Cum nec vocatus, sorte sed ductus manum
 Conseruit, acri comparatus Hectori.
 Nec enim fugacem iecerat sorticulam 1285
 Gleba madentis uber, ast quae primitus
 Educta casside impetum citasceret.
 Haec ille fecit, atque ego una interfui,
 Ego servus, atque matre barbara editus.
 Haec verba, stulte cum strepis, quo respicis? 1290
 Nescis, tui qui prosator patris fuit,
 Pelops vetustus, em fuisse barbarum?
 Tuum satorem autem Atreum sacerrimum
 Fratri vorandos apposisse liberos?
 Te mater autem Cressa protulit, suus 1295
 Quam deprehendit cum viro alieno pater,
 Mutisque iecit pabulum natantibus.
 Taline talis obiicis genus mihi?
 Telamone qui sum patre prognatus, meam
 Qui praemium virtutis ex exercitu 1300
 Habuit parentem concubinam: regio

- E stirpe Laomedontis: eximiamque ei
 Praeda olim ab omni muneravit Hercules?
 Ergo optumus, duobus optumatibus
 1305 Satus dehonesto generis auctores mei,
 Quos insepultos, in laboribus sitos
 Istis, repellis: nec pudet iactantiae?
 Sed certus esto, si virum hunc repellitis,
 Omnino nos tres et simul repellitis.
- 1310 Nam pro hoc mihi periclitanti, nobilem
 Oppetere mortem melius est, quam pro tua
 Uxore: quam pro fratre germano tuo.
 Ad ista, cura non meam rem, sed tuam.
 Si nōxis aliqua re mihi, ignavissumus
- 1315 Fortasse malis esse, quam audacissumus.
 Ch. Adesse, Ulysse, te putato temperi,
 Nisi hos nevis dirimere, sed committere.
 Ul. Quid est, amici? vox Atridarum procul
 Super hoc valente mortuo mihi accidit.
- 1320 Aga. An non, Ulysse, verba dictu infamia,
 Et probra ab isto nuper exaudivimus?
 Ul. Quae probra? culpam haud commeret, me iudice,
 Si quis male audiendo, respondet male.
 Aga. Male audiit: namque ille me affecit male.
- 1325 Ul. Affecit adeon', ut tibi siet male?
 Aga. Nam qui insepultum se hoc omissurum neget
 Cadaver, ut non tumulet iniussu meo.
 Ul. Licetne amico proloqui verum tibi
 Tua haud minore, quam prius, cum gratia?
- 1330 Aga. Licet. nam et esset caeteroqui iniurium:
 Praecipuum amicum cum te in Argivis putem.
 Ul. Audi. per ego te caelites, ne proiici
 Virum insepultum hunc siris inclementius:
 Nec eo usque te odii provehat licentia,
- 1335 Ut omne iusque fasque prosubigas pede.
 Mihi omnium ille pessume infensus fuit,
 Ex quo arma Achilli lite nostra evicimus.
 Sed tamen ego illum tam male animatum mihi

- Non usque nauci fecerim, quin omnium
 Illum virorum, post Achillem, acerrimum, 1340
 Quicumque Troiam accessimus, vocaverim.
 Ut flocci et illum facere, caussae non siet.
 Nam non viro illi, sed Deerum legibus
 Iniurius sis. caeterum virum bonum
 Incessere haud ius mortuum, licet oderis. 1345
- Ag. Haec isto, Ulysse, pro viro iurgas mihi?
 Ul. Plane. sed odi, odisse cum licuit mihi.
 Ag. Non et iacenti te quoque insultare fas?
 Ul. Inhonesta, Atrida, lucra ne placeant tibi.
 Ag. Ubique regem colere pietatem haud facul. 1350
 Ul. Scitum est, amicis gerere morem, et obsequi.
 Ag. Parere oportet regibus virum bonum.
 Ul. Quiesce. victus ore vicisti tuo.
 Ag. Memento, quali gratiam hanc confers viro.
 Ul. Fuit mihi hostis ille, sed fortis tamen. 1355
- Aga. Quid fiet, ubi sic mortuo hosti honorem habes?
 Ul. Virtus movet me, quam simultates, magis.
 Aga. Sunt, qui solent haec facere, vecordes viri.
 Ul. At, qui boni fuere, post fiunt mali.
 Aga. Tales amicos esse postules tibi? 1360
 Ul. Non laudo duram mentem, et intractabilem.
 Aga. Tu nos probabis hoc die ignavissimos.
 Ul. At nos tu Achivis omnibus iustissimos.
 Aga. Iubetis, istud funus exequi sinam?
 Ul. Iubemus. idem nam manet nos exitus. 1365
- Aga. Ut rebus homines omnibus satagunt sui.
 Ul. Cuiusne potius, quam mei, sategerim?
 Aga. Ita ut tuum hoc sit, non meum quicquid est rei.
 Ul. Omnino. utrumvis feceris, bene feceris.
 Aga. Verum mihi istud autumanti, creduas: 1370
 Vel maius isto munus attribuam tibi.
 At vel sepulchro affectus, inimicus mihi
 Erit iste, tu fac omne quod facto est opus.
 Ch. Quicumque, Ulysse, sapere te non dixerit
 Talem virum, et tantum, ille vero desipit. 1375

- Ul. At ego interim praedico Teucrum in posterum
 Tantum paratum amare me, quantum oderam.
 Meamque opem isti funerando conferam,
 Meum laborem: nilque omittam, quod viris
- 1380 Praestare cunctos addecet fortissumis.
 Teu. Generose Ulysse, et omnia haec dixti bene,
 Et laude, quanquam me fefellisti spei.
 Nam qui huic Achivum olim omnium inimicissimus,
 Iuvisti amice solus hunc, et mortuo
- 1385 Vivus iacenti noluisti illudere,
 Ut ille vecors imperator, ac levis:
 Ipse, inquam, et alter frater, illum proiici
 Studuere lacerandum insepultum, inconditum.
 Qui illos Olympi rector huius Iuppiter
- 1390 Diraeque memores, atque perfica ultio,
 Lacerandum uti istum proiici immerito virum
 Studuere, ita omnes perdunt malos male.
 Sed, o propages clara Laertae senis,
 Non siverim te funus hoc contingere,
- 1395 Ut nequid axim mortuo huic ingratiis.
 Quod potes, in aliis nos iuva. et si quem exerciti
 Abducere animo est, me lubentem feceris.
 Ego apparatus caetera ibo. te interim
 In nos fuisse memineris munem virum.
- 1400 Ul. Velim quidem. at si munia ista me exequi
 Tibi non amicum est, laudo consilium. vale.
 Teu. Sat. tempus enim iam multum agitur.
 Sed fossam pars, ite, capacem
 Properate manu: pars tripes autem
 Et lustralibus undis tepidum
 Ponite labrum: pars una domo
 Efferat intus duri insignia
 Arma duelli.
 Sed tu, quantum potes, alme puer,
 Patrios artus mecum amplexus,
 Attolle, leva. namque cruoris
 Salientis adhuc tepidi tullii

Efflant. Agesis, quisquis amicus
 Ades hic praesens, propera, curre :
 Impende viro forti officium.
 Ac nemo quidem, queis loquor, horum
 Aiace fuit melior vir.
 Ch. Quam multa viris licet expertis
 Temere discere. sed inexpertus
 Praesagus nemo futuri est.

LYCOPHRONIS CASSANDRA.

Quaecunque poscis, ultima ex origine	1
Plane expedibo: sed tamen prolixius	
Parcas loquenti: non enim virgo, ut prius,	
Secura solvit multiplex os carminum,	
Sed et tumultum murmuris multi ciens,	5
Superstitiosa fauce bacchata est sonum,	
Tenebricosae verba Sphingis aemulans:	
Quorum memor mens quae mihi nunc suggerit,	
Adverte Rex, putansque mente singula,	
Percurre dictionum inobservabiles	10
Scrutans camenas, qua expedita semita	
Ad planam ineptos ducit errores viam.	
Ego at solutis carcerum repagulis	
Verborum obibo flexuosos tramites,	
Primumque pulsans oppidum, ut cursor celer.	15
Matuta Fagutalis arcis culmina	
Citis supervolabat alis Pegasi,	
Cascum maritum proxime Cernem insulam	
Toro relinquens, bigenerem fratrem tuum:	
Tranquillaque ocris concavi ancoralia	20
Nautae luebant, atque tonsilla tenus:	
Puellicidam et vermigradae Salaciam	
Scapis ruebant e columbariis suis	
Ciconivestes pupulae Phalacriae,	
Ultra Calydnas obstinentes palmulas,	25

- Aplustreque passim, et explicata suppara,
 Phrenetici Septentrionis flatibus:
 At ora solvens entheis bacchatibus,
 Ates ab altis pervagae bovis iugis
 30 Cassandra dictis infit orsa talibus.
 Heu heu cremata lacrymosa patria;
 Primum quidem feralibus Trinoctii
 Stlatis gigantis, ore quem quondam suo
 Consi voravit campa manduces canis,
 35 Qui vivus ustus excavator viscerum
 Intra lebetis ignis expertes focos
 Formo capronas verticis fudit solo,
 Prolis peremtor, patriae pestis meae:
 Matri secundae qui volanti cuspide
 40 Detersit uber, inque Circi pulvere
 Quinquentionis membra patris sustulit
 Saturnium ad cacumen, ubi terra sati
 Formido equorum cespes Ischeni tumet:
 Salsas Triquetri qui latebras aequoris
 45 Torve obsidentem semifeminam canem
 Stinxit, rapinis imminentem piscium
 Gumiam boum leaenam, adustis quam pater
 Membris, lucernis corporavit igneis,
 Mortam haud paventem sedis inferae deam:
 50 Quem caute inermi fraude quondam mortuus
 Extinxit, olim iam Quietali agnitum.
 Heu tene rursus, ten' crematam contuor
 Vetusti ab armis Aeaci, atque Tantali
 Rogo sepultis intra Letrinam ossibus
 55 Pulli igne subverbusti ad impiam dapem,
 Telis bubulci Teutari volucris.
 Rivalis uxor cuncta in oras luminis,
 Legans parectatum minantem patriae,
 Producet efferata patriis probris,
 60 Dirisque nuptiis peregrini tori: at
 Salubrium cata unguinum incurabile
 Vulnus mariti conspicata pristini

Giganticidis interempti spiculis
 Ab hoste, obibit morte communi diem
 Falis ab altis ad cadaver saucium 65
 Corpus ruina cernuum in praeceps ruens:
 Et tunc recentis icta amore mortui,
 Iam palpitanti spiritum efflabit viro.
 Duplex tuum triplexque bellum conqueror
 Ad arma rursus et rapinas aedium, 70
 Tuique te ignem contuere incendii. [contueri?]
 Heu patria, et vos busta nati Atlantidis
 Audacter urinantis olim, cum cute
 Suta revinctus corpus, utre scorteo,
 Et solus, ut aper quadrupes Hercynius, 75
 Rhithymnates navit ut larus fretum,
 Zerinthi hiatum virginis Canariae
 Linquens, Deūmque tecta Lucumonum Saum:
 Cum corruebat omnem humum Diespitris
 Rapax aqualis nimbus, et putres solo 80
 Falae fatiscentes lababant, at genus
 Hominum natabat ultimo periculo.
 At fagum, et alium fructum, et uvam musteam
 Orcaeque tum Delphines, atque masculūm
 Phocae esitabant in toris mortalium. 85
 Adest adest fax involuta incendio
 Praedam in columbae morte multandae canis,
 Vultur palustris quam edidit satu suo
 Testae rotundae convolutam fornice.
 At hospitalis infera unda remigem 90
 Te muricidam, nec bucerdam in patriis
 Caulis prementen scrupulis adhuc manet,
 Ut ante pulchritudinis trium arbitrum:
 Sed pro mapalibus tu Aselli mattias,
 Et Lan adibis: pro boum praesepibus, 95
 Ovilibusque, proque rustico pedo
 Vehet faselus te et Phereclii pedes
 Festrās gemellas, inque Gythii iuga,
 Ubi ad scabrosa saxa pandatos luens

- 100 Pinus tenaces lubrici dentes freti,
 Classem expedibis noviratem a iactatibus,
 Et tu virosae praedo iunicis lupus
 Orbae duarum iam columbarum pari,
 Cassis peregrinae in secundam indaginem
 105 Ultro incidentis aucupis pennae dolo,
 Dapem ambidentum nuper in crepidine
 Bacchis cremantis atque divae Albuneae,
 Curses super Scandeam et arces Aegili,
 Venator acer praeda opima ganniens:
 110 Explensque amores in Draconis insula
 Actae, biformis editi terra imperi,
 Vanam secundo non videbis Murtiam,
 Ulnarum inanem sarcinam, eque somniis
 Vacua torum nocturnus explorans manu.
 115 Nam te Phlegraeae iam maritus coniugis
 Tristis Torones, abdicator risuum
 Et lacrumarum, namque nescit, et caret
 Utroque, qui olim littoralem ex Thracia
 Fecundi opimatam Melonis fluctibus
 120 Humum penetrans non trabe stlataria
 Inhospitale sed iter, ut cubilia
 Terrae in profundos talpa pertundens specus,
 Quaerens recessus in cavernis aequorum,
 Cavensque natos perduelles hospitum,
 125 Et audiendas supplicans patri preces
 Redux ut iret patriam, unde pervagus
 Matrem gigantum adiverat Palleniam:
 Tete ille Guneus quaestor urnae vindicis,
 Sagacis arbiterque Solis filiae
 130 His nuptiis privabit incilans probris,
 Pellens ab omni iure prosedae lupae.
 Qui nec Lyci sepulcra nec Chimaerei
 Oraculorum voce venerantes timens,
 Nec illecebras Anthei, nec hospitum
 135 Dapum sodalem, filium Consi, salem,
 Deum tulisti transilire sagmina,

Mensamque calcans, ius supinans et bonum,
 Fetae modum secutus ursae incicorem.
 Ergo stupentes frustra tundens nervias,
 Egentia et ieiuna fundens carmina: 140
 Sed flens adibis patriam incensam prius,
 Exangue spectrum baiulans ulnis tuis
 Iam quinque nuptae Thyados Pleuroniae.
 Satae cataces namque Carmentae mari
 Iam panuclis nevere trinis, coniuges 145
 Thalassiones quinque celebrare illius:
 Duos quidem videre praedones lupos
 Cate intuentes praepetes immussulos:
 Plyni et Libyssae, Caricique gurgitis
 E stirpe cretum semicreta barbarum, 150
 Et vere Epeum, nec quidem Argivum satu,
 Cuiusque avum quondam in molaribus suis
 Hercynna Educa, quae gerit secespitam,
 Fartim minutal frendicans, tumulto indidit,
 Humeri vorax epulata cartilaginem: 155
 Quem dudum adultum virbium, et cupidines
 Graves caventem navium promi dei
 Misit Terentus in Letrinae iugera
 Ocrin paratum praeterire Molpidis
 Lustrale caesi corpus imbrico Iovi. 160
 Soceri in ruinam qui trucidavit procos
 Iustis nefandis, quae Camilli filius
 Paravit: ille poculo exhausto ultimo,
 Cognomini sepultus est Salacia,
 Suasam suis labem insipans natalibus, 165
 Surae petillae Psyllan aurigans equum,
 Picatae et Harpinnam parem ungula Strigi.
 Tandem illa quartum fratrem adhuc tuebitur
 Lircanei acceptoris: ille e fratribus [Circanei?]
 Pugnae secundum acerrimae palmarium 170
 Tulisse tunc canetur. atque in stragulis
 Quintum anxiis in somniis exercitum
 Iactabit atro imaginis ludibrio,

- Sponsum futurum Angitiae Cytaicae
 175 Ardentis hospitem. quem ab Oenona exulans,
 Vertens in hominum membra formicas breves,
 Pelasgicum Typhona produxit pater,
 Septem e puellis torridis forma lice
 Superstitem unum vindicatum ex ignibus.
 180 Reciprocam ille sed remanabit viam,
 Vespas suis e pumicetis exciens
 Quasi puer vapore suffiens domum:
 Et caeteri Burri Duellinominis
 Flabris iuencam atabulis caedent popae,
 185 Matrem draconis incientem Scyrii:
 Quam saepe coniux Salmydesium salum
 Intra requirens immolatricem hospitem,
 Spumifragam insulam obsidebit Candidam
 Celti liquentes ad paludes gurgitis,
 190 Amore sponsae, cerva quam volucripes
 Iugulum propinans eximet secespitae.
 Spaciosus intra littus appellabitur
 Solus mariti cursus in crepidine
 Sortem gementis atque classem coelibem,
 195 Et non videndo membra mutatam modo
 Cascam cruentum vas probe et libamina, [*prope?*]
 Orcique flam[m]am exuberantem funditus
 Cortinam ahenam, quam atra flabit, mortua
 Cadavera elixans coquinatu improbo.
 200 Et ille obibit eiulans campum Scythen,
 Procans amoris quinque circites torum:
 Illi ante acerras auguris Saturnii
 Deglutientis cum parente filios
 Secunda iurantis fidusta sagmina,
 205 Tonsarum amicient remiges stropis manus,
 Bacchumque sospitem et prioris vindicem
 Luctus canentes, cui in obscuris cavis
 Delphorum operta ad antra Lucrini dei
 Abstrusa liba Tauriformi offeret
 210 Classis tremendae millepraetor navium.

Cui gratiam sacri novam redandruans
 Nefrondinosus Esquilinus Lucius,
 Leoni adempto prandio, implicans rubis,
 Segetem vetabit eruisse funditus
 Vasto molari matriisque querqueris. 215
 Cerno sequacem iam napuram luctuum
 Mari trahentem et conserentem patriae
 Minas feroces et malorum incendia.
 Atque utinam in Issa te Camillus insula
 Non procreasset hostium nostrum ducem, 220
 Quartum satum ex Atlante destina covi,
 Tuis parantem damna cognatis Prylin,
 Sagax aruspex vere ad omnia optima:
 Paterque iussis Aesaci fanatici
 Non improbasset signa noctis arcula, 225
 Celasset uno sed duos pro patria
 Fato, perurens membra Lemnio rogo.
 Non tot malorum nunc procella surgeret.
 Portumnus en cernet nefrendum carnifex
 Fervere mergis spartisirpeis anum 230
 Glauci Terenti coniugem Titaniam.
 Iam duo necantur cum parente pignera,
 Humeros molari coclaca fracto Ducis:
 Quae sabulonis apparata fugerant
 Vanis loquelis alvei discrimina, 235
 Cui cuncta credens ille tortor liberum,
 Mergorum alumnus, pisculentae compedis
 Praeda, ostreis valgisque Naritis comes,
 Fetus gemellos clusit uno ploxeno.
 Cumque his miser non matris advertens deae 240
 Praecepta Mnamon, sed veterno oblivius,
 Suppus recumbet, pectus ense saucius.
 Nunc nunc gemit Myrina, nunc praesentiant
 Hinnitum equorum littorales margines,
 Ubi Pelasgum lubricae saltum pedae 245
 Librans crepidine ultima fremens lupus
 Fontis creabit e saburra gurgitem,

- Olim recludens ociosa flumina.
 Iam culta vastat arva Mars Salisubsulus,
 250 Reciproco cruenta signa murice
 Edens: palam omnis vasta tellus nunc iacet,
 Horretque crebris ut seges novalium
 Sicilicibus corusca: luctuum mihi
 Pinnis imago aures ab altis personat,
 255 Covi serescens omne pervolgans fretum
 A feminarum voce, scissis vestibus
 Luctus sequaces mutuo capientium.
 Sed illud illud te o cor infelix malum
 Illud lacesset omnibus crudelius,
 260 Ubi fremiscens celibari caesius
 Versam rapax sanqualis inscribens humum,
 Urvoque lirans orbitam anfractu viae
 Bubulcus imporcitor ampli iugeri
 Horrendum acutis ore clangorem ciens, [acutus?]
 265 Fratrum tuorum filium carissimum
 Ptoi parentis ex humo susum auferens,
 Artus cruentans ungue et immani gena,
 Tifata patria tabo et arva polluet,
 Et libripens trionis occisi stipem
 270 Ferens aginae examinatam lancibus,
 Et rursus aequipondium redhostiens
 Rodi micantis in statera auraria,
 Bacchi iacebit funeratus amphora,
 Fletusque Nymphis inquilinis Bephyri
 275 Superque Pimpleam petrae Libethriae,
 Cadaverum propola, qui fatum tremens
 Effeminatam corpori pallam induet,
 Insilia tractans staminumque insubulos:
 Tanget supremus vinciam hostilem pede,
 280 Te, frater, unum vel pavens in somniis.
 Qualem heu rues, Fortuna luctantem domus,
 Patriae caducae subtrahens tibicinem.
 Non absque lacrymis atque lessio riserit
 Impune latro Doriensum exercitus

Vitulans ovanter morte confecti viri:	285
Sed circa puppes ultimo aucto spiritus	
Excursu, amaris ignibus cremabitur,	
Iovem Fugalem plurima incalans prece	
Amara fata concremato avertere.	
Nec agger, aut navale propugnaculum,	290
Nec crebrisurus pluteus atque scansilis,	
Non iuverit lorica, non pinnarum opus,	
Sed fumo ut axe conglobatae apiculae,	
Vaporis aura, torriumque verbere,	
E puppe rostrisque atque rostrorum foris	295
Crebri petauristae et sedilibus suis	
Salto peregrinam cruentabunt humum.	
Procosque multos Graeciae palmarium	
Hasta ferentes, inclutos prosapia,	
Tuae feroces morte mactabunt manus	300
Tabo cruentae, amore belli asperrimae.	
Sed ipsa luctum non minorem perferam,	
Tuo per omne maesta tempus funere.	
Nam dira mi illa dira lucescet dies,	
Gravissimusque luctuum, anni quo senes	305
Circum rotantes Noctilucae viderint.	
Heu heu gemendus et mihi flos est tuus,	
O pulle, dulcis heu parentum sarcina,	
Amore saevum qui draconem saucians	
Et illice igni, sauciumque compede	310
Grata coercens tempus ingratum breve,	
A saucio non ipse saucius tamen,	
Truncatus aram tu cruentabis patris.	
Heu me misellam, et par benignum virginum,	
Tuumque bruta conqueror fatum canis:	315
Quarum sororem terra nutrix alteram	
Hiulca devorabit infero specu	
Adulta proxime intuentem incommoda,	
Qua late avitus lucus et bustum lupae	
Iacet sepultae adulterae cum filio.	320
Priusquam opem mulgeret infans lacteam,	

- Et obstetricis rore corpus tingeret.
 Sed cruda te ad sponsalia et connubii
 Sacra admovebit durus Iphidis leo,
 325 Atræ parentis aemulatus februa.
 Namque in capacis ventre mactans naviae
 Bovem infulatam draco cupencus impius,
 Iugulae tripatris caedet hanc clunaculo,
 Priora confedusta dans hirpis sacra.
 330 At mancupatam te in supino littore
 Thracum lapitam funditorum iactibus
 Conviciosus percitorvia iniuriis
 Abscondet imber saxeus manualium,
 Pulla hirriente membra mutatam cane.
 335 Ast ad bidental Anxuri domestici
 Ornabit albis antiis crepidinem
 Sororis olim lutea calantica
 Redemtus, ustam cum rediret patriam,
 Vetus tenebris nomen obruens suum:
 340 Ubi rupex hirtipilus ignes indices
 Terræ parentis indicator perfidus
 Lucens, caballum gente praegnantem hostica
 Pertundet, altas ventris impages trahens:
 Et Sisypheae volpis astutus cato
 345 Lucebit ardens triste lucubrum nepos
 Leucophryn atra nocte navigantibus,
 Infanticidae et insulas duas boae.
 Ast ipsa abhorrens pronubas taedas ego
 In aedis atræ scrupis conclavibus
 350 Tecto carentis et lacunari domus
 Tenebricoso membra mergens carcere,
 Ptoumque Semonemque Vortumnum Deum
 Fugans amore captum ab innupto toro,
 Tanquam potis signata perpetim fore
 355 Summae ad senectae tempus, innubae aemulo
 Ritu Minervae Carneae Feretriæ,
 Ad volturis columba tunc raptim torum
 Exanguis ales ungue picato trahar,

Clangore multo Acredulam Budetiam Calans rapinae nuptialis vindicem.	360
Ast illa signis aspero palatio Pupas coruscans caelitus minabitur, Lapsa ex falanto patrii solo Iovis, Avo imperanti nobilis possessio.	
Unius ob noxam orba mille liberum Tumulos inanes conqueretur Graecia	365
Non in sepulcris, sed maris fundo sitos, Rogi supremum non tegentes pulverem Urnis latentem, ut iusta denicalia:	
Sed triste nomen, atque cespitum notas Parentum amicis irrigatas fletibus Et liberorum lacrumis et coniugum.	370
Ophelta, tuque rupium custos Zarax, Petraeque, tu Trychata, tuque asper Nedon, Et saxa Dirphossi omnia et Diacrium	375
Specus hiantes atque Phorcynis iuga, Quot fluctuantum nenias cadaverum Cum dissipatis audietis puppibus:	
Quantum tumultum murmurum infraenabili Reciprocantem vorticum spumas salo:	380
Quot deinde thunnos saucii compagibus Ad saxa fractis verticis, quos caelitus Noctu rubentes manubiae obstitos prement, Ubi flore iam vertiginosis Liberi	
Lucebit indicem tenebrarum facem Ultor nocenti pervigil curae studens.	385
At hunc ut amburvantem aquis alcedinem Per saxa iniqua velitem fluctus feret Actum procellis inter aras duplices.	
Gyrisque siccans in petris alas mari Multo madentes, alterum mare hauriet Perpessus ictus a tridente fuscina, Qua ultor illum vulnerans operarius	390
Cum orcis adiget habere communem fugam, Vano cucullum blattientem pipulo.	395

- At luridum cadaver expulsum foras
 Delphini aprica concoquet Canicula,
 Passumque in algis inque musco putridum
 Miserata condet una Nesaeae soror,
 400 Opitula abadir maximi Cynaethei.
 Bustumque proximum coturnici aliti
 Tremens, cavebit murmur Aegaei sali.
 Tunc illa Castniam et Melinaeam deam
 Proscindit audax Uragi in palatio,
 405 Quae lacies illum rete inextricabili
 Furore nec furore verum Erinnyum,
 Tendens amaram compedem fatitraham
 Omnisque moestum Graecia eiulabitur,
 Quamcunque Araethus intus atque inhospitae
 410 Fauces coercent Dotii Libethriae:
 Quibus meae vel ad paludis inferae
 Ripam diu sunt lacrumandae nuptiae.
 Nam plurimarum ventre funerabitur
 Serratidentum fauce camparum abditum
 415 Examen ingens, hospitesque in hospite
 Terra subibunt busta cognatis procul.
 Nam ripa quendam Strymonis Bisaltia
 Absinthiorum proxima atque Bistonum
 Vesticipis altorem optimum Edonos prope
 420 Teget prius, Tymphresta quam cernat iuga,
 Suo parenti plurimum invisum omnium,
 Qui fecit illum caecilium, oculos forans,
 Cubile spurium quando inivit pellicis.
 Tres Cercaphi spelunca casnares teget
 425 Olim sepulcro non ab Alenta procul:
 Molossi olorem praescium Insinui Cubi,
 Scrofae incientis nescientem delicos,
 Cum caprifici lite compellans cata
 Vatem aemulum, ipse falsus ex oraculo
 430 Somnum Teniris praestitutum dormiet:
 Quartumque magni liberorum Diiiovis,
 Fratrem dolosi Aethonis in fictis notis:

Et tertium ligone Thebarum falas
 Aheneo demolientis filium,
 Quem Strebulus olim Consus agili discidit 435
 Pilumnus ora dissipans sudaculo,
 Quando creatae Nocte germanos patris
 Ad unum amorem mutuae armarunt necis.
 Duo at scatentis ad fluenta Pyrami
 Deraeni ovantes vertagi icti mutua 440
 Depraeliabunt caede barritum ultimum
 Subtele in ipso virginis Pamphyliæ.
 Altusque rumo sulcus in meditullio
 Stabit Megarsus cespitem nitentium,
 Ut ne in profundis inferum sedilibus 445
 Imbuta cernant busta caedibus sua.
 At quinque dehinc Cerastiam in Vespariam
 Et bitientes Satrachum et Silvani humum,
 Iuxta manebunt Murtiam Zerinthiam.
 Unus parentis exulans conviciis 450
 Cychrei cavernis Bocarique flumine,
 Meus sobrinus, ut peremptor patrii
 Pulli, nothum propagmen et labes domus,
 Rabiem vomentis bellicosam ovilibus,
 Ravi leonis quem pilis horrens cutis 455
 Runis tegebat aeneis impervium,
 Obnoxiam unam possidentem semitam
 Ad fata, quam vagina celabat Scythæ,
 Cum durus adolens sacra Comyro leo
 Suo parenti fatus est claras preces, 460
 Immussuli ulnis subrumum gestans suis.
 Nec ipse credat hoc parens, quod Lemnium
 Fulmen duelli, nescius turpis fugæ
 Trio efferatus hospitum infensissimi
 Traiecit ile munere, urinans ferum. 465
 Saltum tepentis ensis ad promptam necem:
 Fratremque Trambeli ille patria exigit,
 Cognata patris quem parit nixu suo
 Donata praeda dirutori moenium,

- 470 Quam pro frequenti civium comitio
 Ferale glauco prandium suasit cani
 Misisse linguax virginum trium pater
 Omnem marino terram inundanti luto,
 Siquando fluctus expuisset faucibus
- 475 Sorbens procellis omne decumanis solum,
 Nepam sed ille fauce pro pupa vorans,
 Partus maligni questus est onus grave.
 Venator adiens at secundus insulam
 Ut expedite consulat malis suis,
- 480 Indigena socius epulo liberis Virae,
 Priscis Lupercis atque Nyctimi coquis
 Lunam ante natis, filiam glandis dapem,
 Terrere suetis in calentibus focis,
 Eviscerabit, et medullitus trahet
- 485 Ligone glebas, omne vestigans specum.
 Cuius necavit bronchus Oetaeus patrem,
 Ad verticillas ilis artus lancinans.
 Adagionem hunc sensit accepto malo,
 Quod plurima inter poculum et labrum solet
- 490 Vertisse fatum res agens mortalium.
 Et tabe manans ora spumanti, occidens
 Solocisetus imminentem ulciscitur,
 Salii coercens incito statu volam.
 At tertius tollentis ex cava petra
- 495 Natus neronis arma, cuius in torum
 Idea iunx sponte conscendet sua,
 Quae viva Averni obibit umbras, questubus
 Et lacrumis confecta Muniti parens,
 Quem torta Crestonae anguis in venatibus
- 500 Necabit, acrem cuspidem infligens pedae,
 Ubi parentis collocabit in manus
 Captiva patris avia furtivo satum
 Amore pullum, cui iugum solae hosticum
 Iecere servitutis Actaei lupi
- 505 Hostimen, atque Bacchae ademtae gratiam,
 Quorum rotundae testulae caesus tholus,

Munimen ictus hostici, caput teget.
 Intacta vermiculata claxendix domos
 Servabit alias, incolis stupenda res:
 Quod templa ad alta siderumque subices 510
 Ducet duos Lapersios medioxumos,
 Quos nunquam in orbem Iuppiter sospes meum
 Duxis bipraedem liberaturos subim:
 Nec vel celoces instruantes classium,
 E puppe summa nudipes vestigium 515
 Hostes vetusto Bebrycum infigant solo:
 Neque hos leones anteuntes viribus,
 Duri duello, quosque Mavors armiger,
 Quos Nerienes, Capta quos amat dea
 Boum iuga, et Curitis Homolois dea. 520
 Haec quae cluentes arte fabrica duo,
 Querquetulanus, Consus et Cromnae imperans,
 Struxere quondam peieranti principi,
 Crudis diem unum vix lupis suffecerint
 Vim fulminantis impetus depellere, 525
 Quamvis in arcibus Canastraeum gravem
 Giganta, constans hostium repagulum,
 Habentia, atque certa primum verbera
 Vibrare promptum lancinatori gregis,
 Et cuius iras primus accendet graves 530
 Acceptor acer, lubricum saltum citans,
 Flos ipse Graiûm, cui Dolongorum elegans
 Olim sepulcrum ripa defuncto parat
 Rumona cornu prominens peninsulae.
 Accedet insperatus[,] accedet tamen 535
 Nobis amicus sospes unûs, Drymnus
 Deus Promantheus Aethiops Gyrapsius,
 Qui bitientem quando Mutunum atriis
 Nocentem amare pestis admittent reum,
 Et quos acerba, quosque rerum asperrima 540
 Manent, dape atque inferio libamine
 Mactare conabuntur immitem Crepum.
 Gravem tumultum ponet in convivio.

- Primumque amara voce sese mordicus
 545 Frendent, frementes improbis gannitibus:
 Tandemque cernent patruales praelio,
 Ut consobrinis nuptiarum averterent
 Pasis rapinas, furta patruelium,
 Sponsaliorum propter immunem vicem.
 550 At tela certe multa Cnecei alveus
 Vibrata nisu vulturum intuebitur,
 Res mira Pheraeis et auditu aspera.
 Hic namque corno stipitem pullae cavum
 Fagi retundens, opprimet duum alterum,
 555 Tauro leonem conserentem praelium:
 Alter sibynna dissipans tauri latus,
 Affliget hunc solo: hunc secundo verbere
 Reciprocabit ut coniscans arvigus,
 Cippum caducum busti Amyclaei ruens.
 560 Simulque ferrum fulgurumque vortices
 Fortes patales hostient, quorum unius
 Non vel Sciastes Orchieus Telphusius
 Manum improbarit, quando cornu tenderet.
 Summanus hos Dis, hosque coeli fornices
 565 Grata dierum semper excipient vice,
 Fratres amicos, compotes vitae et necis.
 Illorum at arma sopiet nobis Deus,
 Parvum levamen in malis hoc largiens:
 Multorum et ingens agmen excubit manu,
 570 Quos Rhoeae alumnus non tenebit, spiritus
 Mulcens, novenum tempus in magna insula
 Manere nexos imperans oraculis,
 Tres multa cunctis virgines alebria
 Praebere mandans, qui cacumen Cynthium
 575 Errore pervagantur Inopum prope.
 Aegyptias Melonis electantem aquas.
 Progerminator quas petulcus erudit
 Adorearum rite pilumnas opum
 Vinumque facere vel nitores unguinum,
 580 Neptes Zarecis vinitorculas aves:

Quae saepe solabuntur hospitum canum
 Famem furem exercitus, cum venerint
 Sithonis uda ad filiae cubilia.
 Atque aenearum panuclarum stamine
 Olim librarunt ista virgines anus. 585
 Caephasque tum Praxander, ullis navibus
 Non imperantes, plebis obscurum genus,
 Et quinque quarti post petent terram deae
 Golgos tenentis, hic Lacona exercitum
 Ductans Therapnis, alter autem ab Oleno 590
 Dymeque Buraei imperato[r] agminis.
 At Argyrippam, Dauniorum haeredium,
 Ad Ausoniten excitabit Phylamum,
 Aves sodales membra plumantes videns
 Fatis amaris, qui natatum aquatilem 595
 Degent in alto, more piscantum, mari,
 Similes figura caesiis oloribus:
 Rostrisque spumas aucupantes piscium,
 Ducis tenebunt insulam cognominem,
 Theatriformis inque clitellis iugi 600
 Vicos secantes perque distinctas vias
 Iunctis tabernis, quo prius Zethus modo:
 Simulque pastus et simul cubilia
 Noctu rebitent, gentis omnem barbarae
 Coetum caventes, inque Graecorum peplis 605
 Cognati amantes ocium cicur sinus:
 Manuque ab insipante pultem prandii
 Offam polentae blandum adulantes edent,
 Vitae prioris non adhuc oblivii.
 Verum Liburnae vulnus, erroris vagi 610
 Erit minaciumque causa luctuum,
 Procax virosa cum catulliet lupa
 Asilo amoris, et bidental Nortiae
 Defendet ipsum, victimam novi sacri.
 Colossicusque in Ausonum pomoeriis 615
 Stans, fabra sistet membra saxeo super
 Campsoris Architectonis statumine,

- Saxis, saburra navis, eductis foras:
 Arbitrioque fratris Alaeni obrutus,
 620 Veras preces precabitur novalibus,
 Seiae nec aguas unquam adoreas dare,
 Aquis opimante arva substillis Iove,
 Ni forte quidam Aetolus urgens stirpitus
 Proscindat arva, sulcum arans trionibus.
- 625 Cippisque late cinget immotis humum,
 Quos gloriatur nemo vi mortalium
 Statu movere posse. nam cita fuga
 Ipsi reciprocam redibunt semitam,
 Gradu prementes nec gradu littus sali.
- 630 Deusque multis indiges vocabitur,
 Quicunque brutum littus Ionis tenent,
 Caeso dracone noxio Phaeacibus.
 Gymnasiisque retrogradi circumfluis
 Renonivestes applicantes, indigum
- 635 Victum iuvabunt invicem orbi vestibus,
 Fundis bicaudis membra defensi tribus:
 Ubi rudimen verberantis eminus
 Artis puellios mater impransos docet.
 Nam nemo panem dentibus frendet prius,
- 640 Quam capsit illum pendulum certo lapi,
 Super tigillo destinati ictus notam,
 Iniqua scrupis et recedent littora
 Hispana, Tartessi fretum tangentia.
 Arnae vetus propago, Temmicum duces,
- 645 Graiam expetentes et Leontarnes iuga,
 Solumque, tum Tengyram, Onchesti solum.
 Fluenta Thermodontis, Hypsarnique aquas.
 In Syrtin alios et Libystica aequora,
 Et brevia, et Infernalis aequoris vada, [*Infernatis?*]
- 650 Et semipiscis gurgites navifragos
 Olim interemptae vestipellis dextera
 Sangi Bubulci Fovii Stercutii.
 Inque alta saxa virginum volucrum
 Dispalitantes, lancinatos cruditus,

Opacus omnes Tellumo venabitur,	655
Multis ruinis obrutos ex mortuis	
Uno relicto nuncio sodalibus,	
Delphinisigne, fure Punicae deae.	
Qui vasta ravi coclitis magalia	
Videbit, ahenno maximo calpar meri	660
Manu propinans, poculum bellarium:	
Videbit, et quae liquerat cadavera	
Praestanus Averruncus armorum cluens,	
Qui rutro adunco runcinantes omnia,	
Nectent foratam reste praedam mugilum.	665
Atque alius alium saevus excipiet labor	
Labore semper pristino ferocior.	
Quae non Charybdis mortuorum explebitur,	
Quae non Erinnyes, semivirgo bestia,	
Quae non Camena, carnifex bimembrium,	670
Aetolis aut Curetis, artus liquier	
Suadebit aura flexanima immemores cibi:	
Vel quam ferarum non fabram intuebitur,	
Atrox venenum farre miscentem excetram,	
Fatumque monstriforme. sed miserrimi	675
Sortem gementes atque palantes paris	
Miscella semper cum polenta floccium	
Acina, fracesque devorabunt: ast eum	
Herba atque Manus vindicabit obivus	
Nonacriates Vinulus Triceps deus,	680
Et mortuorum regna descendet cava,	
Atque inferum rogabit apricum augurem,	
Coitus virorum et feminarum conscium,	
Umbris hianti sanguinem obsipans solo:	
Ensisque trux munimen, inferis metum,	685
Vibrans, trementum murmur umbrarum audiet	
Gracile caduca succrotilla fabula,	
Atque hinc Gigantum quae lacertos insula	
Confregit, et Typhonis artus querqueri.	
Adusta flam[m]is cum mera excipiet rate:	690
Qua rex deorum informe clunarum genus	

- In risum eorum transtulit coloniam,
 Qui praelium movere Saturno satis.
 Bani magistri postmodo bustum, casas
 695 Post praeteribit Cimmerum, et Plutonium
 Aquae procellis fluctuantem gurgitem,
 Ossan, boumque Viriati semitas
 Stratas, nemusque Liberae pusae inferae,
 Candensque flam[m]is flumen, atque ubi aetheri
 700 Tollit cacumen ampla procapes iugi,
 Ex quo fluenta cuncta, cuncti funditus
 Fontes per arva dissipantur Itala:
 Linquensque Lethaeonis alta culmina,
 Lacumque Avernum, quem labro ambit circite,
 705 Et flumen atra nocte Cocyti obrutum.
 Stygis nigrantis gurgitem, qua Terminus
 Iuranda posuit iura supremis deis,
 Ire in Gigantes atque Titanos parans:
 Libamen haustisque aureis antlans aquae,
 710 Orcae dicabit et viro donarium,
 Silam columnae vertici appendens suam:
 Et tres necabit filii Salaciae
 Pupae, camenae matris aemulans soni,
 Iactu insolenti praecipies e culmine
 715 Pinnis caducas aequor in Tyrrhenicum,
 Quacunque amari iura staminis trahent.
 Unam Phaleri turris eiectam foras
 Glanisque capiet, flumine irrorans humum:
 Qua pusae acerram construentes incolae,
 720 Vitulatum strepente Parthenopen sono
 Solennia deam iubilabunt alitem.
 At litus extans in Veniliae deae
 Se corruens, cognominem Leucosia
 Petram tenebit, qua fluens Is et ferox
 725 Fluenta pingui Laris eructat solo.
 Ligea agetur in Terenam fluctuans,
 Sulcans procellae murmur: illam navitae
 Linquent sepultam littorali cespite,

Digitized by Google

- Non hic veternas dormientem coepiat
 Oblivionis Equirium Melanthium.
 Namque ibit ibit nauticum ad Rithri sinum,
 Et Neriti cacumen: intuebitur
 770 Vastos penates susque deque funditus
 Lux[u] procorum turpium. at scripta improba
 Speciose adulterata corrodet domum,
 Luxu miselli absentis effundens opes.
 Atque ipse ibidem plura quam in Scaeis mala
 775 Videns famelicus, a domesticis
 Minas toroso tetricas dorso pati
 Sannis repressus discet, et pavirier
 Pugnis iniquis, frivolūmque iactibus.
 Nec insueta flagra sunt: uberrima
 780 Vibix manet Thoantis in tergis adhuc
 Lentis betulis sculpta, quae trico nocens
 Siccis genis infligere exhortabitur,
 Gratam libenter corpori insculpens notam
 Ut nescios illectet oculatis malis
 785 Hostes, querelis principem inducens senem:
 Quem Bombylea vallis, et Temmicia
 Infame nobis terra produxit malum,
 Servatus unus navitarum in patriam.
 Postremo qualis larus angarius maris,
 790 Salsaque murex corpus unda exercitus,
 Exhausta luxu Proniensium bona
 Olim a Lacaena putida offendens lupa,
 Portu relicto passus occidet senex
 Corvus sub armis Neriti lucos prope:
 795 Quem latere fosso cuspis incurabilis
 Piscis necabit aculeo Sardonii.
 Natusque patris carnifex vocabitur,
 Achillis ille consobrinus coniugis.
 Post funus augurem Eurytan populus colet,
 800 Et qui cubile Tramphyae celsum tenet:
 In qua necabit Herculem rursus draco
 Tymphaeus in convivio, rex Aethicum,

Trahentem ab Aeaco atque Perseo genus,
 A Temeneis non procul natalibus.
 Sed mortuum illum Perga mons Tyrrhenius 805
 In Gortynaeco condet ustrinae situm:
 Cum lacrumanter occidet propter malum
 Natique coniugisque, quam frater necans
 Orcum secundus postuma via petet,
 Caesus sororis ense funesto gulam, 810
 Glauconis Absyrtique sobrinae improbae.
 Hic tot ruinis totque cumulatus malis,
 Secundo adibit Ditem inexorabilem,
 Cui nullus unquam sudus arrisit dies.
 O quam tibi praestabat esse in patria, 815
 Miselle, tauros vel colonum rustico
 Iugare asellum sub coho cantherium,
 Fictis furoris insolescenti dolis,
 Quam tot subire luctuum discrimina.
 At anxius vir coniugem raptam expetens. 820
 Et augurales ominum audiens notas,
 Amore spectri pervagantis aethera
 Quae non marina templa perscrutabitur,
 Quae non vaga lustrabit arva indagine.
 Primo quidem Typhonios cernet specus, 825
 Anumque saxo membra duratam aspero,
 Nec non Erebum cognitas piscatibus
 Ripas hiantes: atque adulterae inclytum
 Myrrhae videbit oppidum, cuius uterum
 Levavit obstetricis arboris liber: 830
 Et fleta multum busta Gauantis suae
 Herae, Hospitali Vici[a]e Iugae deae:
 Quem trux bisetus dente cano conscidit.
 Arces videbit nec minus Cepheidas,
 Nec non Camilli lubricum pulsum pedis, 835
 Arasque duplices, quas dapis cupidine
 Bocas subivit, pro parata virgine
 Hiante fauce corpus Aurigenae vorans,
 Rimantis exta, masculi, plumigradae.

- 840 Messoris autem secula necabitur
 Exenterato turpis orca viscere,
 Mustelae alumnos qui caballimilites
 Cervicimatrix saxifrontis extudit,
 Hominesque durans suetus a vestigio
- 845 Formare statuas involucro marmoris,
 Sagax tricaecae lucifur custodiae.
 Videbit aestu quae rigantur iugera,
 Asbysta flumina, atque humo stertentium
 Cubas olentes, conquiniscens bestiis.
- 850 Quae cuncta obibit propter Argivam lupam,
 Triviram puellam feminipuerperam.
 Iapygumque adibit erro exercitum,
 Ponetque donum virgini Feretriae,
 Ancile scutum et hirneam Temesiam,
- 855 Sponsae nocentis cernuosque mulleos.
 Sirinque adibit et Lacinia ardua,
 In quibus iuvenca consitum Feroniae
 Deae Monetae praeparabit hortulum:
 Et feminis lex semper indigenis erit
- 860 Cubitum noventum flere tertium Aeaci
 Et Doridis, fulmen duelli Martii,
 Nec corpus auro perpolire vinulum,
 Nec ferre membris delicata pallia
 Sandice pictas, ideo quod divae dea
- 865 Terrae cacumen muneratur arduae.
 Pugilisque tauri in Sospitam certaminum [*inhospitam?*]
 Arenam adibit, quem creat Libentia
 Mancina, regnans arce Longuri edita,
 Saturniam falcemque, Concheaeque aquas
- 870 Ventans, Gonusamque, atque Sicanum aequora,
 Et templa crudi pelle vestiti lupi,
 Quae quondam alumnus Crethei appellens ratem
 Cum gente quinquaginta nautarum edidit:
 Minyūmque salsi ripa servabit maris
- 875 Strigmenta, quae nec diluet Venilia,
 Nec abluentes imbricae ningues diu.

Ripae sed alios atque Teuchiris iuga
 Vicina flebunt, littore eiectos procul
 Atlantis ad deserta territoria,
 Membris nocentum lancinatos fragminum: 880
 Mopsum Titaeroneum ubi olim navitae
 Busto indidere mortuum, et busto super
 Statuere cippum funebrem Argoae trabis
 Transtrum revulsum, manium donarium,
 Ausigda Cinnypheaea quod rigans aqua 885
 Fecundat undis. ast alumno Nerei
 Tritoni Colchis munus uxor obtulit,
 Luræ capacis aureum carchesium,
 Iter docenti qua per angustas freti
 Immittat aras Tiphys incolumem ratem. 890
 Et iura Graecos Africae capessere
 Pontigena tunc biformis asseret deus,
 Cum munus id plebs offerens reciprocum
 Libyssa Graecae, patriae exemptum dabit:
 Metuque fati munus Asbystae infera 895
 Telluris umbra subter ignotum obruent,
 Ubi ducem miserrimum Cyphensium,
 Nautasque ad unum flabra Volturri egerent,
 Et ex Palytris filium Tenthredonis,
 Amphrysiensem principem Euryampium, 900
 Et optimatem saxicorporis lupi
 Donorum edacem, et culminis Tymphrestii.
 Quorum quidem Aegoneam alii patriam
 Desiderantes atque Echinum et Titarum,
 Irumque, tum Trachina, tum Perrhoebicam 905
 Gonum Phalanumque, atque Olossorum sola,
 Et Castanaean, insepultum in rupibus
 Aevum supremis eiulabuntur malis.
 Sic aliud alii funus adiunget Deus,
 Dura ante reditus excitans discrimina. 910
 Illum Aesari unda, et oppidum minutulum
 Oenotriae, Crimissa, torris noxii
 Stinctorem habebit, quem momordit excetra.

- Namque ipsa summum diriget telum manu
 915 Tendens tenum virago Maeoten Tuba.
 Durae ad fluenta qui cremato acerrimo
 Leone, valgo dexteram armavit Scytha
 Colubro, volantum pinsitore cuspidum.
 Crathis sepulcrum sed videbit mortui
 920 Ad ima templa bitientis Patarei,
 Ubi sonora stagna Nauaethus vomit.
 Ipsum necabunt Ausones Pellenii
 Opem ferentem Lindiûm praetoribus,
 Quos Thermydri quos Carpathi iugis procul
 925 Vagos coruscus Thrascias mittet canis
 Novi colonos hospitisque pulveris.
 Ergo Macellis maximum templum incolae
 Busto struentes, numen aeternum colent
 Libisque, opimis et boum nidoribus.
 930 Faber caballi Langariae in cubilibus,
 Timore Martis et catervae Thuriae
 Pendens parentis peierata crimina,
 Quae pecua propter comparata praelio,
 Celsae Comaethus dirutis prosimuriis
 935 Ob coniugalis curae amorem uxorium,
 In Bellicam Cydoniam viraginem
 Crestoniumque peieravit in Deum
 Lupum Quirinum Trossulum Flexuminem,
 Qui torminosum praelium in fratrem dedit
 940 Intra parentis intimam bulgam pugil,
 Natale nondum lucis intuens iubar,
 Nec liber a Partundae adhuc laboribus:
 Meticulosum auxere sic fetum dei,
 Caestu valentem, in Marte lauricem tamen,
 945 Et arte plurimum utilem in castris sua:
 Qui circa Cirin et Cylistarni humida
 Habebit hospes patria procul domos,
 Ubi dolabras, queis gravem molem ascians,
 Illustre damnum fabricabit incolis,
 950 Molae sacrabit in Cluacinae tholo.

Alii tenebunt Sicanorum littora
 Aborigenes, qua tres Alumento senex
 Nautis puellas Phaenodamantis dedit,
 Servans repostum mente ceti prandium,
 Porro obsipare edacibus caenam feris, 955
 Ubi ad crepuscos venerint Laestrygonas,
 Qua squallet alta inhospitalis vastitas.
 Illae parentis maximum donarium
 Quinquentionis struxerunt templum deae,
 Morte expeditae et solitariis locis. 960
 Quarum alteram Crimissus assimilis cani
 Vinclo marito coniugabit, atque ea
 Semifero alumnum nobilem pariet deo,
 Trium colonum conditoremque urbium:
 Qui convocatum termitem Anchisae nothum 965
 Ducet triquetram marginalem ad insulam,
 E Dardaneis nuper arvis hospitem.
 Heu heu Segesta, caelitum sententia
 Te luctus atrox, te querela patriae
 Manet flagrantis ignis hostici rogo: 970
 Tu sola moeros, sola turres dirutas
 Ad omne tempus lacrumata, sat diu
 Sat eiulabis: omnis atrato miser
 Cultu popellus involutus suppliance
 Pedore deget squalaque aevum sordidum 975
 Soloxque capitis terga foedabit coma,
 Memorem procurans veteris aerumnae notam,
 Multique circa Sirin et Leutarniam
 Colent opima culta, qua miserrimus
 Grossorum acutus supputator est situs 980
 Calchas feritus ungulo calvum caput:
 Qua fluctuosa murmurat fuga Sinis,
 Rigans amena Choniae novalia,
 Urbem hi struentes Ilio cognominem,
 Iram Minervae Buccinae accendent herae, 985
 Cum Xuthidas in aede mactabunt Deae
 Quicumque ad aram supplices confugerant:

- Purasque connivebit illa pupulas,
 Saevīs Achaeis vapulantes Ionas
 990 Videns, luporum et civicam agrestum necem.
 Quando camillus publicus flamen cadens,
 Primus tepente sparget aram sanguine.
 Itemque saxa plurimi Tullensia,
 Nec non marini prominens Lini iugum,
 995 Regnata adibunt arva priscæ Amazoni.
 Emancipati feminae servae iugo,
 • Quam servientem strenuæ viragini
 Vagam repellet unda ad hospites sinus,
 Exculpta cuius interemtae lumina
 1000 Leto cruento mirionem simium
 Sternent, trifaci saucium longurio.
 Crotoniatae civitatem diruent
 Amasonis, fortem necantes virginem [Amazonis?]
 Cletam, imperantem patriæ cognomini:
 1005 Et inde terram mordicus quam plurimi
 Proni prehendent, nec laboribus sine
 Lauret[a]e alumni moenia æquabunt solo.
 Alii Terenam, qua fluens Ocinarus
 Recentat arva, februam eructans aquam,
 1010 Errore lixabundi et aerumnis colent.
 Sed et secunda laude pulcritudinis
 Cluentem, et almis ex Lycormaeis aquis
 Fortem asperumque filium Gorgæ ducem
 Modo Libyssam Thracia in terram ferent
 1015 Flabella, tentis involuta linteis:
 Modo ex Libyssa rursus Auster accidens
 In Argyrinos versus et Ceraunia
 Feret, sonanti turbine insultans salo:
 Ubi victus illis durus exantlabitur
 1020 Lacmonii qui flumen Aeantis bibunt.
 Civesque capiet Crathis omnes Colchicis
 Polis propinquus Mylacumque terminis,
 Quosunque misit quaeritantes filiam
 Aeæ et Corintho, sponsus Eidyæ, imperans,

Venans carinam perfidae sponsae veham:	1025
Qui limpidum accolluere Dizeri alveum.	
Melitem insulam alii non ab Orthrono procul	
Vagi obsidebunt, quam ingosi plurimus	
Circum Pachyni Sicanus lambit liquor,	
Arcem petrosam ruminans cognominem	1030
Olim futuram Sisyphei filii,	
Curitis etiam Virginis splendens opus,	
Qua vomit Helorus frigerantem gurgitem.	
Avi peremtor hirpus Orthronum incolet,	
Patrii procul fluenta Coscynthi expetens,	1035
Et in procellis scrupae moli insidens	
Classem imperabit navigandam civibus.	
Terrae paternae namque non annum integrum	
Perduellionis patria reum frui	
Sequestra iustae Furia vindictae sinat,	1040
Ladonis udi larva roris accola.	
Et inde vitans praelium anguiformium,	
Abantiam post navigabit oppidum,	
Ventansque propius terram Atitanensium,	
Ad littus ipsum culmen arduum incolet	1045
Libans Polyanthei Chaonitae flumina.	
Calchantis atqui busta propter Itala	
Fratrum duum mendacis alter cespitis,	
Tumulum sepultis excitabit ossibus:	
Bustumque ovillo vellere incubantibus	1050
Veram in quiete dictionem proferet:	
Salutiferque Dauniis vocabitur,	
Cum fluminis gens lota Iuturnis aquis,	
Gnatum invocabunt opitulum Aesculapii	
Gregi benignum civibusque accedere.	1055
Hoc nempe cunctis lumen Aetolis erit.	
Ibi cruentum et omnium saevissimum,	
Quando Salanga rura et Angaesos sinus	
Cum venerint, ducis reposcent iugera	
Boni novalis sumen, arvum haeredium:	1060
Quos ad sepulcrum solitarium obruent	

- Vivos hiantis in soli voragine,
 Sepulcrum et ipsis insepultum Daunii
 Statuent acervo fornicatum saxeo,
 1065 Terram offerentes quam volebant sumere,
 Cerebrisorbi filii apri bellici.
 Sed filiorum Nauboleorum petent
 Nautae Temessam, qua iugosus Lampetes
 Illustre cornu verticis Hipponii
 1070 Salo tetendit: proque Crissae finibus
 Crotoniatem portuosum pulverem
 Taurorum arabunt ferreis dentalibus,
 Patriam Lilaeae et Anemoreae sola,
 Amphissan et desiderantes atque Abas.
 1075 Setaea misera, rupium te crux manet,
 Ubi numellis membrivincis ferreis
 Misella passis compedita brachiis
 Moriere heriles ausa classes urere,
 Ad Crathin eiulante questu volturum
 1080 Rapina pendens, oscinum voracium:
 Quin sortis ille mons tuae cognominis
 Ponti procellis imminens, vocabitur.
 Tamen Pelasgi ad alta Membletis vada,
 Quicunque Corsicae appulerunt insulae,
 1085 Tyrr[h]enicum ultra murmur ad Lametios
 Lucana habebunt gurgites novalia.
 Illos ruinae duraque infortunia
 Maestos habebunt non relatores pedem
 Propter mearum nuptiarum vim trucem.
 1090 Nec qui penates gestientes post petent,
 Vitulationis pingua adolebunt sacra,
 Redhostientes gratiam Lucretio.
 Nam tot ruinis tot malis Ericius,
 Tot Martiorum coniugum aedituas nurus
 1095 Dolis rotabit, nec malis navifraga
 Cessabit ignium excubans custodia
 Ob caesi alumni fata, quem cespes recens
 Effossus in tellure Methymnae teget.

Ast alius ad lavacra inextricabiles	
Laquei nocentis caecus explorans vias,	1100
Scelestae amictus involucro compedae	
Manibus requireret impeditis exitus :	
Caveamque subter balnei urinans, lacum	
Cerebro recenter atque pollubrum imbuet,	
Scena bipenni dissitus medium caput,	1105
At umbra pulla pervolabit Taenarum,	
Aversa abominanda scraptae munia.	
Ego stabo propter naviam iacens humu,	
Divisa aheneae securis verbere,	
Cum mi sapinum stipitem aut truncum ilicis	1110
Fron dator aliquis ut opifex lumarius,	
Illustre collum franget et tergum patens,	
Et omne acerba lancinans corpus cruce	
Excetra dipsas imminens cervicibus,	
Iras amarae bilis explebit suas,	1115
Ut non duelli iure captam, at succubam	
Stimulo furoris ulta me implacibili,	
Surdis querelis coniugem clamans herum,	
Curram repente convolans perniciter.	
Sed Vertagus parentis indagans necem,	1120
Crudelis ensem merget extis viperae:	
Gentile sanans prodigus malum malo.	
Sed vir meus, rex servientis coniugis,	
Lepidis coletur Spartiatis Iuppiter,	
Honorum adeptus Oebali natis vice[s].	1125
Meus nec ultra cultus ignorabitur	
Obliviosis obrutus silentiis:	
Colentque templis optimates Daunii	
Salpas ad oram, quique servant Dardanum	
Urbem, paludis proximi voragini.	1130
Sed et caventes coniugale vinculum,	
Pusae virorum taedio doformium	
Comis recenter Hectoris nitentium.	
Insignium formae aut notis natalium,	
Arae lacertis implicabuntur meae,	1135

- Taedarum habentes acre propugnaculum,
 Pullos amictus atque fucum corporis
 Lito gerentes vestium tectorio.
 Illustre numen his ego longum dea
 1140 Canar bacillos feminis gestantibus.
 Luctumque multis virginum parentibus
 Orbis relinquam retro, quae ducem impium
 Deae latronem militarem Cypridis
 Diu gementes, iure fraudatas tori
 1145 Mittent puellas sorte iniqua virgines.
 Larymna, tum Sperchie, tum Boagrie,
 Tu Cyne, tu Scarphea, vel Phalorias,
 Urbsque alta Narycea, vel Thronitides
 Vici Locrenses, et Pyranthia ardua,
 1150 Nec non Hodoedoea tecta Oilei[.]
 Vos ob mearum nuptiarum crimina
 Poenas Minervae scilicet magnae deae
 Solvetis, annos mille virgines anus
 Urnae nefastis nutriendes sortibus:
 1155 Queis insepultum semper in terra hospite
 Hospes sepulcrum distrahetur fluctibus,
 Cum membra cremiis ustulans infamibus,
 Cinerem procellis ventilabit Mulciber
 Columbae ab altis interemtae montibus.
 1160 Aliaeque noctu mortuis simillimae
 Campos adibunt virginis Sithoniae,
 Caecas ocellis aucupantes semitas,
 Augusta Divae dum penetrent atria,
 Votis cientes supplices Duelliam:
 1165 Magnaeque verrent aream scopis deae
 Et rore spargent, iam caventes civici
 Furoris aestum. nam vir omnis Ilius
 Servabit illas, saxeum rodus tenens,
 Aut acneam secespitam, aut bupetiam
 1170 Acierim acutam, vel Phalacraeam rudem,
 Manum studens satiare ieiunam necis.
 Impune tunc plebs laude noxium efferet

Genus necantes, lege sanciens rata.
 O mater, ó misella mater, nec tua
 Laus interibit: quin virago Persei 1175
 Triformis Orca te canem pernoctibus
 Saevam efferabit in viros nictatibus,
 Quique imperantis Strymoni Caniculae
 Delubra flam[m]is non colent ardentibus,
 Pheraeam opima caede placantes deam. 1180
 Sed busti inanis insulare cespitem
 Pachyni habebit culmen, ex insomniis
 Heri timentis excitatum dextera,
 Ad purum Helori funeratae marginem
 Qui functae in oris inferet libamina 1185
 Triviae furorem scilicet timens deae,
 Quod primus audens saxei iactus nefas,
 Orco praeibit dux inhumani sacri.
 O frater, animae plurimum frater meae
 Dilecte, fulmenta aedium atque patriae, 1190
 Non frustra tauris imbues altaria
 Caesis, tenentem Ophionis sedilia
 Venerans opimo victimarum munere.
 Sed rura te vectabit in natalia,
 Graecis vigentem rura adepta gloriam, 1195
 Ubi palaestram docta mater Latia
 Olim imperantem Tartaro trudens anum,
 Furtiva solvit vincla partitudinis,
 Gumiae mariti pullimanducas cavens
 Epulas nefandas, nec saginavit dape 1200
 Alvum, faceta glutens saxum vice
 Suffarcinatum mollibus cunabulis,
 Prolis sepulcrum triste semiferus suae.
 Quin templa habebis insulasque Manium
 Verruncus aurae pestilentis Indiges, 1205
 Ubi secutus Ogygi poplos satus
 Oracla Medici Lepsii Terminthei,
 Ex Ophryneis te sepulcretis agens,
 Arcem ad Calydni ducet et terram Aonum,

- 1210 Levamen acre, cum tumultus hosticus
 Vastabit arva et Teneri donaria.
 Sed et sufetes victimis Eetenii
 Tuam favebunt ut deorum adoream. [*fovebunt?*]
 Et Cnossum adibit atque Gortynis domos
- 1215 Meae ruinae luctus, et caduciter
 Ducum lababunt tecta. non enim innocens
 Lembum biremem nauta piscator regit,
 Leucum sequestrem regiae ductans dolo,
 Odiumque caecis implicans mendaciis:
- 1220 Nec ille parcat liberis, nec coniugi
 Medae, furoris aestubus mentem avius,
 Non Clesitherae filiae, cuius pater
 Draconi alumno sponte nuptias dabit:
 Omnesque cruda cedit in sacris manu
- 1225 Cereris favissis, saucios crudeliter.
 Decusque avitum illustre progenii meae
 Aevum nepotes efferent in posterum,
 Coronam adepti praeliis perduellium,
 Terrae marisque ius tenentes principes:
- 1230 Nec mentione postuma nomen carens
 Celabis altis in tenebris, patria.
 Tales relinquet consobrinus duplices
 Meus leones, maximum Romae genus,
 Gnatus venustae Vorticordiae, cluens
- 1235 Mentis, nec acri poenitendus praelio.
 Rhaecelon urbem qui prius ventans colet
 Cissi ad supremum culmen, et Laphystias
 Cornu rigentes feminas: Halmopia
 Rursum exeuntem quem manet Turrenia,
- 1240 Tepente Lynceus et redundans agmine.
 Et Pisa, pecorosa atque Agylles pascua:
 Miscebit hostis quocum amicum exercitum,
 Adigens sacramento atque suppliciis precum,
 Erro latentes pumilus ruspans vias
- 1245 Terrae marisque: tum simul nati duo
 Mysos regentis (cuius avertit deus

Vitisator hastam, membra vineto implicans)
 Tarchonque tum Turrenus, immanes lupi
 Sancti ferentes Herculis primordia.
 Ubi refertam glisceram mensam dapum 1250
 Tandem voratam conspicatus assecclis,
 Oraculorum fiet antiquum memor,
 Pinguique sub Aboriginum solo struet
 Ultra Latinos atque Daunios sitas
 Turres, alumni fabricans numero pares 1255
 Scrofae nigellae, quam ab Idaeis iugis
 Et Dardaneis collibus ductam avehet,
 Quae tot nutrit his pares numero sacres:
 In urbe cuius ponet una imaginem
 Sigillo aheni, delicosque grundules. 1260
 Et aede structa Myndiae Pallenidi,
 Delubra ponet patriorum praestitum,
 Quae sola, spreta uxore, spretis liberis,
 Aliisque copum rerum opimitatibus,
 Tandem senili cum parente praeferet 1265
 Velans amictu, cum canes duellici
 In cuncta spolia sortientes patriae,
 Soli huic ab ipsis aedibus praedam offerent
 Et munus exportare quod cordi fuat.
 Sic visus etiam perduellibus pius, 1270
 Multum cluentem laude belli patriam
 Recidivam et ipsam deseret nepotibus
 Urbem, suprema iuxta Circae iuga,
 Et trux Maricae littus, atque Argus ratis,
 Phorcae paludis Marsionidis lacum 1275
 Titoniumque flumen, arcanis humum
 Rimans opertas in vias canalibus,
 Cacumen et Zosterium, qua virginis
 Faunae Sibyllae scrupeum specus patet;
 Pendente tofi fornicatum pumice. 1280
 Tot execranda tanta perferent mala,
 Meae parabunt qui ruinas patriae.
 Quid enim parenti maximi Promethei

- Commune magni matre cum Sarpedonis,
 1285 Quas pontus Helles, quas petrae Symplegades,
 Quas Salmydissus, quas inhospitus liquor
 Scythis propinquus rupium arcet obice,
 Tanaisque nullo gurgitum contagio
 Mediam paludem dissecans, gratam incolis
 1290 Algum et pedarum perniones flentibus,
 Ut primo pereant Carnii nautae canes,
 Qui fronte roba tauriformem virginem
 Rapuere Lernes institores improbi,
 Sponsam ruinas ferre Memphiti duci,
 1295 Odii moventes signa utrique littori.
 Namque et rapinae contumeliam gravem
 Florentis Idae expostulantes incolae
 Curetes, extulere captivam bovem
 Paronis intra taurifrontis alveum
 1300 Ad sancta templa coniugem Saraptiam
 Dictaea Cretes Stellioni principi.
 Nec visi habere sat, ferentes par pari,
 Ductore Teucro sed rapacem exercitum
 Teucris Scamandro cum parente Draucio
 1305 Misere ad alma Bebrycum novalia,
 Bellum ferentes muribus: quorum satu
 Generis creasti, Dardane, autores mei,
 Ducens puellam Cressam, Arisbam nobilem.
 Secundo item misere furaces lupos,
 1310 Ut uniploio vellus avertant duci,
 Servabat acri quod draco custodia:
 Qui cum Cyteam venerit Libysticam,
 Et quadrinarem sopiens offa boam,
 Vomentium ignes presserit dentalia
 1315 Urva italorum, elixus immiti rogo,
 Non abstulit libenter arvigi cutem,
 Sed et bidentem sponte sectantem auferens,
 Germanicidam, pestitatem liberum,
 Picae ad loquacis alveum aurigans tulit,
 1320 Humanum ab altis Chaoniticis sonum

Transtris loquentis, et peritae currere.
 At rursus antro qui revulsi[t] mulleos,
 Amentum et ensis, baltheum, atque ensem patris,
 Cui Scyrus olim lacrumosa funera
 Praecipitis infra stridulum umbonem iugi 1325
 Saltus parabit insepultos, Phemipor,
 Mystae comes leonis, hosticae deae
 Qui mulsit uber lacteum Feretriae,
 Fur balthei litem excitavit duplicem,
 Cestum revellens, et Themiscyrae inclutam- 1330
 Arcu putentem Porrimam civem auferens.
 Cuius sorores virgines Neptunides
 Erim atque Lagmum deserentes, Telamum,
 Fluenta Thermodontis atque Actae iuga,
 Poenas rapinae quaesitantes asperas, 1335
 Istri uls sonantem gurgitem citas equas
 Egere, hiantes horitorem oris sonum
 Graecis, vetusti filiisque Erechthei.
 Omnemque duro Marte vastarunt agrum,
 Igne ustulantes patrimonia Mopsopi. 1340
 Meusque campos Thraciae populans avus,
 Terramque Eordam, tum Galadraeum solum,
 Peneum ad amnem panxit arvi terminos,
 Servile vinclis imprimens collo iugum,
 Virtute praestans iuvenis et forma suis. 1345
 At haec bubulcum suppetias pro tot malis
 Cudonivestem sexque navium ducem
 Mittens, ligone celsa fodit moenia.
 Eum Moneta vorticordia coetibus
 Deum sacrabit, causa princeps luctuum. 1350
 Rursus Timolum deserentes voltures
 Et Cimpson, aureumque Pactoli sinum,
 Et aquas Paludis, cuius in cubilibus
 Typhonis uxor aspero toro incubat,
 Agyllan Ausonitin intrarunt, gravem 1355
 Saevis Liguribus, quique primo Sithonum
 Duro gigantum sunt creati sanguine,

- Certamen acris conserentes praelii,
 Pisamque capiunt, et relinquunt omnia
 1360 Praedam duelli iugera, Umbris finibus
 Propinqua et Alpium iugosis arcibus.
 Litem supremus torris antiquam excitat,
 Olim sepultos ignibus animans rogos,
 Postquam Pelasgos haurientes Rhyndaci
 1365 Conspexit urnis in peregrinis aquam.
 Lymphata at illa efferatis aestubus
 Triplamque quadruplamque vindictam inferet,
 Magnis ruinis littus adversum impetens.
 Aderitque primus hic Iovi Lapersio
 1370 Cognominisque et Fulguritor Iuppiter,
 Telis trisulcis hosticas flam[m]ans domos:
 Quicum ipsa moriar, inque mortuis vagans
 Tunc audiam illic illa, quae post eloquar.
 Sed et secundus, interemti filius
 1375 In rete muti piscis immiti modo,
 Terram cremabit hospitem Medici dei
 Oraculis cum multilingui exercitu.
 At rege lignatore tertius satus,
 Figulam recenter virginem Branchesiam
 1380 Glebam solutam flumine inducens sibi
 Terrestre egeno munus optanti dare,
 Libro sigillum quod fuisset conduli,
 Montana Phthirum regna solus incolet,
 Peditem retundens Cara mercenarium:
 1385 Petulca cum nonaria eugium terens
 Nictabit olim nuptias, catulliensi
 Turpi suburrae barbarorum nubere.
 Quarti Dymantis sanguine a veterrimo,
 Lacmonique, tum Cytinaei, et Codri:
 1390 Qui Thingrum habebunt et cacumen Satnium,
 Et marginalem pristini peninsulam
 Empandae Educae plurimum invisi deae,
 Patris virosae multiformis scraptiae,
 Quotidiano quae libidinis lucro

Miseri lupinam patris explevit famem, Extremam arantis terram Edonis hospitem. Ast ultor acer Phryx necis sororiae Rursus nutricem continentem diruet Parici opaci, iura sincerissima Reddendis arte contumace pluribus:	1395 1400
Lalisionis aurium qui appendices Flaccas recidens, tempora ornabit sua, Muscis timorem sanguisorbis adferens: Cui cuncta Phlegrae terra capta serviet, Thrambusiumque culmen, atque caeruli Rupes Titonis, atque Sithonum plagae. Palleniumque iugerum, quod corniger Rumo saginat, lixa gentis accolae. Multas vicissim concitabit lacrimas Quirinus aut Gradivus, aut quem dixeris Ligurrientem pota caede praelia.	 1405 1410
Sed non quiescet sic parens Promethei, Sed pro universis stirpis unum Persei Mittet gigantem, cui via mare hospitum Erit pedestri, et terra navigabitur Tonsis secanti rura. tunc Feretriae Domus Quirinae tota flagrans ignibus Cum moeniorum ligneo procestrio, Faunum vocabit pestis autorem, augurem Mendaciorum, Februique antistitem. Crudaeque genti cuncta mandetur simul Deglubta duplici delibrato cortice Mansueta nutrix fructuum, atque arbos fera:	 1415 1420
Exhaurietur omnis unda fluminum Sitis calores affatim extinguentium: Nubes sagittis eminus stridentibus Super caput crebrescet, utque Cimmerae Obnubet umbrae squalor obscurans iubar. Qualis Locrensis non diu vivax rosa, Et cuncta vastans velut aprica stramina, Rursus feretur in pedes reciprocus,	 1425 1430

- Natantis alni caudicem, ut crepusculum
 Puella serum, mobili visu legens,
 Aheneo latronis ense territa.
- 1435 Multi labores, multa belli funera
 Erunt virorum, nunc gravis certamina
 Ob sceptrum regni fortiter certantium,
 Nunc exaratis in boum novalibus:
 Dum crudus heros sopiat bellum grave
- 1440 Ab Aeaco atque Dardano ducens genus,
 Thesprotus utrumque et Chaladraeus leo:
 Omnem et supinans fratris eversam domum,
 Formidolosos coget Argivos duces
 Ditis Chaladrae saevum adulari lupum,
- 1445 Et sceptrum priscae principatus tradere.
 Cui sexta iam post saecula cognatus meus
 Manus feroces conserens quinquertio,
 Terraeque aquaeque non recusans sagmina,
 Inter sodales tum cluet veterrimus,
- 1450 Partas duello primitu exuvias ferens.
 Quid misera longum tempus in surdas petras,
 Surdas procellas, irritas cautes loquor,
 Sonos inanes oris incassum ciens?
 Nostram obrogavit Nuptus antiquans fidem,
- 1455 Rumore vano verivernum illinens,
 Mentemque certae dictionis augurem,
 Passus repulsam quorum amabat assequi.
 Veram esse faciet, et malo edoctus suo
 Quis, quod iuvandi patriam nulla est via,
- 1460 Carmentam abunde hirundinem laudaverit.
 Tantum locuta est, et reciproco pede
 Recta petebat carcer, atque in pectore
 Sirenis expiravit ultimos modos
 Clari sacerdos, atque Nesus filiae
- 1465 Augur satellites, quale Picatum loquax
 Monstrum, involuta verba lime tinniens.
 Ego implicatum nuntiaturus tibi
 Veni furem virginis Fatuae sonum,

Cum sim locatus saxaeae custos domus.
 Narrare cuncta[,] tum putare singula
 Iussus, loquelae nuncius volubilis.
 In melius autem Dius [ist]haec omnia
 Vortat, tuo qui tutor assidet solo,
 Priscam tuens possessionem Bebyrcum.

1470

Explicatio obscuriorum verborum in versione Cassandreae.

6 Superstitiosa. *fatidica*. 10 dictionum, *oraculorum*, *Pacuo*.
 18 cascum. *senem*, *Varr*. 20 ocris, *petrae*. 21 tenuis, *funes*,
Plaut. 22 Salaciam. *mare*, *Pacuo*. 23 columbariis, *foraminibus*,
quibus inseruntur remi. 25 obstinentes. *ostendentes*, *Fest*.
 26 suppara. *vela*, *Suid*. 33 Stlatis. *Navibus*, *Fest*. 34 mandu-
 ces. *Fest*. *canis epithet*. 37 Formo. *Calido*, *Fest*. 44 Triquetri.
Siculi. 46 Stinxit *pro Extinxit antique*. 47 Gumiam. *Vora-*
tricem. 49 Mortam. *Parcam*. 55 subverbusti. *veribus usti*,
Plaut. 58 parectatum. *ephebum*. 91 muricidam. *ignavum*, *Plaut*.
 112 Murtiam. *Venerem*. 119 Melonis. *Nili*, *Fest*. 131 prosedae.
meretricis, *Plaut*. 144 cataces. *claudae*, *Fest*. 153 secespitam.
gladium, *Fest*. 159 Ocrin. *Petram*. 165 Suasam. *Inelhibilem*.
 166 petillae. *albae*, *Fest*. 167 Picatae. *Aduncae*, *Fest*. 169 ac-
 ceptoris. *accipitris*. 174 Angitia. *Medeae*. 178 forma lice.
calido cinere. 184 atabulis. *ventosis*. 185 incientem. *gravidam*.
 196 Cascam. *Anum*, *Varr*. 201 circites, *annos*. 205 stropis.
funibus. 211 redandruans. *referens*, *Fest*. 215 matriisque quer-
 queris. *malis asperis*, *Fest*. 216 napuram. *funem*, *Fest*. 221 de-
 stina covi. *columna caeli*. 225 arcula. *infausta*, *Fest*. 229 ne-
 frendum. *puerorum*, *Fest*. 239 ploxeno. *capsa*, *Fest*. 242 Sup-
 pus. *Supinus*, *Lucil*. 245 pedae. *vestigio*, *Catull*. 253 Sici[li]cibus.
Hastarum spiculis, *Enn*. 255 fretum. *solum*. 260 celibari. *hasta*,
Fest. 268 Tifata. *Iliceta*, *Fest*. 270 aginae. *in qua se vertit*
trutina, *Fest*. 272 Rodi. *Massae*. 279 vinciam. *terram*, *Fest*.
 286 aucto. *spacio*. 293 axe. *confertim*, *Fest*. 298 Procosque.
Proceres. 306 Circum. *Circulum*. 327 cupencus. *mactator*.
 328 clunaculo. *cultro*, *Fest*. 336 antiis. *capillis*, *Fest*. 354 si-
 gnata. *virgo*, *antique*. 363 falanto. *caelo*, *Helrusce*, *Fest*.
 383 manubiae. *fulmina*. *obstitos. de coelo tactos*, *Fest*. 389 aras
 duplices. *saxa*, *Virg*. 395 pipulo. *convicio*. 400 abadir. *lapis*,
Prisc. 404 Uragi. *Plutonis*. 430 Teniris. *Parcis*. 436 sudaculo.
flagello, *Fest*. 456 Runis. *Telis*, *Enn*. 480 Virae. *Hamadryadis*
nymphae. 493 incito. *immoto*. 495 neronis. *robusti*. 510 su-
 bices. *nubes*, *Enn*. 531 Acceptor. *Accipiter*, *antique*. 558 arvi-
 gus. *aries*. 561 patales. *tauros*, *Plaut*. *hostient. ferient*.
 573 alebria. *alimenta*. 576 Melonis. *Nili*, *Fest*. 592 haeredium.

24 *

possessionem. 607 *insipante. ingerente, Fest.* 613 *Asilo. Oestro, Virg.* 621 *aguas. spicas, Fest.* 640 *lapi. lapide, Enn.* 660 *calpar. scyphum, Fest.* 687 *succrotilla fabula. tenui voce, Titinn.* 691 *clunarum. simiarum, Fest.* 697 *viriat. robusti, Non.* 700 *procapes. radiæ, Fest.* 721 *Solennia. Solenniter.* 752 *copulis. rudentibus, Caesar.* 762 *nefrondinum. testiculorum, Fest.* 771 *scripta. meretrix, Varr.* 778 *frivolumque. fragmentarum. actilium, Fest.* 793 *passus. rugosus.* 833 *bisetus. aper, Fest.* 854 *hirneam. pateram.* 862 *vinulum. molle, Plaut.* 868 *Mancina. Manca.* 876 *ningues. nives, Lucret.* 888 *Luræ. Oris, Fest.* 915 *tenum. funem, Plaut.* 918 *pinsitore. expulsore, Enn.* 934 *prosimuriis. pomeriis, Fest.* 938 *Trossulum. Equitem.* 944 *lauricem. leporem.* 950 *Molæ. Martiæ, Gel.* 952 *Alimento. Laomedon, Fest.* 956 *crepuscos. occidentales, Varr.* 971 *moeros. muros, antique.* 975 *squaleque pro et squallore.* 1000 *mirionem. deformem.* 1001 *trifaci longurio. tricubitali hasta, Fest.* 1010 *lixabundi. vagi.* 1051 *dictionem. oraculum, Pacuv.* 1105 *Scena bipenni. Dolabra, Liv.* 1107 *scriptæ munia. scelerata, Titinn.* 1138 *Lito. Uncto.* 1168 *rodus. lapidem, Att.* 1170 *Acierim. Securim, Fest.* 1199 *Gumiae. Voracis.* 1204 *Manium. Beatorum.* 1212 *sufetes. optimates.* 1225 *favissis. cellis, Gell.* 1243 *suppliciis. supplicationibus, Fest.* 1250 *glisceram. crescentem, Fest.* 1264 *copum. copiosarum.* 1274 *Maricæ. Circes.* 1290 *Algum. Frigus.* 1292 *roba. rufa, Fest.* 1315 *italorum. boum, Fest.* 1326 *Phemipor. Phemii puer: sic Marcipor, Fest.* 1336 *uls. ultra, Cato.* 1337 *horitorem. hortatorem, Diomed.* 1382 *conduli. anuli, Fest.* 1385 *nonaria. meretrix. eugium. ὑμένα.* 1399 *Parici. Iudicis, Fest.* 1400 *pluribus. mortuis.* 1418 *procestrio. ambulacro, Fest.*

ORPHEI HYMNI SACRI, sive indigitamenta deorum, Versibus antiquis Latine expressa.

Orphei Preces, ad Musæum.

Praei verba sacris operaepretium patrandis,
Quae Musæe proculdubio numero omnibu' praestant,
Maie Iovis, Tellus, lumen genitabile Solis,
Lunai iubar alnum, atque omnia sidera mundi,
Et tu Neptune Ambarvalis caerulicrinis,
Libera, Lustralis Empandaque, frugiferens Ops,
Deiana arcitenens, et Februe Dis iaculator,
Qui Delphorum habitas pomeria: tu quoque honores

Immanes indepte a Diis, Salisubsule Liber,
 Mavors Nerienes, Volcani purima virtus:
 Et Dea Spumigena rerum infinita potestas.
 Et tu etiam omnipotens, Rex maxime Summanorum:
 Diva Iuventa, Parunda, neronis numina Sangi,
 Iustitiam augustam, atque augustam Pietatem,
 Obtestor, pugasque viras et numina Fauni,
 Iunonemque sacram Iovis omnipotenti' maritam,
 Mammuriamque almam oro, Novensilesque Camenas,
 Temperiasque, Venustatesque, Annique labores.
 Latonum cincinnatam oro, et Murtiam amoenam,
 Armigeros Salios, Lucumones, Grunduliosque,
 Atque potes Divos, Iovis immortale propagmen.
 Idaiosque Camillos, et sirempse Deorum
 Mercurium accensum, et Iuritis cortumionem,
 Et noctem Maiam obtestor, lucemque diei:
 Tum Fidiam, tum Fas et Fastam iura datantem.
 Saturnumque et Opem, pallaque Veniliam amictam,
 Oceanumque voco magnum, Oceanique puellas,
 Et vires Telamonis, et Aevi saecula fessa,
 Tempusque aeternum, atque paludis sagmina Avernae.
 Mulciberosque Deos, lumenque illustre Monetae,
 Et Manum Genium, atque Inuum mortalium hominum,
 Coelestesque Ioves atque Aerios, et Aquantes,
 Terrestres etiam, et Summanos Igniviosque,
 Et Semelam, et Brumi fanantes rite cohortes.
 Matutam Albumeam, Portumnumque omnipotentem.
 Et Graecam Nemesim, et numen Victoriae Aiae.
 Nec non patrinum coelestem Aesclapium amicum.
 Et perterricrepae arma Minervae, et flamina bruta,
 Fulminaque atque arguta quadri modulamina Mundi,
 Maesium, Casnarem, Divum Latiamque parentem,
 Caelestemque Lubentiam, et indigetem Deum Adonem.
 Principium et finem, namque ille est omnibu' totum.
 Hos mites precor adventassere numine laeto
 Ad mea Februa, et inferii libamina sacri.
 Obtestor Triviam Deianam Caeligenamque

Terrigenam: sirempse voco, aequoreamque Paludem,
 Et vitulantem inter nigros Lemures Libitinam,
 Quae loca vasta colit, cervorum sanguen adulans,
 Omnipotens regina, Canaria, Noctua virgo,
 Carneae, perpetui mundi Bupetia sancta,
 Dux, vira, Rumia, Diva vagans per scrupaea saxa,
 Mitis uti nostris intersit candida votis,
 Numina praesenti gratans bona fausta bubulco.

Orphei indigitamenta Deorum.

1 *Carniae Limentinae Forculae, sturacem.*
 Adsis o veneranda Deum, Maiesta Camilla,
 Foetarum tutilina, et Lucina dolentum:
 Sospita foeminci sexi, studiosa propagis,
 Nummeria, atque novis nuptis Dea Forcula praeses.
 Carneae, perfacilis, Picumna, eadem omnibu' mitis.
 Quae cunctorum habitas aedes, epulasque frequentas.
 Cinxia et invisae, ast factis eadem omnibu' parens.
 Partum aegrum miserans, numero parentibu' gaudens:
 Dia parunda, luens uterorum aegerrima claustra.
 Te foetae vocitant, solamen dulce laborum:
 Nam tu foetiparentum uterorum claustra resignas.
 O Partuna Diana, Palatua, Limentina.
 Suffice prolem almam, titula adstans parturientum.
 Et serva, omnium uti cluis semper sospita Iuno.

2 *Noctis suffimen, torres.*
 Tete Diva voco omniparens Divumque hominumque.
 Principium est Nox omnium, et est Nox Murtia nobis.
 Audi Diva parens, caligans, sideriluca.
 Quae loca pigra colis, somnoque habitanda silenti.
 Iucunda, et pernox, epulonaque, somnia gignens
 Curifuga, atque optanda quies placidissima rerum.
 Somnidua, omnium amica, et equiria, nocticrepusca.
 Imperfecta, eadem terrestris, coelica rursus:
 Vortens, omnimodis Dea Mostellaria ludens
 Quae lucem legas sub Tartara, rursus ad Orcum

Manas: nam cogunt rerum invictissima iura.
 Adsis o veneranda, optabilis, omnibu' grata,
 Mitis, suppliciorum illabere vocibu' sanctis.
 Adsis Diva, fugans Inui simulacra crepusci.

Coeli suffimen, tus.

3

Coele Pater rerum, mundi pars irrequiete,
 Casce parens, omnium qui principium, exitium
 omnium es.

Munde pater volvens am terram anfractibus magnis,
 Coeligenum domus, praecipitans vortiginis orbe.
 Coelice, terrestres, custos cortinaque rerum,
 Amplectens naturai pollentia iura;
 Coerulee, indomite, et Volturne parens, Vortumne,
 Omnituens, Saturnisatorque, superrime Dive,
 Huc ades, atque novo vitam moderere Camillo.

Ignis suffimen, crocum.

4

Qui Iovis in tectis dominaris pervigil ignis,
 Stellarum, Solis, Lunaique omnipotens pars,
 Omnidomans, spirans, animantum vividus ardor,
 Caerula celsa regens, elementum nobile mundi:
 Flos ignite, iubar genitabile, siderilune,
 Cum precibus calo te innocuumque et temperium esse.

Primigenii suffimen, murra.

5

Primigenam obtestor geminum, magnum, aerivolgum,
 Indugenam, pinnis aureis illustribus aptam;
 Taurigenam, Divum atque hominum genitabile semen.
 Antidea in terra celebre et memorabile numen
 Inductum, Latium, torrentem, nobile germen.
 Qui creperam extersti caecis caliginem ocellis,
 Pervolgans mundi nutantibu' moenia pennis:
 Lumina praepandens, hinc Lunus diceris esse,
 Mutinusque Deus, et Noctilucu' crepuscus.
 Sed Voltorne pater, Semo laetissimus adsis,
 Flaminibus sanctis ad festum pandiculare.

6

Siderum suffimen, aroma.

Mundi signitinentis ovantia lumina flammis
 Casta voce calo, Geniosque volubili' coeli,
 Sidera mundi clara, minuti nocti' quirites,
 Circitibus magnis coeli cava conficientes,
 Fulgentes, igniti, omnium genitalis origo,
 Fatiferi, Mortae signantes iura severa:
 Aptantes divinum itiner mortalibu' primis,
 Septenumque tribuni castrorum aerivolgi.
 Caelica, terrestris gens, flammivaga, irrequieta:
 Nocturni, creperi, observantes pallia furva,
 Flammas scintillantes, laeti, pervigilesque:
 Elicio vos ad festi sacra conscia cultus,
 Faustam allucentes facem ad omnia adorea facta.

7

Solis suffimen, libanomanna.

Princeps qui aeternis oculis opera omnia lustras,
 Titane illustris, praestans, covi omnipotens lux.
 Indugena, irrequies, speculumque animantium amicum:
 Dextume, Matutae pater, alme, sinistume noctis:
 Temperias moderans, persultans quadrupedanter,
 Gradive et torrens, ignite, venuste, curulis,
 Conficiens itiner rapida vortigine cursus:
 Atque piis hominum dux fauste, nefantibus hostis:
 Et fidicen, numerum pinsans modulamini' celsi:
 Dux faustorum operum, genitor bone Temperiarum.
 Mundiperans, oscen, flammans, circaneus ales:
 Lucifer, indagator, alebriu', frugifer, alme,
 Igneu', pure, pater tempestatum, omnipotens Dis,
 Sude, micans, agilis, mundi stellantis ocelle,
 Occidue, et redive iterum immortalibu' flammis.
 Quaeator Iustitiae, aquilustrius, atque here mundi,
 Sange, Iovis fidius, supreme atque omnibu' praesens:
 Iuris cortumio, vitae lux, trossule equiri,
 Quadriuga arguto instigans soraca flagello,
 Ted oramu' Camillis vitam alluxe beatam.

Lunae suffimen, aromata.

8

O Regina potens, Lucina, superrima virgo:
 Luna patali', Venus, Noctuvigila, aerivolga,
 Pernox, taedigerens, stellis comitia, Luna:
 Iana novella, senescens, foemina, masculus idem:
 Luna autumnna, micans, saeclorum mater equestris:
 Succina, Vaeiovis, illustris, dilucula, pernox:
 Omnituens, levisomna, cluens stipantibu' signis.
 Laetitiae locupletis amans, pacisque Vacunae:
 Percoquifrufrux, Trivia, Lucetia, noctis ocelle.
 Astrica, praetextata, obstita, Minerva virago,
 Huc ades o stellata lubenter, splendida, fulgens
 Luce tua, et tu supplicibus, studiosa, faveto.

Naturae suffimen, aromata.

9

Natura omniparens, doctissima, daedala mater,
 Caeligena et Maiesta, faber, Regina venusta,
 O victrix, invicta, magistra, eadem omnibu' lucens,
 Induperans, et honora, et praestantissima rerum:
 Primigena, aeterna, incanaque, casca virago,
 Noctua, signiteneus, Lucinaque, et omnipotens vis,
 Mollia suspensis pedibus vestigia librans:
 Ornatrix augusta Deum, infinitaque finis,
 Nulli communis, communiter officiosa,
 Indugena, sine patre, cluens virtutibu' magnis:
 Flora, Venus, Pomona, Volupia, plurima saga,
 Dux et sanga potis, Vitunaque, Rumia mater,
 Iuritis, satiasque venustatumque Suada:
 Caelica, terricola, dans iura potentibus undis:
 Semper amara malis, et semper amica piorum:
 Saga, cata, omnidua, eductrix, regina, potestas
 Aprilis adolescentum, indidem adulta resolvens.
 Omnium tu pater et mater, nutrix quoque et altrix.
 Nummeria atque beata, Ceres, vis Temperiarum,
 Omniparens, figula, et multarum perfica rerum,
 Aeterna, et motans, sapientipotensque Minerva,
 Pilentum rapidum aeterna vortigine torquens:

Iuno Fluonia, circinaque, et Vortumnifigura,
 Et maiesta curulis, honoraque, iuraque dictans,
 Semper ovans supra regum caput, induperatrix.
 Intrepida, omnidomans, parca, flammata, Tenira.
 Flos vitae aeternae, immortalis, Mammuriae vis.
 Omnia tu sola es: namque omnia tu paris ipsa.
 Quare ted oro cum ditibu' Temperiabus,
 Pacemque atque salutem age, et omnifera augmina
 rerum.

10 *Fauni suffimen, odoramaenta omnigena.*
 Faune ades Upilio, mundi substantia totus,
 Caelum, salsa maris, terrai daedala sedes,
 Spiritu' flammai: namque haec membra omnia Fauni.
 Pervage Faune, Sali, collegaue Temperiarum,
 Capripes et fanaticae, ovator, siderivolge:
 Vocibu' flexanimis mundi concentra figurans,
 Larvarum Titule, humanum remeligo tremorum,
 Propter aquas gaudens pastoribus atque bubulcis,
 Collimans, velox, Aiae igni', sodali' Virarum,
 Omnigena, omnigenens, rerum celebrata potestas:
 Mundiparens, Lucine, Iturne, Autumne, nutritor:
 Antricola, irritabili', iure Iovis capricornus,
 In te nam omniparae terrai stant sola fixa,
 Aeterni et cedunt laetantia marmora Ponti,
 Et terram Oceanus lustrans anfractibu' salsis:
 Portioque aerea, ignipotens alimonia rerum,
 Et caput ad summum pernicia lumina flammae.
 Nam concreta tuo imperio haec aeterna feruntur:
 Naturamque tuis mutas pollentibu' iussis,
 Multorum auctans in terra mortalia secla.
 Ergo pater fanaticae, ovator, ad haec tua liba
 Vise, et vitai bene dones exita iusta,
 Externans Inuos terrores finibu' terrae.

11 *Herculis Sangi Fidii suffimen, tus.*
 Sange pater Titane, Nero, Nerien viriate,

Vastimanusque, invicte, aptus pal maria opima,
 Volturæ, auctor temperi', sempiternæ, benigne,
 Indicte, agrestis, bene votite, induperator,
 Magnanimum cor habens, fera membra, salutifer augur:
 Omnivore, omniparens, præstane, pater Tutane.
 Qui Titulus clui', debellans incicora monstra:
 Semper ovans pacis studiis, nutricis honoræ:
 Nate tuo ingenio, Terrai invicta propages,
 Ignibu' primigenis florens, o die cluenti.
 Matutam capiti gestans, noctemque crepuscam:
 Sex bis ad occasum absolvens certamina ab ortu:
 Diis experte, et inexperte, inconcusse lacertos;
 Adsis, morborum averrunca piamina portans:
 Et portenta move, quatiens sacra februa dextra:
 Et mala præpetibus protela obscoena sagittis.

Saturni suffimen, sturaca. 12

Coeligenum Divorum, hominumque illustris origo,
 Multivore, et Lustrali', Nero, Nerien, Titane:
 Qui cuncta absumis, quique omnia perficis idem,
 Vinclis indupedite per orbis vasta silentia:
 Saturne ævi progenitor, Saturne dolose,
 Terrai proles, et coeli signitenentis:
 Stirps, genus, obstetrix, Titane endostrue, Opis vir,
 Qui genitalis obis per mundi singula membra,
 Calvitor, versute: favens orantibu' votis,
 Aequanimum vitæ finem mortalibus adfer.

Latiae Opis suffimen, aromata. 13

Ops veneranda, genus Vortumni Primigenai,
 Quæque agitas etiam volventia plaustra Trionum:
 Tumpaniverbera, cerita, atque aericrepa virgo,
 Mater magna Iovis, Latia, Ops coelesti', paluda,
 Polcra, et honorata, et Saturni augusta marita,
 Montibu' quæ gaudes, hominumque ululatu' sacris,
 Ops Maiesta, parens bellicrepa, Nerio Dia,
 Sospitaque et mendax, Picumnaque, Libera mater:

Mater coeligenam, mater mortalium hominum:
 Ex te etenim Tellus, sedesque superrima Coelus,
 Et mare salsum, auraeque errones, aeriformis:
 Quare dia adsis huc sospes numine claro,
 Pacem producens cum rerum copia opima,
 Eminu' protelans pestesque piaculaque atra.

14

Iovis suffimen, sturaca.

O venerande Iovis, Iovi' sempiternae, tibi ista
 Averrunca damus nos, adtestataque vota.
 O Iovis isthaec cuncta tuo sunt numine creta.
 Terra tua est, Terraeque immania culmina montes,
 Et mare, quaeque fretu aereo cortina recepta.
 Induperans, Saturni', Iuppiter, Elicius, Trux,
 Omnigenens, atque omnium principium, exitium
 omnium.

Fulgetrum, tonitru, fulgur, Iovi' progenitor;
 Audi me Volturne, et da usurpare salutem,
 Et pacem diam, et bona adorea divitiarum.

15

Iunonis suffimen, aromata.

Caeruleis innixa sedilibus aeriformis,
 O Iuno regina, Iovis ditissima coniux,
 Quae mortalia corda veges animalibus auris.
 Nimborum mater, ventorumque omnigenitrix.
 Nam sine te non est vitae spirabilis ardor:
 Omnibu' participas immissa potentibu' auris,
 Omnia sola tenes, atque omnibus incluta regnas.
 Aeri' praecipitans stridore fluonia Iuno.
 Sed te Diva parens obtestor, adorea, Maia,
 Huc sodes venias volti ridente lepore.

16

Neptuni suffimen, murra.

Audi Neptune, Ambarvalis, Salsicapille,
 Trossule, fuscina habens manibus Neptune tridentem:
 Caerula concelebrans vasti fundamina Ponti,
 Ponti praetor, aquigrume, crepe, Terripreme acer,

Undifluens, et rava tuens, agitansque quadrigas,
 Expergefaciens vegeto vada salsa tremore:
 Tertia quoi sorti cessit tutela marina,
 Scamigerum pecu amans, et aquas sali', caerule Die:
 Siste statum terrae, aspirans bona navibu' flabra,
 Pacemque atque salutem addens, et opum aurea dona.

In Vaeiovem, carmen.

17

Magnanime, induferum pervolgans fulva silentia,
 Tartarea atque crepusca, oblitera prata tenebris,
 Tellumo Vaeiovis, arferio te hoc munere macto.
 Dis qui cardineus Terrae cluis omniparentis:
 Saecla nimis ditans mortalia frugibus hornis,
 Tertia quoi sorti tutela obvenit Averni,
 Caelituum solium, firmum stabilimen homonum.
 Qui solum habes, ad castra obnubila, senta tenebris,
 Longinqui, aeterni, et inexorabilis Orci,
 Atque Acherunta atrum, terrai immane statumen:
 Iura tenens hominum Mortai munere, sancte,
 Conse, Deae Cereris pueram qui victus amore,
 Gramineo raptam prato per caerula ponti
 Quadriiugo avexisti equitatu ad Atthidis antrum,
 Gentis Eleusinae: ubi sunt spiracula Averni.
 Unice nota Deus censens ignotaque rerum.
 Cerite, induperans, sanctissime, compos honorum,
 Vatibu' praestitibus gaudens, et cultibu' sanctis:
 Mitis ades, rogo te, laetus venerantibu' turbis.

Tonantis Iovis suffimen, sturacem.

18

Iuppiter, altisoni torquens loca flammea mundi,
 Fulgetrarum animas crispans petulantibu' flammis,
 Coelituum sedes conquassans fulmine sacro,
 Flammigeris stringens streperos torrentibus ignes:
 Tormina qui, nimbos, rubra tela, tonitrua bruta
 Vibras, involvens animata rubentibu' telis,
 Flammivoma, et perterricrepa, ir[r]itata ruinis,
 Praepes, ovans telum, cordigrumum, horricapillum.

Insperatum, ardens, victricis missile dextrae,
 Omnivorum insano plangens horrore tumultum,
 Indomitum, horriferum, candenti flamine praeceps.
 Caelivagum telum, velox, Iovis Elicii arma,
 Quem tremit omniparens Tellus, quem marmora salsa,
 Vivaque saecla, sonor tergens cum personat aures:
 Luminibus fulgit species, rubra fulgura splendent
 Aeris in caulis, et tenuia tegmina scindens,
 Obnupti Coeli candentia fulmina torques.
 Ast o Die, effunde iras apud aequora salsa,
 Et montana iuga: haud tua robora magne latent nos.
 Sed faveas sacris, et mentibu' grata repende
 Vitai bona cara, vigentia regna salutis.
 Et pacem Divûm, nutricem semper honoram:
 Et victum aequanimis semper rationibus aptum.

19 *Iovis Fulgetrii suffimen, libanomanna.*
 Obtestor magnum, perterricrepum, manifestum,
 Aerium, flammantem, ignicreperum, aerilucum,
 Nubium instigantem aestus singultibu' brutis,
 Horrendum, insanum, indomitum, lustrabile numen,
 Fulgetrumque Iovem induperatorem, omnigenentem,
 Tradere inoffensae vitae terminum amoenum.

20 *Nebularum suffimen, murra.*
 Aeriae nebulae, aerivolgae, frugiparentes,
 Imbriparae, per mundum agitatae ingentibus auris:
 Fulmineae, ignitae, streperae, atque humectivagantes,
 Aeris in gremio hortantes inamabile murmur:
 Flaminibus pulsae stridentes impete magno.
 Nunc vos roscidulae obtestor spirantibus auris,
 Praecipitare imbres in terram frugiferentes.

21 *Divae Veniliae Salaciae suffimen, libanomanna.*
 Oceani inducalo te glauca Venilia proles,
 Caerulipalla, vagans loca per laetantia Ponti,
 Am terrae finis exercita suavis auris,

Murmura pulvinis ripae alludentia frangens:
 Atque exercitiis sudis pellacibu' ludens,
 Navibus exultans, pecorosa loca humida lustrans.
 O mater Veneris, nebularum mater ovantum,
 Et fontium omnigenum, liquentum suavis undis:
 Huc adsis nobis, et blanda illabere votis,
 Navibus immittens animarum flamina suda.

Terenti Consi suffimen, murra. 22

O qui salsa tenes liquidi penetralia mundi,
 Quinquaginta una pusis per caerula gaudens,
 Coetibu' virgineis, genius maris alme Terente:
 Fundamen mari', margo terrae, principium omnium:
 Qui moliri' statum terrae, cum scilicet arces
 In caveis olim indignantes murmure Cauros.
 Sed motus terrae averrunca, et mitte ministris
 Flaminibus, pacemque et opes, ditemque salutem.

Salaciarum Nerienum suffimen, aromata. 23

Pullae caeruleae, liquidi gens blanda Terenti,
 Aedicolae, Latiae, ludicraeque, fluitantes;
 Quinquaginta vago fatuantes marmore pusae
 Tritonum currus sectantes pone, inhiantes
 Semiferis Geniis quos vitreus educat humor:
 Atque aliis quicunque colunt liquentia castra,
 Undicolae, Salii, lustrantes agmina aquarum,
 Undivagi, liquidi Delphini, glauca tuentes,
 Vos oro magnam copem rem cete Camillis.
 Nam vos festa coegistis Comitiae primae
 Liberi augusti, et Liberae augustae,
 Lucina cum matre, et Apollinere induperante.

Iani Maii suffimen, sturacem. 24

Te calo naturae salsae Maium aedituentem,
 Primigenam, qui naturam egit in ordia prima,
 Omnimodis mutans sacra foedera materiai,
 Famiger et Consentis, callens omnia quae sunt,

Antideaque fuere, et mox ventura trahentur.
 Nam natura prior Maio omnia commendavit.
 Quare o nobis auguriis veracibus adsis,
 Dans placidam vitae finem felicitis habere.

25 *Telluris suffimen, omne semen, praeter fabas et aromata.*
 Tellus Ops, mater Divorum et mater hominum,
 Altrix, percoquiflux, intercidonea, larga,
 Conflua atque adolescens, polcris frugibus augens:
 Aeterni mundi fundamen daedala virgo,
 Quae varias edis fruges maturrima partu:
 Anna, paranna, augusta, empanda, opulenta, beata.
 Suavifero exultans gemmanti gramine Dia,
 Imbriprocax, circa quam signitenentia castra,
 Et coelum aeternis vicibus torrentibu' fertur.
 Diva parens auge terrae viridantia foeta,
 Clara, favente animo, cum Temperiabus opimis.

26 *Matris Deum suffimen, varia.*
 Mater cunctorum angustissima Caeligenarum,
 Huc sis Maia Dea, confer ted ad tua sacra,
 Taurivomos iungens citimos ad carra Leones.
 Aeterni regina covi, celeberrima, honora:
 Quae media mundi stas fornice, quod bona terram
 Ipsa tenes, homines lactans Dea cicure pastu.
 Ex te Caeligenarum, ex te mortalium origo est,
 Et liquens natura tibi fluit, et maris humor.
 Vestam te vocitant, atque Assidua indigitaris,
 Quod duis humanis polcralia adorea multa.
 Vise tuos castus, o candida tumpanicultrix,
 Victrix, sospe' Phrugum, Saturni maxima coniux,
 Moesia, Coeligena, nutrix, fanatica Dia:
 Laeta adsis gratans festis rata cultibus signa.

27 *Mercurii suffimen, tus.*
 Maias stirps alma Iovisque, accense, viator,
 Magnanimum cor habens, quinquertio, censor hominum,

Vinule, Multivole, internuntius, Argilethe,
 Alipes, et mortalium amor, sermoni' minister:
 Quem fraus, quem certamina adulant, almifer omnium.
 Interpres variae linguae, Nundine Liber,
 Sanguineum gestans caduceum pacis amice
 Frugi, Coruciota, Locuteie, Aie, beate,
 Atque operum Titule, et Titane necessibu' rebus:
 Et mortalibu' praesidium venerabile linguae;
 Adsis oranti vitae addens exitum amicum,
 Cultu operum, memori menti, sermonibu' lectis.

Carmen Liberae Proserpinae.

28

Libera magnanimi Iovis adsis incluta proles,
 Unigena princeps, esto hoc libamine macta:
 Coniux Ditis honora, boni largissima victi:
 Quae sub visceribus terrae dominaris Averno,
 Parica, et cincinna, Iovisque insigne propagmen,
 Manarum genitrix, Iovis infernati' tribuna.
 Quam pusam arcano Iovi' semine progeneravit.
 Mater multicepi Volturri maxima Consi,
 Lucina speciosa, et percoqua Temperierum,
 Seria, regnatix Larunda, frugibu' gliscens,
 Corniger, illustris, mortalibu' grata virago,
 Flora, gramineae quam oblectat spiritus aurae,
 Corpu' tuum oblectans Terrae viridantibu' foetis,
 Nummeria et foeta, Autumni sub tempore nubens,
 Vita, itidem mors sola eadem mortalibus aegris,
 Fordicida, etenim fers omnia, et omnia caedis.
 Huc hera sis; fruges e terra funditus educ:
 Blanda pace vicens, illibataque salute,
 Et vita fausta mitem legante salutem,
 Ad tua templa Dea, et potis indufera atria Ditis.

Liberi Patris, sturaca.

29

Liberum ego veneror, crepericreperum fatuantem,
 Primigenam, geminum, Brumalem, terque renatum,
 Cornigerum, agrestem, obscurum, arcanum, duiformem,

Cinctum ederis, taurifrontem, Mamertium amoenum.
 Baiule, trime pater: vestifrontem, uvigerentem.
 Consentis, Consul Iovis, et Proserpinae opacae,
 Editus arcano nixu purissime Die:
 Annue suppliciis, et blando numine sponde,
 Mitem animum spirans, cinctutis proximus assis.

30 *Carmen Saliorum.*

Amburvatores, vestigia ahena prementes,
 Collini Salii, Salisubsuli, et fatuantes,
 Pulsifides, et talipedi, leue persultantes,
 Armigeri, vigilesque, magistrique ominifausti,
 Matri' Ingatinae latrones atque Camilli,
 Augusti ad sermonis adeste faventiam amicam,
 Et semper placata occurrite mente bubulco.

31 *Carmen Minervae Captae.*

Magnanimi Iovis unigena stirps, Dia Minerva,
 Dia beata, ferox, bellicrepa, Neriene,
 Dicta indicta, itidem celeberrima, et antricolona:
 Concelebrans ruptas scruposa palatia cautes,
 Deliciasque tuas, viridaria montium opaca,
 Armipotens, furiis figens mortalia corda:
 Torvo animorum exercitio Bellona virago.
 Atriparens, tedarum expers, Gorgonitrucida.
 Tu Furia infandū, sapientia sola bonorum,
 Mas et femina Belliparens, indostrua tota,
 Vortumna, atque excetra ferox, fanatica, honesta,
 Ultrix Titani, Phlegrensis, equiria, volgi.
 Capta, malae noxae Averrunca, Feretria virgo.
 Iam lucu, noctu, supremo in tempore quoque
 Annue adoranti, et pacem largire beatam,
 Temporibus faustis, satiatemque atque salutem,
 Caesia, et artiparens, multum votita Camilla.

32 *Divae Victoriae suffimen, manna.*

Obsecro te Victoria pos, gratissima rerum,

Endo procinctu cernentia quae agmina ferro
 Et rixam luis alterutris ex partibu' pugnae,
 In bello cernens, ut quis palmarium adeptus,
 Quis tu cumque favens praestas dulcissima vota.
 Omnia nam moderare, et grandis adorea belli
 Tota ex te pendet, laetis vitulantibus augens.
 Quare huc sis venias, cupienti Dia Dearum,
 Semper praeclaro iungens operi agmina laudum.

Apollini suffimen, manna.

33

Februe te Iuturne precor, Tituicida, Luperce,
 O Memphita, verende, salutifer, altor honorum,
 O fidicen, Consive parens, Titane, Segeste,
 Soriculate pater, Vaticane, excetricida,
 Lucifer, agrestis, rex mustule, nobili' pubes,
 Praesul, Casmoenisque sagittifer, arcitenensque,
 Brume pater, collimatorque, obstate, gemelle,
 Delie rex, qui illustrem aciem huc partiris et illuc,
 Auricome, integra praecepta atque oracula fatans:
 Pro populo orantem me coelitu' vise parumper:
 Nam susum aspicias immoderata haec aequora caeli,
 Et supera terras et noctem subter opacam,
 Nocte silente, sub umbrae signitenentibu' flammis.
 Radices statuisti infra: tibiue extima mundi
 Et tibi principium, tibi solvitur exitus omnis:
 Omnivirens, fidibus tu coelica templa canoris
 Permoderaris ad imae nunc confinia sedis,
 Nunc ad primam iterum, nunc ad modulamina Dorii.
 Coelum omnem varians, varias animantia secla,
 Temperii hominum moderans, aequalia fata,
 Tantundem miscens hiemisque atque aestuis iisdem,
 Discernens primis hiemem, inferioribus aestus,
 At veris grati speciem modulamine Dorii.
 Unde homines ted indigitant cognomine vero
 Faunum cornigerum, ventorum sibila hiantem:
 Quod magni omnis habes signacula daedala mundi.
 Huc adeas here flaminibus pro supplice voto.

34 *Latoniae suffimen, murra.*

O Latona gemellipara, trabeata, verenda,
 Nerio Coeantis, multum votita, modisque
 Morigeris, Iovio partu ditescere dulci
 Promerita es, Februum Ianamque sagittipotentem
 Progenerans, hunc in Delo, eam in Ortygia' alta.
 Ergo huc adventes praesenti numine Dia,
 Huc ades, et sacro sis felix pandiculari.

35 *Deianae suffimen, manna.*

Huc, huc o regina, Iovis celeberrima virgo,
 Libera, famigera, Titana, sagittipotensque,
 Venatrix, Lucina parens, manifesta, parunda,
 Partubus adiutrix maturis, partubus expers,
 Cinxia, curifugax, ceritaque, vertagiduca,
 Noctuvolga Dea, arcitenens, venatica, pernix,
 Verrunca, et Beneventa, Calendaque, masculiformis,
 Porrima, nummenia atque hominum sanctissima nutrix,
 Summana, agrestis, fericida, beata, locuples,
 Quae lucos habitas, castissima, cervitrucida,
 Regina augusta, et viridi spectabilis aevo,
 Cudonis, Vortumna, Canaria, fagutalis,
 Huc venias huc Diva, tuis et sospita et alma
 Praestitibus ducens terrai pignora adulta:
 Donaue pacis amoenae, polcricomamque salutem:
 Inque altos montes protela funera, morbos.

36 *Titanorum suffimen, tus.*

Titani terrae et coeli illustrissima stirpes,
 Nostrorum proavi patrum, intra Tartara regna,
 Aedibus horrificis terrae intestina colentes,
 Principium et semen cunctis animantibus aegris,
 Aeris et maris et terrai frugiferai:
 Ex vobis siquidem generatim est omni' propago.
 Vos veneror, iras averruncassere iniquas,
 Si quis ab indufero nostra incubat aede Senatu.

Saliorum suffimen, tus.

37

Aericepi Salii, ancilia Martis habentes,
 Aeris, et terrae, et maris indigetes opulenti,
 Terrarum tituli, genitalia semina mundi,
 Quique Samothracen habitacula sacra colentes,
 Casibus eximitis per caerula velificantes:
 Vos primi sacrum mortalibus instituistis,
 Aeterni Salii, ancilia Martis habentes:
 Oceanum quatitis, quatitis mare, roboraque alta
 Terrae insultantes pedibus strepitis, rutilantes
 Gestibus arma: tremunt animantia secla ferarum,
 Et fragor et fremitus pervolgat caerula coeli.
 Et glomerante pedum sonitu stant pulvere nubes,
 Et florum species viridantum verna patescit.
 Aeterni genii, atque Ioves et Vaeiove' quando
 Torva inimiciter occurrunt mortalibus ira,
 Vastantes victumque et opes, ipsosque nocentes.
 Inde loci magno crebrescunt murmura ponto,
 Stirpitus et quercus procumbunt aequore campi,
 Parmarum flictu caelesti' resultat imago.
 O Salii, atque potes Salisubsuli, induperantes,
 Indigetes, Samothracii, et incluta Diiovi' proles:
 Aeterni flatus, animales, aeriformes,
 Quique etiam gemini per caeli templa cluetis,
 Spirantes, sudi, mitesque salutiferique,
 Temperii, Autumni, Divi, medioxumi, anheli.

Divi Inui Lucumonis suffimen, tus.

38

Induperatorem magnum telluris adoro,
 Invisumque Inuum, felicemque, atque Quirinum,
 Nocturnum Lucumonem, obicem larvatis umbrae,
 Terriculi auxilium: desertaque concelebrantem.
 Incubum, item geminum Volturnum, multivolumque,
 Sanguineum, atque utriusque cruentum vulnere fratris:
 Numine qui Cereris mutasti corpus amoenum,
 Terrificae excetrae insinuans serpentia membra,
 Vota lubens audi, creperosque averte timores,

Sistens obscoenas species crucias animorum.

39 *Cereris matris Eleusiniensis suffimen, sturaca.*

Alma Ceres mater Divûm, celeberrima Dia,
 Rumia, sancta Pales, copis largissima victi,
 Omnia dans, fruges, et opes, Pomona, Segesta,
 Tantum concelebrans pacem, agricolasque labores:
 Semona, Accumula, tritutrix, frugiparensque,
 Quae augustae sacraria Eleusinis dominaris.
 O iucunda, benigna, hominum placidissima nutrix,
 Quae prior agricolas iunxsti sub plaustra triones,
 Illecebris mitem edulcans mortalibu' victum:
 Aevi adolescens, Brumorumque sodalis, honora
 Lucia, taedigerens, messorum falcibu' gaudens.
 Tellumo tu, tuque illustris, tuque omnibu' ridens,
 Proletaria, amans natae, Dea Rumia nutrix,
 Quae biuges auriga iugans ad frena colubras,
 Amfractu circaneo ovas tua am sola sancta.
 Unigena, et forda, atque hominum augustissima cura,
 Quoi sunt omnigena et quoi frugiparentia volta.
 Ergo huc spicigerente gravescens munere adesdum,
 Adducens pacem et legum concordia iura,
 Fertileque uber opum, et pollentia dona salutis.

40 *Empandae matris suffimen, aromata.*

Omnipotens Empanda parens, celeberrima Dia,
 Mater Coeligenûmque Deûm, et mortalium homonum,
 Quae olim errans desiderio prefixa nitenti
 Solata es in Eleusinis ieiunia valle,
 Furva obiens Proserpinae omnipotentis Averna,
 Ipsa ducem offendens purum non pura puellum,
 Narrantem inferni connubia Diiovi' sancti.
 Quae Consum paris icta humani volnere amoris.
 Te multum votita precor sanctissima mater,
 Huc tuo adventare faventem dia Camillò.

Ambiguae Bigeneris suffimen, sturaca. 41

Accinctum ferula te legifer incalo Brume,
 Aeternum magni numen memorabile Consi,
 Pura, sacer, bigener, Regina indicta, virago,
 Mas eadem, mulierque bimembris, Libera, Bruma.
 Sive in Eleusinis templo laetaris odoro,
 Sive etiam in Frugia cum matre arcana agi' sacra,
 Sive etiam in Cupro degis cum Murtia amoena.
 Vel si frugiferis persultas pabula campis,
 Cornigera cum matre tua Deus Iside sancta,
 Cumque assis famulabus, ad alma fluenta Melonis:
 Adsis diva favens ob rerum praemia sancta.

Temperiarum suffimen, aromata. 42

Temperiae, Iovis et Iuritis sancta propages,
 Aurea lex, et fas, et pax ditissima rerum,
 Vernae, gramineae, puraeque et multivirentes,
 Omnicolores, suavehalantes spiritu amoeno,
 Temperiae virides, vortentes, et speciosae:
 Pallas indutae sertis pubentibus aptas,
 Congerrae Proserpinae, ubi eam solemnibu' Parcae
 Staticulis luci revocant et Gratiae ovantes.
 Dii Iovis imperiis, et Matris opiconsivae;
 Huc mites ad sacra pia instaurata venite,
 Ducentes foecunda propagmina tempestatum.

Semelae suffimen, sturaca. 43

Elicio pusam, prognatam principe Cadmo,
 Formosam Semelam, cincinnam, vestifluamque,
 Et matrem Brumi laetabilis, et ferulati.
 Fulmine quae sacro foetum exterraneum abegit,
 Aeternis Iovi' consultis enixa puella:
 Quam dignata gravi est florens Proserpina honore,
 Inter mortales trima ad comitia festi:
 Quando tui Brumi referunt genitabile germen,
 Anclabram sacram, et rerum haud arcana profunda.
 Te Dea patritia obtestor sata principe Cadmo,

Flaminibus leni et praesenti numine adesse.

44 *Carmen Bassarii Patris Brumi Triennalis.*

Liber ted oro, sate fulmine, corniger adsis,
Bassare, Brume pater, celeberrimus Deus induperator,
Quem oblectant enses, pilenta, sacraeque ministræ,
In coelo vitulans, insane, crepicrepe Brume,
Instinctor furiose, supremis numen honorum
Terraique sacrae mortalibus inducolonis;
Adsis gaudia laeta ferens salisubsule Die.

45 *Velabri Patris suffimen, manna.*

Velabrum veneror votorum hoc munere patrem,
Mustidum, et investem, florenti pectore Brumum:
Crinitae Veneris, numenque illustre virarum,
Qui numen lucos virides pede persultanti
Pervolgas cum vesanis vesanu' virabus.
Quin et consilio Iovis ad Proserpinam alumnus
Actus crevisti, tremor immortalibu' Divis;
Sis felix, et macte fuas hoc munere sacro.

46 *Columellae seu Telamonis Patris suffimen, aromata.*

Elicio Brumum Columellam, vitisatorem,
Aedibu' Cadmaeis, qui circum perque vagatus
Subiit onus constanter, terrae incendia placans;
Cum vaga inundarent flammaram flumina terram
Turbinibus calidis, hic cuncta ruentia fulsit.
Huc adsis mentis ridenti Brume lepore.

47 *Sabi Patris suffimen, aromata.*

Dic Sabe omnipotens, audi Saturnia proles,
Qui Brumum Bacchum streperum, insubulum, inseruisti
In femore, ut qui postidea maturus adiret
In Tmolum sanctum, ubi habebat Equiria polchra.
Quare o Rex Frugias, procerum coeli induperator,
Mitis ades, antistitibus solatia praestans.

Divae Equiriae suffimen, sturaca.

48

Te Brumi assa obtestor Equiria, Dia Camilla,
 Quae Sangi celebras elementa arcana Sabini, et
 Flammicrepos coetus et sacra trinocia Brumi,
 Obtestor ted alma parens Summana virago,
 Sive Idae in Frugia pervolgas culmina casta,
 Concelebras seu Ludorum iuga sancta Timoli,
 Accessis ad sacra benigno lumine vultu.

Liberi Praeliganei carmen.

49

Huc Iovis o proles, praelarie, Brume bimeter,
 Sanguen honoratum, celebris, sanctissime Liber,
 Arcanum germen Divorum, iubile Brume,
 Augens frugiferentia adultaue pignora terrae,
 Torcule, magnanime atque asper, Vortumne, Liburne,
 Mustula mortalis secli, medicina, sacer flos,
 Cura hominum iucunda, Tages, cincinnicapille,
 Liber, cerrite, omnium amicule, Iubile, Brume,
 Quis tu cumque faves hominum apparesve Deorum,
 Nobis frugiferum et iucundum te volo adesse.

Divarum Virarum suffimen, aromata.

50

Numina clara Virae, Oceani praestanti' propago,
 Quae liquidas colitis sub terrae anfractibus aedes,
 Assae furtivagae Brumi, laetaeque penates,
 Consivae, florum, errantes obstita viarum,
 Antricolae, specuum cives, atque aerivolgae,
 Fontanae, errones, rorantes, alipedesque,
 Visae atque invisae, sertis Valloniae amictae,
 Montibu' cum Fauno in summis Saliae fatuantes,
 Petreiae, scatebrae, Sylvanae, flexanimaeque,
 Pupulae odoraе, albatae, halantes suavis auris,
 Oipiliae, Caprotinaeque, volupque ferarum,
 Succineae, tenerae, nutrices, augmina rerum,
 Pusae, querquetulae, ludicrae, caerulivolgae,
 Nyseiae, fatuae, Meditrinae, Veris amicae:
 Cum Cerere et Brumo mortalibus optimae adeste.

Hucce dicis caussa advenientes numine amico
Mitibu' temperiis futantes sana fluenta.

51 *Triennalis Patris suffimen, aromata.*
Huc adsis Liber, Lucumo, celeberrime Die,
Torcule, Taurifrons, sate fulmine, Nysie, Faune,
Matris alumne, sacrûm pater, ignivome, et Velabre,
Consentis, nocturne, geriferule, et tutulate,
Arcane atque indictæ Iovis stirps, Virtrius idem:
Primigena, ** atque Deûm pater et stirps.
Baiule, sceptrigerens, Saliorumque histrio praesul,
Foemineo stimulans divina triennia coetu.
Terricrepe atque Tages, Lucetiu', pulle bimater,
Solemnis, cornute, Iugatine, hinnulivestis:
Insinue, Iuturne, racemifer, auriquiriti,
Virginee, studiose ederarum, vinule Liber,
Flaminibus faveas, gratissime, floribus augens.

52 *Anniversarii suffimen, omnia praeter tus.*
Elicio prece te solemnis Tellumo Liber,
Cum teneris blande simul expergite virabus:
Qui numero sopitus ad atria Liberae Avernae,
Puri consopis augusta triennia sacri.
Atque idem simulac cis festa triennia rursus,
Dulce cies cum cinctutis nutricibu' carmen,
Vagitu vegetans coetus vortentibus annis.
Ergo hoc frugivirens, here, corniger, optime, frugi,
Pandiculare sacrum visas, sed lumine laeto,
Percoquibus sacris, aeternis frugibu' mactus.

53 *Silvani, Incubi, Brumarum suffimen, manna.*
Audi me Brumi bone nutricator et altor,
Inque statis sacris non ultima cura Deorum,
Magnaue cura hominum, celeberrime Sylvanorum,
Hircipile, et sacrae pompai praesul honeste:
Pervigil, atque tuis iuvenescens, iubile, Faunis:
Brumarum cinctarum eders, praetorque virorum,

Semiferis sociis ad pandicularia sacra
 Dux, ades, expergefaciens vitulamina alumni,
 Cum Brumabu' tuis comitans bene rite patrata,
 Haec nocturna sacra, allucens comitia sancta,
 Iubile, thysigerens, coetu florente serescens.

Divae Veneris Volupiae carmen.

54

Caeligena, illustris, ridens, arguta Venustas,
 Spumigena o genitrix, pernoctatrix veneranda,
 Coniugula et nocturna, et vis cata mater amicae;
 Omnia nam ex te, tu invexisti foedera mundi:
 Et trium iura tenes Mortarum, cuncta genisque
 Omni modis, coeli et terrai frugiferai,
 Et salsi mundi, praeses sanctissima Brumi,
 Concelebrans epulas, o pronuba, mater amorum,
 Suada, et strativola arcana, et sali' conciliatrix,
 Visa, invisae, comas pulcherrima, patrima Dia,
 Sponsalis, conviva, Deum Maiesta, Luperca,
 Prolifica et Vituna, virosa, Lubentia mater.
 Quaeque arctas homines compagibus illecebrarum,
 Et genus omne animantum aeterno vulnere amoris;
 Adsis caprigenum sanguen, sive atria Coeli
 Dia premis, ridens regina micante labello,
 Turiferae Surias seu lustras templa beata,
 Sive in aequoribus campi splendentibu' bigis
 Propter habens angusta Melonis flumina opimi,
 Vel si littoribus pullis, prope marmora ponti
 Coelituum gaudes Diva exultantibu' turbis,
 Aut etiam tremulis pusis in gramine terrae
 Littoreos ad pulvinos cum praepete curru,
 Sive in Cupro matre tua, ubi rite novellae
 Te puerae innuptae, et nuptae, formosa quotannis
 Concelebrant regina atque indigetem Deum Adonem.
 Huc adsis compos spectandi, Diva leporis,
 Nam pura te mente colo precibusque pudicis.

55 *Adonidis suffimen, aromata.*

Te vario obtestor sub nomine Die Camille,
 Mollicomans, et vasticola, atque leporibus augens,
 Conse Deus, Volturne, alimentum nobile rerum,
 Pusa, puer, cunctis viridescens semper Adonis,
 Occase, et redive statis vortentibus annis,
 Semper adulte, bicornis, amabili', lacrumiculte,
 Polcher, venatu gaudens, promissicapille,
 Vinule, corculum amenae Divae, germen amoris,
 Quem bona polchricomans Proserpina Dia parivit,
 Omnimodis qui nunc habitat per tartara furva;
 Te rursum caelo reddens tempestaque membra,
 Huc sis flaminibus deducens germina terrae.

56 *Mercurii Tellumonis Summani suffimen, sturacem.*
 Qui colis Amsanctum et viam inexorabilem Averni,
 Pallentesque animas sub tristia tartara mittis
 Tellumo, lascivi patri' Liberi alumna propago,
 Atque Venustatis Divai, Murtiae amenae,
 Qui per Larundae sacraria sancta vagaris,
 Aegrorum Lemurum sub terra, accense viator,
 Ducens cum stetit illa dies qua Morta profata est;
 Sagminea rude Die soporifer omnia mulcens,
 Lumina item fallace natantia morte resignans.
 (Hoc tibi nam Larunda dedit praetura in Averno,
 Manibus aeternis mortalium iter comitari)
 Flaminibus tandem da faustum in rebu' laborem.

57 *Cupidinis suffimen, aromata.*

Magne voco te purime, amabili', blande Cupido,
 Arcitenens, ales puer, ignivage, impete velox,
 Ludens cum Divis et cum mortalibu' seclis,
 Caute, gemelle puer, qui cunctorum aedituus es,
 Coelei atque Covi, et terrae, et Maris omnigenae, et quae
 Nutricatur alens spirantia frugiparens Ops.
 Quaeque et Avernus ager genit, et mare marmore flavo:
 Nam cunctorum horum solus moderari' gubernare;

Sacrificis adsis o pura mente ministris,
Avertens illegitimae cuppedinis aestus.

Mortarum Carmentum seu Parcarum suffimen, aromata. 58

Mortae infinitae, nigrantis nocti' propages,
Vos precor o celebres, quae sub coeleste palude
Qua canus liquor induferi de fonte lavacri
Labitur aeterni specuis sub pumice opaco,
Cives pervolgatis alumna animantia terrae,
Inde loci ad ventosum hominum seclum, leve, hians
Pergiti', carbaseis obstantes lumina velis, [spes,
Fatali in campo, ut bigas levis aurigatur
Gloria iustitiae ad metas, speique et curarum,
Et legem casci, magni, laudabili' regni.
Tantum Morta est vitae prima, haud alis ullus
Divûm qui pedibus polsant coenacula coeli,
Et Iovi' cortumio est. etenim quae cuncta manent nos,
Tantum Morta, Iovisque aeterni daedala mens scit.
Nocturnae, mitissima pectora, numina amica,
Atropeque, et Lachesi, et Clotona, o patrimae adeste,
Aeriae, invisae, tetricae, irrequietae Divae:
Omnia item mortalibu' quae datis, omnia fertis.
O mea, Mortae, audite lubenter liba precesque,
Nubila tergentes mordacibu' pectora curis.

Gratiarum seu Venustatum suffimen, sturacem. 59

Adsitis celebres illustres Gratiae, honoraе,
Progenies Iovis alma, Paludaeque Egeriai,
Maiesta et Flora, et Vitula, augustissima virgo,
Laetitiae matres, lepidae, purae, vitulantes,
Volturnae, semper virides, mortalibu' gratae,
Votitae puerae, Vortumnae, coesiae, amoenae,
Assiduae ventate volentes fausta Camillis.

Divae Nemesis Graecanicae (Latine Vorticordiae) 60
carmen.

Te voco te Nemesis victrix Dea, magna Camilla,

Omnituens, hominum scrutans mortalia corda,
 Aeterna et veneranda, colens sola aurea iura,
 Quae varios mutas humani pectori' fluctus,
 Quam agnoscunt iuste haerentes compagibus omnes.
 Nam nosti interiora animorum; haud te lateat mens
 Detrectans rationi' iugum, cuppedine iniqua.
 Cuncta tueris, cuncta audis, cuncta admoderaris:
 In te stant mortalia iura, potissima Dia;
 Adsis praestitibus puri sacri auxiliatrix,
 Da placidas rationis opes, cohibens inimica
 Consilia, insidiantia, iniqua, superba, nefasta.

61 *Divae Iustitiae suffimen, tus.*
 Iustitiae obtestor pulchrae omnituentis ocellum,
 Ad Iovi' Dictatori' sedet quae illustre tribunal,
 Coelitus endotuens mores mortalium hominum,
 Atque ultrix plectens humana nefantia facta,
 Ex aequo veri coniungens disparile omne.
 Nam quaecunque viris sententia pessima suasit,
 Consiliis diris infanda volentibu' quaeque,
 Sola iugum imponens iniustis iura ministris,
 Iniustorum hostis, Sanatum mitis amica.
 Verum adsis semper fausto Dea numine iusta,
 Vitai ut veniat finis, quam Morta profata est.

62 *Divae Aequitatis suffimen, tus.*
 O bona cura hominum, locuples, iustissima virgo,
 Semper amans homines aequalia iura colentes,
 O veneranda, beata Dea, o Iuritis honora,
 Puris iudiciis dispensans optima iura,
 Nec mentem labefacta. etenim cunctos labefactas
 Qui tua non subiere boni iuga, sed magis ipsa
 Indomiti, horrifice declinant verbera flagri.
 Concors, omnibus aequa, venusta, dicacula, amica,
 Munia pacis amans, certae cupidissima vitae.
 Nam plus deteriusque odisti, et diligis aequum.
 In te habet virtus, in te sapientia finem.

Adsis Dia, hominum frangens audacia facta,
 Ut semper iustam aequa ferant vestigia vitam,
 Omnium qui terrae vescuntur munere opimo,
 Atque animantum aliûm, quaeque educat omniparenti
 Alma sinu tellus, et quae maris aequoreus Dis.

Legis carmen.

63

Coeligenûm atque hominum genium te Diva voco Lex,
 Coelestem, astrificem, rerum commune sigillum;
 Terrai, aequorei sali', naturaeque statumen.
 Coneors et constans servans bene legibus aptum,
 Quis tu is componens coeli immortalia iura,
 Et quati' sublestam invidiam vortigini' ritu:
 Qui bona das vitae mortalibu' munia obire.
 Sola etenim moderare animantum cuncta gubernas,
 Consiliis cernens observantissima rectis:
 Casca, experta, comes iustis innoxia semper,
 Iniustosque labefaciens ingentibu' noxis.
 Sed veneranda opulentifer omnium amoena voluptas,
 Fac tui nos memores, aspirans nomen amicum.

Mavortis suffimen, tus.

64

Magnanime, impavide, invicte atque asperrime Mavors,
 Indomite, armipotens, parricida, impetimure,
 Marspiter, o crepericrepe, tabo et sanguine stillans,
 Sanguinis humani sitiens bellicrepe, torve,
 Ensibus, atque inamoena colens certamina runis:
 Siste duellum, et cordolios requiesce tumultus,
 Inque Venustatis divae, et Brumi otia dia,
 Et munus Cereale duelli confer amorem;
 Semper pacem optans, victum et re cope vigentem.

Volcani suffimen, libanomanna.

65

Volcane omnipotens, fortissime, flammaque perpes,
 Ignitis florens auris, Lucetiu' dius,
 Lucerius, Viriate, Nero aeterne, artipotensque
 Ferrifaber, purumque elementum, portio mundi,

Omnivore, omnidomans, superans omnia, omnia lu-
 Sol et Luna, covum, stellae, fons purimus ignis, [strans,
 Membra haec Volcani mortalibus ignea lucent.
 Omnes inducolis gentesque urbesque domosque,
 Artubus insinuans mortalibus, alme, beate;
 Sis felix, atque haec nostra ad libamina cede:
 Ut placidus venias operum bonus auxiliator,
 Atque implacatae extinxis incendia flammae,
 Fomitis in nobis servans genitabile lumen.

66 *Aesculapii suffimen, manna.*
 Cunctorum Aesculapi Iturne, salutifer, alme,
 Morborum omnigenum mulcens contagia iniqua,
 Mulciber excellens, ades huc comitatu' salute,
 Mortiferae cohibens incendia pestilitatis;
 Vesticipor, Verrunce, rei largitor opimae,
 Februi Apollineris viridans et honora propago,
 Morbi perduellis, coniuxque salutis amoenae;
 Huc o sospes ades, aevi dans prospera fata.

67 *Divae Saluti Meditrinae suffimen, manna.*
 O foecunda salus, et amabilis omnibu' regnans,
 Huc adsis Meditrina opulentifer, omniparensque,
 Pestilitas ex te omnis abit mortalibus aegris,
 Cuncta lepore tuo viridant vitulantia tecta,
 Daedalaque ars; te Mundu' cupit percussu' tua vi.
 Tantum odit te Dis vitae pessima finis,
 O cupiunda, veges, solamen amabile rerum,
 Te sine nulla seni usurpanda in fine senectae
 Gratia: sola omnes captas, sola omnibu' regnas.
 Sed tu blanda tuis praesto adsis diva Camillis,
 Avertens pestes morborumque agmina amara.

68 *Manarum Diarum suffimen, aromata.*
 Vos calo vociferae Divae, horrendae, fatuantes,
 Alectona et Tisiphona, et veneranda Megaera:
 Noctivagae, induferae, summana silentia colentes,

Ad vada sanguinei Amsancti atque obnubila templa
 Undique ventantes humana piacula propter,
 Vesanae atque petulcae, flagrorum agmine ovantes,
 Angitia, ultrices, rigidaeque, atque hispidivestes,
 Terribiles, Orci gnatae, Vortumnifigurae,
 Aeriae, invisae, leviores praepete mente.
 Nam neque vel citimi Solis Lunaeque labores,
 Nec virtus sapientipotens nec amoena venustas
 Artificum, aetatis nitidae nec adulta iuventas,
 Invitis vobis agitarint gaudia laeta.
 Semper at in terris hominum mortalia secla
 Iustitia regitis reddentes aurea iura.
 Sed Divae Mortae, serpenticomae, Volturnae,
 Vos placatum animum meliori reddite menti.

Manarum Tenirarum suffimen, aromata. 69

Consentes Manae celebrabile numen habentes,
 Huc castae indufero prognatae Diiove pusae,
 Pusae Tartareae Iunonis alumna propages,
 Humanae quae censet iniqua piacula gentis,
 Ultrices scelerum, excubiis vigiles inhiantes,
 Atricutes, scintillantes grave fulgur ocellis,
 Sacros carnificisque micantes luminis ignes,
 Reginae, aeternae, postvertae, terriculaeque,
 Tortores stimulo fatorum iura tenentes,
 Nocturnae pusae, voltuosae, crinicolubres,
 Vos veneror, vos mente pia adventassere amicas.

Divae Larundae Mostellariae suffimen, aromata. 70

Te veneror summana Lemuria, virgo paluda,
 Quam prope Avernales fluxus veneranda parivit
 Arcano commista Iovi Proserpina amore.
 Et quoi concubuit Dis fraude, cupidinis aestu
 Calvitus, traxitque bimembrem matri' colorem.
 Quae genus humanum furiat larvalibus umbris,
 Omnifera specie commutans horrida volta;
 Nunc clara apparens, nunc fuscans nocte figuram.

Occursu horrifero pervolgans noctis opaca,
Sed sub te placo Regina nigrantis Averni,
Montivagos stimulos protela ad extima terrae,
Flaminibus facii ostentans placabile numen.

71 *Fortis Fortunae suffimen, tus.*

Huc sis Fors Fortuna, sacris Regina voco te
Mansuetam, Triviamque, rei praedivitis ergo,
Et Deianam antistitam, opaci sanguine Consi
Progenitam, aeternumque invicta laude cluentem:
Atque Libentinam, perbitentem, omnibu' cautam.
Daedala namque in te opulentia constat hominum.
Namque aliis copum das rerum pleraque abunde,
Paupertatem aliis, irarum percita fastu.
Verum, o Diva, domi te obsecro Favoniam adesse,
Gliscentem re cope, rei praedivitis ergo.

72 *Genii suffimen, tus.*

Magnanimum Genium calo, praetorem venerandum,
Mansuetumque Iovem, auctorem genitabilis aurae,
Diiovem, ubique vagantem, et Vaeiovem imperitantem:
Qui largiris opes, ut inisti tecta cachinnans,
Et contra humanae extinguis qui commoda vitae.
Laetitiae, moerori', Patulciu', Clusius idem es.
Quare Sange pater, curarum semina pellens,
Insidiantia vitae, in terra frugiferenti,
Da precor aequanimo vitam concludere fine.

73 *Divae Albunae suffimen, aromata.*

Albunam elicio prognatam principe Cadmo,
Magnam, quae Brumum est obstetricata nefrendem:
Huc ades o quae salsa tenes et caerula templa,
Fluctibus exultans, nautarum sospita Iuno;
Nam te respiciunt puppes per caeca pericla;
Una laborantem solaris in aequore volgum;
Quis tu subveniens ades in discrimine sospes.
Ergo salutaris praesens urgentibus adsis

Rebus, velivolas observans candida puppes;
Atque tuis largire, Favonia, flabra ministris.

Portumni suffimen, mamma.

74

Qui suxisti una cum Brumo lacte novellum,
Quique colis liquidos et ovantes turbine campos,
O Portumne lubenter ad haec te liba vocamus;
Fronte renidentem et ridenti lumine vultu,
Servantemque tuos terraque marique ministros.
Namque vagis ratibus sub tempestate sonora
Sospes ades, et te cupidis mortalibus offers
Avertens saevas iras per caerula ponti.

Diwarum Camenarum suffimen, tus.

75

Mammuriae atque Iovis streperi prognata propages,
Illustres celebresque Novensidesque Camenae:
Et quoivis, quemcunque fovetis amabile vulgus,
Artitas omnes virtutes progenerantes,
Nutrices animi, directae mentis amussis,
Atque magistrae animi moderantes recta gubernae.
Quaeque sacris homines imbutos instituistis:
Flora, Cluacina, et Vitula, et Casmene virago,
Caeliaque, et Tripuda, et Carmenta, et diva Venustas.
Oscina, flexanima, et mater Maiestaque princeps.
Ergo Deae huc age praestitibus ventate faventes,
Vobiscum decus omnipotens et adorem agentes.

Divae Mammuriae suffimen, tus.

76

Mammuriam elicio Iovis omnipotenti' maritam,
Quaeque pias est du[l]ciloquasque enixa Camenas,
Pestifera, versata caducae obliviae mentis,
Continuans mentes animarum foedere sacro,
Reginae omni-parae rationis amica, fovens vim,
Pervigil, irrequies, memoranter cuncta ministrans,
Quorum quisque simul in pectore ruminat artem,
Nec quid praeteriens instigans lumina mentis.
Praestitibus memores mentes da dia Moneta.

Sacرات castus, pellens oblivia ab illis.

77 *Divae Matutae suffimen, manna.*

Cede Dea, aurigans candens mortalibu' lumen,
 Clara, pudoricolor, mundo Matuta refulgens,
 Aurea magnanimi Titani nuntia Solis:
 Horriferae quae itiner anfractaque noctis opaca
 Diva tuo revocas initu sub viscera terrae:
 Dux operum, vitae mortalibu' Dia ministra;
 Quaque hominum gaudent aegerrima secla, nec ullus
 Quem fugisse tuos fas sit polcerrima voltus,
 Quando genis exterges otium amabile somni.
 Tunc gaudent homines, serpentes, cetera secla,
 Quadrupedum, et volucrum, et stabulantum in fluctibu'
 salsis.

Namque omnem excultum donas mortalibu' victum.
 Sed tu Dia antistitibus sacrum iubar auge.

78 *Divae Iuritis suffimen, -tus.*

Caeligena huc Iuritis ades patrima virago,
 Mustea progenies telluris, Caesia dia,
 Vaticinas quae prima aperis mortalibu' sortes
 Delphorum Diis pro cortina oracula fatans;
 Puticulis ubi Puteolis regina cluebas:
 Et Februo fandi donasti pectus habere:
 Augusta, speciosa, verendaque, noctuvolga:
 Prima etenim ritus hominum genus edocuisti,
 Nocturnis sacris Brumum fanatica ovando.
 Ex te enim castusque Deum cultusque verendi.
 Huc adsis, huc, Diva, faventi numine blanda,
 Ad divina tui veneranda silentia sacri.

79 *Aquilonis suffimen, tus.*

Horriferis flabris contorquens aequora coeli,
 Huc Aquilo glaciali', relinquens ninguida Thracae:
 Solve Covi subices, nigrantes nubibu' totis,
 Flamine discutiens praegnantem imbribu' nubes,

Omnia suda ferens, tergens freta vitrea coeli.

Favonii suffimen, tus.

80

Caelivaga, undigena flabella, Favoniae aurae,
O levisomne animae solamen mite laborum,
Vernae, gramineae, portuum cupidissima cura,
Navibu' sternentes itiner molle aera blandum;
Obsecro vos placido spirantes flamine adeste,
Aeriae, invisac, levipennes, aeriformes.

Austri suffimen, tus.

81

Praecipites aurae, tranantes aeri' caulas,
Undique pennipedes, vortigine praepete ovantes,
Cedite nimborum matres cum ingentibu' nimbis.
Nam Iovis has vobis finivit in aere partes,
Caelitus imbriparas nubes permittere ad ima.
Vos precor inferio hoc mactans libamine Divae,
Terrae matri frugiparentes elicere imbres.

Oceani suffimen, aromata.

82

Te veneror pater Oceane, immortalis origo,
Naturaeque Deum aeternae, et mortalium hominum,
Qui circumfluis anfracta ambarvalia terrae,
Unde genus fluviorum, unde et salimarmoris undae
Atque alid in terra scatebrarum ignobile volgus,
Te Februum lustrale vocamus Caeligenarum,
Finis telluris, margo amplae fornici' mundi,
Huc placidus venias sacrae gratissime turbae.

Vestae suffimen, aromata.

83

Incluta Vesta, senis Saturni casta propago,
Quae nimis irrequietis habes meditullia flammae,
Hosce tibi puros praestes ad sacra ministros,
Florentes, dites, castosque, et pectore puro.
Huc ades o Divum constans fulmentum hominumque.
Multipotens, aeterna, et amabilis, atque opiformis,
Ridens atque beata, fave placidissima sacris,

Fausta bona inspirans, et amaeanae dona salutis.

84 *Somni suffimen, cum papavere.*
 Somnepater, Divum omnigenum unicus atque hominum
 Et quaecunque fovet tellus animantia secla: [rex,
 Omnibus unus enim regnas atque omnibus adstas,
 Corporaque insidiator inermi compede vincis:
 Curarum domitor, requies praeblanda laborum,
 Maiores omnes aegro de pectore tergens.
 Qui mortis curas abigis animasque reservas:
 Nam vere mortis germanus es atque veterani.
 Sed sub te placo miti adventare favore,
 Servantem placidi nos sacrum ritum obeuntes.

85 *Somni suffimen, aromata.*
 Obsecro te, princeps, celerem pernicibus alis,
 Nuncius incerti, verax Carmentis hominum,
 Nam repens tacitus per amica silentia somni,
 Insinuansque animis hominum cis intima mentis,
 Et scita ad somnos legas decreta deorum,
 Significans tacitus tacitis animabu' futura,
 Cum quis rite colit divos in pectore puro.
 Semper ut anticipans spem blandam mente sagaci,
 Vitam hominum illecebris prolectes, gaudia hiantum,
 Utque homines animum requiescant tristibu' curis,
 Suppliciisque deos ex sacro munere placent.
 Namque piis semper stat dulcior exita finis,
 Tantum celavit venientia fata nefastos
 Somnigena species, certissima nuntia damni.
 Ne qua foret noxae venientis cognita finis.
 Clinia sed te sancte precor, praemonstra Deorum
 Notifices, semperque offendens pectora pura,
 Nunquam prodigiis acclarans omina iniqua.

86 *Mortis suffimen, manna.*
 Huc adsis, quae hominum moliris cuncta gubernas,
 Tantum producens aevi quantum eminus distas.

Namque tuo extinguīs corpus animamque sopore,
 Quando perrumpis naturae vivida claustra,
 Caeca hominum signans aeterno lumina somno.
 Omnibu' communis, aliis iniuria partim,
 Florentes stinguens aetates funere acerbo.
 Omnia nam concreta in te sola absolūuntur:
 Nam neque suppliciis, neque votis pectora frangis.
 Quare o sancta veni, longo post tempore vitae,
 Quod te suppliciis et votis obtestamur,
 Ut felicem habeant homines claramque senectam.

Vertebat Ios. Scal. intra quinque dierum spatium.

Eiusdem Ios. Scal. annotationes in Hymnos praecedentes.

Hic liber non proprie sunt ὕμνοι, sed τελεταί. nam in Hymnis natalia, gesta, et eiusmodi narrantur: hic vero tantum invocationes Deorum, quibus utebantur in mysteriis ii, qui sacris cuiuspiam Dei initiarentur: Sunt etiam ad depellenda mala adiecti. Quae omnia tamen sunt cognominibus mysticis. Sed Graeci in hoc prorsus sunt. Latine quidem Initia inscribi potest, ut respondeat Graeco verbo τελεταί: sed quia totum cognominibus Deorum constat, melius inscribitur Indigitamenta. Veteres enim Latini, quos Graeci vocant ὕμνους, ipsi nominant Assamenta, quae scilicet separatim in aliquem Deum canuntur, in quibus gesta et virtutes eius Dei celebrant, ut alibi fusius diximus. At Indigitamenta vocarunt, in quibus Deorum cognomina varia essent. Eorum Graeci duo genera fecerunt: nam κλητὸς ὕμνους vocarunt auxiliarum et faventium Deorum, ἀποτροπαίους autem nocentium, quae vocat Virgilius laeva numina. Horum primum ex vetere lingua Latina Calatorum carmen; alterum, Averruncale vocare possumus. Quare, ut dixi, quia omnia Latine reddere volumus, tametsi titulus Graecae inscriptioni ὕμνων non respondet, tamen Indigitamenta inscripsimus. Dictum autem indigitare pro indicitare, hoc est vocare. Nam citatam plebem dicebant, quae in iudicium vocata esset. Sic apud Varonem De lingua Latina quod pecus incitatum antiquum oppidum exigebant; legendum potius, inducitatum: quod est non Varronis, sed cuiusdam veteris poetae ἀρροτελεύτιον. Et citare notum quid sit in forensibus et iudicialibus causis, et citatum instrumentum nuncupatum. Ergo indicitare, quod erat incitare, et indigitare idem; ut subcitare et subagitare in Casina Plauti: ut inicere in Varrone pro inigere. Tanta

est cognatio inter C, et G. Sic ingens ex incens, quod scilicet censi non potest nec aestimari. Sic apud Varronem, citante Nonio, quia ad amussim diu gens non erat: lege Duigens. quod est Diucensus apud Festum, et vetus Glossarium Sancti Germani.

Tenirae sunt Deae, quas Festus ait a Tenuira ita vocatas. Ita Furias nominavimus. Sed veteres puto dixisse Tesniras, ut Cesnas, et Pesnas, et pleraque eiusmodi. Itaque Tesnirae erunt τισάνειραι, quae homines puniunt.

16 Telamo seu Tellumo, idem est. Quos Graeci ἀτλαντας παρὰ τὸ τλῆναι vocarunt, eos Latini Telamones. Sed ut τελαμῶν Graecum παρὰ τὸ τλᾶν, ita et Tellamo apud Varronem, citante Augustino, quamvis ex Tellure deductum, quasi χθονὸς θεός, tamen est idem ipsum, et eandem originem habet: Nam et Tellus ipsa sive Tellumo παρὰ τὸ τλᾶν, vel ut vetussimi Graeci τελάω. unde telo Latinorum, quod posteris dictum Tollo: E, in O ut Elera, olera: hemonem, homonem; etc. et geminata consonante. nam veteres non geminabant consonantes. Quin et ipsum Graecorum antiquum τελάω, peregrinum est; est enim, ut infinita alia, ex Syriaca lingua. nam in ea Tal est τλᾶν, ut ἔρα Syriaco era, Arabes et Hebraei Erd. quo nomine omnes pene ita vocant.

2 Ambarvalis Neptunus quod ambiat arva.

3 Empanda pro Cerere. Varro apud Augustinum, et Festus.

4 Dis ex Graeco δεὺς pro ζεύς. unde patrius casus διός. Unde Diiovis apud Varronem. postea D periit, ut Dianus, Ianus. unde Diana mansit παρὰ τὸ δίων. Nos in Iove, ut etiam in multis aliis, communem opinionem secuti sumus a Iuvando.

4 Februus, est a Graeco φοιβάειν. φοίβερος. Ita igitur Phoebum vertimus.

6 Nerienes, Mavortis cognomen. Sabinum vocabulum, παρὰ τὸ νεῦρα. Aliquando videtur significare Deam comitem Martis. Itaque putamus nihil esse quam νηρείδα vel νερεΐνην. Nerine Galatea.

7 Parunda. Varro apud Augustinum, Graeci ἐλίδυιαν vocant παρὰ τὴν ἔλευσιν. quod facile accedat iuvandis puerperis, vel quod facile viam det partui, hoc ad verbum esset Latine Venilia, quae est a veniendo, ut ait Varro: sed alia est Dea. Nos non respicimus potestates eorum numinum, sed nomina tantum. Invocabant et Nummeriam Deam, ut ait Varro De liberis educandis, quod numero pro ταχέως dicunt. itaque τὴν ὠκύτοχον Nummeriam vertimus.

8 Virae sunt nymphae, ut alibi ex Festo diximus, quasi χλωρίδες. Querquetulae δρυάδες.

9 Mammuria est μνημοσύνη. *Mammurius Veturius*, seu *Mammuria Veturia*. Vide Varronem.

Carmentus est vetus Menuria, ut vult Varro.

10 Novensiles Camoenae. Dii Novensiles, vel, Novensides, sunt novem dii una sedentes: a quo nomen habent apud Sabinos. Quinam sint illi, vide diversas opiniones, quas ex veteribus scriptoribus adducit eruditissimus auctor Arnobius. Novensiles Camoenae nihil aliud sunt quam ἐννέα μουσαι.

Mustea Venus. Vide Varronem.

11 Lucamones apud Festum videntur esse Genii infestantes loca ad quae veniunt, quod proprium est Larium. Sed alibi diximus Lucumones nihil aliud esse quam λυκάονας.

12 Grundulii et Grundules, Larium cognomentum omnibus impositum. Vide Cassii Heminiae locum apud Diomedem.

14 Cortumio est visus intimus. Cortumio Iuris dicimus ὀφθαλμός.

13 Iuritis ἡ θέμις. Gellius: quamquam apud Gellium legi poterat Quiritis; Id est λογγᾶτις θεὰ Lycophroni.

15 Fasta Dea, θέμις. Fas θέμις. Nam Fasti dies, quibus Themidi fieri solet.

17 Mulciberi. Ita μελιχίους θεούς vertimus. Nam Mulciber a mulcendo. Sed id cognomen praecipue Vulcano attributum, quia igni ferrum mulcetur. sic quod igni domitum est Homerus vocat μελίσσόμενον. et alibi dicit πυρὶ μαλασσέμεν.

18 Moneta est πρόνοια, a monendo dicta.

19 Manii Genii ἀγαθοὶ δαίμονες.

20 Inui κακοί. nam Inuus ὁ ἐφιάλτης Servio.

21 Brumus est βρόμιος, et Brumalia eius festa, et Bruma αἱ χειμεριναὶ τροπαί, quia circiter id temporis incidebant Bacchanalia.

22 Graeca Nemesis. Graecam vocamus, quia non habet nomen Latinum, ut ait Plinius. tamen nihil aliud est Nemesis, quam Vorticordia. Sed et Venus Vorticordia celebratur Romanis.

23 Moesius et Maius idem, id est, ὁ μεῖζων. ὁ παλαιός. Vide Coniectanea nostra in Varronem.

24 Paluda est ἐλχεσίπεπλος. Varro ex Ennio:

Corpore Tartarino prognata Paluda virago.

Sed in Probo legitur palude: ut intelligatur et Minerva nata ex palude.

Paginis his vacantibus, sequentes Notulas addidimus.

8, 12 ἐς λοχοῦρη] Delendum. Nam mutilus plane versus. Aut enim ex superiori πάνσοφε κούρη repetitum, aut es locura ab Hispano quodam additum, innuere volente, stultum esse

supplere velle locum qui tot iam ante seculis inutilis fuerit.
 6, 2 ἀγούς] ἀγνοούς. 7, 6 ροιζωτήρ] *al.* ροιζήτωρ.
 18, 17 προχάλυμμα βάλλεις] *Henricus Stephanus versum hunc*
ita restituendum putat: Οὐράνιον βάλλεις προχάλυμ' ἀρ-
 γῆτα κεραυνόν. 35, 11 εἰούσα] ἔχουσα. 46, 4 ἐνέκχησε]
 ἐκίνησε. 62, 7 Πλάστιγξι] Μάστιγι.

Qui plagularum corrigendarum onus in me suscepit, testor loca in hoc volumine aliquot inveniri desperata et quae nisi Scaligeri manu inspecta non videantur sanari posse. His igitur medebuntur qui se posse confident. Quod si interdum antiquo usu valere iusso eam quam nunc sequimur scribendi consuetudinem intulisse deprehensus ero, spero fore ut ab iis excuser qui mea cura effectum esse meminert, ut non modo commode legi liber possit antea sordibus Raphelengii squalens, sed omnino ut legi possit qui vix inveniebatur.

Propria:

Silva variorum carminum	1
Encomia librorum	47
Funebria	61
Iambi gnomici	111
Στρωματεὺς ἐμμέτρων παροιμιῶν	124

Graece reddita:

Florilegium epigrammatum Martialis	163
Poemata selecta Virgilii, Horatii, Catulli, Tibulli, Propertii et aliorum	213
Publii Syri sententiae selectae	236
Dionysii Catonis disticha moralia	247

Latine reddita:

Selecta epigrammata ex anthologia Graecorum	258
Carmina nonnulla Theognidis et aliorum	288
Sophoclis Ajax lorarius	290
Lycophronis Cassandra	331
Orphei hymni sacri	372

Berolini, typis J. F. Starckii.

563224

137

IOSEPHI SCALIGERI

POEMATA OMNIA

EX MUSEIO PETRI SCRIVERII.

EDITIO ALTERA.

BEROLINI.

VERLAG VON A. BATH.

(MITTLERS SORTIMENTSBUCHHANDLUNG.)

MDCCCLXIV.

NS. 37 l. 18

